

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1964
(ГРАНИ АГНИ ЙОГИ 1964 год.)
(Записки на Борис Николаевич Абрамов от 1964
год.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромен труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благо на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чраз преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища“. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга“.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...“ Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший“ пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството“. И

първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи“. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение“.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги“, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.“ (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ

(Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: „Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот“. Последвал отговор: „Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай“. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези „бисери“ е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложили от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти

дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи въплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такова изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна - да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде създанието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със създаваща сила, а с разрушаваща. "Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа". (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих "Прокопий

Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. "Зовът на Родината" е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н. К Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б. Н. Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се

каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н. К. Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б. Н Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно въплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямало гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: "И това ще се преживее". Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация.

Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б. Н. Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1964 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н. Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите "Туру" и "М.А.Й." (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Д

анилов.

ЗАПИСИ НА Б.Н.АБРАМОВ ОТ 1964 ГОДИНА

1964 г. 001. (2 януари). Не е просто да се извести на света за това, което се отрича от света. Светът живее с очевидността. Очевидността е резултат от дейността на земния ум. Следователно в областта на очевидността трябва да се въведат явленията от надземен порядък. Такива се извършват много в обикновения живот, само че те се изплъзват от вниманието, тъй като цялото внимание на земния ум е съсредоточено върху земното. Но вече сред обикновените хора се появяват предшественици на шестата раса,

надарени с по-развити тънки чувства. И те, умножавайки се по брой, ще започнат планомерно развитие на шестата раса. За слепия светът на плътната видимост не съществува, но за зрящия неговото битие е неотречимо, точно така и сред слепите за Невидимия Свят хора ще се появят зрящи духом; когато тяхното число чувствително се увеличи, тяхното свидетелство за съществуването на Тънкия Свят ще се приема вече за сведение, както сега се приемат за сведение новите открития на науката, макар и болшинството да нямат допир с тях. Науката ще тръгне преди времето и преди разбирането на масите. Тя ще потвърди свидетелството на зрящите и Тънкия Свят ще получи официално признание. Това е един от пътищата за сливане на двата свята. Ще има и други пътища. Единият от тях е чрез сърцето. Пътят на сърдечното познаване на същността на живота е достъпен за всички, в които сърцето се е изтънчило достатъчно. Пионери в тази област ще бъдат жените. Завоювайки своето равноправие жената ще заеме своето водещо положение в областта на сърцеведството в света. Със сърцето си тя ще знае и ще разбира повече и по-бързо от мъжете. Колко сол трябва да се изяде съвместно преди да бъде опознат даден човек. Но сърцето и без всякаква сол може да усети скритата същност на другия човек, често толкова щателно скривана. Пътят на сърцето е особен. Това е пътят на бъдещето. Идването на Новата Раса е неотвратимо, тъй като това е ново стъпало на човечеството. Настъпването на Новия Век е неотвратимо, тъй като това е явление от космически порядък, независимо от противодействията на слабоумните. Отсъден е Новият Свят. Той ще бъде, така ще бъде, така трябва и да бъде - това е решение на Еволюцията. Отсъденото подлежи да се сбъдне.

1964 г. 002. (М. А. Й.). Откъде черпим ние своята увереност в неизменността на Огненото Бъдеще? От познаването на Космическите Закони. Не вярваме, а знаем. Това знание ние сме пренесли през живота, грижливо опазвайки го от потъпкване от петата на невярващите. Трудността е в това, че от една страна трябва да се опази съкровеното, от друга - да се сподели довереното съкровище с другите. Съкровеното Знание, дадено непредпазливо и на недостойните, ляга като тежък ярем на шията на даващия. Значи трябва да се раздава мъдро. Никой не е застрахован срещу предатели, даже Високите Духове. И това трябва да се отчете. Но ще дойдат те, наследниците на Съкровеното Знание, на тях може да раздавате без да се пазите, но съблюдавайки само постепенността и способността на съзнанието да вмести. Условието остава неизменно - да се дава според съзнанието.

1964 г. 003. (Гуру). Разбира се, степента на устременост и отвореност на сърцето към Нас дава право на получаване на Знание, но това не освобождава от необходимостта от суров контрол над своето поведение. Слабостта не е оправдана под никакви форми, тъй като зад слабостта стои сянката на нищожеството. Учителят зове само силните, а слабите не приближава. Тънката е границата между постъпките, извършени поради слабост и тези с позволение на волята. Но все пак трябва да можете да ги различавате. Не поради нищожество и слабост на духа беше допуснат разбойникът.

1964 г. 004. (3 януари). Изпитанията са неизбежни. Но те са плодотворни само тогава, когато всичко, което дават, се използва напълно, до края. Тогава вече няма и не може да има нито поражения, нито неуспехи. Ще Обърна всичко в полза, даже явно непользното, но при условие че сте с Мен. Неразделността с Мен по пътя остава условие *sine qua non*. И толкова ли е трудно да се спазва. Позволено е всичко, но с Мен. Без Мен даже най-невинното разсейване може да се окаже фатално, тъй като сега времето е особено отровно. Много враждебни сили са насочени към това да отвлекат останалите верни на Мен. С всички мерки, с всички способности, с всичко, с което могат, се опитват да отделят от Мен, забравяйки че тези, които са отсъдени за победа, никакви временни отклонения, никакви изпитания, никакви опити на тъмните сили няма да накарат да Ме оставят. Мои, съберете енергиите на духа за победата над тъмнината.

1964 г. 005. (4 януари). Получаваното от Нас е винаги според съзнанието. Пространството звучи с вълните светлина. Светлината звучи. За значението на Светлината е Казано малко. Всеки цвят от спектъра притежава своя нота. Музиката на сферите представлява съчетание на тези звучения. Звуковият аспект на Вселената е още малко известен. Но разцъфтялата роза звучи със своя нота. Звучат тревите и дърветата, особено когато цъфтят. Звучи също и човешкият микрокосмос с красотата, когато е хармоничен или с дисонанс, раздиращ пространството. Висшият Свят е наситен със звучене, произлизащо от всичко, което го изпълва. Низшите слоеве обратно, са характерни с раздиращ ухото дискорд. Арфата на духа звучи със своя нота. Сърцето пее своя песен. Хорът на съзвучните сърца ражда своя симфония. Животът дава хармония на звука и цветовете, по-точно, животът е резултат и хармонично възплъщение във форма на законите за звука и цветовете. Дисхармонията е разрушение, разложение и смърт. Равновесието е хармония на духа. Ритъмът на равновесието може да расте безпределно. Мощта на духа се проявява в равновесието. Равновесието, хармонията и съзвучието на консонанса са форми за изразяване съгласуваността на духа.

1964 г. 006. (Гуру). Даже малкото движение в правилна посока е безусловно полезно. Невинаги ръката може да се вдигне за велико дело, много условия могат да препятстват. Но винаги може да се направи нещо малко, но безусловно полезно. Няма такива обстоятелства, когато да не би могло да се направи такова полезно дело. Затова винаги може да се придвижвате. И е по-добре, по-добре да се придвижите в малкото, отколкото да се спирате и задържате пред голямото. След малкото е възможно да се преодолее и голямото, но след инертността на бездействието – нищо. Качеството готовност се изразява в постоянство на готовността за вършене на полезни действия и фактическото им извършване. Много големи хора са се препъвали в малките действия. Да запомним това, за да не се препъваме и ние.

1964 г. 007. (6 януари). Приятелю Мой, натрупването на психическа енергия е нужно на човека и за Тънкия Свят: без нея не

са възможни никакви прояви. Нейния запас може да се събира съзнателно и планомерно. Всяко действие на човека или я акумулира, или разхищава. Всяка работа е изразходване на енергия. Но затъмнения, принудителен, унил, неприятен, ненавиждан труд ще бъде гасител на огъня и разхитител на психическата енергия, докато в същото време вдъхновеният, радостен, напрегнат труд ще бъде събирач на огнена сила. Такъв светлоносен труд акумулира психическа енергия по-добре от всички окултни упражнения. За огненото значение на труда още малко е Казано. Без напрегнат труд Огнената Йога е невъзможна. Ритъмът в напрежението съсредоточава енергията. Аритмичният труд не е събирач. Ако се сравнят аурите на двама работници, единият - работещ в напрегнат ритъм, завладян и увлечен в своята работа, другият - вършещ своето дело с неохота и през пръсти, то може да се поразите от светенето на аурата на първия и затъмнените и сиви тонове на втория. Трудът трябва да се разбира широко. Трябва да се напише книга за значението на труда за психо-физическата еволюция на човека. Огнените центрове няма да се запалят без напрегнат труд. Такъв труд ще бъде подготовка и за Надземното пребиваване. Ленивците и тунеядците си подготвят печално бъдеще. Трябва с всички мерки да се поддържа ентузиазъм в труда. Твърде голямо е неговото окултно значение. И в Тънкия, и в земния светове хората се разделят на добри труженици и дезертьори от труда. Навсякъде може да се трудите, на всички планове. Безделието е безусловно осъдено. Безделникът сам ограбва себе си. Всеки миг може да вършите творчески нещо нужно и да си създавате някаква работа, даже седейки спокойно и не движейки нито един мускул. Работата може да бъде не само физическа или външно видима – йогът седящ неподвижно и оказващ помощ на десетки или стотици километри е напрегнато активен. Даже отдъхвайки може мислено да се помага на един или друг орган на тялото, изискващ поддръжка или лечение. Толкова болести, нужди и мъка има още на вашата планета, че не трябва да се пребивава в бездействие нито миг. Сладката Амрита не е за учениците на Владиката. Постоянният и безкраен, съзнателен и огнено напрегнат труд е съдба на учениците. Отдыхът се заключава в смяната на работата и замяната на едни работещи центрове с други. Даже насън ученикът не почива, а или се учи, или се труди по задача на Водещия. Ще считаме всяка минута, прекарана в безсмислена и безделна празнота, за загуба на скъпоценно време и самоограбване, тоест разпиляване на огнена сила.

1964 г. 008. (М. А. Й.). Чистотата на разпалваните в микрокосмоса огньове поражда пространствено съзвучие по съответствие. Огньовете са биполярни. Огньовете на любовта и огньовете на злобната ненавист създават съответстващи на тяхната природа съзвучия с определени слоеве на пространството. Огънят е нагнетичен. Контролът над себе си контролира качеството на огньовете. Достатъчно е да се обуздае надигащото се раздражение и димните и мръсни пламвания на нисшите огньове мигновено ще погаснат. Овладеяването на своите огньове започва с малкото, но постепенно довежда до големи резултати. И Светлият Агни също се

нуждае от обуздаване, тъй като неударжимото пламтене износва физическата обвивка. Контролът или овладяването са необходими над всички енергии на микрокосмоса, както нисшите, така и висшите. В тази област хората са още много безпомощни. Човекът преди всичко трябва да стане господар на своята собствена мощ.

1964 г. 009. (Гуру). Зърната на началните благи действия, целеустремено залагани в съзнанието, неизменно ще дадат резултат във времето. Това трябва винаги да се помни, за да не се преуморите в делата. Целият живот на Земята може да се разглежда като посев на зърна, които ще дадат своите кънове в Надземния Свят. Ще разбираме Закона за причините и следствията биполярно: причината се поражда в активния свят, следствието произтича от нея в пасивния свят. Разбира се, в известен смисъл и земният свят е свят на следствията от това, което е било по-рано, но в Надземния Свят следствията се проявяват съответно на своите планове: астралния, менталния и огнения. Там не могат да се проявят следствия от земен порядък, изискващи материални условия и физическо тяло, но тънките се проявяват неизменно и в съответствие с природата и характера на породените причини.

1964 г. 010. Мислени пратки могат да се изпращат на далечни или на близки хора. Всяка мисъл, засягаща друг човек, е за него или благословия, или обратно, тоест носи му или светлина, или тъмнина и въздейства на него напълно реално. По-добре е съвсем да не се мисли за другите, отколкото да им се изпращат недобри мисли, тоест да се мисли за тях лошо. Мислено човекът може или да се възроди, или да се угасят огньовете в него. Мисълта може да прилича или на гвоздей в ковчега, или да бъде благодетелна. Ще мислим в благост. Силата на мисълта при различните хора е различна. Мисълта от сърцето е силна. С мисъл може да се преобрази цяла страна. Насищането на пространството със силата на мисли, излизащи от сърцето, ще оплодотвори съзнанието на мнозина. Затова е добре да се мисли в благост.

1964 г. 011. (9 януари). Разстоянието до Мен се измерва с предаността, любовта и устрема. Колкото те са по-силни, толкова разстоянието е по-късо. Това са вече мерките на Тънкия Свят. Близко е това, което е съзвучно на съзнанието. Привличането се обуславя от чувствата и страстите. Човекът е магнит. Чувствата и страстите са магнитни. И магнитът на човека се обгражда с това, което привлича към себе си по съответствие и към което се привлича самият той. Състоянието е във висша степен справедливо. На Земята може да се мисли с години за недостижимото, но там е достижимо всичко, което се обхваща от мисълта, тъй като там цари мисълта и служи като магнит на привличане. Мисълта за прекрасното създава прекрасно обкръжение, а за безобразното – тъмнина. Тук човекът често е безсилен да измени кармичните плътни условия, докато там всичко се твори, създава и изменя от мисълта. Но чистото и прекрасното или пък мръсното и безобразното мислене се образува и възпитава на Земята. Земният живот може да се счита като училище за мисли, творещи бъдещето на човека в Надземното.

1964 г. 012. На Земята не може с мисъл да се нарежат или нацепят дърва, но за да се направи това трябва все пак да се предпрати мисъл и да се управлява с мисъл всяко движение на мускулите. Даже в земното не може да се избяга от основите, тоест от мисълта. Само че материалният свят не се поддава на прякото въздействие на мисълта на обикновения човек. Но в Тънкия Свят всичко се движи от мисълта и пластичната материя на този свят се подчинява на мисълта. Разбира се и това изисква огнено усилие, тъй като мисълта е огън. При обикновените хора и там мисълта тече по руслата на обичайността. Но тези, които са привикнали към творчески труд, там творят. Творчество на мисълта получават всички, но според съзнанието. И за полета на мисълта в Надземното е нужна стартова площадка. Отправна точка ще бъде мисълта, приета тук, на Земята. Каквото признава човек и в каквото вярва тук, това и ще бъде отправна точка за по-нататъшното развитие на мисълта. Затова разширяването на съзнанието е много важно условие за Надземното пребиваване. Там може да се продължава и да се развива, но само това, чието начало е положено на Земята. Искам това начало или тези начала да се залагат съзнателно в течение на земния живот, за да има какво да се продължи там. Можете да си представите какво ще продължава убиецът, развратникът, негодникът. Посевът се извършва в своето собствено съзнание и последващата жътва в Надземното се събира също в себе си и със себе си. Законът е неизменен и справедлив, и лостът е в ръцете на човека. Нашето Учение Показва пътя и Дава на всеки възможност да избере правилната посока.

1964 г. 013. (М. А. Й.). Защо твърдим все едно и също, но от различни страни и под различни ъгли? Само за да запечатаме по-здраво в съзнанието нужните положения и закони. Човекът е устроен така, че бързо забравя това, което е най-нужно от всичко. Налага се да се повтаря, но всеки път разширявайки явлението. И ще продължаваме да твърдим, докато не бъде усвоено всичко.

1964 г. 014. (Гуру). Най-добрият събирач на Агни ще бъде състоянието на постоянна заетост. Съумелият да прекара полезно цялото свое време ще бъде успешен в развитието на духа.

1964 г. 015. (Гуру). За да се представим по-лесно в света на Прекрасното, ще мислим за Красотата. Красотата може да се утвърждава във всичко и преди всичко в своите мисли, постъпки и действия. Красотата е ключът от високите слоеве на Надземния Свят. На Земята, в областта на творенията на човешките ръце, Красотата е проявена в изкуството. Тук може да се търси и намира Красота. Затова Учителят Утвърждава, че “чрез изкуството имате Светлина”. Красотата на творенията на човешките ръце излива Светлина на Земята. Ето защо служенето на изкуството представлява форма на служене на Светлината. Става дума за истинското служене. Чрез Красотата имате Светлина. Истинското служене на изкуството е утвърждаване на Красотата на Земята.

1964 г. 016. (11 януари). Зов на настъпващата Епоха, ключ към нейното разбиране ще бъде кооперацията на всички във всичко,

пълното сътрудничество. Даже и двама души, обединени в съвместни действия и с взаимно разбиране вече са сила. Съгласуваният колектив, голям или малък, е сила, многократно превъзхождаща сумата от силите на тези същите хора, но взети поотделно. Силата на обединените съзнания е именно в съгласуваността. В това е разликата между хармонично съгласуваните групи и тези, където съгласието отсъства. Опитът от всевъзможните обединения върху нещо съзидателно е много полезен. В обединението силата на участниците се умножава от взаимната подкрепа. Когато човечеството стане едно дружно обединено семейство, животът и планетата ще се преобразят.

1964 г. 017. (М. А. Й.). Ако съгласуваността умножава силите, то разединението и враждата ги свеждат до нула. Несъгласуваното обединение е празно място в енергетичен смисъл. Разногласието поглъща силите. Тези явления са вредни и разрушителни в средата на колектива. Кавгите, споровете и свадите не са просто раздори, а унищожаване на производителните сили на всяко обединение. Вредата от тях не е лична, не е за обединението, а общонародна и общопланетна. Войната е признак на най-голямото разединение.

1964 г. 018. (12 януари). Законите на Тънкия Свят са различни от тези на земния свят. Няма разстояние и няма време в обичайното разбиране. В същото време има движение, перспектива и разположение на предметите във взаимовръзка един с друг. Можете да се движите във всички посоки, но движението и разстоянието се регулират от мисълта. Всичко е сега и тук. „Тук“ е там, където е съзнанието и „сега“ – това, върху което е съсредоточена мисълта. Човекът не притежава нищо и в същото време той може да се обгради с каквото пожелае и да го направи сякаш свое. Голямото и малкото, близкото и далечното са относителни, тоест според приеждането им в съзнанието. Логиката на безкрайно малките и големи величини се отличава от обичайните логики, същото става и с логиката на мисленето в Тънкия Свят. Например: облекло не е нужно, него го няма, няма в какво да се обличаш в земен смисъл и в същото време всички са облечени, рядко се срещат голи. Всички се обличат така, както са привикнали или искат мислено да се виждат облечени. Не вярвайки, не знаейки и отричайки възможността да се ползват от силата на мисълта, все пак се ползват несъзнателно от нея. Но който знае прилича на зрящ сред слепи или на грамотен сред неграмотни. Много са срещите, много са отдавнашните връзки, но само за зрящите. Цялата работа е в запазването на съзнанието. Под безсмъртие се подразбира незатъмнената яснота на съзнанието. Хората, пребиваващи там в състояние на несъзнателност може и да са живи, но това няма да е безсмъртие в нашето значение на тази дума. Духът не умира и все пак притежателите на безсмъртния дух могат да се нарекат както на Земята, така и в Надземното живи мъртъвци. Това също е логика на Тънкия Свят. Духът е жив, но отсъствието на съзнание вследствие на каквито и да било причини прави човека понякога неподвижен истукан. Хората там не ядат и не пият, но понякога изпитват силен глад и жажда и прекарват времето

си в преяждане и затъпяване. Всичко има и нищо няма, тъй като всичко се твори и разрушава от мисълта. Тънкото тяло се храни, но със звук, цвят и аромати. Обикновено новодошлият е объркан и се изисква време да се приспособи към новите и необичайни условия. Знанието, даже много малкото, помага много. Но отричането лишава човека от това, което се отрича от него, тъй като видимостта е според съзнанието. Усещанията се творят в лабораторията на човека независимо от обкръжението, тъй като и обкръжението се обуславя от мислите в съгласие със законите за магнитното привличане. Преживяванията са също така разнообразни, както и лицата на хората.

1964 г. 019. (13 януари). Напразни са усилията да се вземе не давайки нищо в замяна. Мярката на даване е мярка на получаване. Само даващият получава. Само отдаващият взема. Трудно е да вървиш без да чуваш и виждаш, а само вярвайки. Застани още по-близо, получаващ. Докосването до Наземното чрез Мен не е опасно, макар и да изисква напрежение. Разединението е страшно. Угнетяването е знак за осъзнаване на пространственото неблагополучие и приобщаване към живота на пространството. Опасно е да се приписва това угнетяване на себе си. Радостта ще дойде. Най-трудната работа е тази над себе си. В лодката на самоотвержеността може да се отплува на далече. Как ще общувате с Мен, ако не отхвърлите себе си. Сферата на привличане на свръхличните огньове е ясносияйна. Указвам да възлюбите не себе си, а другите, а целия свят, а зовящите и Позовалия. Любовта, устремена извън пределите на ауричното яйце в сферите, лежащи извън личните интереси, разширява излъчванията на аурата и последната при това расте, привличайки се към различни сфери на пространството и увеличавайки орбитата на микрокосмоса и съзнанието. Любовта към Далечните Светове въвежда съзнанието в тяхната сфера. Любовта е сила, свързваща съзнанието с обекта на нейните стремежи. Магнитът на любовта може да бъде устремен към далечна звезда, приближавайки нейните възможности. Космическата любов прави Космоса близък и дава възможност за докосване до пространствения живот. Магнитната мощна сила на любовта се разбира малко и изцяло се ограничава в личната сфера, очертана от малкия и кратък кръг на своята проява. Може да се обича Слънцето и звездите, своята планета и пространството, Огнения Свят и Висшите Сфери, целият Космос, Самата Безпределност.

1964 г. 020. Ние се Стремим да предизвикаме, утвърдим и усилим в учениците осъзнаването, по възможност пълно не на временната личност на всекиго, а на извънвременната Индивидуалност. Ние се Стремим да разширим това осъзнаване и да протегнем веригата на действията далеч извън пределите на един даден живот. С всички мерки и с всички способности издигаме съзнанието над нивото на личните преживявания в тази сфера, където личността като такава губи своето самостоятелно значение и престава да съществува като самоцел. Подчертаваме и Поясняваме как явленията от личен порядък, продължени по-далеч от своите естествени предели, губят крайния си смисъл и значение, ако се отхвърли Висшата Триада. Школата на живота, която особено

напрегнато и остро са принудени да преминават учениците, на всяка крачка потвърждава правилността на Нашите Положения. Нашето Учение е нагледно, практично ръководство в школата на живота, давано на учениците за прилагане на практика и проверка на неговата безпогрешност. Нашата цел е да накараме да се разбере смисълът и значението на Индивидуалността и това, заради което съществува личността, върху самия живот. Когато взаимоотношението между личността и Индивидуалността е правилно разбрано, Пътят на Живота е намерен, осъзната е тясната пътека, водеща в Живота.

1964 г. 021. (М. А. Й.). Обърнали ли сте внимание на това как Ние прехвърляме мостове в бъдещето над проявите на текущия ден. Дори и да ги засягаме, то е толкова, колкото те да могат да бъдат протегнати в бъдещето, неограничено в един живот. Когато четете Нашите записи и виждате колко пълно са приложими те към текущия ден, разбирате, че в това се заключава и тяхната извънвременност, приложима както към това, което се случва днес, така и към това, което ще се случи след десет, сто или четиристотин години. В това е ценността на това, което се дава от духа. Също и мъдростта на вековете не увяхва и не избледнява с годините. Сред временното, като гранитни канари в устремения бурен поток, стоят непоколебимо Основите на Съкровено Знание. Утвърждавайки ги в съзнанието си се приобщаваме към непреходното, което е в нас и извън нас, в Безпределността на Битието.

1964 г. 022. Осъзнаването на безграничните възможности на човешкия апарат дава крила. Само помислете, че е достижимо не само всичко това, което някога и някъде е достигнато от човека, но и това, което още от никого от хората и никога не е било достигнато. Говорейки така, Нямам предвид Владиците, тъй като това е вече еволюцията на Духовете, завършили своя път на Земята или на другите планети. Но даже и тези достижения са в пределите на възможностите на човека. Цялата работа е във времето и в това какъв път е избрал за себе си духът. Но смятайки, че всичко е достижимо и знаейки, че цялото време, което съществува, е в разпореждане на човека и че самата Безпределност му е съдба, можете да се стремите и можете да достигнете. При това трябва да се помни, че устремът в пространството расте и че веднъж започнатото дело има тенденция или свойство да се повтаря и че при често и особено ритмично повтаряне на заложеното в съзнанието действие неговата сила ще понесе човека вече сама без никакви специални усилия. Това особено рязко и леко се проявява, когато стремежът е насочен към тъмнината. Знаете примери, хиляди, стотици хиляди примери, когато, плъзгайки се по наклонената плоскост надолу, хората вече не са могли да се борят с мощната сила на нарасналия до гигантски размери стремеж. Знаете примери за картоиграчи, наркомани и алкохолици, растящата сила на чиито пороци ги е влечала към бездната. Но да се върви надолу е винаги по-лесно, докато в същото време утвърждаването на устрема нагоре изисква повече усилия, които трябва да се вложат в тях, преди ритъмът да понесе като на крила. Но и в тази област познавате много примери за неукротима,

могъща, непреодолима огнена енергия на духа, твореща велики дела, изменяща съдбите на народите, историите на расите и преобразяваща човека и правеща от него гигант на духа. Всички чудесни свойства на апарата на човешкия микрокосмос, вече проявени в различните векове при различни хора, в своя потенциал се намират във всеки човек в скрит вид или частично разкрити. Всичко е постижимо, всичко е достъпно, всичко е осъществимо. Тъй като е било Казано: вие сте богове.

1964 г. 023. Сроковете диктуват събитията в света. По тях може да се съди за напрежението на сроковете. Действат пространствените енергии и Лъчите на Далечните Светове. Утринната светлина пробужда пернатите в гората. Светлината служи като пробудител. Много неща на планетата зависят от Новите Лъчи. Лъчите са пробудители на спящите сърца.

1964 г. 024. Веднъж почувстваното и помисленото остава в съзнанието завинаги. То е облечено във форма, а мислеформите живеят. Правилно е да се разглежда Тънкия Свят като място, където се осъществява всичко, а магьосник и вълшебник става самият човек. Някой мечтае: колко би било хубаво, ако всички желания се изпълняваха. Тънкото състояние и тънкото пребиваване представляват това условие. Изпълнява се това, което е желано някога и това, което се желае сега. Желанието е предпоставка за изпълнение. Оттук изводът: трябва да се желае предпазливо. Желанието за Красота, за Общо Благо, желанието за Светлина не изисква предпазливост или стремеж да бъдеш заедно с Учителя на Светлината, или с Доверените на Владиката. Желанията, подобно на крила, носят към целта. Добре е когато това са бели крила. Черните крила също носят, но не към Светлината. Крилата на черните желания устремяват в тъмнината. Желанието се оформя от мисълта. Мисълта оформя желанието. Мислеформата, заредена с импулса на желанието, е готова за действие, тоест за това да стане реалност за човека, намиращ се в тънко състояние. А как там, в този Тънък Свят, да се отличи огнената действителност от фантомите на човешките натрупвания? С отричане от личните опити, тоест желания и с устремяване и желание за сливане със съзнанието на Учителя. Този, който там е в мислите си с Мен, той пребивава там в Моята Светлина. Но сливането трябва да се желае и да се стремите към него. Кой каквото иска най-много от всичко, той с това и ще пребъде. Желайте Светлината над всичко. Аз Съм Фокусът на желанието за Светлина. А вие сте лещите. Стига да се фокусира съзнанието върху Мен и се появява пламък, даващ Светлина. Аз Чакам всеки, искащ да дойде при Мен. Елате при Мен всички, които искате да сте с Мен. Няма да има отказ на дошлите, ако са дошли завинаги. Блуждаещите се приближават временно - това не е здрава връзка. Тя се къса и те отново отиват във външната тъмнина, тъй като без Мен е тъмнина. Указвам намерилите Ме да застанат още по-близо. Аз Съм с вас винаги във всичките дни, до свършека на века.

1964 г. 025. (М. А. Й.). С ритъма на Обръщението и ритъма на Общуването може много да се постигне. Това, което е немислимо

да се осъществи по обичайния път, се постига с ритъм. Само ритмичната връзка с Ръководителя може да бъде плодоносна. Ритъмът и контактът са основи на преуспяването. Нека дори Общуването да не се изрази в явни следствия, видими веднага, но все пак ще има следствия, донасящи голяма полза. Това са тези зърна от причини, залагани в настоящето заради бъдещето, което неизменно трябва да настъпи. Да се порадваме на познаването на Закона. Той дава могъщ лост в нашите ръце. Човекът е творец на своето бъдеще и на своята карма.

1964 г. 026. (Гуру). Учете се от живота, учете се в живота, учете се винаги и навсякъде. И не само се учете, но и се упражнявайте всестранно. Всяка минута на бездействие може да се превърне в стъпало към Светлината или в зърно на бъдещи достижения, докато целият живот не стане верига от бисерни причини, продължаваща в сияйното бъдеще на духа.

1964 г. 027. (17 януари). Личността умира във всяко възплъщение, но нейните натрупвания, събрани в текущия живот, се съсредоточават в зърното така, както всички растения се кристализират в семето. Под микроскоп не може да се открие формата на растението в семето, с изключение на семето на лотоса, тъй като зърното на семето се отнася вече към сферата на невидимото, както и зърното на духа. Разбира се, имаме предвид невидимото за физическото око. Всички склонности, особености на характера, са скрити в зърното и се разкриват или могат да бъдат разкрити във всяко ново възплъщение, напълно или частично в зависимост от кармичните предназначения. Много хора знаят за наличието в себе си на едни или други способности, не намерили приложение в живота. Има случаи, когато тази способност неочаквано изведнъж се проявява вече в зряла възраст или даже в залеза на годините. Необходимо е да се има предвид, че кармата преследва целта за всестранно хармонично развитие на Индивидуалността и затова при всяко ново възплъщение поставя в такива условия, когато се развива и укрепва определена способност или качество. Те трябва да израснат и да се утвърдят дори и за това да са нужни няколко възплъщения. При това растат не само положителните качества. Понякога може да се проследи падението на духа в редица последователни възплъщения, когато започват да растат отрицателните качества на духа. Понякога им позволяват да израснат до своето уродство, за да може човек да намери сили в себе си да ги потисне или предаде на изгаряне. Не всяко съзнание може веднага да види плевела в зародиш. Много плодоносни са процесът на съзнателно залагане на зърната на желани качества или особености на характера и твърдата увереност, че този труд ще даде в бъдещето, далечно или близко, своите резултати. Във всичко се изисква съзнателност и ясно мислене. Градинарят на градината на съзнанието се грижи за нея непрестанно и неуморно ако знае, че нищо не свършва и не се прекъсва, а всичко продължава в Безпределността.

1964 г. 028. (19 януари). Особеност на Архата представлява непрекъснатата активност на съзнанието, действащо в някой от проводниците. Няма нито покой, нито забрава. Отворени са безкрайни възможности за постоянно упражняване на едни или други способности и изостряне на чувствата. Това обозначава състоянието на постоянно бодърстване. Така също и вие вървете с всички сили, запазвайки състоянието на напрегнато равновесие. Ще попитат: за какво са нужни толкова думи? Отговорете: за да може, прочитайки ги, всеки от идващите по-късно да намери нещо за себе си. Колко трябва да се каже, за да се удовлетвори безкрайното разнообразие от човешки стремежи и не на отделни избраници, а на всички, на всички, на всички. Ето че е нужно да се дадат записите в такава форма, че всеки да може да почерпи от тях. И е добре когато носят безличен характер. И така целият живот на устременото съзнание може да се състои в постоянно упражняване на способностите и качествата, звучащи на нотата на момента и затова много близки и желани. Това придава на тяхното упражняване интерес и ефективност. И всяко такова действие ще бъде зърно за последващи достижения в далечното или близко бъдеще, не е важно в какво, тъй като в безпределността на времето далечното става близко, тоест няма време. Колкото и далеч да изглеждат следствията, те неизменно ще настъпят. С огненото въображение елементът време може да се премахне, прозирайки бъдещето в настоящето, тоест утвърждавайки огнената действителност. Когато Усещам в ученика бъдещия Архат, Виждам огнената действителност. Виждам я в настоящето. И тогава Казвам: Утвърждавам вървящия към Мен във величието на бъдещето, неговото индивидуално бъдеще. И ако на вас е било Казано „богове“, то нима сега ще Намаля най-дълбокото огнено значение на тези огнени думи. Колкото по-висок полет е набелязан, толкова по-добре. Колкото по-силен е размахът на устрема, толкова повече остава даже при частичен неуспех. Когато летежът се ускорява, тежките частици на миналите дейности отпадат, оставайки долу и духът се усеща освободен от тях. Следователно освобождението лежи в силата на устрема, даващ крила за огнен полет нагоре. Бързината анулира силата на земните притегляния. Затова Казвам: устремете се и се стремете винаги. Спирането означава падане и тогава земните привличания отново встъпват в сила. Казвам ви: устремете се.

1964 г. 029. (М. А. Й.). Наричам мои тези, които в стремежа към Светлината са се откъснали от Земята. Радвам се, ако мога да кажа: „мой“. Нашата задача е да издигнем съзнанието от Земята към Звездите, от себе си - към океана на човечеството, за да стане служенето на еволюцията възможно. Няма значение в каква форма и как се извършва това служене, ако то движи еволюцията. С еволюцията - значи със Светлината, а против - с тъмнината, в каквато и форма и под каквито и прикрития, лозунги или думи да се извършва това противодействие на еволюцията, тоест на Светлината. Външното няма значение. Важна е самата същност на действието. Сътрудничеството на всички и във всичко означава мир на Земята.

Вървящите против него са врагове на Светлината. Сътрудничеството и кооперацията са дарове на еволюцията за хората.

1964 г. 030. Вътрешното се проявява във външното и особено в дреболиите. Именно в дреболиите, в малките действия се разкрива вътрешната същност на човека. Затова ако искате да обуздате себе си или да се превъзпитате или да се очистите, обърнете внимание на малките действия. Проследявайки ги в течение на деня, от тях може много ясно да се види и това, което подлежи на изправяне. Зад всяко такова малко действие е скрит един или друг дефект на съзнанието. Тези малки, но вредни действия представляват лостове, хващайки се за които, може да се изхвърли от съзнанието предизвикалата ги причина. Иначе причината няма да се захване и няма да се изтръгне до корена. Преображението на съзнанието изисква много внимание и много усилия. Върху малките действия в течение на деня може да се научите на много и много може да разберете, отделяйки безусловно полезното от безусловно вредното, за да се освободите от последното.

1964 г. 031. Колко пъти Съм Казвал, че всяка празна дума е безусловно вредна. И все пак езикът продължава да бърби. Как да бъде овладяна мисълта, ако най-напред не се овладее езикът. Окултната сила на звука е огромна. Тя може да бъде, както всяка сила, разрушителна или съзидателна. Познавате примери, когато бърбивите хора са изтощавали себе си с многословие до заболяване и смърт. Знаете, че мнозина се изтощават с говорене до главоболие, припадъци и пълно изчерпване на психическата енергия. Но това са крайности. И все пак всяка изречена дума е или събирач, или разхитител на огнена сила. Без контрол над думите, а значи и контрол над психическата енергия, нейното овладяване няма да се постигне. Да помислим за произнасяните думи.

1964 г. 032. (М. А. Й.). Ненаситността за утвърждаване на Благост винаги е добра. В нея се проявява магнитната сила, привличаща към себе си частици Благост. Благостта и благодатта се стичат в съзнанието според зова и устрема на сърцето към тях. Сърцето е едностранен магнит с енергиите на висшия Свят. Тези енергии на сърцето могат да се приведат в действие съзнателно. Пословицата "Сърцето изпраща вест на сърцето" изразява действието на окултния закон. Връзката на съзвучните сърца като огнена нишка прорязва пространството. По тази нишка текат енергиите на взаимнообмена. Този животворен и светлоносен обмен е основан именно на взаимността. Зов и отклик и веднага обмен на искри Светлина. Това се нарича Колело на сътрудничеството.

1964 г. 033. (Гуру). Когато невидимото се бори с видимостта за своето утвърждаване, то трябва да се приеме с цялото съзнание, с цялото сърце, докато не се вкорени здраво и непоколебимо. Видимото е отричане на невидимото, ако бъде прието в аспекта на ежедневието. Но Ние Сме за необикновеността. И затова подходът към Нас е необичаен. Който е намерил пътя, той добре знае това. Няма да се смущаваме от почти неуловимата тънкост на усещанията и възприятията – в това е особеността на Невидимия

Свят. И даже изразът “Невидим Свят” е неверен, тъй като той е видим, макар и да изисква изтънчено сърце. Утвърждавайки наличието на невидими пътища, подхождаме и се приближаваме към осъзнаване на действителността на трите свята.

1964 г. 034. (20 януари). Далечните Светове са далечни според земния мащаб. Те са близки във висшите измерения. Близостта е по съответствие. На всеки човек е близка неговата водеща планета, независимо дали знае за това или не. На някого са близки камъните на съседните планети. Има и такива съзнания. Устремът към Далечните Светове ги приближава. Но е необходимо да се устремите към тях. Този устрем откъсва духа от Земята. Трябва най-после да се разбере, че мисълта пребивава около обекта на своя устрем. А където е мисълта, там е и съзнанието. Всичко това става реалност след прехода в Тънкия Свят. Но устремът трябва да бъде оформен и утвърден на Земята. Начинанието се води от Земята. Земята е като отправна точка към Далечните Светове. Трябва върху нещо да се опрете, за да се отблъснете в пространството. Такава опорна точка ще бъде Земята. Ако тъмните биха преуспели и биха взривили планетата, човечеството би се лишило от своята опора в пространството и неговата еволюция би била спряна дотогава, докато за него не бъде приспособена друга планета, за което отново би било необходимо безкрайно количество време. Само малцина биха отишли на висшите планети. Камъните на съседните планети са непригодни за еволюцията. Земята е Космическият Дом на човечеството. Той изисква грижа за Него. Невежите правят всичко възможно да нарушат живота в Него. Сега благодарение на мощното развитие на науката и техниката са налице големи възможности Той да се украси, да се прекрати разхищаването на Неговите богатства и разрушаването на Неговите покривки.

1964 г. 035. (М. А. Й.). Използването на природните продукти има предел. Затова ще се наложи да се погрижим за намирането на нов вид енергия. Много мислят за използването на земните недра, но пропускат недрата на пространството. Новата енергия ще бъде извлечена от пространството, енергийните запаси на което са неизтощими. Всичко, което Земята притежава, е получено от пространството. Фохат, пара-Фохат, Материя Луцида, Материя Matrix - всичко това са видове пространствени енергии, които някога ще постъпят в разпореждане на човечеството. Но апаратът, който ще бъде в състояние да ги приложи и използва, ще се окаже преди всичко микрокосмосът на човека - проводник на най-тънките огнени енергии. Задачата на Владиците е да въоръжат човека без нито един апарат. Всички възможности за това са съсредоточени в хората, в човешкия организъм и неговите проводници. Това е областта на бъдещото знание и бъдещите достижения. Агни Йога е дадена като път за овладяване на огнените енергии на Космоса. Великата Епоха на Агни Йога вече започна. Но хората, като наследници на космическите богатства все още отричат огромните възможности на бъдещето.

1964 г. 036. (Гуру). Настоящото произтича от миналото, а бъдещето от настоящето. С това настоящето е ценно. Сега духът може да утвърждава своето бъдеще в него, залагайки камъните на основата на бъдещите постройки. В бъдещето всичко е достижимо, но даже самото понятие вседостижимост трябва да се заложи и утвърди в настоящето. Мнозина напразно мислят, че мечтата е нереална. Напротив, именно с мечта се твори бъдещето на човечеството. Имаме предвид не безволното и безцелно мечтаене и блуждаене на мисълта, а творческата, огнена мечта, изграждаща стъпалата на еволюцията на живота. Където и да се ражда такава пламенна мечта-мисъл, в далечни планини или кабинета на учения или лабораторията, тя твори живот. Животът се твори от мисълта.

1964 г. 037. Нарушаването на равновесието на стихииите се усилва през цялото време. Природата е неспокойна. Това се отразява силно върху състоянието на човешкия организъм, предизвиквайки различни разстройства. Засега не се предвижда край, тъй като в крайна сметка регулатор на състоянието на равновесието на планетата е самият човек. Едно неравновесие действа на друго, планетното - на човешкото и човешкото - на планетата. Получава се кръг на безизходица (безизходността). Но това е на земния план. Решението е в духа. Само духом може да се разбие гордиевият възел на явленията. Мирът и кооперацията между всички народи на Земята и мирът в съзнанието на всеки, тоест равновесието, карат стихииите да влязат в бреговете и огнените енергии на пространството да служат на човека за благо, тоест за създаване, а не за разрушаване. За кооперацията на човека с природата мислят малко. Мощните енергии на човешкия организъм, взаимодействащи с обкръжаващия свят, се отричат изобщо. Но няма да има усмиряване и равновесие в стихииите на планетата, докато човек не го установи в океана от съзнанията на цялото човечество.

1964 г. 038. (М. А. Й.). Даже в духовния свят за познаване и представяне е нужна някаква форма. Във форми се отлива и звукът, и цветът, и миризмата, иначе те няма да се възприемат. Светът без форми е недостъпен за обикновеното съзнание, макар че много понятия, като например любов, мъжество, преданост и други сами по себе си са лишени от форма. Само когато те се проявяват у живите същества в действие, те изглеждат облечени във форма, макар действително да се наблюдават само външните изражения на това, което е невидимо и което е лишено от форма. Съществуването на явления без форма, на свят без форма, арупа, се признава от мисълта на Изтока. Понятието арупа може да се приеме като синтез на всички явления от определен порядък, изразяващ по някакъв начин тяхната същност или душа не в отделните индивидуални манифестации, а в самата основа, взета извън външните ѝ прояви. Нещо подобно може да се намери в невидимата, скрита за окото и микроскопа, дори електронния, същност на семето, в което вън или вътре във видимата форма са съсредоточени невидими минали и бъдещи форми на дадения вид растителен или животински живот. Същността на явлениято е скрита от постиженията на обикновения

ум, тъй като се отнася до великия Закон за причинността. За начало ще се наложи да се приеме положението, че светът без форма съществува като причина на причините.

1964 г. 039. (Гуру). Майтрейя Носи на Земята мира на съгласуваността. Майтрейя Идва, за да Установи мир на Земята. Майтрейя ще Овлადее стихиите, но Владиката трябва да се приеме, тъй като Неговата Светлина може да бъде възприета и препредадена в света за разпространяване само чрез човешките сърца. Възможно е или да приемеш, или да отхвърлиш. Приемането ще означава живот и съзидание, неприемането – разрушение и смърт. Владиката Идва.

1964 г. 040. (22 януари). „Майтрейя. В Един са три: миналото, настоящето, бъдещето. И пътят в бъдещето е през Него, тъй като Той е и Пътят“. Така си казва ученикът и бърза в своя живот, тъй като той, ученикът, също има трите в себе си: този, който той е бил в миналото, този който е в настоящето и този, който той ще стане в бъдещето. Разбирането на човека за себе си като такъв, какъвто той ще стане или какъвто той трябва да стане в бъдещето дава импулс и сила за утвърждаване на този лик в настоящето. Тъй като трябва да се намерят сили в себе си да се преодолее вехтия човек в себе си. Неговото упорство, на вехтия, е невероятно, тъй като той е именно това лично “аз” на човека, което той приема за себе си. Колко време е било необходимо за формирането на това “аз”. И когато то вече е оформено се оказва, че това “аз” е само пашкулът, само носителят на другото, голямото “Аз”, което трябва да се роди от малкото. Но пашкулът се отхвърля поради ненужност, когато на пеперудата израснат крила. По същия начин малкото “аз” се оказва ненужно когато израсне голямото. Астралът е главният носител на малкото аз”. Затова и тази обвивка става неужна, изпълнила своя еволюционен дълг. Всичко това е така. И все пак да се разделиш с привычния носител на малкото “аз”, както и със самото “аз” е необичайно трудно. Трудно е да се пробие черупката на своето аурично яйце и да се излезе от него в пространствения простор. За малкото “аз” там няма място. То служи само като пречка за свободата на пространствения живот.

1964 г. 041. (М. А. Й.). Предел за сливането в духа може да бъде само пълнотата на това сливане. Какво се случва тогава? Загуба на индивидуалното начало? Не, не неговата загуба, а разширяване. Двете са станали едно, но по-голямо, не слято заедно, а обогатило се с взаимен обмен и съединение на енергиите. Две хармонично съчетани аури могат да творят чудеса. Всичко зависи от степента на напрежението на обединението или сливането. Именно не поробване, не подтискане, не обсебване, а взаимообмен на най-тънките енергии, обогатяващ извънредно обединилите се съзнания. Разбира се, даващият дава. И имащият повече отдава повече от получаващия. Но и даващият също се нуждае от този, на когото той дава, както и получаващият, тъй като даването е в природата на даващия. Всеки духовен водач може да си представи своите чувства и своето състояние, ако нямаше на кого да дава. Затова нуждата един от друг е взаимна. Искам да подчертая значимостта на духовния

взаимообмен на енергиите, именно взаимнообмена. Без него има поглъщане на чужда сила и вампиризм. Именно трябва да се принесе своето, за да се получи. Ненапразно се е споменавало за донасяните съдове. Недонесият не може да получи. На имащия се дава, а от нямащия се отнема и това, което има. В това е законът за взаимнообмена, който се нарича Колело на сътрудничеството. При поглъщане на чужда енергия поглъщащият не получава полза, тъй като полученото даром се разхищава тутакси, безумно. Пробитото решето или бездънната бъчва са добри символи за поглъщащите на психическа енергия. Но колко радостен, колко вдъхновяващ е плодоносният взаимнообмен. Истинският ученик е радост за Учителя, тъй като винаги принася. Идващи и донесли, къде сте вие? Ще наситим всички ваши стремежи. От Името на Владиката ви казвам, че ще наситим всички и ще дадем с пълна мярка.

1964 г. 042. (Гуру). Ще попитат, непременно ще попитат: а какво трябва да донесем? Отговорете: преданост, любов и устременост. Те и ще бъдат кошниците, в които ще може да се събере даваното. Но хората предпочитат да донасят пари или други ценности, смятайки, че предметите или вещите, металът или камъните заменят нужните качества на духа. По външните приношения може да се съди за обедняването на духа. Забравили са за това, че приношението се извършва в духа. Така са заменили духовното със земното. И са се учудвали при това защо живеят огън на живота си е отишъл от позлатените храмове. Но ето че е дошло време отново да се провъзгласи първенството на духа и да се укаже, че всеки е длъжен да принесе дарове в храма на живота, но от духа и в сърцето.

1964 г. 043. Опитът по нарастване на силата чрез съдържаност и контрол ще покаже как расте тя. Всеки момент на контрол е натрупване на Агни. Затова обикнете това усещане за растеж. То дава радост. Съдържаността е сила. Огледайте се наоколо и ще видите как се разхищава Агни. Това е нещо голямо, което предстои да се извърши. Нужен е Агни. Трябва да се облича изолиращо покривало от тънка материя, за да се опази организма от въздействието от страни.

1964 г. 044. (23 януари). При постоянство на устрема преобразяването на съзнанието тече без прекъсване, макар и незабележимо за окото. Именно изпитанията го прераждат. Изпитанията могат да се разглеждат и от страна на този опит, който те донасят. Не е само проверка на постигнатото, а и придобиване на знания за живота. Без този опит няма растеж, тъй като няма натрупване. Тази страна на изпитанията незнайно защо не се оценява достатъчно, докато в същото време опитът способства за растежа, разбира се, при съзнателно отношение към него. Мнозина предпочитат да се оплакват и да тъгуват вместо да се радват на възможността за разширяване на съзнанието. Колкото по-труден е опитът, толкова той е по-полезен. Ако изпитанията се възприемат в аспекта на опита от живота, те губят своята горчивина и особено горчивината от познаването на човека. За какво да се съжاليا,

когато всичко ще мине и ще се разсее като мираж, както е преминало всичко, което е било някога и дори може би вчера. Животът е вечна смяна на явленията, даващи на духа сила да расте.

1964 г. 045. (Гуру). Признанието и признателността са близки едно до друго. Признанието и справедливостта трябва да живеят в един дом. Кармично те са плодоносни по своите следствия. Животът учи да се изострят тези качества на духа.

1964 г. 046. (24 януари). Щеше да е по-добре, ако хората мислеха не за това, което ги заобикаля в дадения момент, а за логичните следствия на тяхното душевно състояние, в което те се намират. Има верига от външни, материални причини и верига от духовно-психически причини - всяка в своята сфера. И едната, и другата са протегнати в бъдещето. Веригите от различни метали са и с различно качество. Има вериги на щастието, съединяващи с прекрасното бъдеще и има вериги на позора и робството, задържащи духа в оковите на тъмнината. И едните и другите се изковават от човешката ръка. По-страшни са духовните вериги. Железните могат да се изпият. Но как да се свалят от духа оковите, сковаващи душата? Платон ги наричаше "повредени" души. Кой е преброил колко са те? Не са ли заради тях нещастията в света? Така сред най-възвишените мисли е полезно да се помисли за това как да се помогне на тези, които пребивават в тъмнина и се измъчват тежко без Светлина.

1964 г. 047. (М. А. Й.). Отшелниците са се уединявали в горите и пустините, йогите в планините. Не е ли затова, че в самота е по-лесно да се твори с мисъл и да се помага на света. Свободната мисъл може да прелети навсякъде. Свободната мисъл не е скована от вниманието на хората. Знаещият ще се зарадва, казвайки: си: най-после ме забравиха. Мнозина ли разбират свободата, която дава самотата. Самотата може да има и сред хората. Много велики хора са били духовно самотни, тъй като са били обкръжени с неразбиране. Самотата е едно от най-трудните изпитания. Трябва да се премине през него.

1964 г. 048. За мъртвите "имат срам" не мъртвите, а живите. Защо? Заради чувството за отговорност за Земята... и за живите също. Това е отговорност на духа, осъзнал своето единство с всичко живеещо под слънцето. От отговорността не може да се избяга. Растящото съзнание усеща тонуса на пространствената нота, която изразява синтеза на настроенията на милиарди същества. В света няма щастие. То е в духа, а духът е отхвърлен. Рядко се среща щастлив поглед. Искаме да върнем усмивката на хората. Те смятат да избегнат отговорността за обидените, пострадалите и угнетените, но нима може да се избяга от меча на пространствената справедливост. И сърцето стене, усещайки злото на света. Няма да завиждаме на загубилите чувствителност. Дървените пънове не усещат пространствените вопли, макар че дори телеграфният стълб звучи от енергиите, преминаващи през него. И тъй, искат или не, но отговорност за Света носят всички в една или друга форма, а с нея и пространственото осъждане, ако са го заслужили. И мнозина отиват

на Сатурн. Убиецът на хора може да избяга от човешкия съд, но от меча на Космическата Справедливост – никога. Приказка се разказва бързо, но работата не се върши бързо, затова пък се върши до края. Краят на черния век настъпва стремително и неумолимо. Всички усилия да се спаси положението са напразни. Корабът на стария свят потъва. Опитите да се продължи неговата агония няма да дадат нищо, освен страдания и кръв. Черният век е осъден.

1964 г. 049. (25 януари). Енергията Агни е една, но тя може да бъде насочена нагоре или надолу, към добро или към лошо. Сама по себе си тя е неутрална, оцветява я мисълта и мисълта я прави твореща Светлина или тъмнина. Агни е творческа енергия. Скалата на Агни преминава от горе до долу, изменяйки се и оцветявайки се с всички цветове на спектъра - или чисти и прозрачни, или мътни, нечисти, димни и смрадни, чак до черните огньове. Черният пламък е еманаии на черното сърце. Всички огнени прояви се съпровождат с миризми, също толкова разнообразни, както и окраската и оттенъците на огньовете. Низшите възделения имат своя особена окраска, както и всички страсти без изключение. Еманаииите от висш порядък имат своя чиста, светла и приятна за окото окраска. Всички движения на човека и на всички останали живи същества се съпровождат със светлинни явления. Това се отнася и за растителния свят. Цъфтящата ябълка сияе. Огнената основа на битието се разбира малко. Колкото по-високо е организъмът, толкова повече е снабден със способност да управлява своите огньове. Хората владеят огньовете в различна степен – от висшите степени на почти пълното овладяване и до пълното поробване от тях. Привичните и вкоренили се страсти не са нищо друго, освен кристализиран в устойчиви форми на Агни, извикан за живот от самия човек, но овладял го и подтиснал неговата свободна воля. Агни се управлява от мисълта. Но мисълта при упорито повтаряне също кристализира в устойчиви форми и тогава овладява човека и започва да го управлява. Овладяването на мисълта означава овладяване силата на Агни. Когато мисълта е овладяна може да се даде всяко направление на Агни и той да се издига от низшите центрове нагоре. Даже обикновеното чувство на любов между мъж и жена може да намери своето изражение в обичайните взаимоотношения, изчерпвайки се върху тях или пък може да бъде устремено нагоре и тогава творческата сила на Агни ще се изрази в прояви на висшата скала. В това е възвисяващата, вдъхновяваща творческа сила на любовта. Много велики произведения на изкуството са били създадени чрез творческата сила на любовта, не намерила удовлетворение или дори взаимност. Тогава Агни, извикан за живот, твори на по-висок план. Несподеленото чувство или споделеното, но неудовлетворено проявява творещата сила на огъня във висше творчество. Енергиите на низшите организми се изчерпват обикновено върху низши прояви. Целта на човека е да овладее своята огнена сила. Някои форми на йогизъм не се съгласуват с условията на семейния живот от обичаен вид. Буда е имал син и Акбар е бил баща, но това са Духове, овладели Агни и преминали през степенята на подчиняване на всички свои обвивки на волята. При обикновените

хора се проявява раздразнение, суетливост, уплаха, злоба, унилоост, мнителност, завист и така нататък, което значи, че не са овладели своите огньовете. Във всички условия на живот можете да се учите да ги управлявате, имайки пред погледа постоянно целта на тяхното овладяване. Започва се с малкото и то довежда до големи резултати. Огнената сила се регулира с мисъл. В света на огньовете царства мисълта. Овладеият мисълта може да контролира всички прояви на Агни.

1964 г. 050. (26 януари). Съзнанието говори за действителността, а очевидността я закрива. Възниква борба. И когато очевидността, тоест Майя побеждава, огньовете гаснат. Основите се дават за това да се утвърждават отново и отново в моменти на усиление на земните гласове. Тъй като колкото и гръмко те да заявяват за себе си, земното ще завърши едновременно с живота на тялото. И действителността на Невидимия Свят ще стане неотречимо видима. Осъзнаването на това може да ограничи триумфа на суетата. Не може да се спре и течението на времето. Кронос, изяждащ своите деца, също е символ на поглъщането от времето на явленията от текущия момент. Само си помислете, че всичко проявено във времето се поглъща. Значи на нищо временно не можете да се опрете. Миражът все пак отразява действителността, а какво представляват откъслеците от впечатления от отминалия ден, съществуващи само във възприемащото ги съзнание? Но Основите могат да служат като здрав фундамент за духа. Те са неизменни във вековете. Приемайки ги в съзнанието, може уверено да се плува по бурния океан на земния живот.

1964 г. 051. (М. А. Й.). Пътят на слънцето по небето е неизменен. Така също неизменен е и пътят на ученика, приел в сърцето си Лъча на Слънцето на Великото Сърце.

1964 г. 052. (Гуру). Добрият работник работи добре при всякакви настроения и климат. Добрият ученик изпълнява своя дълг пред себе си и пред света при всички съчетания на външните условия или състояния на своите обвивки.

1964 г. 053. (27 януари). Хората често губят почвата под краката си, попадайки в трудни условия. "Губят почва под краката" означава, че те губят равновесие. Това може също да се получи от шока при неочакваност, от голяма скръб и други тежки удари на съдбата. Случва се и така, че слабите души стават психически ненормални. Яснотата на съзнанието във всички тези случаи се нарушава в една или друга степен. Можете да си представите какво се случва пък при преминаването на Великите Граници, когато е отхвърлено тялото и човек се оказва в напълно неочаквани, непривични и нови условия. Подготвеността и размишленията за условията на следсмъртното съществуване могат до известна степен да неутрализират шока от неочакваността. Следователно неочакваността трябва да се превърне в очакваност, непривичността на условията да се отстрани с приспособимост и способност бързо да се ориентирате във всякакви обстоятелства. Качествата безстрашие, спокойствие и равновесие, изработени и утвърдени на Земята, ще

помогнат много да се съберат собствените енергии във фокус и да се запази съзнанието нераздробено. Когато центърът вътре е осъзнат като нещо нерушимо и независещо от външното обкръжение и енергиите на духа са събрани вътре, съзнанието може да се удържи здраво, стига в течение на земния живот да не се отричала възможността за живот без тяло. Известни са случаи в областта на психиатрията, когато хора, загубили душевното си равновесие, са се подчинявали на натрапчиви идеи и са виждали около себе си не това, което е било, а това, което е създавало за тях тяхното болно въображение. Въпреки очевидността, видима за другите, те са виждали фантоми, създавани от тяхната мисъл. Затова не е трудно да си представите, че там, където всичко се движи от мисълта, всичко се създава или отрича от нея и видимостта е според съзнанието. В случай на отричане, в случай на обърканост, в случай на шок от неочакваността или страх състоянието на съзнанието се видоизменя съответно. Свообразието на надземните условия лишава човека от възможността да живее с усещанията на тялото и с изпълнението на неговите функции. Именно нужно е да си представите цялата необичайност на условията на Тънкия Свят и да приучите себе си в мисли към за него, за да не се объркате и да не загубите чувството си за човешко достойнство. Обезумели от страха от смъртта, мнозина се гърчат в пароксизма на див ужас при пълна загуба на целостността на съзнанието и, разбира се, на равновесието; тялото е отхвърлено, а преживяванията остават и съпровождат своята жертва и по-нататък. Качествата на духа, възпитавани и утвърждавани на Земята, са много нужни за живота в Надземното. Добре е да се мисли много за пребиваването на човека в условията на Тънкия Свят, да се мисли така, че ясно да си представите какво е там и какво е възможно там, и какво ви очаква, и какво няма. Две положения трябва да се разберат: първото е, че *omnia mea mecum porto* (всичко мое нося със себе си (лат.)), второто е, че човек, умирайки, оставя на Земята цял ред вещи и условия, които не могат да продължават в извънплътния свят. Тоест с други думи, умирайки човек взема със себе си и може да вземе със себе си доста много, представляващо извънплътни елементи: мисли, чувства, впечатления, способности, спомени, песни и така нататък, тоест цялото богатство на своя вътрешен свят, всички привързаности и любовта. Но той не може да вземе нито един плътен предмет. Нарочно Казвам – плътен, тъй като извънплътните предмети макар и тънко материални, но са пак материални и те могат да се вземат със себе си, тоест да се удържат в паметта. Ето това именно различие между това, което може да се вземе и това, което не може, трябва да се разбере тук, на Земята, докато сте още в тяло, за да бъде по-лесно на съзнанието да се раздели с това, което не може да се вземе. Обличат се също и там, но трябва ясно да се разбере различието на земните дрехи от облеклото на астралния свят. Тук се обличат при шивача, там с въображение и мисли. Мислено можете да приучите себе си към това свободно и без съжаление да оставите всички земни вещи, с които сте свързани чрез чувството на въображаема собственост. Няма нищо твое, всичко е само временно.

Много неща трябва да се разберат и да се подготвите за много преди спокойно и в пълно съзнание да преминете в Надземния Свят.

1964 г. 054. (М. А. Й.). На Земята човек живее в два свята: земния и Надземния. Част от неговия живот преминава в земния план и се докосва до плътния свят, а част в психическата сфера вече от извънземен порядък. Разбирайки това, може да се види как двата свята се сливат в неговото съзнание в един, заличавайки границите. Четейки интересна книга човек напълно забравя за обкръжаващото. Нима това е явление от плътен порядък? Или в киното? Или заплепен от прекрасна симфония? Така че съзнанието е място на среща на двата свята. В това трябва да се ориентирате тънко, за да знаете точно с какво и как живее човек на Земята. Много мисли, усещания и чувства могат да се продължат извън пределите на земния живот. Ще се наложи да се разделите с вещите от материален порядък, но не и психо-духовния. Необходим е анализ за разбиране на живота в този свят и в другия. Неразбралите ще отидат там слепи.

1964 г. 055. (28 януари). Бъдещето се оформя от мисълта. Дори на всяко обичайно действие и даже движение се предпраща мисъл. Разбира се, става дума за съзнателни действия и движения. Рефлексните действия тук не се отнасят. На тях също е била предпратена мисъл, но не в дадения момент, а в миналото. За Йога миналото е изгорено и затова проявите на рефлексност се пресичат съзнателно. Обвивките се приучват да реагират на всичко сякаш отново, в съгласие с достигнатото стъпало на съзнание, на което вече не съответстват миналите норми на поведение. Например: по-рано човек е изисквал от себе си известна линия на поведение пред хората, а сега - пред лика на пространството. Постъпвайки насаме, вървящият към Мен показва познаване на основите. И тогава човек разделя себе си на три части: първата е това, което той е бил по-рано, втората - това, което той представлява в настоящия момент и третата - това, което той трябва да стане в бъдеще. Първата е областта на рефлексите, втората - на съзнателния контрол и третата - на ясното оформяне на този идеал, който трябва да бъде достигнат. Втората и третата се обединяват в това, че контролът се разпространява върху възможно по-пълното сливане на оформения идеал на бъдещето с настоящето, така че това бъдеще да се изразява вече сега, в дадения момент, по възможност по-пълно. Колкото по-ярък, по-силен, по-точен и по-завършен е идеалът, толкова по-лесно е неговото въплъщаване в настоящето. Може дори да се отдели особено време на процеса на това оформяне; и ако в този процес се въведе ритъм, неотклонен и ненарушим, то осъществяването на бъдещето в настоящето става положение на деня. По този път по-бързо може да се достигне до преобразяването на вехтия човек в себе си, отколкото с надеждата за внезапно озарение. Тъй като за последното са нужни натрупвания, а те се придобиват именно с ритъм и при това съзнателно, а не стихийно. За да премине количеството в качество са нужни минали натрупвания. Йогът взема еволюцията на своя дух съзнателно в ръцете си. Този, който води себе си, сам не се нуждае от надзирател. Учителят не е надзирател, но е Този, Който Може да подаде най-добрия съвет. Пътят продължава

заедно. Във всяка научна книга е отразен опита на всички, които са работили може би в течение на дълги векове по дадения въпрос. И би било твърде нецелесъобразно да се започва всичко отначало, без да се използват миналите натрупвания на човечеството. По същия начин и Учителят в нужния момент ще подаде Своя Съвет там, където биха били нужни дълги години за получаване на опитното знание. Представете си какво би било ако, вместо да се възползвате от готовата енциклопедия, всеки сам започне да съставя своя. Учителят е живата енциклопедия на духовното знание и опитните натрупвания, събрани в течение на хилядолетия. На Указите и на Помощта Му може винаги да се разчита.

1964 г. 056. (М. А. Й.). Пренасяйки се в бъдещето скъсваме нишките, свързващи ни с нашите минали несъвършенства. Учителят Говори и Настоява за цялостно пренасяне на съзнанието в бъдещето. Това и значи да се живее в бъдещето. Именно трябва да се почувства неговата жива пулсация. Не отвлечени представи, а живата пулсация на живота, докосванията на огнената енергия от сферите на Висшия Свят. Тъй като бъдещето е висшата степен на това настояще, което вече е, но което още подлежи да се въплъти във видимите форми на плътния свят. Да се порадваме на голямата възможност на човешкия дух да утвърждава това бъдеще в настоящето.

1964 г. 057. (29 януари). Вече знаете, че и яркото представяне в третото око на предмета, на живото същество или на човека установява с него непосредствено съприкосновение или връзка, силната представа – силна, слабата – слаба. В течение на деня през съзнанието преминават хиляди образи с различна отчетливост, продължителност и устойчивост и с всеки се установява съприкосновение. Поражда се ток, протичащ отначало от породилото го съзнание към породения образ, а после – от дадения образ към съзнанието. При това чрез този образ, възникнал в съзнанието, се създава връзка с действителния предмет, предизвикал образа. По такъв начин възникналият ток може да протича към доста отдалечени предмети, тъй като за мисълта не съществува разстояние. По този път съзнанието се свързва с множество токове, излизащи от него, към явленията, върху които то се съсредоточава. Сякаш то се обвива с хиляди нишки и всяка носи към него впечатления, идващи от предмета или лицето, върху което то се спира. Тези впечатления съставляват храна за съзнанието и го хранят. Можете да си дадете ясна сметка с какво се храни съзнанието, предизвикало пред себе си образа на ненавистния враг и какви токове пораждат подлите, низки или безобразни образи, картини или представи. Мислите и техните мислеобрази по този начин въздействат на съзнанието за зло или за благо. Всеки човек може да си даде ясен и пълен отчет под какви въздействия поставя себе си и какви ще бъдат следствията на тези въздействия. Тези токове, породени от създаваните от въображението образи, представляват действителността на Невидимия Свят. Добрите или враждебни отношения към човека създават също такива токове или нишки на връзка, по които в съзнанието постъпват вибрациите, идващи от тях. Заспивайки или събуждайки се с мисли за Далечните Светове установяваме невидима връзка с тях. Така в пространството

се прокарват канали, по които вървят тънките съобщения от тези фокуси, на които се съсредоточава вниманието. Оттук става разбираемо колко нужен и неизбежен е контролът над всичко това, което се случва в съзнанието. Съзнанието като радиоприемник може да бъде настроено на всяка вълна и възприятията ще тръгнат съответно. Древното положение, че човек отговаря за всяка мисъл, има под себе си действителна основа. Ще дойде време и този процес ще може да се проследи с помощта на апарати, фиксиращи излъчванията на живите организми. Няма нищо тайно, което не би могло да стане явно, научно обосновано и доказуемо експериментално.

1964 г. 058. (М. А. Й.). С осъзнаването на протичащия невидим процес на общуване връзката с Нас може да се усили. Явленията са все същите, но тяхното разбиране се задълбочава дотогава, докато невидимото не стане явно осезаемо. Налага се много да се твърди и да се повтаря, преди действителността да стане очевидност, тоест очевидна за съзнанието. Това дава нова сила на съпротивата на своеволието на проводниците и ще съдейства за установяването на контрол над тях. Съответствието и съзвучието означават връзка по пространствените проводници или канали с явленията, които са близки на съзнанието и които са се утвърдили в него. Решението е в това, да се вземе тази област от живота на съзнанието в свои ръце под пълен контрол

1964 г. 059. (Гуру). Художникът и обикновеният човек, наблюдавайки едно и също го виждат по различен начин: единият - в множество тонове, оттенъци и цветове, другият - само явно набиващото се на очи. Точно така е и във всичко останало: един иска да види цялата дълбочина на явленията, друг преминава, само едва докоснал се до тяхната повърхност. Светът е един, но може да бъде видян по различен начин. Слепият няма да види нищо - нужно е отворено око. Глухият няма да чуе. Думите "имащият уши да слуша" крият в себе си мисъл с огромно значение.

1964 г. 060. (30 януари). Цялата механика на определени слоеве от астралния свят се заключава в това, че мисълта твори свои форми и тези форми стават реалност за творещия ги дух. Това е едно от многото условия за съществуване на човека в Надземното. Има и други. Например съществуват сфери, където тяхното съдържание представлява по същество форми, не създадени от творческото въображение на обикновения човек, също както и моретата, планините, горите и реките и самата Земя не са създадени от човека. В тези сфери човек също може да твори както той твори на Земята и в условията, създадени за него от природата, украсявайки тези сфери. Има и такива сфери, където се намират не украсители, а обезобразители на съществуващото. Това са низшите сфери на астрала. И материята на тези сфери е друга, отличаваща се от висшите сфери по своя състав, подвижност и светимост. На материята на сферите съответства и материята на тънките тела на техните обитатели, както земното тяло съответства по своя състав на елементите от Менделеевата таблица. Всички тела при

различните хора са различни по своя състав и разреденост на материята. Дори плътните тела на хората се различават едно от друго, както Светлината се отличава от тъмнината. Даже състава на кръвта по най-грубото деление се разпределя на четири групи. Тези групи са повече, но по-тънките подразделения вече са извън възможностите на съвременната наука, или поне за още известно време. Погрешно е да се смята, че мускулите, костите и тъканите на всички хора са еднакви. Ние ги различаваме по светлосянката, тоест по светимостта или затъмнението. Коефициентът на пречупване на светлината може да служи като показател. Някои тела светят, други обратно, са затъмнени. Измерението на физическото тяло е следващото стъпало на медицинската наука. После ще достигнат до светимостта на телата и ще определят степента на тази светимост. Широка област за изучаване и изследване.

1964 г. 061. (1 февруари). Низшето "аз" никога няма да бъде висше, тъмнината – Светлина. Съзнанието може да се почувства в сферата на низшето "аз", може и в сферата на висшето. Съзнанието се пренася и живее или в едното, или в другото, или посменно. При честа смяна лампата на духа започва да мига, а това заплашва с прегаряне. Сравнявайки пребиваването в едното и другото може да се направи избор, предпочитайки по-доброто. За израсналото съзнание малкото "аз" ще бъде прокрустово ложе. Всеки може да се спъне и даже да падне, но вървящият ще се изправи веднага и ще продължи по-нататък. Всяка спирка в тъмнината е пагубна и отнася назад по отношение на тези, които вървят без задръжки. Призовавам да побързате.

1964 г. 062. Пространството и в него проявеният свят, и ти в Мен, познаващият този свят чрез Мен. Съзнанието е пренесено в сърцето, а сърцето е отдадено на Мен. Часът, отдаден на Мен, в ритъма се преобразява в звено от веригата на щастието, протегната в бъдещето. Слънцето ще премине и Луната, и много звезди, но ще остане духът, пренесъл съзнанието в сърцето и отдал го на Мен. Тъй като Аз Съм вечен, от Вечността и Пребивавам в нея. Вечността е огненото огнище на живота, проявен в милиарди форми и никога не преставащ да съществува. Формата се дава на духа за самопознание. Духът познава себе си чрез формите, в които той се проявява. Целта на живота е познаване на света и на себе си - познаващият света, тоест самопознание. Ние сме двама, но ние сме едно: Водещият и воденият, Аз и ти, вървящи заедно, временният и вечният в едно. Съдба на духа е да твори от вечната материя вечно нови форми на живот, но по спиралата на подема. Настоящото пред Вечността е само миг. Не в него е целта и смисъла, а в бъдещето, бъдещето дадено на човека за осъществяване на неговите стремежи. В него е всичко.

1964 г. 063. (2 февруари). Ако човек се съобразяваше със своите несъвършенства и смяташе, че, притежавайки ги, не може да се придвижва по пътя на самоподобряването, то това би означавало, че еволюцията на духа е невъзможна. Несъвършенства на духа има у всички, но това не пречи на човека да се бори с тях и, борейки се, да

възхожда. От време на време може да се случват рецидиви на побеждаваните отрицателни качества, показващи още неизживените свойства, но да се спирате върху тях и да губите време за терзания и разкаяния - това означава да лишавате себе си от право на участие в бъдещето. Малко ли неща могат да се случат с него. Всичко се случва по пътя. Нашата цел е да вървим, да вървим независимо от всичко. Докато не бъде подчинено изцяло, низшето "аз" ще продължава понякога да напомня за себе си, но трябва да бъдете готови за това, за да може веднага щом то се отскубне, да се надене върху него юздата и да се стегне тя по-здравно. При растеж на съзнанието и на силата, всяко неравновесие също нараства по своето въздействие върху организма и проводниците, предизвиквайки болести на духа и на тялото. Но е по-добре да се откажете от всичко, отколкото да дадете възможност на нещо да служи като причина за неравновесие. Равновесието трябва да се пази и в успех, и в неуспех. Обременяването с действителни обстоятелства или на такива под знак е неизбежно, тъй като самият дух ги иска, за да расте, но неравновесието са недопустими, тъй като ще действат всеки път по-силно, нарушавайки установения ритъм. Ритъмът не трябва да се нарушава по никакви причини и под никакви предлози.

1964 г. 064. (3 февруари). По-добре е да нямаш нищо и на бъдеш свободен в духа, отколкото да имаш, но да си роб. По-добре в студ, глад и нужда, но с Мен, отколкото в благополучие, но без Мен. По-добре с Мен, отколкото със себе си.

1964 г. 065. Подемите и спадовете на съзнанието са неизбежни. Битието е вълнообразно. Земята се обръща към вълните светлина на Слънцето с всички свои части. Така и съзнанието се обръща към вълните на прибоа на океана на живота с всички свои страни. Шлифовчикът на скъпоценни камъни знае колко труд трябва да изразходва, преди камъкът да може да даде огън. Животът шлифова страните на съзнанието, за да предизвика огъня на духа. И за добро се счита това, което способства най-ефективно за това. Делото се увенчава от края, когато се прави равносметка на преживения живот. А засега съзнанието трябва да се примири с неизбежността на това, че неговата шлифовка се осъществява в живота и че процесът понякога бива много болезнен. Малко от Високите Духове могат да кажат, че животът им е протекъл безметежно. Обратно, всички са страдали тежко, борели са се, преодолявали са и са вървели напред срещу течението. Никакви външни условия няма да дадат равновесие на духа, ако то не се е състояло вътре. Загубата на равновесие се получава не от неблагоприятието на външните обстоятелства, а от неблагоприятието на състоянието на съзнанието. Погрешно мислят, че състоянието на духа се обуславя от това, което се случва навън. Центърът и опората са вътре и ако там няма равновесие, то нищо външно не може да го даде. Във всеки случай при Нас се счита за достижение когато не външните условия обуславят равновесието, а когато то се запазва въпреки тях. Устойчивостта, придобита на Земята, ще помогне тя да се запази и в Надземния Свят. Но участта на тези, които са провели земния живот без да бъдат тревожени от нищо и тънейки в

благополучие, е печална. Как ще посрещнат те вихрите на астралния свят и как ще устоят.

1964 г. 066. (4 февруари). Трудно е да се намерят достатъчно думи, за да убедим в насъщната необходимост от връзка с Водещия Йерарх. Неутвърдилите тази връзка за себе си съзнания смятат, че може да има нещо такова, което лишава от право на Общуване. А Аз Казвам: нищо не може да постави преграда между Учителя и ученика. Всичко приемано за такова са призраци на Майя, често усилвани от съзнателната и злонамерена намеса на тъмните. Опасно е вследствие на каквито и да било причини, външни или вътрешни, да се прекъсва или отслабва установения ритъм на Общуване. Тъй като това би било равносилно на отпадане. А те чакат, събрани в глутница, за да обкръжат и да се нахвърлят веднага щом угаснат огньовете. Тъмните са на стража винаги, за да нанесат вреда където това е възможно. Затова опазването на ритъма изисква особена грижа и внимание и никакви усилия в това направление не могат да се окажат излишни. Ще опазваме грижливо най-ценното, което притежаваме.

1964 г. 067. (5 февруари). Мислили ли сте за това, че един път помисленото и прието в съзнанието остава там дотогава, докато не бъде отстранено оттам съзнателно. Този багаж е причина за рефлексни явления и той също в значителна степен обуславя подробностите на извънплътното състояние. Често човек постъпва не така, както иска и прави това, което не мисли. Защо? Или под действие отстрани или под влияние на силата на рефлекса. Мислителните рефлексии са нежелателни именно по тази причина. Разбира се, автоматизмът на действията освобождава съзнанието от излишното напрежение, като например при свирене на фортепиано или на други инструменти, или при привичната работа, но опасността от рефлексните действия е в това, че отрицателните явления, загнездили се в съзнанието, живеят там и въздействат на човека дотогава, докато съзнателно не бъдат изкоренени. Затова е и нужен контролът, за да не заприличате на безволна марионетка, всички движения на която зависят от въздействията отстрани. Ако импулсът идва от дълбините на съзнанието и противоречи на моралното ниво на човека, вредата от него не се намалява от това. Безразлично е дали съзнанието се намира под свое или чуждо влияние, ако контролът не е утвърден. Такова съзнание прилича на треска в потока - носи се по волята на вълните, или на лодка без кормило. Рефлексността е вредна именно със своите следствия. Когато човек иска нещо да направи или постъпва не така, както иска, то причината е в рефлексите, ако не е имало натиск отстрани. Отсъствието на контрол може да доведе даже до обсебване.

1964 г. 068. (М. А. Й.). Съзвучието се установява с наличието на сходни елементи. Колкото са повече те, толкова по-дълбоко е съзвучието. Когато се появят елементи, не хармонизирани със звучащото съзнание, контактът се нарушава. Затова за удържане на връзката е необходимо да се наблюдава внимателно дали в проводника нахлува странично съдържание. За съответствието са

нужни съответстващи елементи в съзнанието. Те могат да се събират и удържат с пълно разбиране на значението на този процес. Тогава действията, постъпките и мислите могат да станат целесъобразни, тоест съзвучни на основния смисъл на земното съществуване. В това е значението на съгласуваността.

1964 г. 069. (Гуру). Само отхвърляйки себе си може да се действа със силата на Учителя.

1964 г. 070. (6 февруари). Сине Мой, да се внедрят в съзнанието Моите Думи така, че те да станат живот и действителност, не е лесна задача. Духът приема, а обвивките не могат да вместят. Тогава е най-добре да се прибегне към повтаряне на ритъма. Пред силата на ритъма обвивките ще отстъпят, тъй като непостоянството на движенията в тях може да се замени с постоянство на стремежите на духа. И тогава временното в себе си, проявявайки се по своите закони, все пак ще бъде принудено да се подчинява на вечното, материята - на духа, всекидневието - на непреходното. Вечното в себе си ще стане като ос на спирала, по завивките на която тече потокът на временните явления. Те се сменят постоянно с всяка завивка, но оста е неподвижна и в калейдоскопната смяна на събитията е не разколебавана от тях, извън техните въздействия и не може да бъде изместена от своята вечна основа. Така вечното и временното в себе си ще влязат в хармонично съчетание без противодействие и антагонизъм. Временното ще се обуславя от вечното и ще получава от него своята окраска и настроеност, осмисляйки живота с дълбочината на своето съдържание. Съзнанието, което е пренесено само във временното и преходното, е лишено от разбиране смисъла на своето съществуване, докато обединено с вечното начало в себе си то придобива непоколебима целеустременост. Тогава човек знае за какво живее и в какво е смисълът на това, което се случва с него. Много изпитания и трудности в земния живот, през които се налага да се премине, изглеждат жестоки и безсмислени. Но това е дотогава, докато не е осъзната целта и не е намерена основата, върху която духът би могъл да се утвърди непоколебимо. Във всичко, което се случва в живота на устремения към Светлината дух, може да се намери смисъл и значение, тоест да се разбере защо Учителят допуска даденото обстоятелство. А когато е намерен смисълът, то може без оплаквания и не поразявайки себе си с недоволство да се приеме всяко изпитание. Трябва единствено само да се помни, че според плащането е и получаването, и че тежестта на текущия живот ще се превърне в нищо тогава, когато духът, отхвърлил тялото, се освободи от него. Когато човек се събужда след тежък сън той изведнъж разбира, че всичко, което е виждал и преживявал, е само сън и в действителност няма нищо такова. Нещо подобно изпитва и духът освободен от тялото, когато за опора му служи вечната основа на живота. Наистина тогава преминаващото става мираж. Земна Майя, която вече няма власт над него.

1964 г. 071. (Гуру). Нас ни радва постоянството и неотклонността на стремежите, тъй като това дава право за тяхното

продължаване и в Надземния Свят, а следователно и за тяхното осъществяване. Тъй като в Надземния Свят се осъществява всичко, което продължава извън пределите на плътния свят. По такъв начин Нашата радост става също и ваша и ви дава импулс да се движите по-нататък. Главното е да не се уморите в работата. Обкръжаващото равнодушие и мракът на съзнанията все някога ще погасят. Нужно е несломимо мъжество и нечовешко упорство, за да се пренесе своята светлина през живота и при това да се посвети на тези, които се нуждаят от Светлина и я искат.

1964 г. 072. (М. А. Й.). Не са нужни нито сладникава сантименталност, нито възторженост. Защо? Защото в двете се проявява астралът, главно свойство на който е неустойчивостта, изменчивостта и желанието за ново, за нови емоции и преживявания. По пътя към Безпределността тези свойства само пречат. Знаете сами с какво завършват подскоците на възторжеността и че най-бурните прояви на астрално умиление и възхищение се обръщат винаги със своя противоположен полюс, като се стоварват именно върху тези, които са повярвали в тези чувства. Доверието трябва да се основава на суровия опит на миналото и познаването на човешката природа. Няма да се умиляваме от нищо и от никого, но ще претеглим сурово истинската цена на тези две чувства: възторжеността и сантименталното умиление. За този, който за доверието си към тях е заплатил висока цена, доказателства вече не са нужни, но за тези, които не знаят, те са нужни.

1964 г. 073. (Гуру). Плащаме за всичко. Затова ще вземаме от живота само най-ценното, най-доброто и здраво по издръжливост и продължителност и само това, което може да се вземе със себе си в далечната родина. Ние сме вечни пътници, а на път излишният багаж само ще обремени. Всичко излишно, без което може да се мине, се отхвърля. Тези, които не знаят, искат непременно да вземат със себе си всичко, което имат около себе си в дадения момент. Тези, които знаят, не считат нищо за свое, а единствено само за дадено временно. Нека да отделим в съзнанието си своето за целия бъдещ път и това, което не е подходящо за път и е дадено само временно. Всичко мое е с мен винаги, всичко останало е чуждо.

1964 г. 074. (М. А. Й.). Казано е: бъдете като деца. Тъй като децата не умуват и не разсъждават, а просто вземат от майката ласката, любовта и грижата. И за какво са разсъжденията, когато се дава топлината и грижата на Лъча. На разсъдъчната мисъл е трудно да се доближи до даровете на духа и да ги вземе, не позволявайки на логиката на очевидността да се намесва в свещеното действие. Колко стремящи се към Светлина са били отклонени от Пътя поради намесата на земния разсъдък. Нашият Път - това е Пътят на Сърцето. Там, където господства и води сърцето, там то не допуска разсъдъка да пречи. Не става дума за Разума, а именно за ограничеността на земния разсъдък, пресушил толкова сърца. Той е този, който шепне в тъмнината на нощта за безполезността на труда и усилията за напредване по Пътя на Светлината. Той е който подхвърля обезсилващите мисли. Той е който уверява и убеждава в това, че

смисълът и целта на живота е в плътното съществуване и че със смъртта на тялото свършва всичко, убеждава независимо от целия богат опит в противното и знанието за Тънкия Свят. Решението е в това просто да бъде заставен да замълчи, тъй като всички негови доводи са лъжливи. Достатъчно е само да си представите момента на преминаването на Великите Граници, за да разберете и видите колко несъстоятелни, лъжливи и измамни са всички негови постройки. Нека сърцето, а не разсъдъкът да води този, който се е докоснал до Висшата Светлина.

1964 г. 075. (Гуру). Ние вървахме с несломима вяра във Владиката и във Висшата Мъдрост, вървахме със сърце, не разсъждавайки, но знаейки, че всички препятствия, затруднения и колебания се преодоляват със силата и твърдостта на духа.

1964 г. 076. Сред масата обичайни явления необикновеното се губи. Но ако вниманието се насочи към необикновеното, то ще започне да се забелязва и тогава ще се окаже, че зад обикновеността стои необикновеността и че обикновеността изглежда такава само поради неумението и нежеланието да се види. Обикновеното око и окото, тренирано в необикновеното, гледат към едно и също, но виждат различно. Всеки вижда това, което търси. Тази предпоставка на устременото търсене определя и резултатите. И сънят, и бодърстването крият много необикновено в себе си, но съзнанието така е привикнало към него, че нито в едното, нито в другото вече не намира нищо, докато при внимателно отношение всяко събуждане внася наблюдения на необикновеното.

1964 г. 077. (11 февруари). Всичко основано на движението в астралната обвивка не е здраво.

1964 г. 078. (12 февруари). Ако на всичко, случващо се с човека, се гледа от гледна точка на давания от живота опит, то този опит и знанията, които съпътстват опита, могат съзнателно да се извличат от живота и да се натрупват непрекъснато. Трябва само да се види и да се разбере какво именно в частност дава поредното явление от живота и на какво учи. Невъзможно е да се придобие опит без практика, защото теорията се превръща тогава в теоретизиране и отвлеченост. Налага се все пак да се допусне, че Учителят учи върху живота, създавайки най-благоприятни условия за усвояване на най-нужното качество. Често те нямат нищо общо със спокойствието или благополучието. Трябва да се учите бързо, а времето не достига. При това едно обстоятелство е особено трудно – то е да се запази непосредствената връзка с Този, Който Води. Как сред земните вихри да се запази равновесието, ето това е задачата. Разбира се, равновесието се удържа с мисъл, но мисълта трябва да се управлява, тоест да умеете, ако е нужно, да я удържите или да се освободите от нея. Натрапчивостта на житейските мисли понякога бива много силна и не може да не се мисли, тъй като условията на живот изискват решения, а е опасно да се потапяш твърде много, тъй като мисълта може да завлече в себе си като във водовъртеж, приковавайки съзнанието към себе си. Изходът е в това да се научите да мислите или да не мислите за нещо по заповед на волята и

незабавно да спирате потока от мисли, ако волята не иска да им отделя внимание и време. Това, което дава училището на живота, трябва да се използва до края и да се разбере, че поредните обстоятелства, представляващи възможност нещо да се усвои и да се научите на нещо, сами по себе си са лишени от смисъл. Не в тях е смисъл, а в опита, на който те учат.

1964 г. 079. (М. А. Й.). Аурата расте в напрежение, но това е напрежение на спокойствието, а не на безпокойството, тъй като в този случай тя не расте, а губи сила. По такъв начин трябва да се отличава напрежението на спокойствието от напрежението на безпокойството и да се борите с последното с цялата суровост и решителност. Безпокойството е издънка на хаоса. Чрез него хаосът нахлува в съзнанието и нарушава равновесието. Аурата се охранява с равновесие и спокойствие. Без тях не може да се напегне заградителната мрежа и да се защитава организъмът от болести. Нека да става каквото ще, но равновесието трябва да бъде удържано на всяка цена. Говорейки с други думи, по-добре е да се загуби всичко, но да се задържи равновесието, отколкото да се придобие всичко, загубвайки го. Няма нищо в плътния свят, за което би могло и би си струвало да се разплащате със спокойствието.

1964 г. 080. (Гуру). При всяко отклонение от избрания път Ние незабавно внасяме поправка. Всяко отклонение незабавно се отразява върху състоянието на организма. Оттук суровата необходимост от самоконтрол. Това, което по-рано е преминавало безследно, сега ще се отразява болезнено върху здравето. Ако при Владиците всяко неравновесие заплашва с катастрофа, то и при учениците то заплашва със същото, само че в съответствие с величината на съзнанията с по-малки размери. Затова удържането на равновесието ще бъде това условие, без което по-нататъшното придвижване става невъзможно.

1964 г. 081. (14 февруари). Правилно. Музиката е добра за привеждане на мислите в хармонично състояние, за спиране на потока от мисли и за настройване на съзнанието в определена тоналност. Всяка мелодия, мотив или симфония настройват на своя вълна. Изобщо звуците много въздействат на нервната система и на психиката на човека. Всяка дума, фраза, редица от фрази носят в себе си звуковите енергии на такова въздействие. За ритъма на речта никой не мисли, а нали в този ритъм е скрита силата на влияние на речта на човека. Вярно отбелязахте, че някои Наши думи и изрази съдържат в себе си особена сила. Ритъмът и музиката се изучават малко. Говоря не за поетичните произведения, а за простата реч. Струва си да се посвети цяло изследване на този въпрос. Хората, които са съзнателно скъпи на думи, познават ценността на всеки звук. Не само че произнесената дума предизвиква взрив в пространството, но в същото време поглъща и енергията на говорещия. Разбира се, празните думи, не подкрепени с мисъл и лишени от сърдечна енергия не носят в себе си заряд от огнена сила, но даже и те обезсилват празноговорещия. За свещеното значение на звука е забравено. Великите Мълчаливци са Знаели колко мощно

мълчанието може да натрупва огнена сила. От само себе си се разбира, че при това се изисква съзнателност или осъзнаване значението на процеса. При отсъствие на осъзнаване резултатите ще бъдат нищожни. Повтарянето мислено в себе си или на глас на едни или други изречения, взети от Учението или повтарянето на точните мисли на Учителя предизвиква прилив на сили. Те сякаш придават енергия на това качество, което те се стремят да утвърдят. Повтарянето наум укрепва тяхната сила. По този път може да се заздравя всяко качество, изискващо прилагане. Химните, тържествената музика, звуковите възвания са добри за привеждането на съзнанието в хармонично състояние. Можете да се учите да се ползвате съзнателно от звука.

1964 г. 082. (М. А. Й.). При всички условия на контакт е нужно съсредоточаване. Антипод на съсредоточеността ще бъде разпиляността на мислите или хаосът. Той може да нахлуе в съзнанието под много форми. Музиката, повтарянето на думи, възвания или на цели изречения помагат за събиране на мислите във фокус. В това е значението на много обреди. Тяхната цел е именно да се съсредоточи съзнанието върху определен вид явления и да се спре блуждаенето на мислите. Когато съсредоточаването се ръководи от сърцето, което се влага в стремежа, тогава успехът се постига много по-бързо. За успеха в утвърждаването на желаното качество е добре да се съсредоточавате върху думите, които го изразяват, повтаряйки ги много пъти. По-добре е да се избират утвърждаванията на Първоучителя.

1964 г. 083. (Гуру). Тактиката *Adversa* невинаги се появява само във велики дела. Когато Учителят Иска нещо да подчертае или да научи на нещо, или да усили някое качество или способност, Той често Прибягва към този метод. Как по друг начин да се запечата в съзнанието вредата или разрушителността на един или друг недостатък. Налага се да се довежда нежеланото свойство до такава сила, че по-нататъшното продължение да стане напълно недопустимо.

1964 г. 084. (15 февруари). Възможността не е достижение, а отваряне на пътищата към него. Изисквам да не се претоварва мисълта с ежедневието. Нужното се дава без това. Където мислите се въртят около Мен, те разцъфтяват, растат и се движат по-нататък. Мисълта не е нещо ефимерно, а реална сила. Мисълта, която е обединена и слята с Мен, твори мощно. За Най-висшите са нужни имена, за да затворят Светлината във форма и с това да ограничат Явлението. Но с име или с название не може да се ограничи Този, Който под различни форми и имена Включва в Себе Си всички тях, Възвишавайки се над тях и Проявявайки във форми само частица от Себе Си. Но чрез дадената Моя форма можете да се докоснете до Това, което е скрито зад формата и не може да се вмести във формата. Висшето изражение на Светлината е без форма. Обвивките са ограничение. Това може да се разбере с примера на плътното тяло. Вече в тънко тяло духът е по-свободен, още повече - в тялото на

мисълта, още повече - в огненото и още повече - в тялото на Светлината.

1964 г. 085. (17 февруари). Привеждането на себе си във възвишено състояние не винаги се удава. Причините за това са много. Ако можете само да си представите с какво и как е изпълнено пространството наоколо! И всичко това така или иначе влияе на психиката и организма на човека, предизвиквайки неизбежна реакция. И все пак привичният труженик работи при всякакво време и във всяко настроение. Така и при ритмичния контакт страничните въздействия се ограничават в достатъчна степен, за да не пречат на привичната работа. Да! Да! Наричам процеса на Общуване работа, тъй като той изисква и напрежение и съсредоточаване, внимание и цял ред съответстващи действия. Трябва да се помни, че напрежението на целия организъм в период на Общуване е много голямо и само дългите години ритмични усилия позволиха да се издържа това напрежение без ущърб за здравето и равновесието на организма.

1964 г. 086. (Гуру). И тъй - за съсредоточаването. Ако можем да се съсредоточаваме за кратко върху малкото, можем и върху голямото и огромното. Цялата работа е в тренировката, привичката и осъзнаването на това, че след редица последователни усилия не може да няма резултати. Малко ли е това, върху което ти се иска да бродиш с мисли. При психично болните те бродят без всякакъв контрол. Няма да заприличаме на тях. Организираността и контролът над мисленето са безусловно необходими. Има много неща и въпроси, на които самият живот заставя да се замислиш. За тях може да се мисли, но не повече отколкото те заслужават. Обмисляйки въпроса докрай и вземайки решение, той незабавно трябва да се отстрани от съзнанието и да се замени със следващия. Отегчителното обмисляне на безпокоящите въпроси се предизвиква от натрапчивите мисли, на които не трябва да се дава власт над съзнанието, тъй като те обезсилват и лишават от равновесие. Трябва да се научите да изхвърляте от съзнанието всички мисли, присъствието на които в дадения момент е нежелателно. Овластяването на мисълта означава контрол над менталното тяло. В астрала може да се упражнявате постоянно над мислите.

1964 г. 087. (18 февруари). Сине Мой, приближаването до Мен задължава много. Това много се изразява в цял ред действия, постъпки и мисли, не предписвани от никого, но произтичащи от само себе си от разбирането на Близостта. Някои се нуждаят от правила и предписания, получавани отвън. Но ето че настъпва момент, когато нуждата от тях отпада и духът на ученика знае без всякакви указания как да постъпва и в каква форма да изразява поведението си пред хората и пред лика на пространството. И когато външното изражение ще се намира в пълно съответствие с вътрешното и поведението пред хората и насаме стане еднакво и достойно, тогава може да се укаже, че е достигната висшата степен на разбиране. Лицемерите, лъжците и измамниците не разбират, че всички техни хитрувания са само до известно време, че в записите на

пространството е запечатано всичко и всичко съществува като неунищожимо свидетелство за всички постъпки на човека. Нужно е много мъжество за да се срещне човек, без да се смути, лице в лице с всичко това, което е извършил в течение на целия свой живот. Има много неща в живота на всекиго, с които не може да се гордее и които му се иска да скрие от другите. За да се избегне острия срам и позор в момента на разкриване, когато тайното става явно, трябва постоянно да се държите така, че да не се засрамите от своята светлина нито пред хората, нито пред пространството, нито пред Висшите. За този, който е преодолял себе си и е победил, миналото вече не е страшно; то вече не му се вменява във вина; остротата на позора е изкупена с победа, а победителя не го съдят. Черупката на кармата е лишена от отровата на въздействието и тъмните поробители вече нямат власт над победителя. Вече не могат да кажат: "Той е наш, тъй като постъпва като нас". При победа над себе си и преодоляване на себе си веригите на позора се разлитат на прах и победителят свободно върви по-нататък, повече не свързан с кармата на миналите действия. Ето защо победата е толкова насъщно нужна. Ето защо до Мен може да достигне само той, победителят. Ето защо Зова към победа.

1964 г. 088. (М. А. Й.). Защо на вътрешния живот се отделя толкова малко внимание, когато именно той обуславя Надземното пребиваване. Земният живот е кратък. Тънкото съществуване го превишава многократно. И този вътрешен живот, който в плътното тяло е бил незабележим и скрит, в тънкото получава своето пълно и неограничено от земните условия изражение и тогава всичко тайно и скрито става явно и видимо за обкръжаващите. И благо на този, който не може да се засрами от своята светлина. А ако тази светлина е тъмнина?! Какво ще е тогава?

1964 г. 089. (19 февруари). (М. А. Й.). Качеството постоянство е особено ценно, защото при постоянството Ние Сме твърдо уверени в този, в когото качеството се е утвърдило твърдо. Колко добри стремежи са угаснали поради отсъствието на това качество. Колко започнати дела са загинали. Колко въздушни замъци са се разлетяли на прах. Правилно е казано, че пътят към бездната е послан с най-добри намерения. Ето защо качеството постоянство се цени толкова от Нас. Постоянството се усилва, укрепва и поддържа с ритъм. Там, където е въведен ритъм, резултатите са необикновени по своите последствия и са плодоносни. В ритъма има огромна сила. Ако искате да постигнете своето неизменно, утвърдете ритъма.

1964 г. 090. (Гуру). Считайте, че ако нещо не сте достигнали сега, в бъдеще ще го достигнете непременно. Бъдещето е поле за постигане на най-дръзновените мечти. Трябва само да се помни, че всевместващото лоно на пространството представлява един вид гигантско поле, върху което растат и дават кълнове зърната на посева. Има различни зърна и те дават различни кълнове. Оттук грижата за всяко зърно. Животът е време за посев. И плевелите също ще дадат свои кълнове. Ще сеем грижливо, за да се радваме после на бъдещата жътва.

1964 г. 091. (20 февруари). За да определите безпогрешно линията на своето поведение е достатъчно само да се попитате би ли постъпил така Самият Владика. Той Може да стане мерило за всички действия. Как би Постъпил Той в един или друг случай – ето за какво може да се постави въпрос в случай на колебание. Мисълта за подражаване на Йерарха не е нова, но нейната ценност не намалява от това. Кой друг може да служи като най-добър пример и идеал, достоен за подражание. В това има също и известна част дерзаене, тъй като опитът да заприличаш на Владиката се диктува само от огъня. Това ще помогне също да се усвои тържествеността и да се удържи достойнството на духа във всички случаи на живота. Нужно е най-после да се намери тази опора, която ще бъде по-здрава от скала. Нито една мисъл за Учителя на Светлината няма да остане безплодна, тъй като мисълта за Светлината вече е светлоносна. Нека тази борба за утвърждаване на Светлината в себе си да продължава докато сърцето бие във физическото тяло. Това явление се отнася към разряда на безусловно полезните действия. Всяко усилие може да се счита за зърно на бъдещи следствия. Многото усилия ще дадат много следствия. Безкрайният ред от постоянни усилия ще даде безкрайна Светлина в края. Но край няма, веригата на следствията се губи в Безпределността. Съзнателното, планомерно навлизане в областта на безкрайната Светлина ще бъде и пътят за приближаване към Йерарха.

1964 г. 092. (М. А. Й.). Ако мисълта за Владиката е докосване до Светлината, то Неговият постоянен Образ в третото око е постоянно докосване до Светлината. Постоянството на предстоенето е изпълнено с най-дълбоко значение. Как по друг начин ще може да се намали тържеството на суетата, тоест на тъмнината. Тъй като суетата не е от Светлината. В нея е ярко изразена упорстващата жизненост на Майя. Нужни са много усилия и много настойчивост, за да се противостои вътрешно на сивото чудовище на всекидневието. Но с мисъл за Светлината това чудовище може да се предизвика на бой. Неговата сила не е малка, щом като то успешно се състезава със Светлината. А колко са били победени от него и на колко е загасило огньовете в своите лепкави обятия. Подвигът за внасяне на Светлина в мрачините на ежедневието се счита за немалък. Тъй като това означава да се носи през живота своят светилник, своята Светлина неугасена.

1964 г. 093. (Гуру). Да се включиш във веригата на служителите на Светлината и да станеш нейно звено значи да влезеш в колектива на Братството и да станеш негов член, и да чувстваш постоянно зад гърба си могъщата сила и подкрепа на този колектив. Разбира се, това изисква осъзнаване или почувстване. Малко е да влезеш в колектива, трябва да сраснеш и да се сживееш с него, да станеш част от него така, че тази връзка да стане органично неразривна. Когато човек говори от свое име - това е едно, когато говори като представител и като посланик на велика страна - това е сила, тъй като зад него е цялата страна, милиони хора. Точно така и този, който е осъзнал, че зад гърба му стои Братството, той

притежава не по-малка, но по-голяма сила от посланика на великата страна, тъй като мощта на Братството надвишава всички земни сили.

1964 г. 094. (21 февруари). Докато шумят вихри и тече битката, в дълбините на съкровената същност на микрокосмоса протича свой скрит процес на оформяне на огненото тяло. Само Водещият може по огньовете на отварящите се центрове да съди за ставащото. И носителят на огньове не знае доколко е преуспял в своето развитие. Светлината е невидима за носещия я, но затова е видима за Нас. Създението за себе си ще бъде винаги погрешно, тъй като е трудно да се съди за това, което окото не вижда и което е явно неосезаемо. Едно може само да се каже: не знаете нито деня, нито часа, когато ще настъпи моментът на озарение. Помнете трогателното повествование за тримата отшелници, живели на остров, които не знаели дълги молитви и славословия, и как те, достигналите толкова много, искали поучения от този, който нищо не бил постигнал. А призивите им към Висшето са били простите думи: "Ние сме трима, ние сме трима, помилуй нас". Те не са знаели степените на своите достижения, но това не им е попречило да преуспяват в утвърждаване на Светлината в себе си. [Тези монаси били способни да ходят по вода, но поискали от посетилия ги Епископ съвет как да се молят. Бел.на прев.] Затова съжденията за себе си ще предоставим на Водещия. Той Вижда и Знае и се Радва на всяко усилие в правилното направление. Приведеният разказ служи и като напомняне за това, че и на пустинен остров може да се преуспява и израства в Светлината. Трябва само да се знае, че Светлината не е свързана с ограниченията на мястото, и пустинната обстановка и уединението не пречат на това да се облагодетелства с тази Светлина цялата планета и всички хора. Всяка частица Светлина, внесена в аурата на планетата, разсейва тъмнината в съответствие със силата на своите вибрации и издига заедно с това и самата Земя. Мисълта също има не местно значение, а пространствено и особено сега, когато тя не остава около човека. Искам още и още да Подчертая, че няма никакво значение как и къде се извършва служенето на Светлината, ако то се осъществява. Ако хората не виждат, не усещат и не знаят, то пространството вижда и чува, и отпечатва в своите Записи.

1964 г. 095. (М. А. Й.). Ето че всекидневно се дава свидетелство за това, че мисълта, устремена към Нашите височини не остава неоплодотворена, а се връща обратно, натоварена с нови находки. Не е ли чудо това? Не, не е чудо, а действие на великия Закон на съзвучието, укрепен с ритъма. Когато проявите на съзвучието и на ритъма навлязат в същността на човека и станат неотделима и здраво вкоренила се част от неговата природа, то и след освобождаването от тялото ритъмът и съзвучието ще го понесат по-нататък към това, с което се е утвърдило съзвучие. Не свършва нищо, а всичко продължава в Безпределността, където се пренасят мостовите на устрема. Краят и пределът са за слепите, за зрящите те не съществуват, както и смъртта.

1964 г. 096. (22 февруари). Има много способности за привеждане на съзнанието във възвишено състояние. Един от тях е музиката и пеенето. От древни времена са прибегвали към този метод. Звукът изобщо действа много силно на нервната система. Особено звукът на човешкия глас. Всяка песен, всяка мелодия, всяка симфония действат различно. Много зависи от вибрационния ключ на микрокосмоса. Всеки знае какви именно неща му въздействат особено силно и как. Тържествената музика и тържествените химни предизвикват съответстващо настроение. По склонността на човека към една или друга музика може да се съди за него самия. Мислено изваждайки от паметта един или друг мотив, можете да се настроите в желаната тоналност. При известно задълбочаване на съсредоточаването понякога се достига такова състояние, когато извиканата мелодия започва да звучи сякаш сама, сменяйки различни тоналности, сякаш невидим оркестър започва да изпълнява величествена симфония. Пространството е изпълнено с нечувани звуци. Композиторът ги чува с вътрешния си слух като нещо напълно реално. Възможно е да се потопите в този свят от беззвучни звуци и с това да извисявате съзнанието си, откъсвайки го от Земята. Съществуват различни способности да се парализират или ограничат земните притегляния.

1964 г. 097. (М. А. Й.). Домът на духа се издига още при живота в тялото, за да се премине в него когато тялото завърши своето съществуване. Ако такъв няма, ако домът на духа отсъства накъде ще се устремите тогава и къде ще намерите пристанище след освобождаване от тялото. Но този, който се е погрижил за това отрано, спокойно се устремява натам, накъдето е привикнал да лети през живота в тялото. Привличането се извършва автоматично по прокарания в пространството канал. Където е мисълта, там е и домът. Домът на духа се строи с мисъл. Това не са безпочвени мечти, но оформяне на своето Надземно пребиваване. Вместо да се приютявате в подземията на астралния свят, по-добре е да издигнете своята твърдина по-близо до Твърдината и в нейните сфери.

1964 г. 098. (23 февруари). Отрдените врати и преминаването на определени отрязъци от пътя не могат да се избегнат. И ако те са тежки и съзнанието протестира срещу тежестта, само с разбирането, че неизбежното не може да се избегне, може да му се помогне. Това, което е отстрани и което преминава покрай вървящия, не зависи от самия него. Но какъвто и да е пътят, той може да се премине спокойно, без оплаквания и съжаление, а просто вършейки това, което принуждава животът и знаейки, че "и това ще премине". Много излишни мъчения се получават от самоизмъчването. Защо да се терзаеш ще бъде ли нещо или няма да бъде когато и в единия, и в другия случай всичко ще свърши. Неудобствата на нощувките при далечния път са твърде краткотрайни, за да си струва да им се обръща твърде много внимание. Нашата Грижа за пътниците е за главното, а не за дреболиите. По човешки много не е разбрано и може да изглежда, че тази Грижа е недостатъчна. Но неизбежността на изпитанията не е

отсъствие на Грижа. Трябва вътрешно да се приеме тяхната неизбежност. Безполезно е да се мисли за това, че ако бяхте на друго място животът би се стекъл по-различно. Разбира се, на друго място и условията биха били други, но полагащата се порция обременявания с обстоятелства все пак ще с наложи да се преживее в същата мярка, макар и по друг начин. През набелязаните от Учителя изпитания се налага да се премине независимо от желанията на вървящия. И е по-добре да се премине през тях в равновесие на духа, и е по-добре от всичко да се вземе от тях това, на което те учат, тъй като изпитанията ще преминат, а опитът ще остане. А това, че е тежко, кой от вървящите към Владиката може да каже, че Неговият път е лек. И тъй, въоръжавайки се със спокойствие и мъжество ще преминем през това, което ни дава съдбата, полагайки на Нас цялото съзнание и знаейки, че няма да се Забавим в случай на действителна и неотложна нужда.

1964 г. 099. (М. А. Й.). Според плащането е и получаването. Съдбата е справедлива. Който плаща повече от другите, може би пребиваващи в доволство и удобства, той повече и ще получи. Трудностите и лишенията от гледна точка на обичайноста не са добри. Но сравнете двама: единият закален духом в трудностите на живота и другият - изнежен от парниковата обстановка. При еднакви условия на обикновения живот първият ще премине през него уверено, спокойно и победно, а другият - страдайки и терзаейки се, тъй като парниковата обстановка прави човека непригоден даже за обикновения живот. Затова да се порадваме на трудностите, препятствията, сложностите и обременените обстоятелства. Иначе духом няма да израснете върху тях и няма да преодолеете живота.

1964 г. 100. (Гуру). Когато съзнанието е претоварено с лични грижи и затъва в тях, хоризонтът на видимостта се стеснява и перспективата на действителността се изопачава. И тогава зад дърветата може да не се види гората. Облаците прах от текущия ден няма да закрийт пътя към бъдещето. Бъдещето съществува и ако съзнанието поне до известна степен се пренася в това бъдеще, дори и буреносните облаци не могат да го закрийт. С настоящето живеят само животните и низшите диви племена. А човекът с развито съзнание волно или неволно живее с бъдещето. Но ученикът живее в с това бъдеще и се устремява в него съзнателно, фиксирайки в него осъществяването на всички свои достижения и възможности. Той пренася плацдарма на живота в бъдещето и се утвърждава здраво върху него.

1964 г. 101. (24 февруари). (М. А. Й.). Както и да се стича животът, все пак трябва да се върви през него. Трябва да се върви и трябва да се премине. Въпросът е само в това - как? Не е ли по-добре приемайки неизбежността да се посрещне тя достойно. Астралът не иска да се примири. Неговото желание е да вибрира на всичко и да преживява, губейки самообладание, сдържаност и спокойствие. Следователно трябва да се премине през живота спокойно, сдържано и в пълно равновесие. Друг изход от трудностите няма. Ще посрещаме вълните на живота достойно.

1964 г. 102. (25 февруари). Аз, твоят Владика, Казвам: учи се, учи се от всичко, което дава животът, от всяко явление. И помни, помни, помни всеки урок. Трудно е да се приеме обременяването на духа с обстоятелства като възхождане, но трябва - и не само да се приеме, но и да се радваш на тази възможност да се издигнеш още по-високо. Намери равновесието или хармонията между материята и духа, външното и вътрешното, огъня и земята, Мен и себе си, тъй като равновесието – това е хармония на енергиите, на човешкия микрокосмос в неговите взаимоотношения със света, който е вън и който е вътре. А като център, около който се върти всичко, средоточието на всички прояви, утвърди Мен.

1964 г. 103. (М. А. Й.). Радостта от Общуването, радостта от сливането с духа най-близък по стълбата на Светлината, е неизразима с думи. То е достижимо, ако се постави това сливане над всичко останало, издигайки съзнанието над суетата и бъркотията на живота. Това е лесно когато всичко е спокойно и тихо наоколо. Но в това няма заслуга. Заслуга има тогава, когато сред безпокойствата, тревогите, суетите и вълненията духът намира сили в себе си все пак да се издигне над бъркотията на земния живот и тогава сливането е особено ценно, особено здраво и пълно с нови възможности.

1964 г. 104. (Гуру). Сливането в духа е по-силно, отколкото срещата във физически тела, тъй като ако няма съзвучие в духа, то никакви срещи нищо не могат да дадат. Но ако съзвучието в духа се е състояло, то заменя срещите в плътни тела и изковава бъдещите възможности за срещи не само на физическия план, но и в Надземния. Сливането в духа плодносно обогатява съзнанието. Сливането в духа е предварително стъпало на всички по-нататъшни срещи. Ние се радваме на възможностите за контакт. Ние очакваме да срещнем тези, които не са Ни забравили.

1964 г. 105. (26 февруари). Понякога се чувствате като изоставени, като предоставени сами на себе си. Това се дава за да се утвърдите по-здраво на своите собствени крака. Това усещане за изоставеност е неизбежно при израстването на духа. В тези моменти се изпитват непоколебимостта на устрема и устойчивостта. Ще попитат: кога е край на изпитанията. Отговорете: никога. Даденият ред изпитания ще си отиде и ще се замени с други, съвсем различни, според усвояването на предишните. Многостенността на елмаза на съзнанието изисква шлифовката на всички страни. А на изпитание са даже световите. Знаете за тежките изпитания на Великите Духове. Но аспектът на всички явления е двустранен. Ако от едната страна са изпитанията, то от другата е постижението и възможността за следващата степен. Някой мечтае за постижения и придобиване на огнени способности и сили без тежки усилия и работа. Това е огромно заблуждение. Даром нищо не се дава. Цената на огнената мощ е огромна. Готовият да плати нека да влезе. Приемането на тежестите и трудностите на живота като неизбежно условие за растежа на духа е необходимо за разбиране на явленията по пътя. Това и ще бъде този кръст, който без жалби, оплаквания, недоволство и ожесточение трябва да вземе върху своите плещи и да носи

вървящият към Владиците. Вместо розови сладки мечтания – суровост на подвига. Тъй като носенето на Светлина, незатъмнено от преживяванията от личен порядък, в съчетание с тежестите по пътя, ще бъде именно подвигът на живота.

1964 г. 106. (Гуру). Някои диваци наказват своите дървени богчета в случай, че не им изпращат успех. Не постъпват ли по дпообен начин и някои малоумници, ожесточавайки се и отравяйки всичко с недоволство и обвинявайки за това Висшите Сили, ако животът се обръща към тях със сенчестата страна. Няма нищо по-кошунствено от подобно отношение към Висшите. Да се възлага на тях отговорността за последиците от своите собствени деяния най-малко е несправедливо. От дивака до такъв умник разстоянието не е голямо. Разликата е в това, че за дивака неговото поведение е простимо, тъй като той затова е и дивак.

1964 г. 107. Изисквам равновесие над всичко. Над обикновеното е необикновеността. Над земния живот е животът на духа. Очаквам освободилите се от земния багаж. В сферите на Светлината не може да се влезе обременен с багажа от плътния свят. Казах: „устремете се“. Казвам: „и отхвърляйки себе си“, тоест отричайки се от себе си. Себеотричането е необходимо. Без него е невъзможно възприемането на Тънките Енергии. Разбира се, без обуздаване на мисълта възприятието е невъзможно. Ще звучи своето, а не Моето. Ще отбележим победата над мисълта. Тя е недостижима без подчиняване на обвивките. Така че обременяването с обстоятелства, допуснато от Учителя, е благо, което ще доведе до победата.

1964 г. 108. (28 февруари). Постиженията на настоящето нека да не затворят очите за миналото, за тези натрупвания, които са били породени в миналото поради незнание или слабост. Срещата със стража на Прага, въоръжен с порожденията на миналото, е неизбежна. И ще е нужно много мъжество, за да застанеш лице в лице с него. Но да застанеш, само да застанеш е малко, трябва още да победиш мощното въздействие на концентрираните енергии на всички тези порождения, тоест да преодолееш натрупаните отрицателни енергии на вехтия човек в себе си. Тази борба е пълна с дълбок драматизъм, тъй като не всеки намира сили в себе си да победи своите порождения, тоест самия себе си, но обективиран във външни видими форми. Ако сега в тялото понякога е толкова трудно да се прогонят натрапчивите мисли, то как ли ще е там, където те, събрани заедно, ще се устремят към своя породител. Ще попитат, а защо не се устремяват тук. Тук също се устремяват и понякога създават положение до известна степен сходно с послесмъртното. Оттук отчаянието, самоубийствата и всякакви безумия. Но там е Невидимият Свят, където царства мисълта със заложения в мислите огън. Там мислените образувания и мислените порождения имат особена сила за въздействие над духовете, съзвучни на тези мисли. Ето защо огънят на преодоляването има такова голямо значение за Надземното пребиваване. Кристалите на такъв огън се отлагат в Чашата и служат за защита на цитаделата. Всяко преодоляване

създава верига от полезни следствия. Благо на този, който отхвърляйки тялото може да каже: Ето идва стражът на Прага, но няма нищо в мен.

1964 г. 109. (М. А. Й.). На величието на мирозданието съответства тържествеността. Тя съпровожда приближаването към Йерархията. Тя съпътства Общуването. Тя създава този мост към Царството на Светлината, по който влизат в него. Антипод на тържествеността ще бъде суетата, суетливостта и суматохата на живота без светлина. Те разрушават тържествеността и потапят съзнанието в ежедневността. Но с ежедневността няма да полетиш, ежедневността лишава от крила. Всяко съприкосновение с Йерархията и Посланиците на Светлината протича под знака на необикновеността. Когато тази необикновеност е наситена с тържественост, съзвучието става огнено.

1964 г. 110. (29 февруари). Заедно с растежа на съзнанието и на Агни растат всички качества на духа, а също и недостатъците, ако те не са изкоренени. И в това е голямата опасност. Когато нарасналото отрицателно качество се изправи в цял ръст пред съзнанието, то може и да не стигнат силите да се неутрализира неговото въздействие. Затова такива качества, недостатъци, тенденции и свойства трябва да се изкореняват още докато не са израсли до недопустими размери. На пръв поглед вредата не е огромна, ако някъде все още мърдат неизживени желания, но ако те не са изживени, това значи че са живи и продължават да растат. Опасността е във възможността за техния незабележим растеж. От тях израстват стражите на Прага, понякога снабдени с такава сила, че духът вече не е в състояние да ги преодолее. Те трябва да се преодоляват докато не е късно тук и сега, без да се чака тяхното израстване по сила. Сънищата помагат да се определи какви именно отрицателни качества, приведени в мълчание в бодърстващо състояние, насън се оказват живи и активни, потвърждавайки с това, че в действителност те не са изживени, а само потиснати и започват да оживяват като отсечените глави на митичното чудовище, които израстват отново и отново.

1964 г. 111. (М. А. Й.). И все пак ще кажа, че целта на даденото възплъщение е да се достигне. Противните сили растат в своето противодействие заедно с растежа на силите на устрема, сякаш изпитвайки неговата мощ. Именно трябва да се израства духом от всяко преграждащо пътя противодействие. Битката е сега и поражението е недопустимо. То е немислимо, тъй като означава падане в бездната. Временното отстъпване не е поражение, а събиране на сили за нов скок напред.

1964 г. 112. (Гуру). След бурята има слънце, след нощта - ден, след зимата - пролет. Няма вечно изпитание. Но трябва да се събере мъжество, за да се дочака изгрева.

1964 г. 113. (1 март). Нашата Близост е над проявите на обикновения свят. И не може, пребивайки в обикновеността и затъвайки в нея, да се докоснеш до Нашата необикновеност. Защо Говорим за любов? Любовта съдържа в себе си и устрема към обекта

на любовта, и привличането към него по линиите на магнитните връзки, които се опъват от нея в пространството. Обичайте, ако искате да бъдете близки с този, когото обичате. Любовта на думи не е действена. Имам предвид силното сърдечно чувство. Ненапразно в древните Завети се говори толкова много за необходимостта от любов към Висшето. Астралната любов не е надеждна, тъй като движението в тази обвивка по силата на нейната природа постоянно се променя, сменяйки се със своята противоположност. Отрано може да се каже, че колкото и да е силно астралното чувство на любов, то се заменя с диаметрално противоположно на него чувство. От една страна „осанна“, на единия полюс на проявите; от друга – „разпни Го“, на другия полюс. Това е пример за много рязка, но и много характерна и забележителна проява на движенията в астралната обвивка. В нея не може да има постоянство, тъй като нейната природа е непостоянството. Можете да бъдете уверени в своето чувство когато то се пренася в сърцето, очистено от въздействието на астрала. Постоянното и упорито свойство на астрала е неговото непостоянство. Неговите недостатъци и пороци са постоянни, но формите на изразяването им и обектите им през цялото време се променят. Разпуснатостта на астрала изисква удовлетворение - без значение дали във вино, никотин, наркотици или други слабости. За него е безразлично заради какво преживява, безпокои се и се суети, стига само да преживява - той винаги ще намери причина и повод. А ако няма такива, то ще ги измисли или ще си въобрази. Много от преживяванията са за въображаеми и несъществуващи неща. Няма нищо, но астралът ярко вибрира на създадените от въображението фантоми. Той подчинява на себе си и тялото и мозъка. И горко на човека, попаднал в робство на астрала.

1964 г. 114. (М. А. Й.). Разпределянето на Висшите Енергии на планетата по фокусите на притегляне също влиза в задачите на Йерархията. За това има много помощници. Тук с особена сила се проявява Законът за магнетизма и съответствието. И има много чакащи. Невидимият за физическото око живот е много по-богат от видимия. Можещите да дават се ценят много, тъй като има много вземащи.

1964 г. 115. (2 март). Много неразбиране има за Ръководството. Смятат, че някой трябва, подобно на бавачка, да води и да опекунства. Но Ръководителят не е бавачка и Неговата грижа не е опека. Опеката се установява над слабоумните, а бавачка е нужна на малолетните. Ръководството предполага преди всичко самостоятелност на ръководения и умение да се стои на собствените крака. Помагаме винаги, но в минута на действителна нужда. В кармата не се Намесваме, тъй като всеки трябва сам да заплати по сметките. Да се положи на Нас цялото съзнание не означава възлагане. Изпълването на съзнанието с Присъствието на Учителя изключва опитите за изпълването и обременяването Му със своите преживявания, вълнения и безпокойства. Първото изискване на Учителя е „отвърни се от себе си“. Само при това условие е възможно полезно Общуване с Учителя. Иначе не е Общуване, а обременяване и на себе си, и на Ръководителя. Има хора и те са много, които цялата

отговорност за всички неприятности, случващи се с тях възлагат на близките или на някого другото. Да не заприличаваме на тях. Всяко изпитание трябва да се посрещне самостоятелно и еднолично и да се издържи достойно. При това няма никакво значение съчетанието на външните обстоятелства, а има огромно значение вътрешната реакция на тях, когато духът посреща идващите вълни достойно и в равновесие. Можете да се обърнете за помощ, но ако от ваша страна е направено всичко, което е възможно. Ще се отнесем внимателно и съзнателно към Ръководството. Мнозина са се лишавали от Ръководителя заради несъизмеримите изисквания към Него и стремежа да се възложи на Него отговорността за своята тежка карма. Помощ се оказва винаги, но в пределите на позволеното, без да се нарушава Закона.

1964 г. 116. (3 март). Ученикът се поставя в определени условия, за да може да извлече именно от тези условия необходимия урок. Ако те са неблагоприятни, а урокът, извлечен от тях е полезен, то може ли да се отвръщате от тях? По-добре е да се съсредоточи съзнанието върху това да се разбере на какво учат те. А те учат в дадения момент на умение да се пази равновесие сред напрежението, тревогите и безпокойствата, а също на контрол над мисълта не в тишина, а в стълкновение с ярко звучащата суета. Учим да се пази равновесие винаги и Учим върху живота.

1964 г. 117. (11 март). Тези дни бяха заети с преминаването в нова квартира. Работа имаше твърде много. Обещаната Помощ беше оказана във всичко и всичко, което беше Казано за това, фактически се потвърди и се изпълни в живота *(от автора)*.

1964 г. 118. Изображението на Йерарха представлява грануляция на Неговия Лъч, въздействащ особено всеки път, когато съзнанието се съсредоточва на Изображението. Това се отнася към областта на невидимите, но явни въздействия, които може постепенно да се задълбочават с разбиране на протичащия процес. Тъй като всяко съприкосновение със Светлината никога не преминава без следствия. При това, разбира се, много важно значение има ритъмът. Мнозина не си представят, че ритъмът е основа на проявения свят. И този, който изгражда Общуването върху ритъма, не може да не преуспее. Силното въздействие на вибрациите на плътния свят могат да се преодолеят единствено само с ритъма. Разпокъсаните усилия няма да помогнат. Отделните резултати ще се помитат от вълните на плътните въздействия. Те могат да бъдат победени само с ритъм.

1964 г. 119. (М. А. Й.). Въпросът за въздействието на Изображенията, портретите, фотографиите е много дълбок. Едно е несъмнено: отражението на някакво лице в третото око установява известна връзка с него. Тази връзка се установява и без посредничеството на портрети или на външни предмети, а просто само чрез мислена представа за дадено лице или предмет. Подчертавам, „предмет“, тъй като връзката се установява с всичко,

което възниква във вид на образ пред мисления поглед и се удържа там известно време.

1964 г. 120. (Гуру). Огромно е значението на всяка признателност, която показва вникване в действителността. Ако знаехте с каква Грижа сте обградени, нямаше да прогаряте аурата със своето недоволство. Да принесем на Този, Който Води, цялата пълнота на разбирането и признателността.

1964 г. 121. (12 март). Много трудно е да се свикне с живота между нови стени и на ново място и много болезнено. Ашрам се нарича място, наситено с еманациите на този или тези, които живеят в него - натрупаните елементи на Светлината се кристализират в невидими, но силни и устойчиви форми, съзвучни на своя създател и представляващи един вид цитадела, защитаваща го от вредните външни влияния. Затова приемането на новото място е толкова трудно и изисква време докато се образува защитно поле от устойчиви образувания на психическа енергия. Бездомното ходене или просто земното бездомие е характерно с това, че домът става един вид преносим и се установява в духа: където съм аз, там е и домът, и този дом е вътре. Цитаделата на духа става независима от външното обкръжение или условия. Разбира се, да се установи Ашрам е по-лесно, но когато Обителта се разширява, всеки общинник носи дома на духа в себе си. Нашата Твърдина е нужна като прибежище на духа, за да знае вървящият по лика на Земята, че някъде нерушимо стои Твърдината на Светлината и Мощта - крепост, имаща основа на Земята, но стените и кулите на която с издигат над Земята и над астралния и всички светове, като продължават в Огнения Свят на Светлината. Така Твърдината служи като опора за духа във всички светове. Това е Бащиният Дом за тези, които са пренесли битието в духа в мисълта, светлоносна, огнена.

1964 г. 122. (М. А. Й.). Земните грижи, безпокойства, дела и обременяващи обстоятелства се дават само за това в края на краищата да се осъзнае, че всички те свършват с нищо и че всичко това е само суета, нямаща сама по себе си никакво значение, но необходима на човека, за да разбере крайността на земните си дела. Живели са милиарди и са умрели, и пясъците са засипали огромните, някога процъфтяващи градове, и моретата са покрили развалините на великолепни съоръжения и цели страни. Но духът е преживял всичко и продължава все да строи и да строи, за да бъде отново разрушено всичко, което той строи. Затова, съсредоточавайки смисъла на живота в духа и натрупването на опит и знания, човек извисява себе си над преходността на външните форми на своето земно бързотечно съществуване и утвърждава своето битие върху Камъка на Вечната Основа на Живота.

1964 г. 123. (Гуру). Да удържиш съзнанието си на Позовалия е също задача. Това е особено трудно когато животът излиза от обичайния коловоз, но тогава това е особено ценно. Непрекъснатостта на връзката е рядко постижение. Ученикът се приучва към нея за да може тя вече никога да не се нарушава от

нищо. Ненарушима тук, тя продължава и там, и във всички светове, и в живота и в смъртта, каквато няма.

1964 г. 124. (13 март). Така винаги и става при обикновените хора. Обръщат се само в нужда, но в благополучие забравят. А когато животът ги притисне, се обръщат отново и казват: помогнете. Този, който е с Нас винаги: в тежки и леки условия, за него Нашата помощ е готова винаги. За оказването на помощ е нужна известна възприемчивост за тази помощ. По-рано понякога тя се е изразявала с въпроса: „вярваш ли“. Без наличието на минимум възприемчивост е невъзможно да се помогне. Говоря за това, че при откъсване и отдалечаване на ученика нишките за предаване на вибрациите на Светлината губят своята пропускателна способност според силата на откъсването или отдалечаването.

1964 г. 125. (14 март). (М. А. Й.). Ние гледаме и се радваме, когато виждаме, че борбата на духа за освобождаване от властта на външните въздействия над него продължава независимо от всичко. Не трябва при никакви условия да се предаваш или отстъпваш. Овластяването на мисълта с това е и трудно, че при силна връзка с нея тя вече не иска да остави, а продължава да вибрира наоколо, изисквайки внимание и време. Трябва да се намери средата между потапянето в неизбежните дела на деня и умението те да се отхвърлят веднага щом необходимото е изпълнено или направено, доколкото е възможно. Необходимо е да се направи привичка пренасянето на съзнанието от един вид работа или грижа към друг и забравянето на изпълнените. Иначе те ще обхванат съзнанието така, че няма и да го пуснат от своите силни обятия.

1964 г. 126. (М. А. Й.). Слушай внимателно песента на живота. Тя е космична. Не суетата в кухнята, а музиката на сферите звучи в нея. Всяко преодоляване на земните гласове приближава към нея. Тя звучи във великите произведения на изкуството, във вдъхновението на певците и поетите. Тази песен звучи в подвизите на духа. Навеждайки ухо към нея можеш да я слушаш. На Земята няма нищо по-ценно от нейните изтънчени звуци. Слушай внимателно песента на живота.

1964 г. 127. (Гуру). За текущото време е характерен триумфът на суетата. Но няма да бъдем триумфиращи. Нашата област е друга, тя е над суетата на деня. Тържествеността може да помогне да се отвърнеш от суетата. Може да се вършат делата, но без припряната суетливост, лишаваща от достойнство на духа. Суетливостта е унижителна. Нейни сестри са угодливостта и нищожеството. Дребните земни чувства не са годни по пътя в Безпределността.

1964 г. 128. (17 март). Приятелю Мой, веригите на материалния свят може да се осъзнаят само като се почувства цялата тяхна тежест и невъзможност, даже отхвърляйки ги, да се освободиш от всички условия на плътния свят. Докато сме в тяло, живеем в него, в този свят и сме принудени да носим върху себе си неговите ограничения и особености. А чувствителността междувременно нараства и чувствата се обострят. Да се удържа равновесието е

необичайно трудно, но нужно, тъй като как иначе ще се опази съзнанието. Тези, които не го удържат, отпадат и отиват там, откъдето са дошли. Не се налага да се ходи далеч за примери. Но няма да съжаляваме твърде. Нашата грижа е за това да не попаднем по никакъв начин под магнитната власт на настоящето. Тъй като има разбиране на преходността на текущия час, а izolация на съзнанието от неговите въздействия няма. Отричането от себе си съдържа в себе си още и способността да се отречеш от вибрациите на обкръжаващата среда. Нейната съпротива на Светлината, горяща в сърцето, е дотолкова силна, че понякога угасява светлината на сърцето или по-точно я закрива. Но плувецът знае, че макар и брегът да е далече, той ще доплува и вълните, скриващи го зад своите гребени, все пак няма да му попречат да достигне. Плувецът ще доплува.

1964 г. 129. (Гуру). Да пазиш равновесието сред бурите - и това ако не е постижение! Ако капитанът загуби присъствие на духа корабът ще загине. Плаването по бурното житейско море не е безопасно. Корабът среща различни вълни и се случват различни бури. Трябва всичко да се посрещне, да се премине през всичко и да се достигне далечното пристанище. Към древното изречение „И това ще премине“ ще добавим: „И през това трябва да се премине“, трябва да се премине през всичко, което дава животът и да се премине като победител на живота.

1964 г. 130. (18 март). Животът показва нагледно как вещите и предметите на непосредственото обкръжение при особеното внимание към тях могат да закрият всичко, което е свързано с най-нужното. Те могат да закрият и Учителя така, че да Го отделят като със стена. В това е опасността от вещите, към които се прикрепва съзнанието. Не трябва прекалено силно да се потапяте сред тях и да привързвате мисълта си към тях. Но този опит нека да послужи като предупреждение за бъдеще време.

1964 г. 131. (Гуру). Ние се радваме на всяко успешно преминато изпитание. Да уловиш в очите на портрета радост е добър знак. Улавя се с очите на сърцето. Така неотстъпността в движението към целта помогна да се преодолеят всички трудности. И за Нас е радост.

1964 г. 132. (19 март). Всяко съприкосновение с хората внася изменение в аурата, ако не са взети мерки за защита. Даже много Високи Духове са страдали, и то тежко, при близко общуване. Невинаги е възможно да се опазиш, тъй като в общуването взема участие сърцето. И ако сърцето е отворено, то обратната реакция е неизбежна. Даже при несъзнателно обръщане отстрани психическата енергия изтича, особено ако по-рано аурите са били в допир често. Въпросът за взаимодействието на човешките аури е много широк и засяга сферите на видимия и невидимия свят. Най-добре от всичко е да се отбранявате с Владиката. Необходимо е да се опазва индивидуалността на излъчванията, иначе те могат да се разтворят в чуждите за духа еманации, лишавайки го по този начин от възможност да върви по своя собствен път.

1964 г. 133. (М. А. Й.). Сливането на съзнанията предполага условието на пълно отричане на обръщания се от самоизпълване. Себелюбието, егоизмът, мислите за себе си са непреодолими прегради за сливането. Едното изключва другото, даже при най-добри намерения. При разговори по телефона на далечни разстояния хората умеят много внимателно и напрегнато да слушат. Същото се изисква и при Общуването. Напрегнатостта на съсредоточаването се достига с опит.

1964 г. 134. (Гуру). Да предположим, че настоящето ще обхваща съзнанието през цялото време изцяло и ще го изпълва със себе си. Какво ще се получи, когато то завърши в момента на освобождаване от тялото? С какво ще живее тогава човек, ако освен настоящето, земното и плътното нищо не му е звучало. Всичко е добро в своята мярка. На земното могат да се отдават енергия и мисли, но само не сърцето. Сърцето трябва да остава свободно за висшите привличания.

1964 г. 135. (20 март). Днес ще Кажа две думи: търпение и порядък. Търпението се проявява в това да се отнасяте към всичко ставащо в течение на деня без да позволявате недоволството, безпокойствата и огорченията да влияят прекалено върху съзнанието и да го помрачават до такава степен, че да се нарушава равновесието. Порядъкът се отнася до същността на целия живот и особено на мислите. Обикновено порядъкът на деня, установен с годините, остава неизменен. Неговият ритъм не може да зависи от случайностите на външните условия, които днес ги има, а утре се сменят с други. Нищо външно, привходящо не трябва да се отразява на това, което остава неизменно даже след смъртта на физическото тяло. Тялото ще си отиде, а ритъмът на връзката с Водещия ще си остане предишният, ще остане и Обръщението, и Общуването, и Близостта. Само че те ще се усилят по своята напрегнатост и видимост. Земните условия ще си отидат, а пластичността на тънките ще позволи да се осъществят мислените постройки и да се превърнат в реалност толкова явна за съзнанието, колкото сега е явно плътното обкръжение. Там, където всичко се движи от мисълта, господства мисълта и тя твори действителността на Тънкия Свят.

1964 г. 136. (М. А. Й.). Говорейки по същество, целият земен живот не е нищо друго, освен подготовка за Надземното пребиваване. Когато това не се разбира, то земното съществуване губи своя смисъл и животът става лишен от цел и значение. Тъй като човекът не живее на Земята за да изчезне безследно и в свят, където не свършва нищо, а всичко продължава в бъдещето, да бъде прекъсната веригата от причини и веригата от следствия така, като че нищо не е имало. Трудно е да си представиш нещо по-нелепо от това положение. Основната аксиома на материалистичната наука гласи: нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, но преминава от едно състояние в друго. Тази аксиома се приема докато става дума за явленията от материален порядък. Но върху явленията от духовен порядък тя незнайно защо не се разпростира. Но когато разберат, че даже мисълта е материална и че нищо не съществува

извън материята във всичките ѝ видове и степени на изтънченост, то тогава ще приложат и тази основна аксиома към всички явления на живота. Цялата работа е в разширяването на съзнанието и в това да се разширят пределите на проява и разбиране на материята в безпределността. Вече разбират, че светлината е материална, както и звукът. Младенческият материализъм сега вече се явява символ на невежеството, тъй като науката е прекрачила далеч отвъд пределите на видимия свят. Електроните, неутроните, протоните, фотоните и така нататък още далече не са предел, а само нови стъпала на разбиране на материята, по-високо над които съществуват други, още по-тънки и още по-малко достъпни за съвременната апаратура. В Безпределността да се достигне пределът на състоянията на различните видове материя не е така просто, както това изглежда на ума на закостенелия материалист.

1964 г. 137. (Гуру). Чувството на смирение трябва да се разбира като отнасящо се до обуздаването на астрала. Волята на изправилия се дух е намерила в себе си сила да смири тази буйна, неуправляема обвивка. Това и ще бъде истинското смирение, тъй като обикновено под него се подразбира нещо съвсем друго.

1964 г. 138. (22 март). Мисълта, облечена във форма, се превръща в мислеобраз и пулсира с енергията на породилото я съзнание. Пораждането на такива мисли-причини е във властта на човека. Но щом като причината е оформена и завършена, тя става следствие вече не подвластно на породилата я воля, тъй като какво може да унищожи мисълта. А мислите живеят, въздействайки върху своя породител и на обкръжаващите хора, животни, растения и цялата природа от невидимия и видимия светове. Мислеобразът, пуснат от конвейера на съзнанието, започва своето независимо самостоятелно съществуване. Много хора са жертви на своите неудачни мисли. В примера на психическите неравновесия виждате крайността на това въздействие на мислените форми върху съзнанието. Мисълта не може да се унищожи, но е възможно да се подтисне нейната сила с мисъл по-силна и упорита. Властта на мислите, кристализирани от продължителни привички, е дотолкова силна, че мнозина намират за напълно невъзможно да се освободят от тях. Ние Смятаме, че за растящата психическа енергия няма невъзможно, тъй като именно от растежа на тази енергия се обуславя и растящата сила на отново създаваните мислеобрази, които се оказват по-силни от предишните, породени от енергия с по-слаб потенциал. Победител наричаме този, чиято огнена мощ расте през цялото време, преодолявайки упорито и постоянно своите собствени порождения от миналото. Осъзнаването на това дава усещането за сила и увереност в победата. Отсъденият победител знае, че независимо от всичко в крайна сметка той ще победи. Наричаме победител този, който е непобедим от своите порождения.

1964 г. 139. (23 март). Йогите-отшелници знаят каква опасност е непосредственото обкръжение на човека. И знаейки са се отдалечавали в непристъпните планини, където в пещерите са се изплърали въздействието на обичайните условия. За да бъдат

избегнати те не е достатъчно единствено само умението да се съсредоточаваш на Най-Високото, тъй като въздействието се осъществява чрез въздуха, който дишат, чрез еманациите, с които са напоени стените на домовете и всички вещи, даже водата и храната, чрез самата атмосфера, наситена с чувствата, мислите и емоциите на обкръжаващите. Всяко съприкосновение оставя следа върху аурата и в една или друга степен предизвиква разреждане на събираната психическа енергия. Дишането на хората е плътно и често е заразено с империл и други производни на тъмнината. Тъмните се възползват на свой ред от всичко, което е от тъмнината, за да усилят това въздействие. Външната тъмнината, за която Говореше Учителят, е особено стъстена на местата на струпване на хора. Ето защо в някои случаи уединението и изолираността са абсолютно необходими. Но понякога Учителят поставя в такова положение, когато на външното обкръжение се налага да се противопоставя силата на духа, неутрализирайки с нея атмосферата на средата или даже на цяла местност или страна. Това, разбира се, е по силите само на Високите Духове. Но и малкият ученик в някаква степен понякога изпълнява сходни функции. Светлоносната мисъл може да облагодетелства цял окръг. Легендата за стоенето на града при наличието на поне един праведник е пълна с дълбоко значение. Трябва само да се разбира, че човекът е мощна батерия с най-тънки и силни енергии, взаимодействащи с всичко обкръжаващо. Когато това взаимодействие или сътрудничество стане съзнателно, огнената енергия получава мощен тласък на своето развитие и растеж.

1964 г. 140. (М. А. Й.). Да, да, да. Ако водата дълбае камъка, то толкова повече мисълта, постоянна и упорита, ще достигне желаната цел. Стига само да не отстъпиш, да не загубиш увереност във възможността за достигане и да не се преумориш в делата. Затова и се установява ритъм, който подобно на мощен поток носи съзнанието към набеязаното. Слабостта на всичко временно е в това, че то е преходно и рано или късно, но винаги свършва, докато в същото време духът е извънвременен и тези стремежи, които здраво се вкореняват в него, го движат напред независимо от временността на преходните явления. В това е превъзходството на духа над преходността на плътните условия.

1964 г. 141. (24 март). Хората се надяват на чудо, а чудо няма. Има Закон за причините и следствията. От него се определя течението на планетния живот. Когато Казваме, че Знаем, Имаме предвид знание за причините, които трябва да породят съответстващите им следствия, ако Колелото на причинността е приведено в действие и кармичните Закони са влезли в сила. Когато Говорим за отсъденото бъдеще, Знаем причините и условията, длъжни да проявят неговото осъществяване. Малко е да се каже „Знаем“- не само Знаем, но и Виждаме. Пространствените зърна на бъдещите следствия се разполагат във великото Космическо Вместилище на Битието и, бидейки погребани там, зреят до отсъдения срок. Зърното-причина ще роди резултат-следствие. Действието на Закона е непреодолимо. Знаейки Закона за причинността, Ние Извършваме в необходимото време посев на

Космически Зърна и в срока очакваме кълнове, съзвучни на заложените причини. Преди две хиляди години се извърши Великият Посев: Майтрейя и Великото Пришествие са следствие. Посевът се съгласува със Звездния Цикъл и следствието също. Съчетаването на Посева и Жътвата с енергиите на пространствените Лъчи на Далечните Светове въвежда Нашите постройки в рамките на неизменността. Когато Произнасяме: „Да бъде така“, Привеждаме в действие силата на Великия Закон. За Нас всичко е единствено само следствие. Затова Утвърждавам бъдещето като неизменност и в Деня на Годишния Празник Казвам: Отсъденото ще се осъществи. Заповяданото бъдеще неизменно ще настъпи, когато се изпълни срока. Така Казвам, така Утвърждавам в Деня на Великия Празник на Светлината.

1964 г. 142. (М. А. Й.). Напрежението на Силите на Светлината в Дните с особено значение достига своя апогей, за да насити с енергиите си целия цикъл на настъпващата година. В това време е много важно съзнателно да се присъедините към Йерархията и да влезете в орбитата на нейната активност. Това дава направление на съзнанието за цялата текуща година и ще позволи да се премине тя в съответствие с изпълнението на Великия План. Еволюцията на планетата върви в зависимост от течението на циклите, големи и малки, и познаването на сроковете позволява на Водача на Планетата да разпредели силите на Йерархията съответно. Така също и всеки от вас получава импулс, съзвучен на зова на момента, за да внесе своя дял в Чашата на Общото Благо. Ще отбележим Годишния Празник с разбиране на неговото значение за живота на планетата и еволюционния ѝ напредък в бъдещето.

1964 г. 143. (Гуру). Ще смятаме този Празник за Ден на единение на всички сили на Светлината, единение на всички, които вървят срещу тъмнината. Когато съзнанията на всички се обръщат към Фокуса на Светлината, Неговите Лъчи озаряват всеки обръщащ се и планетната мрежа на Светлината се усилва по своята мощ. Става очистване на пространството от тъмнината и Светлината-победител утвърждава своята сила по цялото пространство на планетата в сърцата, обърнали се към Светлината.

1964 г. 144. (26 март). (М. А. Й.). Кой е казал, че после ще бъде леко. Обратно, даваше се предупреждение, че трудностите и напрежението ще нарастват, и не за да се разруши апаратът, а за да се укрепи той и да се усили. Асимилацията на трудностите не е лека, тъй като изисква прилагане на сила. Ще преминем през неизбежното бодро и спокойно, без да губим увереност нито в Ръководителя, нито в себе си.

1964 г. 145. (Гуру). Неизбежното не може да се избегне, затова по-добре е да бъде посрещнато в равновесие и готовност за изпитанието.

1964 г. 146. (27 март). Завършвайки цикъла на поредното изпълнение на Земята ще имаме предвид, че това време трябва да се използва възможно по-пълно, за да се отдели най-ценното от малоценното. Ценно е само това, което се взема със себе си и по-

нататък. Всичко останало не е Наше и е ненужно. Така и ще разделяме всичко по тези два признака. В този процес ще се съдържа отричане от ненужното и освобождаване от непотребния багаж. Колко наслоения от плътния свят отнасят със себе си в Надземното тези, които не са съумели да се освободят. Да бъдем свободни в духа от всичко, което притежаваме, е задача, която е необходимо да се реши без забавяне.

1964 г. 147. Водата разрушава и най-твърдите скали, даже ако тече по капка. Така също и въздействието на психическата енергия е непреодолимо, ако са приложени ритъм и постоянство. Вълните на такива въздействия могат да преодолеят на пръв поглед и най-трудните и невъзможни прегради, разрушавайки ги и помитайки ги от своя път. Невидима и нечувана, тя въздейства мощно. Пуснатата стрела не може да се държи за опашката. Точно така и зарядът от психическа енергия, пуснат в пространството, предоставят на самостоятелното му действие, не задържайки я в съзнанието, но знаейки, че тя точно и неотклонно ще изпълни поръчаната ѝ задача. Главното е да не ѝ се пречи и със своите съмнения, колебания и неувереност да не се разрушава нейното монолитно и целеустремено действие. Всяко колебание се предава на нея по нишките на връзка и пречи на изпълнението на поръчението. Тази особеност на психическата енергия да действа самостоятелно по линия на заложения в нея устрем трябва да бъде осъзната и отчетена. Както на изпратения се дава едно или друго поръчение и указание да го изпълни, на психическата енергия се дава поръчение или заповед, облечена в отчетлива, завършена форма на мисълта и се изпраща в пространството или на определени лица за изпълнение. Разбира се, тези пратки не трябва да бъдат от тъмнината или наситени с някакви отрицателни емоции.

1964 г. 148. (М. А. Й.). Ако в земния свят хората се нуждаят от някакво оръжие, то в Надземния Свят психическата енергия представлява единствено възможното и достъпно за прилагане оръжие от тези, които го притежават, тоест които са натрупали тази енергия през живота във физическо тяло. Това обстоятелство е извънредно важно, тъй като човекът, който е изразходвал своята огнена сила, се връща в Тънкия Свят напълно незащитен. Вярно е, стражите на пространствените сфери и служителите на Йерархията охраняват развъплътените, но само в известни предели, обусловени от Закона и по слоеве. Но врагът може да се срещне и там и е необходимо да се защитавате. Тъмните проявяват активност и в Надземния Свят и огнената енергия ще бъде единствената защита от тях.

1964 г. 149. (Гуру). Животът е постоянна борба и преодоляване на себе си и на обкръжаващите условия, ако те пречат на напредъка на духа.

1964 г. 150. (29 март). Сине Мой, изменението на обкръжаващата обстановка за пореден път трябва да подчертае неизменността на основите, целите и стремежите. При всички условия те си остават все едни и същи. Точно така неизменен остава

и ритъмът на Общуване. Така сред калейдоскопа от външни явления се утвърждава неизменността на Пътя в Безпределността, която включва в себе си всичко, от която произлиза всичко и в която всичко се завръща. Цялата видимост преминава в Невидимостта, като там заминава също и е заминало цялото минало. Можете да си спомните преминалия живот. Къде е отишло всичко това? В миналото. Къде е то? В Невидимостта на всевместващото лоно на пространството, в архивите на природата, където са отпечатани свитъците на миналото. В известен смисъл то е, то съществува, но само че не на плана на плътната видимост. И достъпа до миналото е възможен. Свитъците на Акаша могат да се четат от съзнанието, прекрачило зад пределите на обикновеното. Така сред обичайния живот се издига цитаделата на необикновеното и познаването на явленията на Невидимия Свят. Ще помним и знаем, че зад пределите на плътната видимост съществува и има безпределност на невидим за земното око то свят, но можещ да бъде видим и познаваем от отворените и запалени центрове на човешкия огнен апарат на духа.

1964 г. 151. (М. А. Й.). В областта на техниката повишеното налягане се прилага за извършване на процесите, които при обикновено налягане е невъзможно да се проведат. Точно така също и някои прояви на духа изискват нагнетяване, за да могат да се ускорят. Трудно е да се разбере не отвлячено, а в живота върху самите себе си как това нагнетяване и натоварване с обстоятелства предизвиква растеж на духа. На пръв поглед би трябвало да е обратно. Но и розовото масло се получава при пресоване. Даже и парната машина без налягане на парата няма да произведе работа. Това трябва да се разбере, за да се научите да се радвате на нагнетяванията и обременяванията, тъй като без тях няма да се изработи ценната субстанция на духа, нужна за напредъка и полетите на съзнанието. Ще се научим да се радваме на натоварванията и обременяванията, толкова нужни за възхода на духа и запалването на огнените центрове. Тъй като това са стъпала от стълбата на живота.

1964 г. 152. (Гуру). Ако се считаш за нещастна безпомощна жертва на съдбата и обстоятелствата, то да се движиш по-нататък и да възхождаш ще бъде вече невъзможно. Човек трябва постоянно да се осъзнава като владика на своята мощ, преодоляващ всички препятствия и прегради, които поставя пред него животът по пътя към Безпределността. Борба докрай, до победа, до преодоляване на всички препятствия - това е пътят на отсъдения победител, това е пътят на признатия ученик, призован и ръководен от Учителя на Светлината.

1964 г. 153. Противодействащите враждебни сили отначало ще проявят яростна съпротива и упорство, за да сломят волята на духа, носещ Светлина, но срещайки непоколебимото упорство, настойчивост и знание за своята непобедимост, скоро ще отстъпят, за да измислят нов подход за уязвяване на носителя на Светлина и отново да бъдат победени в новата битка.

1964 г. 154. (30 март). (М. А. Й.). Слюнката принадлежи към областта на съкровенияте секреции. Затова в нормално състояние тя не се изхвърля от организма. Тя е плътно наситена с психическа енергия, тоест с огън в този негов вид или състояние, което съответства на духовната висота или низост на човека. При Високите Духове слюнката е целебна. При низшите тя е отровна. При раздразнения човек тя е отровена. Цялото състояние на организма веднага се отразява на нея и нейния състав. Даже би могло с химически анализ да се установи тази разлика. Секрециите на човешкия организъм, говорейки изобщо, притежават забележителни свойства. Това е област от науката на бъдещето. Най-чудното нещо на Земята е организъмът на човека.

1964 г. 155. (Гуру). Със заминалите влизаме в съприкосновение чрез техния земен облик. Този облик служи като съединително звено с освободения от физическото тяло дух. И даже ако заминалият вече е възплътен отново, това не пречи на контакта, тъй като връзката се установява с духа, а не с неговите обвивки, които са временни. Това трябва да се има предвид и да не се смущавате от никакви съображения. Когато Учителят Казва, че връзката с Него е над всичко временно и смъртно, Той Показва съкровенията връзка между дух и дух.

1964 г. 156. (31 март). Да се превърне ново помещение в улегнало значи да го изпълниш със своята аура и да неутрализираш неговите собствени наслоявания, натрупани там във времето. Въздействието на тези чужди наслоявания обикновено се чувства отначало достатъчно остро, нарушаващо привичното течение на психическата енергия. Когато помещението се изпълни със своите собствени еманации и времето преодолее противодействието на предишните, старите, всичко ще влезе в нормалния коловоз и животът ще потече така, както е бил установен по-рано. При това трябва да се отчете и влиянието на аурите на новите съседи. Известна степен на хармонизация се изисква и с тях. Тяхното колективно, макар и несъзнателно влияние също трябва да се отчете и да му се противопостави силата на своето. Всичко това създава нови условия за психическото обкръжение, да се подчиниш на което значи да загубиш своето направление. Да запазиш своите индивидуални натрупвания и да ги опазиш от поглъщане от чуждите е задача, която се налага да се решава незабавно и победно. Много слаби духове е разтворили и погълнали средата, много са загубили своя път.

1964 г. 157. Външната тъмнина, а с нея плачът и скърцането със зъби ще продължава дотогава, докато Светлината не слезе на Земята и не изпълни съзнанието на човечеството. Новата Епоха на Огъня ще бъде свидетелка на това преобразяване на човечеството и на целия живот на планетата. Новите Огнени Енергии ще създадат такива условия, когато те ще трябва или да бъдат приети и асимилирани, или отхвърлени и да бъдете унищожени от тях. Асимилацията ще изисква очистване на съзнанието и приемане със сърцето на новите енергии. На преобразената Земя, пронизана от

Новите Лъчи, тъмното съзнание вече няма да може да съществува. Новата Епоха може да настъпи стремително и тогава от двамата, намиращи се на полето, единият може да бъде взет, тоест приет, а другият – отхвърлен. Заедно с негодните, изживени форми на стария свят, от планетата ще си отидат и техните носители. Ще се преобрази целият живот.

1964 г. 158. (Гуру). Колко много значителни явления се извършват в Невидимостта, за да се проявят по-късно във видими форми. Главните събития са в Невидимостта. На повърхността са само струите на външните течения. Невъзможно е да се съди по тях за ставащото в дълбините. Действителните събития са скрити от очите на повърхностния наблюдател. И ако на повърхността всичко е повече или по-малко спокойно, то това съвсем още не значи, че нищо не се случва и не се е случило. Главните течения се изплъзват от погледа на хората, тъй като протичат в дълбините.

1964 г. 159. (1 април). Разпределението по лъчите се осъществява след като е отхвърлен товарът на земните преживявания. Духът, освободен от тялото, носи дълго върху себе си наслояванията на земния живот, от които се освобождава постепенно. В случай на ученичество този процес протича значително по-бързо, тъй като много ненужно се отхвърля още в тялото. Правилното разбиране на земните неща и условия още на Земята им отрежда полагащото се място, без да затъмнява основния смисъл на земното съществуване и по-нататъшното пребиваване на човека в световите. Но отпечатъкът от плътните клишета все още известно време съпровожда развъплътения дух. Много, разбира се, зависи от подготовката на съзнанието и от последните минути на откъсването при прехода на Последните Граници. Тези, които освен земното съществуване не могат да си представят друго, се оказват в жалко положение. Даже малката представа или знание за възможността за живот извън тялото облекчава много и ускорява процеса на освобождаване от земните преживявания. Всяка мисъл за Надземното става реалност за развъплътения и го носи като на крила в отсъдените за духа сфери. Не само че сякаш се дава отговор за всяка мисъл, но и се събира жътва от благите и водещи мисли. В този свят, където всичко се движи от мисълта, мисълта представлява главен фактор на живота, обуславящ пребиваването на човека в него.

1964 г. 160. (Гуру). Всяко действие и постъпка на човека могат да бъдат осмислени само в отношение към Тънкия Свят. Само при осъзнаване на двата свята те стават целесъобразни. Без приемането на Тънкия Свят в съзнанието човешките постъпки и поведение стават едностранчиви и лишени от краен смисъл. Струва ли си да се придобива опит и знание или да се усъвършенстват качествата и способностите на духа, ако да кажем, притежавайки пари и така може да се преживее весело, в благополучие и угаждайки си. Кой ще мисли за това да не върши нещо или да се въздържа от нещо, когато в негово разпореждане са две-три десетки години на съзнателно съществуване и здраве. И това в най-добрия случай. Само признаването на двата свята и непрекъснатостта на

живота може да даде в ръцете на човека възможността за осмислено съществуване и да го постави на пътя на самоусъвършенстването.

1964 г. 161. (2 април). Много разсъждения има за това в какво състояние се намират хората, преминали в Тънкия Свят. Всеки отговор ще бъде неверен или неудовлетворителен, тъй като усещането на Тънкия Свят е според съзнанието. Съзнанието и неговото съдържание се обуславят от мислите и чувствата, свързани с него. Да предположим, че човек го е изпълнил с мисли на отричане на всякакъв живот в Надземното. Но там царства мисълта. Следователно отричащият живота там няма да има живот и неговото съществуване там ще бъде белязано с всички признаци на отсъствие на живот. Разбира се, самият той няма да умре, тъй като зърното на духа е безсмъртно, но със своето отричане ще се лиши от възможността да усеща живота. На Земята човек мечтае да притежава нещо или да устрои така или иначе своя живот. Там мисълта става единствената реалност и сила на човека, и той може да има всичко това, което позволява или допуска мисълта: като вълшебно царство, където се осъществява всяко желание, добро или лошо. Но ако желанията са лоши и са от тъмнината? Тогава човек се обкръжава с тъмнина и се потапя в низшите слоеве на астрала, привличайки към себе си и на свой ред привличайки се към слоевете на пространството, съответстващи на тъмните мислени порождения. Законът за съзвучието справедливо и неумолимо управлява живота на духовете, отхвърлили тялото и всеки получава според устремеността си. Развъплътеното състояние е много справедливо. От своите мисли и порождения никъде не може да се избяга и всеки жъне според мислите. Да се обобщи състоянието на развъплътените е невъзможно, тъй като колкото глави, тоест колкото умове, толкова и състояния. И отричащите и утвърждаващите получават това, което отричат или утвърждават. Но дори малкото утвърждаване или знание за условията на пребиваване в Невидимия Свят много облекчава това пребиваване. Мисълта от тъмнината или мисълта от Светлината обкръжава мислителя с тъмнина или Светлина - в това е законът.

1964 г. 162. (М. А. Й.). При постоянство на Общуването с Йерархията на Светлината силата вътре расте незабележимо, но постоянно. Този растеж не е видим за окото на носителя на тази растяща огнена сила, но от време на време ние виждаме резултатите според степента на това въздействие, което тази сила оказва върху обкръжаващите. И тогава думите придобиват особеното свойство да въздействат на хората. Разбира се, това условие изисква особена предпазливост и внимание към всяка произнесена дума, тъй като с думите в пространството се освобождава сила, носеща в себе си разрушение или съзидание. Хората малко мислят за значението на думите, докато в действителност думите като стрели носят в пространството енергии на тъмнината или на благото. Даже самият звук на думата вече въздейства върху нервната система и на самия говорещ и на слушател. Правилно е казано, че „мълчанието е злато“. Твърде голяма е отговорността за произнасяните думи и твърде малко са хората, съзнаващи тази отговорност. Трябва да се говори още по-малко и по-кратко. Хората страдат не от глад, а от преяждане.

По същия начин те страдат не от мълчаливостта и сдържаността, а от многословието. Празните думи се пораждат от празни мисли, но за всяка мисъл отговаря нейният породител. Да заобичае дружбата с мълчанието.

1964 г. 163. (Гуру). Иконите, свещените Изображения и предмети имат значение не сами по себе си, а като посреднически звена, съединяващи съзнанието с този или с това, към когото или към което то е устремено. За обединяване с Висшето съзнание трябва да се опре върху нещо или да се улови за нещо, чрез което да се приближи. И за това посредничество служат изброените по-горе обекти. Разбира се, и самите тези предмети са необичайни дотолкова, доколкото са наситени с наслоения на висши вибрации или мисли от духовен порядък. Такива предмети могат дори да светят от насищащите ги наслоения. Не е трудно да се разбере, че невидимите наслоения на храмовете и на кръчмите са съвършено различни. Всичко обкръжаващо човека е наситено с неговите еманации, натрупани върху вещите, предметите, домовете и стените понякога за цели столетия. Цялата планета е обвита от порожденията на човешката мисъл. И може ли да се учудваме, че хората се задъхват в задушливата среда, създадена от техните собствени старания и усилия.

1964 г. 164. (3 април). Как да се уравновесят най-сладкото и най-горчивото? Само в съзнанието. Само съзнанието може да стане център за уравновесяване на противоположностите. От една страна са крайностите на полюсите, от друга - без светлосянка няма да има проява. Даже фотолентата няма да даде изображение. Въпросът не е в противоположностите, а в това каква двойка от тях се допуска във фокуса на съзнанието. Засега в земния свят без противопоставяне на Светлината и сянката не може да има живот. Има сфери в Надземното, сфери на проява на Светлината, където вече няма сенки. Но в плътния свят такова положение е невъзможно. Но затова пък то дава преимущество за съзнателен избор между Светлината и тъмнината, за да може по-късно, в Надземния Свят, където разделението между Светлината и тъмнината е отбелязано с рязка граница, духът да може да пребивава в едната от тях, която съответства на същността на неговата природа и стремежи. Да се избира може тук, на Земята, а там ще се наложи да имате работа само със следствията от направения избор. По-рано това положение се е отличавало с надписа: "Ти, който влизаш тук, остави надеждата". Сега може да се каже: "Ти, който влизаш тук, знай, че влизаш в сферата за реализация на всички твои стремежи". Ето защо се придава такова решаващо значение на устрема. Тъй като устремът се поражда от мисълта, а мисълта води в Тънкия Свят. Тя води и на Земята, само че поради плътността на земната сфера е трудно да се види самостоятелното значение на мисълта. Но даже и за да се вдигне ръката трябва да се предпрати мисъл за това движение. В земните условия е необходимо преддверие, осъществявано чрез мисълта. Вярно е, че има и безсмислени действия, но даже и на тях се предпраща рефлексна мисъл, тоест мисъл, не контролирана от волята и съзнанието. В това е цялата пагубност на рефлексното

мислене. По-добре грешка, но с позволение на волята, отколкото мътилката на рефлексното замъглявяне. Бдителността се указва като метод за борба с лунното наследство на миналото. Осъзнаването на отговорността за мисълта е характерен признак на бодърстващото съзнание, затова бодърствайте духом, тъй като в това бодърстване е залогът за победа над мисълта.

1964 г. 165. (М. А. Й.). Всички чувства и качества на духа се поддават на възпитание и култура. Всяко може да се развива и усъвършенства безпределно. В своето собствено съзнание може да се отглежда прекрасна градина, избирайки най-добрите семена за най-добрите цветя. След засаждането им е нужна грижа и внимание. Спирайки се мислено върху избраното качество извършваме един вид поливане на цветето. Полятата градина няма да изсъхне. Грижата е за градината на съзнанието, където най-добрият напоител е мисълта. Да не забравяме, че нашите мисли са като килим, по който ще стъпва кракът на вървящия в сферите на Надземния Свят.

1964 г. 166. (Гуру). Даже на войника на пост се казва: дръж оръжието си в готовност и пълен порядък. Оръжието на воина на Светлината е мисълта. Оръжие, с което не могат да се ползват, не служи за нищо. Умението се придобива с опит и приложение. Няма да се преуморим и няма да отслабнем в желанието да прилагаме знанието. Упорито и всекидневно ще упражняваме оръжието на духа, за да не се вцепени ръката и да не измени зоркостта.

1964 г. 167. (4 април). Много мисли браздят повърхността на съзнанието в течение на деня. Всичките ли са нужни, всичките ли са полезни, всичките ли са пригодни за далечния път? Едни помагат да се върви, други пречат и приличат на тежък товар. Но всичките: и едните, и другите ни съпътстват по пътя. Добре е всекидневно да се отделят поне няколко минути, за да се направи отбор и да се отхвърли това, което пречи. С тежък багаж далеч няма да отидете. А да тъпчете на място е нецелесъобразно, тъй като животът върви напред. Да изостанете - значи да попаднете под вълната на времето, помитаща привидната устойчивост на обкръжението. За да запазите индивидуалността на своите натрупвания трябва да се движите с еволюцията на битието и даже пред нея, тъй като е безопасно да се лети даже пред циклон. Всяко зрънце багаж при бързия полет пречи. Затова освобождаването на съзнанието от мислите, задържащи еволюцията на духа, ще бъде задачата на момента. Всеки миг може да се прекара с полза. Не може да има безсмислено и безполезно прегаряне на живота. Всеки миг някой е в нужда, на някого могат да се изпратят мисли за помощ, всеки миг може нещо да се подобри и мислено да се преобрази закостенялостта на обкръжаващите условия, мислено е възможно да се строят прекрасни замъци, за да могат някога тези мислени постройки да придобият конкретни форми. Много полезно може да се твори съзнателно с мисъл. В наше разпореждане е цялото време, което съществува и има много време за това, ако се освободите от ненужните и вредни мисли.

1964 г. 168. (М. А. Й.). Да се издигнеш над обикновения живот - не значи ли това да се влезе в сферите на необикновеното,

които обкръжават човека на всички страни, стига само да насочи вниманието си над ежедневието. Животът се съпровожда със смърт, а смъртта е само нова фаза от живота. В невидимата част на битието е главната и по-голяма част от живота, не е видима за земното око, както е невидима по-голямата част от айсберга. В невидимата част на битието е главната основа на живота. Даже близкото и далечно минало на човека отива също там, даже вчерашният ден. Нека да устремим погледите си към невидимото, за да намерим във видимостта този смисъл, който без невидимото не съществува. Как може да бъде обхванато денонощието, ако отричаме деня или да се разбере единия полюс на явлението, ако отхвърляме другия, който го обуславя. Трябва духом да се разбере непрекъснатостта на опънатата линия, вървяща от единия полюс към другия и свързваща двата в едно неразделно цяло, за да не се объркате в двойствеността на невидимите за окото явления и да не изпуснете сияйната нишка на действителността. Овладейвайки с разбиране проявите на двата полюса, може да се застане в точката на тяхното уравновесяване и да се утвърди своята власт над тях. Само обхващайки явлението като цяло в неговата двойственост, то може да се постигне. Постигането, разбирането и овладяването са само стъпала от стълбата към могъществото на духа.

1964 г. 169. (5 април). Въпросът стои така: или външната тъмнина ще потисне и затъмни светлината на духа, или светлината, която е вътре, ще победи. Ако борбата засягаше само борецния се, не би било чак толкова трудно да победите. Но обкръжаващите и обкръжаваното въздействат силно, упорито стремейки се по закона за скачените съдове да изравнят това, което е вън, с това, което е вътре, и да накарат съзнанието и сърцето да се изпълнят с обкръжаващия духа мрак. Външната тъмнина е действена, напориста и постоянно активна. Аурите на обкръжаващите създават канали за по-силно въздействие и ако една или две сиви аури са малко, ще изпратят много повече. Да се устои срещу тези влияния е необичайно трудно, тъй като сами по себе си тези въздействия са невидими. Само сърцето ще усети цялата тежест на тъмната вълна. Пространствените космически условия на момента особено благоприятстват процеса. Но Аз Победих света и призовавам тези, които са с Мен, да стоят до края и да противодействат на разяренията тъмнина. Не може да не се победи, тъй като победеният предава себе си на тъмнината.

1964 г. 170. (Гуру). Смъртоносно раненият тигър може да бъде още много опасен. Преди да издъхне той ще се опита да нанесе последния удар. Така и светът на заминаващата си тъмнина е готов дори на самоунищожение, стига само да причини вреда.

1964 г. 171. (6 април). Разпределението на възлите на Светлината по повърхността на планетата носи не случаен, а определено разчетен порядък. По този начин мрежата на Светлината покрива земната кора така, че да не остават незащитени места и пратките от заряди Светлина или от Лъчи да могат да се осъществяват регулярно и ритмично. Да се остави планетата без защита значи тя да се предаде на тъмнината. Тъмнината е много

активна. Не срещайки съпротивление във възлите на Светлината, които съвсем точно могат да бъдат наречени възли на съпротивлението, тъмнината би започнала безпрепятствено да се разпространява навсякъде и би заляла със себе си цялата Земя. Ето защо остават толкова много оазиси, които още не са засегнати от осъществяващото се разместване на енергиите. Ако се допусне разместването по цялата повърхност на планетата, то би било много трудно да се удържи мрежата на Светлината в нейното ненарушено състояние. Натоварването на Носителите на Светлината при това разместване е такова, че Те могат да издържат това тежко нагнетяване само в крайно, неизмеримо напрежение. Може ли да се учудваме, че понякога е толкова невероятно, непоносимо трудно. Сърцето, принесено в името на спасението на света, носи върху себе си Бремето на този Свят. И можете да си представите какво е пък Бремето на Владиците. Тъмните са изместили основата и затова да се опрат на това, което по-рано е служило на хората за опора, е вече невъзможно. Опората е една – Йерархията на Светлината. Само тя единствено е нерушима и непоколебима. Само Твърдината стои като скала сред бурния океан на мятаните се и изведени от равновесие стихии.

1964 г. 172. (М. А. Й.). И все пак трябва да се държите и да устоите. Противодействието на тъмнината не може да бъде продължително. След няколко опита на напрегнати и тетанични усилия тя все пак ще рухне, ако борбата на вълните Светлина с нея е достатъчно устойчива и твърда. Трагедията на неустойчивото съзнание е в това, че то не издържа до края и духът сваля своето оръжие, признавайки се за победен често в този същия момент, когато победата е близка. У тъмнината няма постоянство, тъй като няма основа. Устойчивостта в борбата с тъмнината е необходима именно защото усилията на тъмнината са спазматични. Тя не може да устои пред проявата на ритъм. Тя не може да победи, ако увереността в силата на Йерархията на Светлината остане непоколебима. Нейните спазматични аритмични опити не издържат сблъсквайки се с упорството на непоколебимостта на сърцето, предано докрай на Йерархията на Светлината. Тъмнината е крайна и в това е нейната слабост. Светлината е безкрайна и непобедима и в това е нейната сила. Този, който знае за крайността на тъмнината и нерушимата мощ на всепобеждаващата Светлина, е непобедим.

1964 г. 173. (Гуру). Стихиите са изведени от състоянието на равновесие. Силите на хаоса бушуват по цялото пространство на планетата, с изключение на не многото оазиси. Тъмнината се възползва от хаоса за утвърждаването си сред силите на разрушение. Всяко неравновесие на стихиите се съпровожда с активност на тъмните сили. Положението на планетата е трудно и напрегнато до предела. Трябва да се съберат всички сили, за да удържите и да не се поддадете на въздействието на силите на тъмнината и разрушението. В света не е добре. Нужен е велик дозор, велика бдителност, зоркост и предпазливост. Времето е небивало, тъй като се приближаваме до предела.

1964 г. 174. (7 април). Какво ще стане, ако пазачът на маяка започне да не изпълнява своите задължения? Колко кораби ще загубят правилната посока и колко нещастия ще предизвика това? И кой ще бъде отговорен за случилото се? Така и Моите стражи, стоящи на планетна стража като светилници за хората, Съветвам да се избягват аритмичните колебания на светилника на духа, за да не прегори той и да не загубят своя път в настъпилата изведнъж тъмнина тези, на които той е светил. Ако това се случи, никакви оправдания няма да помогнат. И какво струва стражът, изоставил своя пост. Могат ли лошото настроение и причините, които са го предизвикали, да служат като оправдание за забравения дълг. Положението, че не може да устои град поне без един праведник, има дълбоко научна основа. Апаратът на човешкия организъм, приведен в хармонично състояние и развит съответно, представлява мощна батерия, излъчваща силни енергии, въздействащи на обкръжаващата го среда и поддържащи равновесието на стихийната материя. Тези светилници на духа, помагачи Ми да поддържам равновесието на планетата, могат да се нарекат регулатори на пространствените енергии и подземния огън. Мога да ги нарека с право Мои помощници. Разбира се, тяхната отговорност за изпълнение на Поръчението е огромна. Като маяци в бурята те служат на човечеството, тъй като функциите на техния психически апарат се разпростират и върху прякото въздействие на психиката и психическата атмосфера на обкръжаващите ги хора и пространство. Натоварването е огромно. Това и ще бъде Бремето на Света, което ляга на плещите на вървящите с Мен. Да осъзнаем това натоварване не като свое, а като пространствено, носено не за себе си, а за Света в Мое Име.

1964 г. 175. (М. А. Й.). Пространственото служене се усложнява и затруднява от това, че то е нетърпимо за тъмните. И затова те прилагат всякакви уловки, хитрости и старания, за да го прекратят. От една страна битката с хаоса и поддържане на равновесието, от друга – борба с тъмните злодеи. Оттук и усещането за неизмерима тежест. Времето сега е много сложно. Изисква се непрекъснато осъзнаване на Близостта и своята връзка с Йерархията. Не може да се поддадете нито на хаоса, нито на тъмните. Тъй като става дума не само за собственото спасение. На карта е поставено бъдещето. Тъмно е много. Нужна е всяка искрица Светлина, а толкова повече силният и равно горящ светилник на духа.

1964 г. 176. (Гуру). Да се устои, да се устои, да се устои; и да се помогне, да се помогне, да се помогне и на себе си, и на планетата, и на Нас. Вече не се налага да се мисли само за себе си и за своето спасение, а за всички. Така личното прераства в пространствено и общочовешко. И става насъщно необходимо за еволюцията. Всеки внесъл своя принос в Общото Дело се превръща в борец за утвърждаване на Светлината и спасението на планетата от силите на тъмнината и разрушението.

1964 г. 177. (8 април). Донасяме всекидневно камъни за изграждането на Новия Свят. Колкото по-големи и тежки са те,

толкова по-здрава е постройката. Но зданието още не е завършено и зад скелетата и материалите не се вижда неговата красота, и има много отпадъци и шлаки. Ще е необходимо време, за да се отстрани всичко това и да се въведе новия живот в новото русло. В този преходен период не може да има успокоение и тишина. Безполезно е да се правят опити да се укрепи даже и някаква видимост на благополучие. Всичко се колебае. Само Твърдината е непоколебима.

1964 г. 178. (М. А. Й.). Неопределеността и неустойчивостта на световното положение се отразява и на живота на всеки земен жител със същата тази неустойчивост и неопределеност. Всичко се променя и никой не може да бъде сигурен, че утре ще бъде същото като днес. Това отсъствие на устойчивост може да се забележи във всички области на живота. Неговите причини са дълбоко. Всичко е разколебано. Стихиите няма скоро да влязат в бреговете и животът да потече нормално. Това трябва да се разбере и да не се учудвате, че всичко върви не така, както би ви се искало, даже в малкото.

1964 г. 179. (Гуру). Човек предполага, но разполага Кармата. А с Кармата не може да се бориш. В известни предели може да се направи всичко, което е възможно, но по-нататък започва кармичната област, която обикновено не подлежи на въздействието на волята. Трябва много рязко да се очертае линията на кармичната неизменност, за да не се губят напразни усилия за нейното преодоляване. Но всичко останало се поддава на въздействието на волята.

1964 г. 180. (9 април). Много камъни има по Пътя; на кой ще се спънем? Ще попитат: защо са камъните, когато и без тях не е лесно. Отговорете: по гладки камъни няма да се изкатерите. И е добре, когато пътят е стръмен и тежък. В Надземното е още по-напрегнато и още по-трудно. Ако трудностите не се преодолеят тук, то как ще се победят те там. Да се порадваме на всяко затруднение, тъй като всяко крие в себе си възможност. По човешки е трудно да си представиш това, но действително е така. Защо тогава животът на тези, които са вървели по Моя Път, е бил винаги толкова обременен. Наистина всеки вървящ след Мен носи своя кръст, но не само за себе си, а и за другите. Явлението изкупление не се разбира. То носи не личен, а пространствен характер. Пространственият гнет се разрежда с енергиите на сърцето. Тези енергии няма да пламнат без обременяване с обстоятелства. В тихото блато има плесен и разложение. Докато кристално бистрият поток се стреми пробивайки си път през камъните, за да ороси долините в низината и да даде влага на полята на живота. Какво още да се каже, за да се примири духът с неизбежното? Освен това, че някога всичко ще свърши и във Висшите Сфери на Надземния Свят духът ще намери желаната хармоничност на обкръжението. Но не на Земята, където има плач и скърцане със зъби и много такова, за преодоляването на което ще е нужно още дълго време. Разбира се и на Земята могат да се създадат относително хармонични условия на живот, но не сега, когато се извършва преходът от една Юга в друга. Всички енергии са

приведени в движение: едни си отиват, други ги заменят. Великото Разместване не може да не се отразява на всички страни от живота, нарушавайки неговото обичайно и привично течение. За чувствителните организми моментът е почти непоносим по своята острота. Но трябва да се преживее мъжествено всичко и да се изтърпи докрай. Напред ни очаква нещо, което ще примири с всичко, през което се налага да се премине. Напред е Светлина. В Нейно име и приемаме натиска на заминаващата си тъмнина.

1964 г. 181. (Гуру). Висшата Светлина е невидима за земното око и затова нейното разпространение се осъществява незримо. Само сърцето усеща радост, когато Светлината се докосне до него или се свива тежко, когато вълните тъмнина преминават наблизо. По усещанията на сърцето може да се съди за преминаващите вълни и за това, дали са от Светлината или от тъмнината. Но съдия ще бъде сърцето. Когато на него е тежко, значи тъмнината настъпва. Сърцето подава вярна вест.

1964 г. 182. (10 април). При правилно решение всяко противодействие трябва да предизвиква прилив на енергия, който е по-голям от силата на противодействието, за да го преодолее. Именно трябва да се израства духом от всичко противодействащо дотолкова, че да се постигне победа. Не е чест да паднете духом и да се поддадете на силата, вървяща срещу. Много духове, сломени от живота, затъмняват атмосферата на планетата. Нашият девиз е борба докрай и до победа. Тя е винаги достижима при устойчивост на духа, тъй като духът е вечен и несъкрушим, докато всичко противодействащо му е временно и недълготрайно. Възможно е върху собствения живот да се убедите в справедливостта на това твърдение, ако си спомните колко трудности и препятствия са възниквали в течение на цялото това време. И всички те са отишли в миналото, всички са изчезнали и са се заменили с други, нови, които също ще си отидат, както са си отишли и другите. Затова е и нужна твърдост и непоколебимост на съзнанието, уверено твърдо в преходността на текущия час. Колкото и да е трудно или тъмно знайте, че „и това ще премине“. Всичко ще премине и ще отmine, но духът ще пребъде вовеки. На пръв поглед мисълта не е нова, но колко трудно е приемането и утвърждаването ѝ в съзнанието за жизнено прилагане. Самият живот е устроен така, че, както е казал Хераклит: „всичко тече“. И само Безмълвният Регистратор безстрастно съзерцава това течение на живота, стоейки отстрани, но отпечатвайки всичко.

1964 г. 183. (М. А. Й.). Добре е духом да се разбере полезността на всяко преминавано изпитание, за да се извлече от него давания от всяко урок. Ако изпитанието не е разбрано и урокът не е извлечен, то ще се повтори отново и отново, докато урокът не бъде усвоен. Бързината на изпитанията зависи от това условие. Дори цели животи се дават повторно за преминаване на нещата, неусвоени по-рано. Добрият ученик внимателно и напрегнато се стреми да разбере поредната задача и да извлече от нея всичко, на което тя може да научи. Недоволствата, оплакванията и самоизмъчването заради давания от живота изпитания само обременяват съзнанието,

не давайки нищо в замяна, а само задълбочавайки и усилвайки преминаването изпитание. И това също трябва да се разбере. Противодействието на кармата е нецелесъобразно и безполезно. То няма да даде нищо, освен ненужни мъчения. Умението спокойно, с усмивка и красиво да се посрещат вълните на противните явления се дава чрез опита от живота.

1964 г. 184. (Гуру). Празнотата, липсата на съдържание и смисъл на живота не е в него, а в съзнанието на човека, също както и животът, пълен със значение и смисъл. „Човекът е мяра на нещата” - да не забравяме това изречение. Всеки носи със себе си и в себе си своето разбиране за живота и не може да избяга от себе си, ако това разбиране е оскъдно и ограничено от видимостта на плътния свят.

1964 г. 185. (11 април). (М. А. Й.). Разклоняването на каналите на Светлината е подобно на мрежата от кръвоносни съдове, чиито център на средоточие е в сърцето. Великото Сърце, явявайки се средоточие на Светлината, предава по каналите своите вибрации до всички ъгълчета на земното кълбо. И ако каналът за лична връзка е чист, вибрациите на Светлината достигат безпрепятствено. Така се поддържа и вибрира в пространството планетната мрежа на Светлината. На нея се държи светът. Без нея, като без слънцето, животът на духа на Земята би бил невъзможен. Затова грижата за нея и нейната охрана и поддържането на своите проводници в необходимата изправност е дълг и задължение на тези, които са осъзнали нейния смисъл и значение. Без Светлината има тъмнина и отсъствие на живот, тоест смърт. Смъртта на духа е по-страшна от смъртта на физическото тяло, тъй като с неговата смърт духът не умира, но със смъртта на духа всичко свършва за човека.

1964 г. 186. (Гуру). Само обтегнатата струна звучи. Ето защо ученика се поставя в състояние на особено напрежение. Състоянието не е от приятните, но затова пък възприемчивостта е изострена и е възможен процесът на изтънчване. Пътят е труден и малцина вървят по него.

1964 г. 187. (12 април). Да признаеш в себе си началото, можещо да побеждава всяко съпротивление на обкръжаващата среда, ще бъде вече достижение и първа крачка към победата. Всичко може да се преодолее, но при упорство по-продължително, отколкото продължава съпротивлението. Именно необходимо е да се изтърпи продължителността на даденото съпротивление, което е крайно по самата своя природа. Да отстъпиш - значи да признаеш своята несъстоятелност. Няма нищо, което би могло да се съпротивлява на въздействието на психическата енергия, ако продължителността на силата на нейното приложение не е по-кратка от продължителността на съпротивляващата се сила. В това не трябва да се вярва, това трябва просто да се знае, за да не се уморите в действията. Много воини притежават и сила, и мъжество, и знание, но често не достига настойчивост, за да не отстъпят преждевременно и да намерят в себе си твърдост да издържат до края. И често, когато краят е вече близък, те оставят оръжието признавайки, че външните обстоятелства са по-силни от тях. Но борбата се води не с тях и това

трябва много добре да се разбере, а вътре със самия себе си, тъй като този, който е победил себе си, побеждава света. А победата над себе си се изразява в несломимост на духа и в разбирането на това, че когато вълните на въздействията се стоварват върху победителя, те не могат да сломят неговата мощ, ако нямат нищо в него. Формулата „идва Князът на този Свят и няма нищо в Мен“ означава именно победата на духа над всичко, което е въстанало и върви срещу него в плътния свят, при яркото съдействие на тъмнината от съответстващите ѝ сфери на Тънкия Свят. А външната привидна победа на тъмнината няма никакво значение, тъй като духът е над всичко и същността и дълбочината на победата се измерва с мярката на духа. Трябва да се знае за тази нерушима неизбежност на победата на духа над временността на външните условия, за да се върви победно и твърдо към победата и с несломима вяра в крайното тържество на вечното над преходното. И тъй, борба докрай и победа, независимо от нищо и въпреки всичко, въпреки ярката, логична убедителност на очевидността, въпреки най-неопровержимата очевидност на Майя. Само така ще победим. Слабостта ще нашепва за безнадеждността на борбата и невъзможността да се постигне успех, но това ще бъдат гласовете на обвивките, външни и преходни. Само духът е непреходен и това, което се пренася в областта на духа, то в крайна сметка тържествува над преходното, ознаменувайки победата.

1964 г. 188. (М. А. Й.). Ние виждаме и знаем как се терзаете от смътните сенки, но Ние допускаме това явление за да предизвикаме от дълбините на вашата същност могъщите сили на съпротивлението, даващи растеж на духа и довеждащи до желаната победа. Как по друг начин можете да станете силни и да победите, ако не в борба, постоянна упорита, успешна? Как по друг начин да съберете огнена сила и да станете притежатели на огнената мощ? Няма да отслабнем в борбата, няма да се преуморим. Ще помним и знаем, че духът, прозрял в осъзнаването на своята сила, е несломим и непобедим.

1964 г. 189. (Гуру). Трябва бодро и твърдо, не позволявайки на духа да помръкне, да говориш на себе си всеки път, когато повторните опити на тъмнината се стремят да сломят неговата сила: „Е, какво пък, ще премерим отново силите си и отново ще победим“ - тъй като духът е непобедим, когато е призован и когато е осъзнат източникът на тази непресъхваща мощ. За събиране на всички сили на духа във фокус можете да си спомните моментите на подеми и полети, можете да си спомните колко препятствия вече са преодоляни и колко сила е събрана. Концентрацията на огнените енергии в нужния момент за прилагането им във фокуса на въздействие е необходимо условие за достигане на желаните резултати. Вие знаете, знаят и вашите тъмни противници за напрегнатата борба на двете начала - Светлината и тъмнината, но изпълнителите и жертвите на тъмните въздействия са слепи и дори не подозират нищо. Вие сте зрящи сред слепите. И докато зоркостта не ви напусне, борбата ще бъде успешна. Но стига да забравите само за миг, че зад гърба на тъмните изпълнители и злостните внушения

стоят служители на тъмнината от различни степени, за да падне оръжието на Светлината от вашите ръце и тъмните злодеи да станат неуязвими. Ако нещо върви или се върши във ваша вреда, знайте твърдо, винаги и неизменно, че зад това стоят тъмните сили и служителите им, криещи се зад послушните гърбове на изпълнителите на всички тези хитрости. Ударът трябва да се нанася по тях, а не по изпълнителите, които често и не подозират за ставащото и са слепи оръдия на тъмнината.

1964 г. 190. (14 април). Изразът „Учителят на Светлината е неизменен“ трябва да се разбере като утвърждаване на това, че настроенятията и изменчивостта на астрала, неговата неустойчивост и непостоянство не са свойствени на тези, Които отдавна вече са пренесли своето съзнание в сферата на Висшата Триада. Думите *Semper idem* се отнасят за Тях. Подражавайки Им, можете да се стремите към това основното течение на живота на духа да върви над изменчивостта, неустойчивостта и колебанията на външните условия на живота. Тази изменчивост във всички векове остава свойство на плътното обкръжение на човека, но животът на духа протича във Висшите Сфери, вече не засягани от променливостта на състоянията на житейското море. Във висшето значение на тази дума човек не може нито за миг да остане един и същ, тъй като човекът е процес и еволюцията на духа означава постоянна промяна и възход по стъпалата на стълбата на живота. Тези два вида изменения в обвивките и във Висшата Триада трябва да се различават ясно, тъй като те се осъществяват на различни плоскости на съзнанието и в различни сфери на проява на активността на човешкия микрокосмос. Затова е правилно да се каже, че Учителят е неизменен и е правилно при това да се разбере, че Учителят е нов всеки миг. И тук, както и навсякъде, разбирането на противоположностите довежда до правилното решение на този въпрос.

1964 г. 191. (М. А. Й.). Само с прилагане на даваните Указания може да се напредва, тъй като по какъв друг начин е възможно да се усвои практически поредния урок. И мъдро ли е да се оплаквате от живота за това, че той дава такива чудесни възможности да се учите не отвлечено. Истинското ученичество се отличава от въображаемото с това, че училището е самият живот, а суровостта и трудността на условията е неизбежна основа за напредъка и успеха. Сияйният меч на духа се закалява именно в най-невъзможни и изглеждащи немислими условия. Победата не се дава лесно, но затова са неотнимаеми и резултатите от нея - борба и победа - това е Нашият девиз.

1964 г. 192. (М. А. Й.). Тайната на победата не е в това да се сломи стената на външните въздействия, а в това да се задържи съзнанието незатъмнено въпреки тях и с това да се утвърди превъзходството на духа над тях. И тогава, само тогава се ражда възможността да се превъзмогнат също и самите вълни на тези въздействия. Главно значение при това има състоянието на духа, неговото победно състояние, явяващо се резултат от действителното разбиране на това, че духът е над всичко. Само с това съзнание може

победно да се премине през всичко и само в това се заключава и победата над света.

1964 г. 193. (Гуру). Продължителните дела се отличават от житейските, обикновени дела по това, че техните резултати или следствия са очертани с радиуса на далечното действие. Това значи, че те се хвърлят във времето като котви за далечно плаване много по-напред, далеч, далеч зад пределите на един ограничен в краткото време човешки живот. В това е целият смисъл на живота, постъпките и действията на тези, които действат с Името на Владиката. Обикновените хора действат за себе си и в свое име и техните действия не продължават зад пределите на този живот, който те възнамеряват да преживеят на Земята. Нашите действия са продължителни. И във всичко, което ние сме оставили след себе си, може да се види тази продължителност във времето по-далече от обикновените човешки дела. В това се проявява също и извънвременността на изкуството, тъй като неговите произведения надживяват вековете. Ние сме реалисти-действителници и вършители на продължителни дела.

1964 г. 194. (15 април). Сине Мой, увереността в резултатите или вярата е основа на успеха във всички начинания. Когато тази вяра се превръща в знание, тя става нерушима. Когато Ние Казваме, че при Нас всичко е единствено само следствие, Ние Познаваме действието на великия Закон. Животът за Нас е поле на Великия Посев на причини, длъжни да дадат неизменни следствия. Каквито са семената, такива са и бъдещите кълнове. В известен смисъл тези действия сякаш вече са преминали от бъдещето през настоящето в миналото, което Ние Виждаме незатъмнено от явленията на текущия ден. По такъв начин Ние Творим еволюцията на живота. В Нашите постройки няма място за нищо лично, тъй като личността е символ на временното и преходното, а Ние Живеем във вечността и Безпределността е сферата на Нашата дейност. Положението, че Ние не сме временни, а безпределни, стана за Нас положение на живота. И Ние Искаме тези, които се стремят и искат да бъдат с Нас, да се изпълнят със същите тези мисли, с които Ние Живеем и да станат Наши дейни помощници в строежа на живота на планетата. Сега главното ударение Ние поставяме върху мисълта. Ние Действаме с мисъл. И Ние Искаме вървящите към Нас да могат да влязат в сферата на Нашата активност чрез мисълта. Това е най-достъпният метод за сближаване с Нас. С мисъл е лесно да бъдем достигнати, ако се устремите с нея и действате с нея. Мислите не познават преградите на плътния свят, тъй като мисълта е Огънят на Съществуващото. Когато мислителят в човека осъзнае своята значимост и когато се научи да действа с оръжието на Светлината – мисълта, тогава за него са отворени пътищата, които не са ограничени за него от никого и от нищо. И тогава той може, разперил крилата на духа, да каже, че крилата на сокола не са вързани и неговите пътища не са забранени, докато не е осъзнато значението на мисълта и докато опитът и животът не са показали и не са научили, че истинската свобода се съдържа в осъзнаването на

огнената мощ на мисълта. Ние Творим с мисъл, Ние Действаме с мисъл, Ние Движим Еволюцията с мисъл.

1964 г. 195. Силата на мисълта може да се разбере само чрез прилагането ѝ в живота. Нейната мощ е огромна. Няма такива прегради и такива стени, през които тя не би могла да проникне. Няма такова пространство, през което тя не би могла да прелети. Няма такова бъдеще, до което тя да не би могла да се докосне в своя творчески полет. Ние Побеждаваме с мисълта. Мисълта е основата, върху която се изгражда всичко, тъй като даже световите се зачеват с мисъл. Това е огнена основа. Същността на мисълта е огънят. Живеем в огъня, пребиваваме в огъня, творим с огъня. Нека да разберем първостепенното значение на мисълта.

1964 г. 196. (Гуру). Пътят на ученичеството е път на постигане на практически опит и знание във всекидневния живот. Казано е, че животът е най-доброто училище и особено тогава, когато Учител е Владиката. Но воините не се оплакват от трудността на учението и упражненията. Всеки ученик е и воин и всеки воин на Владиката е ученик. Учението не се прекратява нито денем, нито нощем, нито в живота, нито със смъртта. Чела е винаги ученик във всички светове и неговият Учител е един също във всички светове. Непрекъснатата продължителност на живота трябва да се разбере, нелепото разбиране за смърт да се унищожи и да се осъзнае, че това, което няма начало, не може да има и край.

1964 г. 197. (16 април). Мисълта прокарва канали в пространството в съзвучните сфери и твори психическото обкръжение на човека. Изведнъж канал не може да се прокопае. Нужно е време, усилие и повторност. Повторност на усилията е нужна, за да не се запуши каналът и да не бъде отново затлачен от пространствените натрупвания. По прокарания канал мисълта тече вече свободно, сравнително лесно отмивайки възможните съпротивления. Установилото се положение трябва да се охранява. Охраната на каналите за мисълта, прокарани в пространството, е грижа на мислителя. Полятата градина няма да изсъхне. Случайните мисли, които днес браздят повърхността на съзнанието за да изчезнат утре, не са действени. Каналите, прокарани от мисълта в пространството, служат като пътища за съобщаване на духа в Надземното след освобождаването му от плътното тяло. Духът винаги е свързан с мислите, които е създавал. Устремяването тече по тези канали. Творците на своята карма творят съзнателно с мисъл желаните и нужни следствия.

1964 г. 198. Направлението на главния удар в областта на военната стратегия има решаващо значение за победата. Същото направление е налице и в сферата на духовната битка. Във всеки даден момент духът трябва да знае къде е най-главното, към което се насочват неговите усилия. Победата в главното направление обезпечава успехите и във всички останали. На главното направление се съсредоточават почти всички сили на духа, за да се преодолее поредното съпротивление на противодействащите сили. Когато в точката на удара на тарана се съсредоточава цялата негова

сила, неговото действие е мощно. Можете уверено да действате с мисъл, помитаща по своя път аритмичните, разпокъсани, неосъзнати, а затова често слаби опити на всички противодействащи мисли, не забравяйки при това и за тъмните противници на Светлината, силни и вредни, докато не са разкрити и не са поставени под прекия удар на лъча на мисълта. За тях да попаднат под лъча на мисълта значи да получат изгаряния, което те много не обичат и избягват. Затова и толкова щателно се крият зад чуждите гърбове, стараяйки се да поставят под удар не себе си, а тях. Неопитният воин нанася удар по тези прикриващи, оставяйки безнаказани главните злодеи. Да се бориш с тези, зад гърба на които се крият тъмните е равносилно на борба с вятърни мелници. Такава борба е безполезна и безплодна, тъй като главният противник остава неуязвим.

1964 г. 199. (М. А. Й.). Ние не познаваме поражението. Защо? Защото никога не прибираме оръжието на Светлината. Защото стоим до края. Защото пътища назад за Нас няма. Зад Нас няма нищо. Нашият път е само напред, само с Владиката и само към Владиката. Ние знаем, че ако вървим с Владиката това означава - към победа. Смисълът и целта на Нашия живот е в победата. Тъй като поражението означава да предадем себе си на тъмнината. Затова вървящият с Владиката е винаги победител. Може да има моменти на много тежка борба, но борбата не е поражение, а само път към победата. Духът е непобедим и несъкрушим, когато всичко е съсредоточено не в тялото или в неговите обвивки, а в духа. Обвивките са само оръдие на духа, негови инструменти. Не обвивките, а духът е вечен. И тайната на победата е скрита в осъзнаването на вечността на духа, тъй като всичко временно ще си отиде, но духът ще пребъде.

1964 г. 200. (Гуру). Когато съзнанието стане фокус за възприемането на Светлината, то незабавно се превръща в цел за тъмни въздействия и тъмни опити и хитрости от различен род. Трябва постоянно да се помни за това, тъй като докато Светлината гори в сърцето тъмните няма да се успокоят нито за миг. Оттук неизбежността на постоянния и незаспиващ дозор и постоянното помнене на това, че враговете на Светлината са винаги на стража, за да могат някак и чрез някого да нанесат вреда. Няма да позволим да ви унищожат, но всякакви злонамерения, уловки и дребни удари не могат да се избегнат. Само незаспиващият дозор може да опази, тъй като тъмните не обичат особено да попадат под лъча Светлина. Лъчът може да накара съратниците на тъмнината да стоят на разстояние, но трябва да има такъв лъч и неговата Светлина да не бъде разколебавана от нищо.

1964 г. 201. (17 април). Много чувствителни духове загиват заради това, че не им достигат сили да се противопоставят на въздействията, идващи от всички страни. Съпротивлението на средата е сила, с която се налага да се съобразява всеки носител на Светлина. Или тя побеждава и прави човека един от тълпата, или той е победител. Ако можехте да си представите тънкото обкръжение на тази среда, щяхте да видите вкаменените гиганти на традициите, на

суеверията, обичаите, привичките и много наслоения на мисли и чувства на безчислени поколения. С това са особено опасни старите градове. Само при ярък устрем към Йерархията на Светлината е възможно да не попаднете под властта на тези грамади. Силни са и наслоенията на настоящето и неотдавнашните натрупвания от мисли на живеещите хора. Всичко това притиска съзнанието и се стреми да го потопи в своите еманации. Йерархията е котвата за спасение от поглъщане от външната тъмнина. Трябва да се прилепите към нея с всички сили и, прилепвайки се, да се държите здраво. Пространственото неблагополучие много усложнява задачата. Планетата е болна и гърчовете на планетния организъм действат на състоянието на духа, предизвиквайки неравновесие, с което не е лесно да се борите. Трудно време. Тъмно време. Заминаващата си тъмнина се опитва да задуши всяка искрица Светлина.

1964 г. 202. (Гуру). Кармата създава за всеки човек такива условия, които рязко или слабо, но винаги се отличават от условията на хората, живеещи даже редом. Физическата теснота не служи като препятствие за безкрайното разнообразие на Кармата. Всеки носи своето и всеки плаща според мярката. Опитът да се измени Кармата не дава никакви резултати, по-скоро обратно, прави още по-трудни тези нежелателни условия, които ти се иска да избегнеш. Изходът от нежеланите условия трябва да се търси в друго направление, преодолявайки тяхната сила да влияят на състоянието на съзнанието и зависимостта на духа от тях. Самите условия, кармично неотвратими, не могат да се избегнат, но степента на тяхното въздействие върху съзнанието може да се намали и даже напълно да се неутрализира, и в това и само в това ще се заключава победата над Кармата. Изработва се имунитет на духа срещу външните въздействия, когато настъпващата тъмнина няма вътре нищо, за което би могла да се залови или чрез което да проникне, за да обезсили духа.

1964 г. 203. (18 април). (М. А. Й.). Домът на Духа се издига като несъкрушима Твърдина сред неустойчивостта, временността и преходността на външните условия на плътния свят. Именно трябва да се разбере, че само вътре, в духа съществува нещо не поддаващо се на непостоянството на обкръжаващото. Това е именно цитаделата на духа. Даже филмът на преживения живот, преминаващ пред съзнанието и предизвикан от паметта показва, че съществува някой, който гледа този филм и има нещо), на което гледа Гледацият. Не трябва да се отъждествяват гледаното и Гледацият. Филмът не може да гледа сам себе си. Това разделение и отделяне на едното от другото е необходимо. Когато то се осъществява съзнателно, тогава Гледацият може да строи Дома на Духа извън пределите на преходния свят. Възможно е упорито, настойчиво и постоянно да се събират елементи на непреходното, нужни за изграждането на Дома на Духа, щателно подбирайки ги и отхвърляйки преходната вектория. Всичко, което може да се вземе със себе си във всички светове, независимо от това в коя обвивка пребивава духът и да се запази в своята Висша Триада, ще бъде и

този материал, който е годен за строежа. От него и се изгражда Домът на Духа.

1964 г. 204. (Гуру). Запазването на съзнанието след смъртта на физическото тяло зависи от тези натрупвания, които човек може да удържи когато материалният свят престане да бъде за него очевиден. Разбира се, има се предвид натрупванията от нематериален порядък. Всички те са различни по своя характер и достойнство, но се подчиняват в своята активност на Закона за съзвучието. Съзвучието с обкръжаващото в Надземния Свят се осъществява с това, което е налице в нас, което сме натрупали. Можеш да навлезеш в живота с най-чудесни възможности, но можеш да се окажеш и пред глуха стена. Ако няма натрупвания, то няма и с какво да съзвучиш. Духът не може да умре, но съзнанието може да отсъства. Грижата за необходимите натрупвания на съзнанието е задължение на прозрелия за живот в Невидимите Светове дух.

1964 г. 205. (19 април). (М. А. Й.). Скоростта на предаване на мисълта е неизчислима. Мисълта винаги достига обекта на своето устремяване. Резултатът се усеща далеч не винаги незабавно, но, независимо от това, следствията от въздействието на мисълта, осъзнати или неосъзнати, са неизбежни. Малко значение се придава на неосъзнатите следствия на мисълта, но въпреки това, тези действия са твърде съществени. Областта на подсъзнателното е твърде широка. Тя влияе мощно върху целия съзнателен живот на човека. Откъде са тогава настроенията, радостите или потиснатите състояния на духа, предчувствията и другите тънки усещания. Богатството на пространствения живот само частично засяга съзнанието, което е подобно на искрица в океана от безпределна Светлина, но искрица, която е част от океана. Осъзнаването на себе си като част от цялото дава възможност да се влезе в съприкосновение с него.

1964 г. 206. (Гуру). Ако водата дълбае камъка, то повторната мисъл твори чудеса. Трябва само да се прояви достатъчно настойчивост и упорство. Мнозина отстъпват, не издържайки до края. Но този, който знае, продължава в упорството дотогава, докато мисълта не се отлее във видими и чуваеми форми, тоест не се обективира в условията на плътния свят.

1964 г. 207. (20 април). Да поговорим за Основите. Те са неизменни във вековете. Никакви промени, ставащи на планетата, не могат да повлияят върху тях. Хората могат да забравят за тях, губейки от погледа това, върху което се изгражда цялото им съществуване, но на самите основи това изобщо не се отразява. И самият човек е само гост на Земята или временен пътник. Земята не е целта на неговите странствания. Някога тя ще прекрати своето съществуване като небесно тяло, но човечеството ще продължи своето на други планети. Всяка живееща в пътния свят форма рано или късно се разрушава и заменя с нова, но това, което дава на формата живот и я одухотворява, продължава да съществува, заменяйки старата форма с нова. Материята е вечна, вечен е и животът, но формите на изразяване на този живот се променят

постоянно. Ако значението на живота се съсредоточава върху неговата външна форма, с външната форма ще умре и това, в което се вкопчва съзнанието. Съзнанието ще пребъде с това, с което то отъждествява себе си или се свързва. Основите са вечни и непоколебими. Ако съзнанието се опира върху тях и се слива с тях, то протяга нишката на своето съществуване в Безпределността. Не може да има друго решение на смисъла на битието на човека на Земята и в световите. Живеем във вечността и за вечността. Земният живот е само преминаващ сън, но пълен с дълбоко значение, тъй като подготвя духа за съществуването в различните светове, давайки му възможност да събира плодовете на опита и знанията във всеки. За този опит именно живеем, а не заради нещо друго. Нищо освен опита, даван от живота, няма да вземем със себе си в бъдещето. Това също трябва да се разбере и почувства със сърцето. Няма нищо около нас, което да ни принадлежи. Илюзията за собственост е най-измамната от всички. Тя създава около човека несъществуващ свят на собственост върху вещите, които, както му изглежда, той притежава. Но как може човек да притежава нещо, ако не може да вземе със себе си по-нататък нищо от това, което той счита за свое. Само разбирането на временността на притежаването на вещи ще им придаде истинския смисъл. Всичко е временно и с всичко ще се наложи да се разделите едновременно с тялото. Даже и тялото не е наше; само че то е малко по-продължително от носената от него дреха, но и това не винаги. Когато вещите, които са наоколо, придобият своя действителен смисъл, животът на човека се променя. Спирайки за нощуване в хотел пътникът не мисли да привързва съзнанието си към случайностите на спирката. Така и в земния живот, знаейки, че всичко е само временно, духът няма да тъгува твърде силно, ако нещо се получава не така, както би искал. И доброто, и лошото, и приятното и неприятното, и тежкото и лекото - всичко е преходно и всичко това не е наше. Правилно е казал поетът, че „празна е златната чаша и напитката в нея е мечта и тя не е наша“. Всичко наше не е тук, не е във външното, а вътре в нас, даже Царството Божие. Чашата на живота на Майя е празна.

1964 г. 208. (М. А. Й.). Когато умът разбира истината, а сърцето не я приема за претворяване в живота, трябва още да се почака и да се даде на сърцето възможност да я приеме без насилие. Насилието над себе си е недопустимо. Вместването не е насилие. Когато съзнанието се е разширило дотолкова, че да приеме истината, тя се внедрява свободно в сърцето. И тогава сърцето я проявява в делата на всеки ден. Вървящият достига. Вървящият разширява постоянно своето съзнание, премествайки границите на вместимост. Не е беда, ако нещо още не е усвоено, то непременно ще бъде усвоено, ако вървящият върви.

1964 г. 209. (21 април). Сине Мой, Далечните Светове са далечни по земному. Там, където няма разстояния, тоест във Висшите Светове, отдалечеността и близостта се обуславят от съзвучието. Близко е това, което е близко на съзнанието и неговите стремежи. Този, който е мислил за Далечните Светове на Земята, ще ги има близко до себе си и ще живее в сферите на техните

притегляния. Някои планети се дават като цел за устремяване на духа, тъй като животът на тях е въплътен в по-високи форми, отколкото на Земята. Много хора имат пред себе си идеал за по-добър живот. Той не може да се въплъти още на Земята, тъй като нейните условия още не са достатъчно добри. Но например на Венера условията за това са вече подходящи. Съсредоточавайки своите мисли върху тази планета, установяваме магнитна връзка с нея и по прокараните канали в пространството навлизаме във фокуса на нейното притегляне, когато е отхвърлена физическата обвивка и човек се поставя в зависимост от висшите притегляния, ако основата за тях е била заложена в него през живота на Земята. Земята може да се нарече отправна точка за висшите или низшите притегляния в течение на послесмъртното съществуване. Притеглянето е според устрема. Изкуството е значително с това, че възнася човека във Висшите Сфери, основната нота на които е красотата. Има явления в живота, които са безусловно положителни, например Красотата. С нея звучат сферите на Далечните Светове, с нея са наситени съзнанията на техните обитатели. Да се приобщите към Красотата и да ѝ служите, значи да навлезете в сферата на висшите притегляния. Звездите влияят на човека. Пространството е пронизано от вибрациите на звездни лъчи с различни свойства. Човешкият микрокосмос реагира на тях според съзвучието, установено в течение на предшестващите дълги съществувания. Когато Говорим за съзвучие, Имаме предвид волевото и съзнателно установено съзвучие, с помощта на мисълта, с определена планета за утвърждаване на канали за сближаване с нея. Микрокосмосът на човека е многострунна арфа, способна да звучи със своите струни на лъчите на далечните звезди. Хороскопът на човека или неговата звездна карта представлява карта или схема на тоналността на неговата същност, способна в определен ключ да реагира на въздействието на звездните лъчи. Лунатикът представлява ярък пример за мощното въздействие на това небесно тяло върху него. Незнанието и неумението да се определи и да се отбележи влиянието на другите звезди още не е достатъчна причина за това да се отрича то. Но даже физическият облик на човека се определя от неговата звездна карта. Астрологията и астрофизиката са науки на бъдещето, когато апаратите ще позволят научно и безпогрешно да се установява характера и свойствата на звездните лъчи и степента на въздействието им върху човека. Бъдещето ще разреши този въпрос окончателно и изчерпателно.

1964 г. 210. (Гуру). Следствията на всички всекидневни усилия в устрема към Светлината се отразяват мощно в последния момент на откъсване на духа от Земята, в момента на освобождаване от тялото, тоест на физическата смърт. Само тогава силата на натрупаните мисли ще предаде бързина на полета във Висшите Сфери, отминавайки притеглянето на низшите слоеве и преодолявайки всичко, което му пречи да се издига.

1964 г. 211. (23 април). Елхата е символ на равновесието, еднаква зиме и лете. Така също и пътникът по великия Път трябва да се учи да бъде еднакъв във всички условия от своя живот. Не трябва

да се поставя вечното в зависимост от временното и непреходното - от преходното. Не трябва да се поставя Нашата Близост върху чашата на везните на личните неравновесия и случайните съчетания на външните обстоятелства. Във външната тъмнина има плач и скърцане със зъби. Ако от външното непостоянство и изменчивост зависи вътрешното състояние на духа, то равновесието никога няма да се постигне. Когато външната тъмнина настъпва към носещия Светлина, може ли да се раздава Светлина в зависимост от тъмнината. Светлината е непоколебима за вихрите на външните условия. Само при такова положение светилника може да се удържи в ръцете. Иначе ще го погасят ветровете, бушуващи в сферите на плътния свят.

1964 г. 212. (М. А. Й.). Изпитанията се определят от стремежите на духа. Колкото те са по-силни и по-огнени, толкова са по-трудни и изпитанията. Утвърждавайки един или друг стремеж в духа, човек предизвиква към себе си вълна от изпитания, победата над които довежда до достигане на целите, поставени от стремежа. Стремежът е причина, изпитанието - следствие. Възможно е да замахнеш към големи дела, само трябва при това да се помни, че изпитанията са неизбежни като единствен път за утвърждаване и постигане на поставената цел. Да се откажеш от изпитанията значи да пресечеш своя път или да премахнеш стъпалата на стълбата за възход.

1964 г. 213. (Гуру). Когато става непоносимо можеш да си представиш, че някой е бил в още по-лошо и по-тежко положение и все пак достойно е пренесъл през живота своя светилник. Някой е страдал в тъмница, някого са преследвали и гонили, някого са изтезавали и убили. Но всички те, великите, са пренесли ненамалена своята Светлина през всичко.

1964 г. 214. (24 април). Вървящите по пътя имат своите недостатъци и несъвършенства. Всеки има, иначе не биха вървели. Ако те считаха своите недостатъци и грешки за твърде тежки и не даващи им право да вървят към съвършенството, не би имало вървящи. Този, който не върви напред, се потапя в тъмнината. Само две престъпления пресичат пътя: това е предателството и оскърблението на Йерархията. Всичко останало не може да служи като препятствие или предлог за това, да прекъсне движението напред. Какво да се прави с недостатъците, слабостите или пороците, които пречат и сякаш победени временно, отново надигат глава. Даже смъртно раненият звяр прави последен скок. И кой може да каже къде е той, последният. Но направил скок, един или два, или няколко, звярът издъхва. По такъв начин могат да се отбележат два рода грешки: едните се повтарят, намалявайки по сила, отслабвайки и вървейки към пълно прекратяване, другите, обратно, с постепенно път се усилват. При анализа на всяка преди всичко трябва да се разбере какво е това затихване на свойството или неговото разрастване. Ако е затихване, то можете да се порадвате, че тече изживяване на негодното качество; ако е растеж, то трябва да се прекрати подхранването, тоест да не се дава на лошото качество

храна нито с мисъл, нито с дума, нито с дело, но главно с мисъл. Ако не се храни мислено, то ще умре. Едно само е недопустимо - да считаш себе си за дотолкова лош, че да прекъснеш пътя. От всяка пътечка злото може да се обърне към добро. И никой не може да бъде съдия. Съдията е само един: Този, Който Води и Който Знае. Отговорността е само пред Него, но не пред доброволните осъдители. Във всяка грешка се излива натрупаната по-рано енергия и тогава човек става свободен от натиска на миналото. Тогава той е по-силен, отколкото преди това. Тези моменти могат да се използват за събирането на сили, за да се движите отново. Ако сте паднали, вдигнете се, за да вървите отново.

1964 г. 215. (25 април). Ние Придаваме особено значение на качеството равновесие, защото без него движението напред не е напредък, а аритмични подскоци. При аритмичност всеки път се губи много енергия, за да се възстанови инерцията на движението. Оттук е символът на Сизиф, търкалящ камъни. За това, което може да се извърши за кратко, се полагат маса повторни и почти безплодни усилия. Всяко отстъпление назад поставя в такова положение, когато всичко трябва да се започва отначало, от точката на прекъснатия път. Понякога даже цял живот свършва в същата точка, откъдето е започнал, тоест спиралата е станала плоска. Много печално явление.

1964 г. 216. (28 април). Блудният син не е приказка, а действителност, разказваща за духа на човека, блуждаещ във външната тъмнина и откъснал се от Бащиния Дом. Колко са те, блуждаещите така. Блуждаенето започва с отделянето на мисленето от Отца. Даже докосналите се до Учението са подложени на такова откъсване. Добре е когато е достигнато това стъпало, когато никакви откъсвания и блуждания вече не могат да накарат да се забрави за Родината на духа и когато откъсналият се все пак се връща към Извора на Светлината, не забравяйки за Него даже по време на блуждаенето. Не може съзнанието, докоснало се до Светлината да забрави за Светлината и да се предаде безвъзвратно на тъмнината. Добре е когато и в тъмнината някой не забравя Учителя. Този, който се е докоснал до Основите, вече знае твърдо, че никакво потапяне в Майя не може да го накара да забрави за света на действително съществуващото и за това, че е трудно изцяло да се отдаде на сънищата на земния живот, разбирайки цялата им ефимерност. Тъй като нищо от земното не може да се задържи по-дълго от определения за всяко явление, вещь или предмет, срок. А да се разбере крайността на плътските вещи - това значи вече да се прозре в действителността. Забележително е, че видимото, осезаемото и усещаното явно и очевидно е временно, непостоянно и преходно, а невидимото, нечуваното е постоянно и вечно. Затова и мъдростта нарича земния живот сънища на Майя, великата илюзия на преходното. Светилниците на човечеството са говорили на хората за вечното и са ги призовавали към познаване на вечния живот. Те са Учили на това как да се събират в съзнанието елементи на непреходното и да се достигне безсмъртие на духа. Безсмъртието се заключава в съзнанието, в осъзнаването на вечните основи на Битието и замяна на преходното с вечното. Може да се отбележи как

елемента време губи своето обичайно значение в Учението на Живота на всички времена и народи и как това, което е било Казано през вековете, има и сега неумиращ смисъл и сила да въздейства на търсещия истината ум. Казано е: и слънцето ще премине, и луната, но няма да премине нито една йота от Закона, докато не се изпълни всичко. Така в далечни времена е била прокарана огнената черта между временното и непреходното и е Указан Пътят на човечеството.

1964 г. 217. (М. А. Й.). Да се осъзнава потапянето в тъмнината и значимостта на откъсването от Светлината ще бъде вече победа над тъмнината, тъй като тъмните са лишени от такова осъзнаване. С това е и полезно знанието, че не позволява на позналият даже в обятията на Майя да забрави за Учителя на Светлината. "Благо на този, който и в тъмнината запазва понятието за Учителя". Тези думи са били Казани ненапрасно. И колкото и синът да блуждае и да се отклонява от Пътят, скитникът ще се върне при Отца.

1964 г. 218. (Гуру). Разбирането на погрешността на своето поведение е първата крачка към поправянето. Всичко е поправимо, ако не са преминати двете указани черти - предателството и оскърбяването Йерархията. Но борбата е неизбежна. Без борба няма победа и без преодоляване - постижение.

1964 г. 219. (29 април). Страданието е съдба на сърцето, отдадено на Владиката в името на спасението на света. Ще попитат, защо страданията са необходими? И много ще се съпротивляват. Но страданията са неизбежни, тъй като те изтънчват сърцето и го озаряват с великото качество чувствителност и разбиране. Само много страдалото сърце ще разбере и чуждата мъка, и чуждото страдание. Изстрадалото сърце няма да бъде нито жестоко, нито безчувствено. Страданието е цената за изтънчване на сърцето. Най-тежкото страдание не е за себе си, а за любимите и близките, когато те страдат. Но и през това също трябва да се премине. Трябва да се вмести в себе си цялата болка на света, за да се нагорещи сърцето и да се направи то пламтящо огнище с огън. Всяко страдание създава особена субстанция, даваща отлагане от огнени кристали в Чашата. Страдалите много хора могат да се нарекат наистина натрупали и преумножили Съкровището. Трудно е да се примири съзнанието с неизбежността на страданията. Даже детето е трудно да се примири с първата изпитана болка, макар че възрастните знаят, че тази болка по-добре от всичко учи на опит от живота и че най-добре се запомня урокът, който е усвоен посредством болка. Както в голямото, така и в малкото. Болката учи на много и научава на много. Нима недомислието предполага, че на Учителя доставя удоволствие как се мъчат тези, които вървят след Него? Но страданието е Велик Учител. Висша форма на страданието е Жертвата, принасяна от духа в името на спасението на света. Великата Жертва изисква и велики страдания. Историята на човечеството е съхранила Жертвите на Великите Духове, отдали своето сърце на служенето на света. Това Служене Ние Наричаме Велико.

1964 г. 220. (М. А. Й.). Всяко страдание донася опит. Резултатите от опита се отливат в записи. Следователно страданията са цената на възможността да се направи нов запис и да се остави в полза на тези, които ще тръгнат след вас. Не за себе си, а за другите се изпълват страниците на тетрадките с нови записи и за всяка е заплатена пълна цена. Ще ги оценят тези, които ще вървят по същия път. Само че ще им бъде много по-леко да вървят по път, прокаран по-рано за тях.

1964 г. 221. (30 април). Ако попитат в какво се състои пространственото Служене, отговорете: в погасяване на обкръжаващото несъвършенство с излъчванията на своята аура. Когато аурата се е осветлила и сърцето гори, тези еманации концентрично се разширяват в сферата около човека, както вибрациите, изхождащи от източника на светлина, внесен в тъмнината, я разгонват. Но трябва аурата да бъде светла и сърцето да гори. И не са нужни никакви действия и никакви думи - светлината на сърцето свети в пространството и тъмнината не може нито да я обземе, нито да я погаси. Това ще бъде подвигът на пространственото Служене. Той не е видим за земното око и е мълчалив. Той изисква велико мъжество и огромна устойчивост, тъй като динамото на сърцето, даващо Светлина, трябва да действа постоянно и непрекъснато. Отдаването на своите излъчвания за погасяване на тъмнината не е леко и понякога е много болезнено. Знаете колко остро реагира сърцето на всяко съприкосновение с тъмнината. Когато вълните на тъмнината преминават през пространството, сърцето трябва да ги срещне със своите огньовете, които усилено се стремят да погасят тези вълни. Много мъжество е нужно, за да не отслабнеш, да не се преумориш и да издържиш натиска. Да светиш със Светлина, неугасима от противодействащите енергии на тъмнината, не е лесно и не е просто. Законът за скачените съдове изисква постоянни постъпления на излъчвания от горящото сърце. Да носи Бремето на Света може само устойчивото сърце. Да, да, това е именно Бремето на Света, когато <...> на пламтящото сърце сияе в тъмнината. Казвали са, че вярата без дела е мъртва. Но Великото Дело се отличава от делата, видими за окото, с това, че се извършва в тишина и мълчание и е невъзможно да се види външно. Подвигът на Великата Жертва се заключаваше в това, че имаше Светлина и "тъмнината не Я обзе". Противостоеенето на тъмнината с всички огньовете на сърцето е огненият Път на Пламенната Йога.

1964 г. 222. (М. А. Й.). Всяко добро сърце може да свети със своята аура. За това не са нужни никакви окултни знания или упражнения. Трябва просто да се мисли за благо. Има светли сърца и тъмни сърца, сърца на доброто и сърца на злото. Първите дават на пространството и на хората енергии на благо, вторите - на злобата и тъмнината. Първите са благодетели на човечеството, вторите - разрушители на живота и помрачителни на битието. Да свети - това е свойство на доброто сърце. По огньовете на сърцето се определя стъпалото на човека върху стълбата на живота. Хорът от светлините на горящите сърца е велика сила. Даже две обединени сърца могат да

творят това, което не е по силите на сто разединени. Може да се приветства всяко добро единение. Някога сърцата на всички народи на Земята ще се обединят в едно всепланетно сърце. И тогава няма да има нито на Земята, нито в пространството нищо, което то да не може да преодолее или което то да не може да извърши. Единението е велика сила.

1964 г. 223. (1 май). Безличното раздаване на даровете на духа е по-високо от личното, тъй като всичко, основано на лични чувства, е нездраво. Този, който се моли за неизвестните и непознатите, е по-близо до познанието на битието, отколкото този, който се грижи за близките. Личността е символ на временното и преходното, ограничена в краткостта на едно въплъщение. Да пробиеш черупката на своята аура означава да се отскубнеш от кръга на личността отначало в планетния простор, а после в космическия. Индивидуалността, затворена в личността, пребивава в нея като в тъмница, свързана от личното съзнание, докато в действителност трябва да бъде обратно, тоест личността трябва да се включва в Индивидуалността като нейна част, дадена ѝ за да събере плодовете на опита и знанията в даденото въплъщение за Безсмъртната превъплъщаваща се Триада – носителка на Индивидуалността. Това са събирачи на нивата на земния живот, знаещи, че временното съществуване се дава на човека за вечността, за да навлезе в нея с всички натрупвания на духа, събрани за много животи. Смисълът на временния живот в даденото тяло придобива тогава особено дълбоко значение и човекът става тогава пътник по Великия Път. “Не сме временни, а сме безпределни” – така казва мъдростта на хилядолетията.

1964 г. 224. Не е лесно да се влезе в ритъма на Космическия живот. Тогава личното се разтваря в свръхличното, а свръхличното е и изражението на същността на Безсмъртната Триада, разбила оковите на личното малко “аз” на човека. На примера на Великата Жертва виждате как е сияела Триадата с всички огньове на натрупванията от дълги векове и как в тленното човешко тяло е страдал и се е измъчвал Великият Дух, стремящ се да даде на хората зрънца от Великото Знание. Не е Имал нищо свое и не е Считал нищо за свое. И е Отдал всичко на хората, даже своето тяло. Отиде си, за да се върне отново и да събере жътвата от Великия Посев. Посевът на Космическите зърна с хилядолетна и повече давност ще донесе неизменно своите кълнове: Велика Жертва, Велик Посев и Велика Жътва. Цикълът на времето диктува на пространството своите ненарушими срокове.

1964 г. 225. (М. А. Й.). Има два вида постъпки, по-точно човешки простъпки: едните се извършват по волята на човека, другите против нея или покрай нея. Вторите са осъдени безусловно, тъй като разрушават волята – огненото съкровище на човека, докато простъпките, допускани с позволение на волята, могат във всеки момент да бъдат пресечени от тази същата воля, тъй като тогава човек не е безволен роб на това, което върши. Това различие между волевите и безволните действия трябва точно да се усвои, за да не се

допуска нито едно действие да се извършва против или въпреки волята. Безволният човек е нищо. Да изпусне юздите на управление на волята в своя микрокосмос означава да отдаде себе си във властта на случайностите на живота и всевъзможните влияния и въздействия, идващи отвсякъде, а главно от низшите слоеве на Тънкия Свят. Волята трябва да охранява микрокосмоса на човека като верен страж. Волята трябва да пребивава на незаспиваща стража и никога, при никакви обстоятелства да не изпуска кормилото от своите ръце при плаването по бурното житейско море.

1964 г. 226. (Гуру). Решението е правилно: печатът на собствената воля се полага върху всички свои действия. Няма безволни действия. Лунното наследство се проявява в безволието на действията. Лунното наследство се проявява в медиумизма, когато своята воля се отдава във властта на неизвестни влияния. Медиумизмът е висша степен на разрушително безволие. Правете всичко, което считате за нужно, но по своя воля. Силната воля може винаги да се обърне към добро, но към какво може да се обърне жалкото безволие: то не е годно за нищо и никъде. Топличките, тоест безволните, ще бъдат изхвърлени от живота поради непригодност. Както е Казано: Ще те Изхвърля от Моите уста, тъй като ти не беше нито студен, нито горещ, а само топъл.

1964 г. 227. (М. А. Й.). Може ли да се изпада в отчаяние от всяка вълна на настъпващата тъмнина. Помнете твърдо, че колкото и силен да е натискът на тъмнината, неговата сила скоро ще секне, ако противостоенето на тъмнината е достатъчно упорито и продължително. Именно не претърпелият докрай търпи поражение от тъмните въздействия. Всеки пристъп на тъмните сили е краен, но духът е безкраен и духът е нерушим, и твърдата вяра в Учителя на Светлината ще помогне да се претърпят първите силни нападения на тъмните. Наистина тъмнината е картонен бик. Никога, срещайки се със Светлината, тя не може да победи, ако не угасне светилникът в ръцете на носещия Светлина. Значи грижата е за това, да се опази Светлината. Потапянето в тъмнината и победата на тъмните е неизбежно, ако светилникът угасне.

1964 г. 228. (Гуру). Мярката на даването най-добре от всичко се определя с въпроси. Има въпроси, трябва да има и отговори. Няма въпроси, няма и отговори. Да даваш без въпроси - това значи да изливаш вода в недонесени съдове.

1964 г. 229. (4 май). Колко пъти се случваше така, че очакваните следствия не настъпваха, макар и да им бяха предпратени нужните мисли. Защо? Ако се изпълняваха всички човешки желания светът би бил разрушен до основи. И е добре, че много не се изпълнява. Над всичко е Кармата и нейните Владици, Следящи зорко нейните Закони да не се нарушават. Механиката на процеса се заключава в това, че човек носи своята карма в своята аура, магнитно привличайки към себе си нужните за кармата условия и отблъсквайки противоположаните. На примера на гърбавия, урода, болния или здравия човек от рождение, красивото или отблъскващото лице, може да се види как се осъществява Кармата в

някои от своите аспекти. Това засяга не само външния, но и целия вътрешен облик на човека, отнася се до неговото положение в живота, близките, роднините и приятелите, бедността или богатството и всички тези условия, в които той ще се роди. Всичко, което обкръжава човека, е само следствия. Случайности няма. Не трябва да се оплаквате от следствията на породените от собствената воля причини. Даже такова, изглеждащо възвишено явление като стремежа към Светлина веднага предизвиква ярки следствия от страна на противодействащите сили и тъмните поробители. И човешката същност се изправя от дълбините за неотложно изживяване на всичко, което е натрупано там в течение на хилядолетия и животът на устремения дух става необичайно труден, ако неговият стремеж към Светлина е голям. Колкото по-бързо лети самолетът, толкова по-силно е съпротивлението на въздуха и решението е единствено само в това да се издигнете колкото може по-високо в разредените слоеве на атмосферата. Но тогава вече не може да забавяте ход или да се задържате, тъй като спирането винаги означава падане и катастрофа. Законът за устремяване към Светлината трябва да се разбере. И да не се съжбяла много, ако съпротивлението на низшите слоеве, които се налага да се преодоляват, през цялото време се усилюва. Само подемот на духа нагоре, в по-високите сфери, може да намали съпротивлението на обкръжаващата среда, но тогава е необходимо да се усили и бързината на придвижването, тъй като там крилата ще удържат стремящия се дух само при ускоряваща се бързина на полета. Ето защо съзнанието трябва да се издига все по-високо и по-високо над тази среда, в която живее човечеството. Когато Зова в Моя Свят, Искан да облекча условията на възхода. Не Мога да изменя закона за израстването на духа, но да дам съвет и да укажа изхода няма да бъде нарушение на Кармата.

1964 г. 230. Гърбицата, наследство от Кармата, не може да се унищожи, но устрема към Светлината може да се пренесе неугасим през целия живот даже и в тялото на гърбавия. Това и ще бъде победа над Кармата. По такъв начин победата се заключава не в унищожаване на външните кармични следствия, които са неунищожими, а в преодоляването на това, което пречи вътре и това ще бъде победа над себе си. И само тогава, когато тази победа над духа бъде постигната и завършена, външните кармични условия губят своята власт над съзнанието. Нищо не е властно над духа, който е победил себе си. И когато това е постигнато, тогава тези външни обстоятелства, които са изглеждали непреодолими, обикновено си отиват. Разбира се, гърбицата няма да си отиде, но хората и обстоятелствата ще си заминат или ще се изменят коренно. Така острието на волята на духа се насочва не навън, а навътре, тъй като само този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си.

1964 г. 231. (5 май). Всички земни вещи с времето стават негодни. Това е постоянно напомняне, че всичко видимо за окото е нездраво и пределно. Да се види в тази вечна рушимост на обкръжаващите форми нерушимостта и вечността на основите ще

бъде достижение на Адепта. Не може виждащият и видимото да бъдат едно и също. Те са разделими и разединени. Да се види и раздели Гледащият от това, което той Гледа, ще бъде достижение на Адепта. Да се пренесе своето съзнание от това, което вижда Гледащият, в Същността на Гледащия и да се слее с Него в едно ще бъде достижение на висшите степени на Съкровеното Знание. Разбирането, че животът е само игра вече приближава човека към решаването на най-главния въпрос от неговото земно съществуване, а именно приближава го към разкриване на самия себе си, на неговата същност, непреходна и нерушима във времето. Тялото старее и тялото боледува, но духът е нерушим, горящото сърце не познава старостта. Да живееш в духа - значи да живееш извън времето и неговото разрушително влияние върху всички преходни форми. Нека всяка смърт, разрушение и преходност на това, което съществува във, да служи само като потвърждаване нерушимостта и вечността на духа, непреходен във вековете.

1964 г. 232. (М. А. Й.). Във всичко отричащо същността на непреходното може да се намерят елементи на противопоставяне, утвърждаващи това, което се отрича в даденото явление при обикновения подход към него. Умението да се види лика на вечността в преходните вещи и явления от външния свят е следствие на големи натрупвания. Така се събират елементите на безсмъртие в Чашата - съзнателно, упорито и устремено и, ще добавим още, постоянно. Трябва рязко да се разграничава това, което може да се вземе със себе си по далечния път от това, което не може и да се отдадат сърцето и мислите на първото. Даже можете да си представите самия себе си през многото векове вървящ по пътеката в Безпределността и да видите че това, което обкръжава в дадения момент, няма да го има. Всичко ще бъде напълно различно, но на това различно ще гледа Този същият, Който Гледа сега на това, което е наоколо.

1964 г. 233. (Гуру). Качествата на духа той пренася със себе си от живот в живот. Те го съпътстват навсякъде и се проявяват там, където се създават условия благоприятни за тяхната проява. Това е неотнимаемо достояние на човека. Затова първата грижа е за задълбочаване на качествата, ако те са добри. Струва ли си да се събират и да се носят със себе си очевидно негодни вещи.

1964 г. 234. (6 май). (М. А. Й.). Победител наричаме този, който върви напред независимо от всичко, което му пречи във външните условия и независимо от всичко, което му пречи вътре в него, от всички негови слабости, недостатъци и несъвършенства. Да се върви при наличието на високи качества на духа е къде по-лесно и по-просто, отколкото да се върви и без тях. В това се проявява великото свойство дерзание, тъй като как по друг начин може да се утвърдят едни или други качества на духа, ако не започнеш да ги утвърждаваш още преди да ги притежаваш. Ще кажа: трудно е. Кажете: всичко лесно и леко постижимо е несравнимо с това, което се постига с труд, в преодоляване и борба на духа. Нямащият качества, но утвърждаващ ги в борбата, е по-високо от този, който ги

има и имайки ги бездействия със съзнанието за своите постижения. Лъчът се изпраща на борещия се дух.

1964 г. 235. (7 май). И тъй, отначало се установява такова положение, когато всички действия - и добри и лоши се извършват само с позволение на волята и ѝ се подчиняват. След това, когато всичко е подчинено на волята и тя се разпорежда с всяко действие, всичко, което се счита за лошо и несъответстващо на стъпалото, достигнато от духа, с помощта на тази същата воля се изкоренява в съответствие с разширяването на съзнанието и несъответствието на едни или други явления с изискванията на новата степен. Трябва да се разбере, че волята е огнено достояние на човека, придобито от него в процеса на продължителна еволюция на духа и че огненото съкровище трябва да расте съзнателно и планомерно. По волята на Създателите се сътворяват светове и каква ли е мощта на тази огнена воля, ако цели системи от светове се привеждат в движение от нея. Еволюцията на волята в процеса на своето развитие няма предел. Мощта на волята може да расте безпределно. Волята е огнен атрибут на човека. Хората, лишени от воля, не са хора, а жалки нищожества, способни да станат жертви на тъмни въздействия с всички произтичащи от това следствия. Обсебването е също следствие на безволието. Затова Казвам: укрепвайте своята воля и не извършвайте нито една постъпка въпреки нея, а правете всичко само тогава, когато това се разрешава от волята.

1964 г. 236. (8 май). Много доверие е нужно, за да се премине през всичко преграждащо пътя. Без доверие няма напредък. Затова трябва да се доверите на Водещия, понякога даже въпреки плътната очевидност. А това е вече над разсъжденията на ежедневието и над логиката на плътния свят. Тъй като има още и огнена логика, която задължава вървящия на подвиг да жертва себе си въпреки своите лични интереси и даже привързаността към живота. Ето тази логика и се превръща в порядък на деня за човека, отдал своето сърце на Владиката. На нея е основано и доверието въпреки очевидността. Решаващият е сърцето, а не мозъкът. Кокошата очевидност, тоест очевидността на външното обкръжение на дадения момент е твърде далечна от огнената действителност на реалния свят.

1964 г. 237. Най-добрите хора винаги са били преследвани. Такова е миналото на човечеството. Преследвани са били от страна на Тънкия и на плътния Светове. И външното, и тънкото обкръжение се е опълчвало срещу тях. Слабите не са издържали, но силните даже на кладите и в тъмниците са проявявали несломимост на духа и са намирали сили в себе си да изтърпят всичко до края. Не е важно какво именно се е опълчвало срещу тях, но е било много важно да устоят срещу тъмнината, тъй като именно тъмнината във всички видове и под всички покривала и служителите на тъмнината са били тази сила, която е вървяла срещу тях. Не трябва необмислено да се обвиняват Висшите за тази активност на войнстващата тъмнина и не трябва да се съжaliaва ако високата Защита изглежда недостатъчна. Как по друг начин да се определи силата на духа, ако не в

противодействието на тъмнината. Неустойчивостта и слабостта са осъдени. Този, който е поел в ръце светилника на духа, трябва да прояви изцяло, докрай своята пригодност или непригодност. Само с думи далеч няма да се отиде. Нека делата покажат ценността на думите. Проверката е нужна поне за да се знае пределът на своите собствени сили.

1964 г. 238. (12 май). Измененията, ставащи във всичко, което обкръжава човека, тоест движението не е нищо друго, освен аспект на вечността, на вечното движение на всичко във всичко. Няма празнота, няма неподвижност или покой. По такъв начин вечността се проявява във временното във вечното движение. Самата същност или природа на материята включва постоянното движение на частиците, които я съставляват. Без това движение материята не може да съществува и да се проявява. Но всичко проявено е облечено в материя от един или друг състав и изтънченост или плътност, и никакви прояви извън материята няма и не може да има. Разделят явленията на духовни и материални, изпускайки от поглед, че най-високите и най-тънки духовни прояви, видими с височайшето духовно зрение, също са материални в своята същност, макар тази материалност да е дотолкова тънка, че превъзхожда най-високите вибрации на материята във всичките ѝ видове, известни на съвременната наука. Планетните Духове притежават тяло от най-тънка материя на Светлината, невидима за земното око. Даже мисълта се облича във форма от невидима материя. Даже светът извън формите е наситен с вибрациите на Материя Matrix. Тъй като за да се облече във форма и най-високата идея е нужно нещо съставляващо съдържанието на тази форма, тоест това, от което тя се изгражда, тоест нужна е материя. Невидимо не значи несъществуващо. И най-тънките съвременни апарати не улавят още много, много. Младенческият материализъм е ограничавал материята в тези нейни видове, които са били известни на науката, но сега вече е необходимо да се допусне чисто научно, че материята е безпределна във възможностите си за проява и скálата на периодичната система на Менделеев, с нейните открити и още неоткрити елементи, повече не може да бъде ограничавана. При това трябва да се има предвид, че движението, тоест енергията, е невъзможно, както това са правили по-рано, да се отдели от материята, тъй като движението е свойство или самата същност на материята. Тайната на материята е една от най-съкровените и най-дълбоките и тя е още много далече от разрешението ѝ от науката. Тайната на човешкия дух и тайната на материята се допират, тъй като и двете се издигат към сияйните върхове на неописуемата Светлина. Допускайки спиралната проява на Менделеевата скála на по-високи плоскости, можете да си представите, че същите тези елементи, повтаряйки се периодично по редове могат да съществуват видоизменяйки се спирално на плоскости на проява, изцяло недопустими от съвременната наука с нейните още несвършени апарати, прибори, инструменти и самата методика на научното изследване. Подобно допускане вече ще бъде крачка напред в областта на постигане тайната на материята.

1964 г. 239. (14 май). Да живееш с очевидността значи да бъдеш спял. Но как да се види действителността, ако духът още не е прозрял за нея? С качеството доверие към Водещия. А ако няма и доверие? Без доверие няма напредък. Получава се затворен кръг без изход. Той трябва да се разруши. Как? Трябва да се застане здраво върху нещо, върху което да се укрепиш, тъй като може да се действа само тогава, когато има здрава опора или основа под краката. По такъв начин основите, върху които съзнанието се е утвърдило здраво, ще бъдат опора в борбата срещу очевидността – основите, познаването на тези основи. Така че знанието ще разруши фантомите на Майя и ще даде основата. И действително, може ли да се опираш на очевидността и да строиш върху нея, ако всичко свършва със смъртта, а заедно с нея и завършват всички начинания, освен ако те не са свързани с Общото Благо. И тъй, преди всичко признаване на основите. Безсмъртието на духа е основа за неговия напредък в бъдещето. Признаването на това положение разрушава една от най-отровните илюзии на Майя. Признаването на неотвратимостта на бъдещето като поле за жертва на причините, посяти в настоящето и миналото, и на Безпределността, в която живеем, дишаме и се движим. След това - признаване на множеството форми на проява на духа и тяхната постоянна смяна. По този път, потвърждавайки основите една след друга се полага здравия фундамент на знанието под този живот, който живее човек на Земята и се осмисля целта на земното съществуване. Еволюцията на духа става фактор от действителността, а пребиваването в тяло - възможност да се издигаш по стъпалата на стълбата на живота.

1964 г. 240. „Раздирането на Завесата“ не се осъществява в омаята на благополучието. Благополучието и покоят са тази преграда, която убива възможността за зрение на духа. Тя прави човека спял. И за да не ослепее прозрелият, духът се обременява с обстоятелства. И тогава всяко обременяване се превръща в стъпало от стълбата, водеща в живота. Няма да се оплакваме от тези обременявания, тъй като в тях е възможността за подем.

1964 г. 241. (15 май). Пространственият живот в своите прояви е разграничен по сфери. На всяка сфера съответстват същества, които я населяват. Населението на всяка е твърде разнообразно, но тяхната тоналност е съзвучна на настройката на сферата. Сферите на свой ред се разделят на слоеве. В основата на делението се намира цифрата седем. Живеейки на Земята човек въпреки това е здраво свързан с определени сфери в съгласие с тези елементи, които преобладават в неговата същност. Тази връзка по сродство се установява между това, което е в човека и това, с което пулсира една или друга сфера. Сферите на пребиваване след освобождаване от тялото, да кажем на композитора или поета, са различни - единият ще живее в света на беззвучните симфонии, другият - в света на прекрасните образи. Двете сфери са близки една до друга по природа, тъй като се отнасят към областта на изкуството. Основен ключ на пребиваване във Висшите Сфери е красотата, в низшите – безобразието. Законът за съответствието неотвратимо

въвлича развъплътените духове в сферите, съзвучни на същността на всеки и на тези елементи, които са натрупани от човека в течение на неговия земен живот. Вътрешният живот на човека се изгражда така, че той живее преимуществено с едни или други чувства и мисли и тези чувства и мисли натрупват в него елементи, които им съответстват и приучват неговите обвивки да вибрират именно на тях, а не на нещо друго. Така се осъществява натрупването на определени елементи в същността на човека, които стават неотменима част от неговата аура. И привличането към родствените сфери се осъществява чрез излъчванията на аурата. Никой не може да пожъне това, което не е посял и да се попадне в сфери, с които няма вътрешно сродство. Много хора, имащи високи стремежи и желания, но живеещи като свине, осъждат себе си на съответно пребиваване в слоевете, съзвучни на фактическото им поведение на Земята. Прекрасните думи, даже и най-високите, няма да спасят от низшите слоеве, ако думите не са утвърдени с дела. Не според думите а според делата е пространственото пребиваване, и според мислите и чувствата, осъществени в действие.

1964 г. 242. (17 май). Би било много печално, ако поради невъзможност да се вмести бъркотията на света и неговата тягост съзнателният път на духа бъде прекъснат и той се потопи в тъмнината на неосмисленото съществуване. За щастие това е почти невъзможно, както е невъзможно да се облече възрастен човек в пелени на новородено. Духът, привикнал да мисли, вече никога няма да се удовлетвори с мрачните на еснафското съществуване и няма да забрави, че колкото и да е спокойно и щастливо, то ще завърши със смъртта на тялото и прехода в Тънкия Свят, с всички възможности на извънплътното пребиваване. Смъртта на знаещия се отличава от смъртта на незнаещия. А нима знанието може да бъде отнето? Но в многото знание има и много печал. „И който умножава познанието, умножава скръбта“. Така беше Казано преди хилядолетия. И оттогава същността на познанието и неговите следствия не са се изменили. Това е цената на знанието. А скръбта или тягостите на този свят са изпиване на „Чашата със земна отрова“ - това е съдбата на Тези, Които Знаят. Така и се Наричат Те - Изкупители. Да се откажеш от своя дял - значи да се откажеш от еволюцията на духа, тъй като даже Държателите на Света носят върху себе си Бремето на този Свят. Трябва да се разбере, че знанието изисква мъжество, а Великото Знание - неописуемо мъжество. И само Готовността да се отдаде всичко свое и самия себе си на служенето на Общото Благо, необратимо и до края, какъвто няма, може да уравни това мъжество на духа. Затова Повтарям: „В света ще имате скръб, но имайте кураж, тъй като Аз Победих света“.

1964 г. 243. (Гуру). Как може да не се издържи нещо, ако силите на духа са неизчерпаеми. Слабостта на плътта съвсем не означава слабост на духа. Няма да се страхуваме от слабостта на тялото, но ще се уплашим от всяка слабост на духа, тъй като ако духът е отслабнал, то с какво и как може да му се помогне? Но нали силата или слабостта на тялото се опира върху неговото здраве, тоест

зависи от него, а силата на духа - от нищо външно и може да се проявява въпреки него. В това и ще бъде победата на духа над плътния свят или света на плътта, за да може духът да утвърждава своята сила, своята несъкрушимост и непобедимост над земята независимо от плътните условия. Колкото и да са реални те и колкото и непреодолими да ни изглеждат, всички те са подобни на бягащи вълни, които само преминават и се заменят с други, също пробягващи наблизко. Но духът пребивава вовеки, каквото и да е това, което в дадения момент се носи покрай него, за да се замени отново с друго.

1964 г. 244. (М. А. Й.). Ако любовта на Учителя към ученика се измерваше с колебанията на настроението на последния, то за каква неизменност на Учителя на Светлината може да се говори? Но за щастие Учителят е неизменен и Неговата любов е постоянна и състоянията на духа на ученика не ѝ влияят. Учителят може да се огорчава и да се наскърбява от зигзагите на духа на вървящите след Него, даже временно да се отдалечава, но Неговата любов е неизменна и вратите на Бащиния Дом са отворени винаги за пътника на духа.

1964 г. 245. (18 май). Приятелю Мой, животът внася своите корекции върху всичко утвърдено, разкривайки действителното значение на всеки стремеж. Казват, че адът е послан с най-добри намерения. Разбира се, тези намерения не са осъществени на практика в живота. Едната страна на човека се стреми да се издигне нагоре, другата упорито се съпротивлява на този стремеж. Получава се борба и често добрите намерения се неутрализират от низшата природа на човека. А да се върви все пак е нужно, тъй като да изостанеш от еволюцията значи да загинеш. Еволюцията изобщо не се съобразява с формата, унищожавайки непригодните с милиарди. Но и пригодните също се унищожават от смъртта, оставяйки духо-монадата, проявяваща се във форма, безсмъртна, макар и неосъзнаваща своето безсмъртие; мушиците-еднодневки служат като ярък пример на това как природата безжалостно унищожава формите на проявения живот. Както в голямото, така и в малкото, разликата е в това, че единия ден живот[на еднодневката] при човека продължава няколко десетки години. Всичко живеещо на Земята подлежи на унищожаване, за да се възражда постоянно в нови и още по-съвършени форми. Но има и инволюиращи форми. В остатъците от някога велики раси и народи може да се види това израждане на формите. Но основното течение на еволюционния порядък се стреми напред. Така също и духът на човека от живот в живот или възхожда, или върви надолу. Духът, съзнателно присъединил се към еволюцията, сам направлява себе си към самоусъвършенстване и навлиза в потока на Космическия живот, който няма край.

1964 г. 246. (21 май). Близостта. Аз Съм с вас винаги, над всичко: и добро, и лошо - над всички, каквито и да са обстоятелства. Няма време, няма разстояния, които ни разделят. На Близостта в духа нищо не може да пречи, ако тя се е състояла. Няма неща, няма нищо отделящо, което да служи като преграда за тази Близост, ако тя

не зависи от нищо, което е вън. Защо да се поставя между нас каквото и да било, даже и ако това са само мислени образи. Те също трябва да се отстранят, ако ни отдалечават. Даже тялото пречи, тъй като то е от Земята, от земна прах. Обвивките пречат, тъй като всичките са временни. Само духът е извънвременен и връзката е извънвременна и над всички обвивки. Да се осъзнае тя ще бъде победа над плътта. И когато е премахнато всичко, което пречи и което Ме отделя от съзнанието, тогава благодатта става явна. И тогава може да се твори с Моята сила и да се действа с нея. Тогава съзнанието пребивава в Лъчите, изпращани от Мен, тъй като нищо не пречи да се изпълвате с тяхната Светлина. Колко изпитания и колко трудности и то само за да се осъзнае Моята Близост. Те се дават над всички трудности и всички изпитания, за да приближат към Мен. Но те отдалечават негодните. Нека пречещото само да сближава и да служи като постоянно напомняне за Моето постоянно Присъствие и да служи като стимул за приближаване още по-близо. Нека енергиите на противодействие на волята да бъдат насочени обратно, към сближаване с Мен и да бъде използвана силата на техния противоположен полюс. И тогава колкото по-зле, толкова по-добре, тоест толкова по-близо до Мен. И тъй, щом като нещо обременяващо, неприятно, причиняващо болка, страдание или безпокойство се появи отново, трябва ярко да си представите Лика пред себе си и да Го държите така през цялото време, докато преминат вълните на мрака. Тогава всички противодействащи енергии и всичко, което се старее да отдалечи от Мен ще се разбие в Лъча на Светлината. И тогава духът сам ще възжелае изпитанията и то най-тежките, тъй като те само ще сближават, макар преди само да са отдалечавали. И тогава ще бъде близка победата над всичко, което е вън и над всичко, което е вътре, което пречи да се слеете в едно с Мен.

1964 г. 247. (М. А. Й.). Сливането е в духа. Сливането в духа е възможно винаги, тъй като то зависи от състоянието на духа, а не от нещо намиращо се извън него. Следователно състоянието на духа е над всички други състояния, тоест над здраве, болест, излишък, нужда или каквито и да са други външни условия. Готвим се през живота, за да оставим всичко земно тук, на Земята. Готвим се през живота за да преминем в другия свят, където всичко се движи от мисълта и където царства мисълта. И ако сега не утвърдим разбирането на това в съзнанието и в сърцето, то там ще бъде късно да се утвърждава, тъй като там вече трябва да се действа със силата на знанието и опита, придобит тук, на Земята. Началото е тук, но продължението е там, продължението на започнатото. И трябва непременно да се започне, за да се продължи. Мнозина започват, но всички тези начинания са за нищо, тъй като се отнасят за земното и за земната продължителност. Този, който иска съзнателно да влезе в Надземното Царство, трябва да започне отсега и да утвърждава линията на духа. Мисълта не умира, ако е устремена извън пределите на земното съществуване. Мисълта е ограничена от своята продължителност във времето. Но ако тя е устремена в Безпределността на битието и извън пределите на краткото земно въплъщение, тя ще поведе и в световите. Там, където нищо не

свършва и където духът може да продължи своя съзнателен живот в условията на извънплътното съществуване.

1964 г. 248. (23 май). И тъй, Ликът, внедрен в сърцето, застава по-близо от близкото, тъй като застава между духа и тялото, между духа и чувството и мисълта. Сърцето, което е вечното достояние на духа, тупти винаги, в него пребивава Ликът, отдалечаващ духа от всичко, което го отвлича временно и му служи като облекло. Тялото ще умре, ще бъдат отхвърлени тънкото тяло и всички обвивки, но Ликът ще остане с духа, в сърцето, което Го е внедрило. Сърцето тупти винаги. Даже при излизане в астрално тяло може ярко да се усеща това туптене. Също и във всички обвивки, включително до огненото тяло. Когато Ликът е внедрен така, че Той е станал по-близо от близкото, Той ще пребъде винаги в сърцето, което Го е внедрило, ще пребъде във всички светове, във всички обвивки, във всички състояния на духа като светилник, водещ го във височайшите сфери и охраняващ го по пътя. Но трябва да се постави Лика на Светлината по-близо от всичко, преди всичко и над всичко. Трябва да си твърдите постоянно, че с тялото в крайна сметка все пак ще се наложи да се разделите, но Ликът ще остане с духа, тъй като пребивава с него винаги, във всички светове. Тази неотделимост на внедрения в сърцето Лик от всичко, което временно облича духа, като обвивките, и от всичко, което става около него, на каквито и планове на съществуване той да се проявява, духът трябва да утвърди в себе си завинаги, да утвърди огнено, неизгладимо и да пренесе Лика, утвърден така през целия земен живот с всичките му изпитания и през всички промеждутъчни светове, астралния, тънкия и менталния, включително до Огнения Свят, когато сливането ще стане свършено и нищо външно вече няма да може да го наруши. И тъй, нека Ликът да влезе в сърцето „като камък, вбит от Планинската вода в цепнатина“, за да стане вечното Присъствие храна и живот.

1964 г. 249. (М. А. Й.). Ако ви се удаде да пренесете Образа на Владиката през живота и да го вземете по-нататък със себе си, то може да се каже, че животът на Земята не е преживян напразно и че най-главното, заради което духът се е въплътил на Земята, е било изпълнено успешно. Но трябва да се знае, че при утвърждаване на Светлината на Владиката в себе си ще се изправят, противодействайки яростно, всички неизживени чувства вътре и всичко, което е от тъмнината във външния свят и всичко, което е от тъмнината в Тънкия Свят, всичко можещо да нанесе вреда, всичко стремящо се да погаси всяка искрица Светлина. Процесът на утвърждаване на Лика на Владиката не е лек именно благодарение на яростната съпротива на тези, които вървят срещу Светлината и които волно и съзнателно или неволно и несъзнателно се намират на служба при тъмните и по един или друг начин им помагат. Злото се твори от човешка ръка, но се вдъхновява от тъмнината. И победата над тъмнината ще се състои в това Ликът, внедрен в сърцето, да се удържи в него независимо от всичко, пред лицето на всички жизнени изпитания. Ако нещо се стреми да ви накара да забравите за Владиката, това нещо е от тъмнината и след него и зад него стоят

същите тъмни сили. Така че нека нищо, никога да не бъде допуснато да застане между духа и Лика на Владиката, внедрен в сърцето.

1964 г. 250. (Гуру). Когато нещо пречи да се доближите още по-близо до Нас, търсете причината в себе си. И Ние се радваме, когато това пречещо се преодолява и става възможен нов близък подход. Трябва добре да се замислите за това, че нищо не се прекъсва, макар и на земното око да изглежда иначе. Така и отношенията, установени между Нас, не се прекъсват нито от времето, нито от смъртта, а продължават в сферата невидима за плътното зрение и се подкрепят от енергиите на сърцето, което е отворено за всички светове. Общуването протича през сърцето и се пренася в сърцето. Висшият Свят живее чрез сърцето и безсмъртието е в сърцето.

1964 г. 251. (25 май). Когато вътрешните огньове горят, лесно се преодолява всичко, което препятства утвърждаването на Светлината в себе си. Но как да се постъпва, когато огньовете затихват? Ритъмът на проява на огньове е свойство на развитото съзнание. То не остава без ритъм. Следователно редуването на вълните, на подемите и спусканията, е следствие на движението, но не са спирки или затихване. Тези редувания на вълните могат да се посрещат спокойно и в тишина като се знае, че те са неизбежни. Трябва само внимателно да се следи спускането да не бъде по-голямо или по-дълбоко от предишното и спиралата да бъде възходяща. Даже смяната на годишните времена е спирална във времето, тъй като в природата нищо не се повтаря, но всичко се устремява в бъдещето. И е много важно в това движение да не се върви надолу. По примерите с израждане на раси, народи, родове и семейства може да се съди за резултатите от низходящото или инволюционното движение. По същия начин може да инволюира и духът. По спиралата на няколко животи може да се съди възходяща или низходяща ще бъде спиралата. Всеки дух има своя спирала. При много внимателен анализ на собствения живот всеки може да види характера на неговото движение и да знае безпогрешно дали то е низходящо или възходящо. „Повредените души“ се отнасят към числото на низходящите. На каквато и завивка на низходящата спирала да се намира духът, той може винаги да измени посоката нагоре и да направи спиралата възходяща. За примери не трябва да се ходи надалеч. Историята дава много такива. Но са нужни сътресения, за да намери духът сили да произведе това изменение. Те могат да се почерпят само от Йерархията на Светлината, вечно устремена напред в своя възход към върха на стълбата на живота.

1964 г. 252. (М. А. Й.). Работата не е в това, да не се страда и да няма изпитания, а в това те да не пречат на възхода на духа. Преследването на миража за лично благополучие винаги свършва с това, че призракът му се разсипва на прах при достигане или осъществяване на желаното. Именно в самото осъществяване на желанията е скрита отровата, бързо разрушаваща илюзията за земно щастие. Когато отминат първите впечатления от неговото достигане то става вече не щастие, а привичка към него и веднага губи своите

свойства. Астралът е устроен така, че не може да вибрира дълго на една и съща вълна и изисква изменение. В това е причината за неговата неустойчивост и желанието за промени. Не трябва да се опираш на неговите преживявания. Опората трябва да се търси по-високо. Само в областта на духа може да се намери основа за непреходна радост. Но тя ще бъде не за себе си и не за личното. Когато личната радост се заменя с космическа радост, тогава човек намира основа за постоянството и неизменността на своята крачка в бъдещето.

1964 г. 253. (Гуру). От всичко обкръжаващо Ние избираме явленията с най-голяма продължителност и поставяме на тях ударението. Струва ли си да се отдава енергия и време за това, което е ограничено с малка продължителност? Колкото по-далеч се хвърля котвата, толкова по-дълбоко в бъдещето поглежда човек и се свързва с него. Този, който привързва всички явления на духа към явленията с кратка продължителност, той с тях и пребивава, и когато те завършат той остава с нищо. Затова прокарването на по-дълга линия ще бъде мъдро решение.

1964 г. 254. (27 май). Съзнанието е фокус за пречупване на всички енергии, постъпващи в него отвсякъде. Тези енергии могат да бъдат твърде разнообразни, но тяхната окончателна оценка се дава от съзнанието. Няма добри или лоши енергии, такива ги прави възприемащият фокус. И често се случва, че тъмната отрицателна енергия предизвиква в съзнанието реакция противоположна на нейната природа и служи на човека за благо. За благо служат и много неща, изглеждащи на съзнанието неприятни или тежки. Но в дадения случай се има предвид това условие, когато едно и също обстоятелство произвежда на двама души право противоположно впечатление. Това показва, че определител на реакцията е не самото обстоятелство, а съзнанието, което го възприема. Като се знае това можете да се учите да управлявате реакциите на съзнанието на външните въздействия и да ги подчинявате на своята воля, тоест да подчинявате на волята не външните обстоятелства, а реакциите на съзнанието на тях. Кармичните обстоятелства не са във волята на човека, но отношението към тях е в негова власт, тъй като то засяга не самите обстоятелства, а само своята собствена реакция на тях. В това и само в това се заключава постигането на власт над света. Цялата работа е в това, че когато е постигната тази власт над реакциите на собственото съзнание, тогава и външните обстоятелства започват да се огъват под чука на волята. По такъв начин властта над всичко, което е вън, се утвърждава само чрез победата над себе си и чрез умението да се управляват процесите, протичащи в съзнанието. Фактите от живота говорят за хора, които чрез волята са определяли не само своя личен живот, но и са влияли върху съдбата на цели народи. Разбира се, в този случай е действала огнената или психическата енергия, натрупана за цялата редица съществувания. Има духове, отсъдени за сроковете и докато сроковете още не са настъпили, никакви усилия на волята не са в състояние да приближат желаните за духа условия. Засега щепомним, че в своя

микрокосмос господар е самият човек, а не нещо, намиращо се извън него.

1964 г. 255. Този, който е избрал пътеката на земното благополучие и удобство, той може би ще има желаното, но ако то е поставено по-високо и преди Учението, то и ще остане с избралия го и ще свърши с всичко, което завършва със земното пребиваване. А по-нататък?

1964 г. 256. (28 май). Кампанела, Ян Хус, Жана д'Арк и много други, които са безброй, жестоко страдали за правдата, която са носили на хората, служат като ярък пример как обкръжаващата човека среда реагира на неговите най-добри стремежи. Може ли след това да се учудвате, че животът на всеки Служител на Светлината се стича съвсем не така, както има правото да предполага той, разчитащ на известно снизхождение от страна на съдбата и хората. Светлината, която е вътре, встъпва във взаимодействие с енергиите на средата, в която тя се стреми да се прояви и веднага предизвиква срещу себе си яростна съпротива и противодействие, тъй като тази Светлина не е от този свят и е нетърпима за този свят. Само този, който е способен на подвиг, може да носи през живота своя светилник. За когото този подвиг не е по силите, той по-добре да не започва, тъй като служенето на Светлината е подобно на носенето на товара на Атлас. Всички се изпитват сурово и строго и всички неспособни трябва да се оттеглят. Само помислете, че в Твърдината за столетие достигат един или двама; не е ли защото такъв подвиг не е по силите на земните жители. Има много позовани. На всеки от тях се дава възможност, но къде са достигналите и къде достигащите? Къде са те, претърпелите всичко до края?

1964 г. 257. (М. А. Й.). В свръхличното, в космичното за личното не остава място. Заминаващото малко „аз“ ще се опитва да отстои себе си, забравяйки че е ограничено в срок, зад предела на който то умира. Трябва да се разбере, че Афанасий Иванович и Пулхерия Ивановна отивайки си от живота умират завинаги и че даже паметта за тях умира във вековете, и че възплъщавайки се отново на тази Земя духът им няма да донесе на Земята паметта за своето минало съществуване. Наистина някога с времето духът ще си спомни всичко, но това не се отнася до поредния Афанасий Иванович, тъй като той самият не помни нищо и не може да си спомни. Затова на малкото „аз“, ограничено толкова отчетливо в своите прояви, няма да даваме воля, тъй като ще заведе духа в тупик. Смисълът на живота и свободата са извън пределите на проявите на малкото „аз“. И ако това малко „аз“, възплътено в тялото, може да събере нещо в това възплъщение, поне зрънце за голямата „Аз“, то това вече е добре, тъй като тези зрънца могат да се вземат по-нататък със себе си извън пределите на малкия кръг, ограничаващ живота на малкото „аз“. Ако се гледа на малкото „аз“ като на събирач на нужния материал за голямото „Аз“, за да може То да се проявява във Висшите Сфери, тогава неговият проблем е решен, проблемът на отделното земно възплъщение на човека, тъй като то тогава става осмислено и целеустремено. Даже в течение на един отделен ден

може нещо да се събере и отбележи и отложи в Чашата като нещо годно за далечния път. Всяка постъпка, всяко действие може да се осмисли и одухотвори, тоест да се направи полезно. И ако висшият подвиг, достъпен за смъртния е носенето на Светлина, то е възможно с чувствата, мислите и постъпките си да се стремите да внасяте Светлина, а не тъмнина в света, обкръжаващ човека. И това съзнателно внасяне на Светлина ще бъде и този подвиг на живота, който е толкова нужен на Земята и на хората, живеещи под слънцето.

1964 г. 258. (Гуру). Какво да добавим още към вече казаното? Освен това, че ако тези записи достигнат до потомството, то животът е бил преживян не напразно и в мрачината на самотното и неизвестно съществуване се е удало да пренесете през живота своя светилник неугасен. Всяка добра работа, извършена за другите, сама по себе си е вече полезна, но работата по внасяне на Светлина се счита за най-висша от всички. Ако пък те, тоест тези записи не достигнат, то този невидим подвиг ще бъде отбелязан в Записите на пространството като бисерна шарка на духа, невидимо осветяваща пътя за хората.

1964 г. 259. Ще разделим своите дела, извършвани в течение на деня, на кратки дела и продължителни дела, продължаващи извън пределите на даденото въплъщение и на тях, продължителните, ще отдадем своето сърце, отстранявайки от него кратките дела. И тогава сърцето ще пребъде с това, което не е ограничено от преходните явления на текущия ден.

1964 г. 260. Често се налага да се мисли за това как може да се помага на хората, когато когато сам едва дишаш. Разпънатият Христос се е молил не за себе си, а за хората. Твърде поучителен пример. Това е висша степен на самоотверженост. Изискването „отвърни се от себе си“ представлява основа на възхода на духа по стъпалата на Светлината. Без него е невъзможно служенето на Йерархията. Човекът, напускащ обикновения живот, е бил длъжен да измени дори името си. Това условие по своето същество е много показателно като изискване за пълно отричане от своята личност. Друг е въпросът доколко то е било ефективно, но самата идея е добра. Приемайки Чашата на Общото Благо служителят на Светлината трябва да забрави за себе си и да се освободи от личното.

1964 г. 261. (М. А. Й.). Приближаването към Светлината винаги се съпровожда с обременяване на духа с обстоятелства. Това условие е неизбежно. Законите на духа са сурови. Всичко противодействащо и пречещо трябва да може да се победи. Ето че самият този запис е победа, тъй като се води в напълно невъзможни условия на противодействие. Не е огромна заслуга да се върви когато нищо не пречи, но когато всичко е против, преодоляващата сила расте неизмеримо. Не трябва само единствено да се боите, че тези обременявания могат да увредят или да нанесат ущърб. В крайна сметка те ще принесат благо и възможност за нови победи и нови натрупвания. Да се порадваме на най-трудното, тъй като то сближава със Светлината.

1964 г. 262. (Гуру). Да се запази равновесието сред дисхармоничните и стържещи условия на плътния свят представлява голямо достижение. Но нека да не забравяме, че напрежението на сферите на Тънкия Свят е по-високо от земното и нагнетяването на земните напрежения подготвя духа за Надземното пребиваване. Покоят с отците не е за носителите на Светлина. И там също има борба и преодоляване, но при още по-голямо обостряне и напрежение на обкръжаващите духа енергии. Но закаляването на духа трябва да се осъществи на Земята, за да бъде готов за големите напрежения. Доктрината на напрежението е огнена доктрина.

1964 г. 263. (М. А. Й.). Свалете превръзката от очите, наложена толкова грижливо от тъмнината и тогава ще видите всичко творимо на планетата в Светлината на Лъчите на Майката на Света. Това творчество в своето въздействие обхваща самите дълбини на съзнанието, постепенно и незабележимо преобразявайки го. Именно в преобразяване на съзнанието ще се заключава същността на протичащия процес на преустройство на целия живот. Безполезно е да се сменят неговите форми, ако съзнанието остава в предишното положение. Промени ли се съзнанието, ще се промени и животът. Въздействието на новите лъчи се отразява на съзнанието и в резултат на това се получават съответните промени. Старият свят трябва да се разруши в съзнанието на хората, за да го замени Новият. Към пробуждането на съзнанието на народите са насочени могъщи сили, сили помитащи хилядолетните кристални образувания, натрупвани от човечеството в пространството в течение на дълги векове. Те трябва да се разрушат и да се премахнат, за да може старият свят да бъде лишен от тази основа, върху която се е утвърждавал.

1964 г. 264. (31 май). В каквито и слоеве на Надземния Свят да пребивава развъплътения дух, той е облечен в тяло или обвивка, съставът на която точно съответства на този слой, както физическото тяло съответства на плътния свят, в който то живее и с храната на което се храни. Само физическият свят е отделен от невидимия с плътна завеса, останалите светове преминават един в друг постепенно изтънявайки се и нямат резки граници, както цветовете на дъгата постепенно се заменят един с друг при отсъствие на видима разграничителна линия. Затова и обвивките на развъплътения дух са от различна степен на разреденост - от тъмни и груби, до светещи и блестящи с всички огньове. В хода на освобождаването на духа от низшите притегляния той се издига нагоре, при което съставът на тънката материя на неговите обвивки, в които той се проявява, през цялото време се променя. Втората смърт настъпва тогава, когато се отхвърля тънкото тяло, черупката, и освободилият се от нея дух гледа на нея като на дреха, отслужила своята служба и станала ненужна. Говорейки по същество и физическата смърт трябва да бъде проста, естествена и безболезнена, но човекът твърде много нарушава Законите на природата и затова умирайки страда. Този, който в Надземния Свят упорства в своите земни слабости, привички или пороци остава задълго в своята низша обвивка, груба и неочистена, докато от него не отпадне земния

накип. Има и по-лоши състояния. Добре е, разбира се, веднага да се устремиш нагоре, но това устремяване трябва да бъде последното на Земята и достатъчно силно - облеклото на духа в Надземното човек си подготвя на Земята. Тъй като и в земното тяло хората живеят в различни сфери и по слоеве. Поетът и композиторът, философът и подвижникът, пияницата и картоиграчът, наркоманът и сексуалният маниак и на Земята се привличат към определени сфери от пространството и установяват с тях определена връзка. А там тази връзка продължава по своята сила и привързаност към това, към което човекът е устремен. Всички обвивки съответстват на степенята на изтънчване или грубост на духа. Телата на подвижника и чревоугодника в своя състав са съвсем различни, тъй като и плътната материя има различни степени на разреденост. Дори и телата на спортиста и алкохолика силно се различават едно от друго. По този начин е възможно отрано да се знае това обкръжение, в което ще пребивава човек след смъртта и своевременно да си подготвя облекло за духа.

1964 г. 265. (М. А. Й.). Непосредственото обкръжение може да закрие целия хоризонт на живота, както малката монета - слънцето, и тогава съзнанието става затворено в кръга на безизходицата. Този кръг трябва да се разруши съзнателно и волево. Ще го разруши мисълта, устремена от неотречимите основи в бъдещето. Не може да се утвърждаваш на настоящето, тъй като нито един негов момент не може да бъде продължен. Именно трябва да се устреми мисълта извън тези предели, в бъдещето, където гласовете на текущия час замлъкват. Така, устремявайки себе си и хората в бъдещето, са живели всички Велики Духове. Зовът в бъдещето е зов на Светлината. Само в него са съсредоточени за човека възможностите за всички постижения. Магнитът на бъдещето е мощен. Тези, които живеят с миналото или с настоящето, те нямат и няма да имат своята дял в бъдещето. Трябва да се съберат силите и волята, за да се насочат енергиите на духа към бъдещето. Ако искате да постигнете нещо, устремете мисълта в бъдещето, в което се съдържа всичко.

1964 г. 266. (1 юни). Пространственото Служене е възможно винаги. То е безлично. То се извършва в името на еволюцията на битието. Целта е толкова далечна и толкова грандиозна, че никакви прегради на временните условия на епохата, народността, расата и положението в живота не могат да му попречат. Съзнателно се твори само това, което способства за напредъка на всичко съществуващо в бъдещето и на разреждането на плътното в тънко, тоест на изтънчването на материята и на проявените в нея форми. Седмият кръг ще завърши с одухотворяване на материята и преминаването на формите, сега грубо материални, в тънко светещи. На плана на обичайната видимост планетата ще стане невидима, но животът ще остане и неговите форми ще се проявяват на висшите планове на невидимостта. В този чудовищно продължителен процес на преобразяването на плътното в тънко всичко неспособно да еволюира ще бъде отхвърлено като Космически боклук. Всичко ще се съсредоточи в духа и няма да са нужни вещи, и

няма да бъде нужно нищо от това, от което сега се нуждаят хората. Мисълта ще бъде външно изражение на живота - свободната мисъл, не знаеща никакви ограничения. И всичко, което може да твори свободната, разкрепостена мисъл, ще се превърне в реалност за създалия я дух. Но и тези условия са всичко на всичко само подготовка за новия Велик Цикъл, за проявяването на духа във форми още по-високи и по-съвършени на новите глобуси на живота по безкрайния път в Безпределността.

1964 г. 267. (М. А. Й.). Как да се примири величието на целите на еволюцията на човека с несъвършенствата на хората и обкръжаващия живот и как да се пренесе неумалена през живота Светлината на сияйната мисъл за високото предназначение на духа? Колко духове са изгорели от невъзможност да вместят това противопоставяне и да приемат върху себе си тежестта на плътната еволюция. Но как да се изкачиш без стъпала, когато крилата за полети не са израснали още? Само с помощта на Йерархията на Светлината, влагайки своята ръка в дланта на Водещия. На Него е цялата надежда, в Него е цялата опора. Той ще Доведе, ако Неговата помощ не е отхвърлена и ако погледът е обърнат към Него постоянно и неотклонно. Той Вижда и Знае и е винаги на стража, за да опази доверилите Му се. Той ще Доведе.

1964 г. 268. (Гуру). Всичко слабо ще изгори. Причината за възможното прегаряне на организма е в собствената слабост. Трябва да се намерят сили в себе си, за да се противостои на натиска на външните условия. Кой и какво ще помогне, ако духът не прояви противостоене. Йерархът може да прикрие и с шлем, и с броня, и с щит, но и щитът трябва да се държи със своята ръка.

1964 г. 269. (2 юни). Разбира се, човек счита за реално това, което го обкръжава непосредствено и с което го свързват неговите органи на възприятие и мисъл. Мисълта трябва да бъде много силна, за да надделява над външната среда. Отшелникът, живеещ в горите или в планините и облагодетелстващ света с мисъл, побеждава тази среда, тъй като със съзнанието си е пробил черупката на ауричното яйце. Но това е възможно само при победа над личното, което затваря съзнанието в кръга на ограничеността. Затова са нужни и пътешествията, тъй като откъсват аурата от уседналото гнездо или, по-добре да се каже, от личния птичарник. Всичко това е правилно и добро, когато то е разбираемо. Но трябва да се направи още една крачка напред и да се доведе мисълта до такова състояние на напрегнатост, че осмисленото и разбрано да може да се утвърди в приложение на практика и мисълта от безпочвено мечтаене да се превърне в творческа мисъл, водеща съзнанието след себе си. И най-малката добра, но приложена в живота мисъл, е по-добра от най-голямата, но неприложена. Само приложените мисли дават сила на духа и пораждат огньове, образувайки кристални отлагания в Чашата. Добре е да се мисли ясносияйно. Сиянието на мисълта ѝ се придава от прилагането ѝ в действие.

1964 г. 270. (3 юни). Когато огънят на яркия устрем гори вътре, никакви обстоятелства: нито външни, нито вътрешни не

пречат да се движите напред. Оттук и изводът: всякакви оправдания и позовавания на това, че условията пречат, са несъстоятелни. Причината за задръжката трябва да се търси в себе си, в собствената неспособност да се подчини на волята състоянието на своето съзнание. Самозалъгването в този случай е много вредно, тъй като с негова помощ вината за задръжката или спирката се прехвърля върху някого или нещо, намиращо се вън, докато в същото време истинската причина е угасването на пламъка на сърцето. Могат да се приведат много примери, когато и най-тежките условия на живот са се преодолявали напълно с пламенното горене на сърцето, и обратно - независимо и от най-благоприятните обстоятелства огънят е помръквал. Честността на признанието е качество, необходимо на ученика. Само познавайки действителните размери на болестта и причината ѝ, може да се лекува успешно. Самоизяждането, саморовенето са осъдени, но точният, нелицеприятен и суров анализ на състоянието на съзнанието е необходим. При това е нужно само да се отчита и планетната тоналност на пространствения момент, тъй като сега времето е небивало и нагнетяването е огромно.

1964 г. 271. (М. А. Й.). Духът е над всичко, тъй като е непреходен и отношенията в духа протичат над всичко ставащо във всички обвивки: телесна, астрална и ментална. Духът е свързан с огъня, и само непреходното огнено тяло и отлаганията в Чашата могат да бъдат хранилище и събирачи над смъртните връзки на духа и Близостта, утвърждавана от живот в живот над всичко, което е временно и преходно. Така че можете да си кажете направо: утвърждавам Близостта до моите любими и до Позовалия към Светлината в себе си, завинаги в сърцето и духа си, неизменно и здраво, сега и винаги, отсега и завинаги и веќе веќе.

1964 г. 272. (Гуру). Ако по някакви причини е трудно да си представите ясно в третото око Образа на Владиката, то да задръжите ликовите на най-близките до Него е по-лесно и по този път да се установи близка връзка. Стълбата на Светлината е една и можете да се държите за всяко стъпало, стига то да бъде по-високо и непосредствено съседно или чрез близките звена. Неутвърдилите се в своята Йерархия могат да се опитват да търсят някого друго, но утвърдилите се здраво и завинаги знаят, че пряката връзка може да бъде само една, че друга връзка няма, че няма къде да се търси повече и че в света няма повече никой, който би могъл да бъде като замяна. Много нишки са прекъснати с търсенето на нови Ръководители, но опитният пътник по Великия Път знае своята Йерархия и ще ѝ остане верен завинаги. Прокарването на по-дълга линия ще бъде утвърждаване на мъдростта в живота на всеки ден.

1964 г. 273. (6 юни). Нужно ли е да се напомня, че силата на сливането се циментира с устрем. Но устремът не винаги гори. Сърцето тупти постоянно и винаги съществува, независимо дали неговото присъствие в дадения момент се осъзнава или не се осъзнава. Наличието на сърцето не зависи от неговото осъзнаване и човек знае, че то съществува. Точно така също трябва да се осъзнава и Невидимото Присъствие, извън зависимостта от това осъзнава ли се

то или съзнанието е отвлечено от нещо друго. Подсъзнателно това Присъствие трябва да се чувства толкова неотменимо, както и туптенето на сърцето, и тази негова неизменност трябва да се поддържа с подсъзнателна мисъл, отрано предпратена и утвърдена съзнателно. Слънцето е винаги в пространството, независимо от наличието на облаци през деня или през нощта. Така също и Невидимото Присъствие на Учителя в духа е винаги налице, стига само да се вдигне главата нагоре. В моменти на ярък устрем и подем ще укрепим пулсиращата около нас мисъл за постоянното Присъствие на Учителя в духа, тъй като Сам ви Казвам: Аз Съм с вас винаги. И ако в някакъв момент тази Близост не се осъзнава, то това става не затова, че я няма, а затова че облаците са закрили небето. Но Слънцето на Великото Сърце свети над всички винаги.

1964 г. 274. (М. А. Й.). Точно по такъв път утвърждавайте и нас в своето сърце, за да не се прекъсва тази връзка нито от раздялата, нито от далечината на разстоянието, нито от смъртта, с една дума от нищо, което може да ни разделя от плътния свят.

1964 г. 275. (Гуру). Пространственият хаос действа недобре на здравето, предизвиквайки физически неравновесия. На тях трябва да се противостои и в своя микрокосмос да се приведат в порядък всички отправления, привеждайки в равновесие или хармония всички органи на тялото. С дишане може много да се помогне. То утвърждава огнената енергия и облекчава борбата със заболяванията. Не е възможно да се отдадете на милостта на стихииите, тъй като сега стихииите са изведени от равновесие и заплашват с разрушение вече от планетен мащаб. Кораба в бурята спасява спокойствието на капитана и умението му да управлява кораба. Спокойствието на духа е велик регулатор на равновесието в целия организъм на човека. Равновесието на духа помага да се установява равновесие в тялото или хармония, тоест здраве.

1964 г. 276. (8 юни). Сине Мой, добре е постоянно да държиш при себе си мисълта, че „Аз Съм с вас винаги“. Добре е това да се помни при всякакви настроения и във всички условия. Добре е поне мислено да се утвърждава пред лицето на плътната очевидност, че заблудата на времето, пространството, (тоест на разстоянието) и вещите е всичко на всичко само илюзия на мозъка. Добре е това да се прави сред най-яръстия водовъртеж на външните явления. Можете да си казвате: Ето виждам те, измамнице Майя и, виждайки, все пак осъзнавам в духа, че това са само покривала на действителността, че това са само „парцалите на лъжливата действителност“, които искам да предам на огъня в постоянството на устрема към Светлината и на знанието на огнената реалност. Така повтаряйки и така утвърждавайки в себе си прозрението в света на наистина съществуващото, може постепенно да се освобождавате от веригите на плътния свят. Ако извънплътното съществуване е много пъти по-продължително от земното, то колко пъти пък Тънкияят Свят по своите размери превъзхожда земния. Наистина духът не би се съгласил „да приеме плътната еволюция, ако би могъл да запази паметта за пространствата на Тънкия Свят“. Така и ще гледаме на

земното пребиваване като на тягостно затваряне на духа в тъмницата на плътното тяло, което ограничава неговите безпределни възможности. Но плътната еволюция е нужна за да се съберат знания и възможности за проява и живот на духа във Висшите Светове, тъй като без съответни натрупвания духът там е глух, слеп и не може да лети. Много недостигнали стоят там неподвижно, като каменни истукани. Постоянното помнене за Нашата Близост като за огнената действителност на живота разрушава илюзията на плътта и помага на духа да израства крила за полети в пространствата на Надземния Свят.

1964 г. 277. (12 юни). Осъществяването на земните желания съвсем не означава постигане на щастие. Често хората мислят, че ако мечтата им се осъществи, то те ще бъдат доволни и удовлетворени. Но когато това се случи и преминат първите моменти на новите усещания се оказва, че все пак няма никакво щастие и че състоянието на духа си е останало такова, каквото е било, а понякога и по-лошо. Грешката е в това, че търсят извън себе си, във външните условия това, което зависи изключително от духа, тъй като щастieto е в духа, а духът се отхвърля. Самата мисъл за това, че мирът вътре и равновесието зависят от нещо външно, в основата си е невярна. Нищо външно не може да замени вътрешното, ако вътре нещо е неблагоприятно. Напразни са надеждите за това, че някакви каквито и да било външни условия ще дадат на душата желания мир, ако той още не е реализиран. Богатството и благополучието още не са щастие. Не го донася и реализацията на земните стремежи. Щастieto е загубено в света, тъй като то е в духа.

1964 г. 278. (М. А. Й.). Унищожаването на желанията е първата крачка по пътеката на мъдростта. Във всяко от тях под цветистата окраска има бодли. Окраската избледнява и отпада, остават бодлите. Биполярността на желанията неизменно съдържа в себе си и бодлите, и розите в еднаква степен. Към розите се протягат всички, но забравят за бодлите. И когато листенцата увяхнат и останат само бодлите, тоест се изправи противоположният полюс на достигнатото, започват съжаления и недоволства. Това, което е двойствено по природа, не може да стане друго. Затова всичко, което е наоколо, има своята обратна страна, тъй като човек живее в света на светлосенките, където антиподът на всяко явление е неизбежен по същество. Няма светлина без сянка, няма щастие без мъка, няма връх без низина, няма очарование без разочарование, няма младост без старост и усмивка без сълзи. Когато застанете до стената на плача, помнете - идва радост. Но над света на сенките е царството на абсолютната Светлина, където свършва двойствеността на земните проявления. Това е сферата на Космическата радост, там сенки не съществуват.

1964 г. 279. (Гуру). Колкото и да е тежко и трудно, все пак трябва да се живее и трябва да се живее съобразно стъпалото, достигнато от духа. От живота не може да се избяга. Смъртта е освобождение от тялото, но не от мислите или преживяванията. И тук, и там трябва да се премине през всичко, пренасяйки през всичко

огньовете на сърцето. Тъй като ако те угаснат как ще преминете през тъмнината?

1964 г. 280. (М. А. Й.). Опората е една – Учителят. Той е неизменен пред лицето на постоянно променящите се явления. С Него може спокойно да се премине през всички тези смени на явленията, протичащи постоянно във всичко. Той ще доведе и ще помогне да се съхрани кристалът на съзнанието цял и нераздробен.

1964 г. 281. (14 юни). Ако вътре е неблагоприятно, нищо отвън няма да помогне, ако не са приложени собствени усилия. Никой не може вместо вас да направи това, което сте длъжни да изпълните сами. Отвън може да бъде даден импулс, но даже импулсът трябва да се посрещне с желание да се използва енергията му със своята воля. Безполезно е да се чака това време, когато всичко ще се уталожи и ще се изправи от само себе си. Нищо няма да се изправи и нищо няма да се уталожи, докато твърдото решение на собствената воля не се прояви в действия за ликвидация на неблагоприятното.

1964 г. 282. (М. А. Й.). Ще бъде голяма грешка да се приписва вътрешното неблагоприятие на външните условия. Силните духове ги преодоляват изцяло, но слабите се поддават. Значи причината не е вън, а вътре, причината е в слабостта на духа. Разбира се, външните причини влияят, но когато вътрешната съпротивляемост е недостатъчна, причините трябва да се търсят вътре и лекарството е също там.

1964 г. 283. (Гуру). Въздействията от страна на обкръжаващите и от страна на тъмните ще вървят постоянно. Да им се поддаваш, значи да погубиш сам себе си. Изходът е един - събрал сили да стоиш независимо от всичко.

1964 г. 284. Разпространяването на идеите на планетата се осъществява по обичайните пътища и невидимо. Невидимият път е по-надежден, тъй като предавател е пространството и като преграда може да служи само невъзприемчивостта на съзнанията. Ако съзнанието е готово, новите идеи се вливат в него безпрепятствено. По времето на Чингиз Хан целият народ безпрекословно се е подчинявал на повелите на своя владетел. Но са настъпили времена и земните тронове са се разклатили, тъй като устоите вече са се загубили в съзнанието на масите. Именно в този смисъл идеите управляват света. Точно по такъв начин и идеята за Новия Свят влиза в съзнанието на народите, за да се осъществи във всички краища на земното кълбо. И никакви прегради и съпротивлението на стария свят не са в състояние да попречат на окончателната победа на новите идеи над старите.

1964 г. 285. (М. А. Й.). Хората предполагат, но разполага Кармата. Оттук напразността на многото опити и човешки планове да ѝ противодействат. Волята е свободна в пределите на кармичната неизбежност. От съдбата не може да се избяга, тя ще намери и догони навсякъде, където и да се опитва да се скрие от нея човек. Но на хората не е дадено да знаят тайните на кармичните

предначертания, за да не бъдат лишени от възможността за проява на собствената свободна воля.

1964 г. 286. (18 юни). Правилно е разбирането на това, че растежът на психическата енергия върви независимо и въпреки привидните и временни отстъпки на лукавите ръце. Духът става по-силен със своите собствени недостатъци и слабости, които постепенно и незабележимо губят своята предишна привична власт над съзнанието. Потвърждава се положението, че всичко извършвано с позволението на волята няма над човека такава власт като това, което се допуска въпреки нея, намалявайки и отслабвайки я с това. Затова две еднакви постъпки, едната допусната от волята, а другата - преборила и подтиснала я, имат различно значение. Всичко е позволено само тогава, когато волята господства над всички действия на човека: и добрите, и лошите, и когато и едните, и другите получават санкцията на волята. Няма нищо по-разрушително от това, което се върши от човека въпреки неговата воля, подтискайки и обезсилвайки я и превръщайки го в безволна играчка на хората, обстоятелствата и тъмните злодеи.

1964 г. 287. (М. А. Й.). Проверката на своите сили през големи промеждутъци от време върху едни и същи явления е много полезна и много показателна. Подобно на тревата съзнанието расте незабележимо и сравнението на неговите реакции на обкръжаващото във времето показва как то е преуспяло в своето развитие. Самопроверката и самоконтролът са необходими.

1964 г. 288. (19 юни). Приятелю Мой, всичко идва своевременно при този, който е отсъден за сроковете. Трябва да можете да виждате Ръката на Учителя в събитията на живота. Сега главната задача е в това да се укрепи кръгът на защитата. Тъмните използват всички и всичко, и подхвърлят своите космати топчета през всички достъпни им канали. Ответния удар или предупреждаващия удар трябва да се нанасят не по тези, чрез които те действат, а по тях самите, пряко и непосредствено. Те не обичат собено това, тъй като предпочитат да поставят под удар гърбовете, зад които се крият. Не кучетата, не котките, не птиците, не децата, не възрастните, нарушаващи постоянно вашия покой подлежат на ответни удари, а тварите, които ги вдъхновяват и им нашепват вредящите на вас действия. Лъчът, насочен към тях, ги заставя незабавно да отстъпят в тъмнината, от която са дошли, тъй като páри, а те предпочитат да остават безнаказани и само се радват злобно когато възмущението или негодуванието, или ударът са насочени към техните несъзнателни сътрудници, посредници и помощници. Понякога избират не един, а няколко гърбове, за да се скрият по-надеждно. Много е трудно да се избегнете от тяхното внимание и опити, но е напълно възможно да се защитите. Разбира се, наред с всичко главно условие се явява собственото вътрешно благополучие и равновесие, което те отначало се стараят да нарушат с всички способности, за да могат, нарушили го, да вредят по-нататък. Много са изтънчени, хитростите са много, но признакът е един: всичко, което противодейства на вас или на Нас и противодейства злобно, е от

тъмнината. А вие сте лакмусът за определяне на тъмните енергии. При никакви техни опити не трябва да се губи равновесието, тъй като с неговата загуба се отваря вратата на защитата и пролуката е готова за удар. И трябва да се борите с тях до края, до победа. Впрочем, бидейки забелязани и разобличени те отстъпват веднага, за да намерят нови гърбове и прикрития. Не правете грешка, насочвайки вниманието или енергиите си към тези, чрез които те действат, а не към тях, към тъмните нашепници и внушители. Те само чакат това, за да усилят още повече своята активност. Бъдете зорки и постоянно на стража. Докато Светлината гори във вас опитите на опашатите да я угасят няма да се прекратят.

1964 г. 289. (М. А. Й.). Когато Спасителят се е молел за тези, които не знаят какво вършат, се е молел не за бесовете, не за съзнателните служители на тъмнината и техния вдъхновител и господар, а за незнаещите какво вършат, за неволно и несъзнателно попадналите под влияние на тъмните внушения. Това трябва да се разбере добре, за да не насочвате своите защитни енергии или поразяващия лъч към измамените или заблудени, а да ги устремявате към изчадията на тъмнината и да се борите с тях. Но можете да пожелате неволните и несъзнателни посредници и да им изпратите благи мисли, лишени от всякакво недоброжелателство и да се помолите за тях, ако сърцето подскаже. Такива несъзнателни са много, добре е те да се пожелат и да се помисли за тях с добро, тъй като те често действително не разбират какво вършат. Но ехидната и скорпиона няма да пожелам.

1964 г. 290. (Гуру). Ще ценим моментите на полети на духа, за да ги използваме възможно по-пълно. Невинаги Светлината е в нашите услуги. Нейната поява и заминаване е спирално. Когато е тъмно ще мислим за Светлината, тъй като неизменно ще се върне и отново ще освети всичко, което е вътре и ще посвети наоколо. Развитото съзнание има свой ритъм, характеризиращ се с вълните Светлина, които се редуват в определена последователност. Този ритъм служи като гаранция за това, че колкото и да изглежда тъмно, настъпването на Светлината е неизбежно.

1964 г. 291. Разбирането придвижва. Съзвучието установява контакт и отвореното към Мен сърце приема пратките.

1964 г. 292. (21 юни). И тъй, Основите остават нерушими при всички изменения на преходните светове. Тънкото състояние също е преходно, тъй като Тънкият Свят е срочен, макар и да е продължително пребиваването в него. Ще разглеждаме живота в плътно тяло като подготвително условие за Надземното съществуване. Възможностите за подготовка щедро се дават в земните въплъщения. На пръв поглед би трябвало да е обратно, тъй като как може плътното да служи като подготовка за тънкото, но в действителност то служи. Придобиваните и утвърждавани на Земята качества на духа и разреждането и изтънчването на невидимите обвивки на духа позволяват на последния по-широко и по-пълно, а главното съзнателно проявяване в Надземния Свят. Умирайки човек не получава някакво ново тънко тяло, тъй като живеейки на Земята

той живее в своите обвивки, постоянно въздействайки им и внасяйки в тяхната структура елементи, които ги изтънчват или огрубяват. Всяка мисъл, чувство или постъпка на човека, всяко негово движение засяга всички обвивки, тясно свързани помежду си и внася в тях нови елементи от Светлината или тъмнината. Знаещият грижливо пази своите земни действия, тъй като разбира дълбоко значението им за веществото на обвивките и влиянието им върху материята, от която те се състоят. Тази материя е пластична и много подвижна в сравнение с материята на физическото тяло. Нейната реакция на мислите и чувствата е мигновена, при което всяка може да внася или осветляване, или затъмняване на нейния състав. Даже по осветеното или затъмнено лице на човека лесно могат да се видят тези реакции на плътното земно тяло на неговия притежател. Привичните мисли, чувства и действия на човека, каращи неговите обвивки да вибрират на определена вълна, особено способстват за устойчивостта на съответстващите им елементи и тяхното продължително включване в състава на обвивките. Разбирането на този процес позволява да се вземе под съзнателен контрол всяко действие, чувство и мисъл, за да бъдат те за благо. Тъй като обвивките на човека са домът, в който той ще живее след смъртта на физическото тяло. Всички обвивки, дори най-продължителните, са временни и само огненото тяло, домът на духа, остава с него завинаги.

1964 г. 293. (22 юни). Владиката е неизменен, тъй като Неговата Близост е над измененията, протичащи в трите временни обвивки и е близък винаги, и Близостта на Владиката може винаги да се усети, веднага щом съзнанието се откъсне от трите временни и, издигайки се над тях, се докосне до огъня. Ще утвърждаваме тази неотнимаемост на Висшата Близост със сърцето, тъй като то е също от огъня и представлява огнен Апарат. Сърцето е подвижно от огъня. Животът е също огън, пулсиращ във всяко живо същество. И ние сме огнени същества. Говорейки по същество, всички процеси в човешкия организъм се осъществяват с огнена енергия. Наричаме я психическа и всеначална. Във всеки човек нейният запас е различен и всеки човек или я натрупва, или я прахосва. Да изразходвате психическата енергия или да се ползвате от нея съвсем не значи да я прахосвате. Прахосването започва от този момент, когато се извършват дисхармонични, хаотични и подбуждани от отрицателните качества на духа действия. Ако положителните качества представляват контейнери за огнена енергия, които я събират и натрупват, то отрицателните качества, например такива като страха, съмнението, колебанието, суетливостта, униинето и така нататък представляват ненаситни поглъщачи и разточители на психическата енергия. Затова на въпроса как да се натрупва огнената сила ще Отговорим – с утвърждаване на положителните качества на духа. Във всеки даден момент някое качество е най-близко звучащо. Него и трябва тогава да утвърждавате. И това ще бъде най-продуктивното и целесъобразно действие. Трудно и безполезно е да се утвърждава далечно звучащото качество, тъй като то няма да навлезе здраво в съзнанието, но близостта създава нужния импулс. Особено добре е да се утвърждават синтетичните качества, като например равновесието

или тържествеността, тъй като те вменят в себе си и други. Така равновесието включва в себе си и безстрашието, и непоколебимостта, и спокойствието, и светлоносността, и огъня, и събраността, и самоконтрола, и някои други качества на духа. Утвърждавайки него, утвърждаваме в себе си много свойства на огъня. Много важно е да завършвате всяко възплъщение, натрупали огънове. В тънкото състояние наличието на пламък ще даде на духа възможност за свободна проява в Надземните сфери. Тези, които са пропиляли Агни, там са пълзящи и стоящи като истукани. Много са съображенията за полети в Тънкия Свят, но без огън не може да се лети. Агни ще бъде двигателят. Ето защо всяко земно действие може да се разглежда от гледна точка на събирането или разхищаването на Агни. Да помогнеш, да лекуваш, да изпратиш с мисъл огнена енергия не значи да я разхищаваш. Тези действия напротив, в крайна сметка я събират. Страстите и пороците я разхищават както и всичко извършвано в затъмнение на духа. Постоянството на качествата създава кристални огнени отложения. Когато Агни расте, пътят е правилно разположен.

1964 г. 294. (М. А. Й.). Ще проявим несломима твърдост в своя устрем към Светлината. Колко огнена сила се губи в минута на затъмняване на Светлината! Но на подема на вълната ще отворим по-широко сърцето към Лъча на Великото Сърце, за да вмести повече Светлина. И тогава периодите на подем ще бъдат твърде плодородни. Невинаги Светлината е в нашите услуги, но когато тя свети наситено ярко, с цялата сила на духа ще вземем от нея всичко, което можем да вменим. С това са особено важни моментите на вменване, моментите на нарастване на духа. Те позволяват да се направи запас от енергия за следващия отрязък от пътя, а възможно и за понататък. В моментите на благодатен дъжд градинарят няма да покрие цветята от живителната влага. Потоците влага укрепват цветята на духа, освежени от дъжда. Дъжд на благодат - така наричат при нас тези периоди на напрежение на светлоносните енергии.

1964 г. 295. (23 юни). Способността да се възприемат мислите на Учителя и да се записват стройно не може да се придобие за един час. За всичко се изисква време и условията на продължителен контакт. И разбира се, един и даже няколко животи са недостатъчни. Установената връзка продължава в този свят и в другия. Тя е по-важна от лицезрението на Учителя във физическо тяло, тъй като мнозина видели Учителя в тяло не са имали духовна Близост. Близостта в духа е по-важна. Тя трудно се удържа в плътните условия. Но ако я пренесеш през живота на Земята в Надземното, където ще изчезнат земните прегради, тази Близост ще стане видима реалност. Много стремежи, неосъществими на Земята, се осъществяват в Надземния Свят. Това трябва да се помни и да се знае, че стремежите, както добрите, така и лошите, не умират с тялото. Напротив, те се изострят и даже в значителна степен, тъй като мисълта там придобива особена сила. Ако тук се научите да обуздавате мисълта, хранеща недостойните стремежи, то те ще бъдат завързани и там, и няма да придобият власт над духа. С това обстоятелство значението на земното съществуване се задълбочава,

тъй като пребивавайки в него може да се извърши много за утвърждаване на направлението, по което ще се устреми духът освободен от тялото. Свободната воля може да го насочи към всички сфери и ще е огромна трагедия за духа, ако тези сфери се окажат низши. И тук, на Земята, съзнанието на човека се привлича към сферите, съзвучни на неговата настройка. Но настройката на съзнанието зависи от неговите мисли и чувства, а те могат да бъдат контролирани от волята. Всяко и най-малко усилие в тази посока не е без последствия. Всяко показва, че при наличието на сърдечно желание контролът над мисълта е възможен. В своя вътрешен свят господар е самият човек и е много печално когато тази власт се осъществява в съзвучие с тъмнината. Светлината и тъмнината се борят в съзнанието на човека за надмощие и често тъмнината побеждава. Този, който се е докоснал до основите, знае колко пагубна е всяка отстъпка пред тъмнината, всяка слабост, всяко пренебрежение, тъй като ако те не са преодолені тук, то как ще ги преодолеете там, в Тънкия Свят, където всичко се изостря и борбата може да стане непосилна. По-просто и по-лесно е тук да се утвърди направлението на мислите към Светлината и никога вече да не се отклонявате от него. Учителят ще помогне да го удържите, ако собственото решение е твърдо.

1964 г. 296. (М. А. Й.). Можем ли да се учудваме, че тези записки по същество са толкова близки до Учението на Живота. Източникът е Един, а Близостта до Йерархията е позволила да се запечатват пространствените пратки. Учението е безпределно. Никой не може да ограничи източниците за неговото разпространение. И най-надежден ще бъде мисълта. Така възприемах и аз, само че при още по-голяма Близост и още по-задълбочено Общуване.

1964 г. 297. Любовта се доказва с дела. Заради Тези, които обичаме, можем да извършим много и много да пожертваме за Тях. Нима не е радост да се принесе нещо на любимия. Всекидневното принасяне показва постоянството на любовта и предаността. Формулата „какво още мога да Ти принеса, Владико“ нека да стане положение за всеки ден. Приношенията без край ще означават получаване без край. Затова с всички мерки, с всички сили, с цялото желание, с цялото сърце и мисъл ще установяваме пълнота на съзвучието. Съзвучим с висшето и най-доброто, което е в нас. Усилвайки това най-добро и действително подобрявайки се, задълбочаваме светлоносната връзка. Срещу какви парцали на вчерашния ден, срещу какви негодни мисли ще заменим Общуването със Светлината? Който повече принася, повече ще получи. Така неразбираемото жертвоприношение ще се превърне в приношение на всеки ден, приношение на своите най-добри чувства и светли стремежи към Този, Когото обичаме и с Когото искаме да бъдем близки в Надземното. Каналът за сближаване се прокарва в пространството чрез постъпките, чувствата и мислите на всеки ден. Всичко е достъпно, всичко е възможно, но трябва да се проявят цял ред съответни действия, действия упорити и постоянни, непрекъсвани нито от настроенията, нито от огорченията, нито от трудностите на живота, нито от каквото и да било преграждащо

сближаването. Когато Казвам: застанете още по-близко, Указвам нещо много необходимо и имащо особено важно значение за бъдещето. Тъй като бъдещето се кове със своите ръце, със своите се и разрушава, ако в съзнанието нахлуе тъмнината. Но проявите на тъмнината са временно явление за синовете на Светлината и борбата с нея само ще укрепи силите на духа и ще придаде опит на ръката. Знанието за живота расте от стълкновенията с тъмнината. Тези, които не са изнесли цялата тежест на борбата с тъмните поробители върху своите плещи, приличат на млади и неопитни пътници. Няма да им завидим, тъй като и на тях им предстои да изпият до дъно цялата Чаша със земна отрова. Борбата закалява меча на духа и увеличава огньовете. В моментите на подем може лесно да се усетят израсналите в стълкновенията крила и тогава вече нищо не е страшно, когато Близостта е осъзната напълно, както и неизменността на Този, Който Води и Светлината на отсъденото бъдеще. Сине Мой, да се порадваме на чистата радост на сърцето от новите възможности да се приближим още по-близко до Йерархията на Светлината. За умитото в тежката борба със себе си и с тъмнината сърце вратите са широко отворени. Преодолелият себе си в Моята Светлина върви победно и бързо. А Аз Чакам и се Радвам на вярната крачка в правилната посока, сближаваща ни завинаги.

1964 г. 298. (М. А. Й.). Радостно ми е когато устремът в сърцето на моите близки се разгаря с мощен пламък. Тъй като това е гаранция за това, че някога върху огньовете на устремения към Нас сърце ще бъде изгорено решително всичко, което застава между нас. Много неща в обикновения живот пречат да се повдигне завесата, закриваща от нас Безпределността и Красотата на Невидимия Свят. Но той съществува, той е видим и в него пребивават в пълно осъзнаване на неговата Красота и своето битие съзнанията, освободили се от боклука и земния товар. Ние много искаме да ви видим вървящи мощно и устремено към Светлината. И много се натъждаваме когато вашето постъпателно движение се забавя вследствие на някакви причини. Светлината е. Светлината съществува, само че мрачините на плътния свят пречат тя да бъде видяна. Нишките на Светлината Ни свързват с вас. Те са невидими за земното око, но са явно осезаеми със сърцето. То усеща и знае как по него текат вибрациите на изтънчената духовност, тъй като ги поглъща усилено и се радва на Общуването със Светлината. Ще завърши пътят на въплъщението в тяло и ние ще се срещнем отново в Надземния Свят. Ще използваме останалите години от земния живот изцяло за сближаване със Светлината и изживяване на това, което прегражда пътя.

1964 г. 299. (24 юни). Указвам да се намирате в постоянна и тясна връзка със своята Йерархия. Това условие дава много преимущества. При прехода в Тънкия Свят то позволява непосредствена Близост и Общуване. Да си представим човек озовал се в непозната страна, в чужд град, където няма нито една позната душа, където всичко е неизвестно и чуждо, и непривично, и може би враждебно. Такова е положението и на отново преминалия. И когато сред всичко това се окажат близки духове, готови да приемат

новодошлия при себе си, за да се погрижат за него и да му помогнат да се устрои, то трудното положение веднага се облекчава. Вървящият към отците с тях ще пребъде. Но отците са знаели толкова малко. И какво могат те да дадат на израсналото съзнание. Няма да се учудим, ако те първи се обърнат за помощ и съвет, тъй като пребивават почти на същия уровень на съзнанието, както някога са били. Вашият Бащин Дом е Домът на Йерархията на Светлината. В него вие ще намерите възможност да удовлетворите всички стремежи на духа, с които ще пристигнете в онзи Свят и които са утвърдени във вас от Светлината. Постоянната връзка със своята Йерархия е нужна още и затова, че тя създава възможност за защита и тук, на Земята. И тя храни огньовете на духа. В Тънкия Свят човекът без посока може да бъде въвлечен в астралните течения, от водовъртежите на които е трудно да се измъкне. И къде ще отиде там той, не знаейки към кого и към какво да се устреми? Но знаещият своята Йерархия и устремен към Нея има прав и решен път. Казвам, знаещият „своята“ Йерархия, сякаш че съществуват няколко. Йерархията на Светлината е една, но връзката с Нея и със своя Йерарх се установява по Лъча и най-лесно се осъществява чрез най-близкото звено. Разбира се, за съзнателна и здрава връзка се изисква време, понякога много животи. Но тогава тази връзка е особено здрава. От Бащиния Дом духът отива във външния свят, за да може, придобивайки там нов опит и знание отново да се завърне в него за тяхната асимилация и претворяване в качества на духа. Огнените стремежи, утвърдени на Земята, в Надземното в период на нарастване се трансмутират в качества на духа и се превръщат в неотнимаемо достойние на човека. Недостижимото и неосъществено тук, поради грапавите условия, там става достижимо и се превръща при новото завръщане в света на плътта във вродени качества на духа. Затова Казвам: устремете се, тъй като сега всичко е достижимо. Виждате сами как на Земята най-горещите, най-искрените, най-силните ваши стремежи понякога помръкват под разлагащото дихание на плътните слоеве. Но бидейки удържани тук, там разцъфват с всички възможности. Тъй като тук сте сеячи, а там - жътвари. Но се въздържайте от стремежи, несъответстващи на достигнатото стъпало на съзнанието, тъй като там те ще бъдат подобни на тежък товар, с който е толкова трудно да се изкачите по Стълбата на Светлината. Давайте храна на стремежите от Светлината, подхранвайки ги усилено; на стремежите, увеличащи надолу, не давайте възможност да живеят, лишавайки ги от подхранване с мисъл. Мисълта се подчинява на волята. Всяко течение на мисълта може да се пресече с волята. Пресичайте всяка мисъл в самото начало, ако тя не е от Светлината. И с вас ще останат само мислите на Светлината, които и ще ви помогнат да се върнете право в Бащиния Дом, без да блуждаете по пространствата на Тънкия Свят в неговите ниски слоеве.

1964 г. 300. (М. А. Й.). Очистването на съзнанието, тоест неговото осветляване, много силно задълбочава Връзката със своята Йерархия и защитата и помощта тогава многократно се облекчават. Може да се действа с нашата сила или силата на Владиката тогава,

когато съзнанието е чисто и няма нищо, можещо да застане като преграда на сближаването. Къде ще Изпрати Лъча Владиката, молен за помощ, ако затъмнената аура не може да го възприеме? Затова ще Отбележим, че за успешността на съвместните действия се изисква очистено съзнание и пълно разбиране на отговорността за недостойни мисли. Силата на любовта към своята Йерархия може да се насочи към очистване и преобразяване на своята същност. Ако действително обичаме, както казваме и твърдим, то за любимите и заради любимите, и за това, да бъдем неразделни с тях може да се напругнат всички сили за освобождаване от ненужните преживелици на миналото, пречещи на обединението с тях. Пълнотата на Общуването се обуславя от пълнотата на такова освобождение. Ако действително пламенно искаме нещо, то заради достигането на желаното може да се откажем решително от всичко, което препятства движението. Не е убедително когато с една ръка се изгражда това, което другата разрушава. Двата полюса постоянно се борят в човека за надмощие: човекът от миналото с всичките му недостатъци и човекът от бъдещето, дете на Светлината, който трябва да израсне и да победи вехтия човек в себе си. Борбата е драматична, тъй като трябва да завърши с пълна победа на Светлината. Половинчатостта е недопустима, тъй като е много разрушителна. Само решителният разрыв с миналото в себе си ще помогне да се придвижите достатъчно. Под минало се подразбира всичко подлежащо на изживяване. Тъй като наред с този ненужен товар, в миналото има много такова, което служи като стъпала към Светлината на бъдещето. Това минало ще пазим. Чрез него сме свързани с Йерархията на Светлината. То помага да се стремим напред и служи като гаранция за бъдещите достижения.

1964 г. 301. (Гуру). Сега вече е ясно, че Поръчението, прието от теб в Тънкия Свят преди това въплъщение се заключава в това да се оставят за бъдещето тези записи и да се продължат те в още по-тесен контакт със своята Йерархия. Останалите години живот ще използваме за да бъде изпълнено Поръчението по-съвършено. То е прието доброволно, доброволно се и изпълнява. Изпълнителите на доброволна мисия имат Нашата защита и Нашата подкрепа. Изпълнявайки мисията на живота си трябва да се носи неугасим своя светилник. Нека грижата да бъде за това. Да се порадваме от сърце на това, че напред има Светлина.

1964 г. 302. (25 юни). Сине Мой, в живота на Високия Дух може да има периоди на такъв мощен полет, когато земната вехтория и всички налепи на духа отпадат от него като сухи листа под вихър. Озарението ще помогне на съзнанието да се задържи на достигнатата височина и да тръгне по този път, който може да бъде наречен път на подвига или път на Великото Служене. Малкият подем на силите няма да позволи да се удържиш, но мощният полет на духа ще отхвърли оковите на Земята. Преображението на Савел дава ярък пример за подобно действие. Избухналият пламък придобива свойство на устойчивост и Служенето на Светлината става непрекъснато. Силите на духа са неизчерпаеми и духът, изправил се мощно, намира достатъчно сили в себе си да приключи всички

сметки с привличанията на Земята. Тогава вече Служенето не се прекъсва нито денем, нито нощем и огнените знаци съпровождат движението на духа. Великият завет за самоотверженост или отричане от себе си, от всичко това, което в миналото е пречело на духа да бъде свободен, е достигнат и практически приложен в живота. Предусещанията на тази свобода и това Служене са много симптоматични и показват растящата готовност на духа за отсъденото преображение. Преображението, случило се с Разпънатия Учител на Светлината се указва като символ или пример за огромната възможност за всеки устремен дух. Тялото на Светлината тогава достига висока степен на напрежение и сиянието на светлината-огън пробива през земната обвивка, сякаш я осветява и преобразява. Такова високо напрежение не може да се издържи от земното тяло дълго, но неговите следствия остават в съзнанието завинаги. Неудържимото сияние на пламъка е непоносимо за плътното тяло. Но земният подвиг го въвежда сякаш в рамките на постоянното и равно горене. Нужно е нечувано геройство, за да се извършва подвига по носене на Светлината в условията на съвременния живот. Затова наричаме такова Служене Велико.

1964 г. 303. (26 юни). Сине Мой, никога не е късно да започнеш нещо тук, късно е там, където всичко продължава и където е много трудно да започнеш, тоест в Надземния Свят. Защо? Пластичността на тънкото обкръжение установява съзвучие с утвърдените стремежи на духа, с неговите енергии, влизащи в състава на неговата същност. Не е просто те да се изменят. Не е лесно да се заменят с нови. Неговият микрокосмос продължава да звучи на познатите и привични токове. И съседите, и обкръжението, и мислите, и чувствата - всичко върви по съзвучие с това, което е било някога приживе и само мощта на съзвучието придобива особена сила да осъществява мислените стремежи на духа. Трябва да съумеете да завършите процеса на освобождаване от всичко това, което в Надземното вече не трябва да има място. Например победата на възделението към храна още на Земята ще даде там свобода от позивите към нея и безумните пирове няма да бъдат възможни. Същото е с пушенето или пиянството, с всички привички на плътното съществуване. Освободението от привичките е твърде необходимо нещо. Добри са също опитите с победа над нежеланите усещания на студа, горещината и други усещания. Не студът или горещината се побеждават, а реакцията на съзнанието на тях, тоест побеждава се не самия глад, а неговата власт над психиката на човека. Трябва да се помни, че в Надземния Свят всичко се движи от мисълта. И ако, живеейки на Земята в плътно тяло, човек е образовал своята мисъл и е възвисил своите стремежи, и ги е одухотворил, освобождавайки ги от специфичните земни елементи, то и там, където царства мисълта, тя ще постави границите на възможностите на духа. Там се извършва голямата жътва на мислените посеви, извършени съзнателно или несъзнателно на Земята. Да се даде отчет за всички помисли - това означава да се пожъне от всяка мисъл плодовете на нейния растеж и осъществяване в Надземния Свят. Ето защо е толкова нужен постоянният контрол над мисълта. Човек няма да вземе със себе си в

пазвата на път скорпиони или отровни змии, но отровни и вредни мисли взема. Но тези мисли могат да живеят и да хапят не по-лошо от змиите и скорпионите, тъй като там зърната на отровните мисли ще дадат своите кълнове и ще трябва да се пожънат, тоест да се приеме върху себе си въздействието на осъществената и станала видима реалност за своя породител мисъл. Затова и толкова Настоявам за очистване на съзнанието от негодни и ненужни мисли. Мантрата често се дава за пресичане на потока от такива мисли. Повтарянето на Името също много помага. Мисълта трябва да се овладее тук, за да бъдеш там владика на своята мощ. Огънят е очистител. Когато огньовете на сърцето пламтят, вредните мисли и наслоения от миналото губят своята власт над съзнанието и отпадат като негодна вехтория. И натрупванията от светли енергии поемат управлението. Най-главната задача е да се удържат огньовете на сърцето от угасване от диханието на вехтия свят. Но огньовете се поддържат чрез единение с Йерархията на Светлината. Стигаме отново до същото: да се пази сребърната нишка на сърцето свещено, внимателно и неуморно от поразяването ѝ от тъмнината. Това е възможно, тъй като Аз Съм с вас винаги, даже тогава, когато затъмненото съзнание не усеща спасителната Близост.

1964 г. 304. (27 юни). И още едно обстоятелство трябва внимателно да се съблюдава - това е освобождението на съзнанието от затрупването му със земни впечатления. Те не могат да се избегнат, но да се потопиш в тях презглава и да се поддаваш на тяхното поглъщащо въздействие значи да изпускаш нещо по-важно. Значението на това потапяне може да се разбере ако си спомниш, че това е било и преди пет, десет и двадесет години, само че самите впечатления са се променяли и даже са се забравяли изцяло, макар и да са изисквали същото внимание, както и сега.

1964 г. 305. Трябва твърдо и необратимо да решите останалото време от пребиваването в плътния свят да се използва напълно и докрай, за да се утвърдите в Учението на Живота чрез прилагането му във всекидневието. Вече Казах, че всяко твърдение трябва да започне да се прилага, залагайки по този начин зърната на бъдещи достижения. Те дават своите кълнове във времето. А цялото време, което съществува, принадлежи на човека. Ще помним и знаем, че в Безпределността всичко е достижимо и всичко е възможно. Нека сеячът на пространствени зърна да не забравя това.

1964 г. 306. (Гуру). Устремявайки се мислено към някой човек, живеещ сега на Земята или живял по-рано, чрез неговия познат облик влизаме в общуване с неговата същност и се докосваме до неговата аура. Реакцията на това докосване може да бъде твърде многообразна, но, осъзнат или неосъзнат, резултатът е винаги налице, тоест въздействието на това докосване е неизбежно. Докосвайки се с мисъл до някое лице, получаваме от него тънки впечатления, понякога едва уловими или външно не възможни за регистриране, и все пак, независимо от това, всяко такова съприкосновение на мисълта не остава без следствия. Затова при избор на обект за мислено докосване трябва да се прояви

предпазливост. Не всяка аура може да се докосва безнаказано. Злото и отрицателните влияния лесно се предават по тези невидими проводници. Обкръжени сме от токове на пространството от всевъзможен род. Те се възприемат по съзвучие, по сънастройка, по устременост или съзнателно желание да се установи определена връзка. Ще бъдем много предпазливи и внимателни, когато се спираме с мисъл върху някого. Тази мисъл е реална сила, реална енергия, не свързана с обичайните ограничения на плътните енергии.

1964 г. 307. (28 юни). Ние в Твърдината поддържаме равновесието на света. Загубата на равновесие при Нас заплашва Земята с катастрофа, тъй като Нашите вибрации действат на огромни разстояния. Така също и при вас вътрешната дисхармония действа на обкръжаващите и способства за неравновесие. За поддържане на хармонични условия е необходимо да се съблюдава вътрешното равновесие, само тогава може хармонично и ефективно да се въздейства на близко разположените земни и надземни сфери. Ние неотклонно и постоянно поддържаме равновесието и преди всичко в Себе Си, така също и вие се старайте да го удържате с всички сили на духа. Ако не удържите в себе си и не подчините своите собствени енергии на волята си, то как ще можете да подчините на тази воля хаотичните енергии на обкръжаващите? Затова победата над себе си ще бъде гаранция за победата над дисхармонията и безпорядъка на обкръжаващите ви условия. Победата над тях е през себе си. Хаосът нахлува в живота при всяко нарушаване на равновесието и може да залее съзнанието, ако не му се противопостави вътрешната непоколебимост и твърдост. Наши ученици, изпращани в заплашвани от катастрофи местности, са предотвратявали много стихийни бедствия. Но трябва да се разбере, че тези явления са могли да се случат само при съответното състояние на техния дух. Не трябва да се изпраща ученик с недисциплинирано мислене с подобно поръчение. Резултатът ще бъде обратен. По такъв начин трябва да се разбере, че овладяването на себе си, на своите настроения, чувства и емоции ще бъде най-необходимо условие за установяване на хармония с обкръжаващото. Тъмните следят за всяко ваше неравновесие, за да могат, възползвайки се от него и чрез него да внесат разновесие във всички прояви, така или иначе можещи да ви засегнат и да ви повлияят, и да отслабят силата на въздействие на изпращаните ви Лъчи. Поддържането на равновесието не е ваше лично дело, а изцяло пространствено. Ние много Ценим Ашрамите, тъй като техните светлоносни излъчвания действат в широк радиус. Не е лесно в съвременните условия на града да се създаде Ашрам, но е възможно. И основно условие за такова съзидание ще бъде установяването на равновесие, ненаруσιμο от нищо. Сами виждате какво огромно значение има състоянието на вашия дух за обкръжаващото. И не само за него, но и за тези разстояния, на които действа вашата мисъл. И кой може да определи пределите на нейното въздействие?

1964 г. 308. (М. А. Й.). За Нас е особено радостно, когато виждаме изправянето на духа, изправил се в огнен устрем срещу

вълните на настъпващия хаос. Хаотичното състояние на стихииите силно въздейства върху психиката на човека и е нужно много мъжество, за да им се противостои. Силите на духа са неизчерпаеми, когато са призвани съзнателно. Източникът е Един. Може мъжествено да дерзаете в борбата с хаотичното състояние на планетата, но не преди да бъдат обуздани проявите на хаоса вътре. Той нахлува в съзнанието незабележимо и когато се осъзнае проривът е трудно да се запуши отворът. Затова е и дозорът, и суровият контрол, и решителното обуздаване на всяко, дори най-малко неравновесие. Разглеждайте всеки опит отстрани да се наруши равновесието като изпробване на силите. Когато се изправим срещу хаоса в пълно единение с Фокуса на Светлината, противостоеенето ще бъде победно. Не трябва да се отстъпва и не трябва да се поддавате, трябва по-здравот от здравето да стоите. Самият Владика ви постави на стража. Непокколебимият дух стои като скала в бушуващо море сред земните и астралните вихри. На Нас са Ни нужни помощници в духа.

1964 г. 309. (Гуру). Разпределяме своите сили така, че да стигнат до края. Това е възможно ако се прояви пълна сдържаност от необуздани чувства и постъпки. Акумулирането на психическата енергия в значителна степен се регулира от сдържаността. Всички енергии на духа се стремят към проява. Проявите, разрешавани от волята, трябва да бъдат под също такъв контрол от нея, както парата под налягане в парния котел. Не може да се отворят всички кранове изведнъж. Механикът регулира всеки, отваряйки според необходимостта. Достатъчно е всички неудържимо да се отворят и силата на парата ще бъде бързо изчерпана и машината няма да произведе работа. Същото е и със силите на духа: когато те са под контрол, това е мощна, сдържана сила. Равновесието е синтетично понятие. В него има и сдържаност, и контрол, а следователно и възможност за волята да регулира разхода на енергия. Енергията може да действа мощно само тогава, когато е сдържана и под контрол. Най-напред събиране чрез сдържаност и контрол, после разумно, целесъобразно и контролирано изразходване. Неудържимото изразходване на психическа енергия е вредно и разрушително и не дава нужните следствия.

1964 г. 310. (29 юни). Би било неразумно да се смята, че Учителят се намира в някакви особени, благоприятни обстоятелства. Ако знаехте какво чудовищно съпротивление на разюзданите и излезли от равновесие стихии се налага да се преодолява! Ако можехте да видите вълните на настъпващата тъмнина! Ако бихте могли да си представите умъртвяващото дихание на масите кафяв газ. Наистина бихте се поразили от размаха на борбата, непрестанна и трудна, която не трябва да се прекратява, тъй като тогава хаосът ще потопи планетата. Този, който се доближава до Нас и иска да застане още по-близо, трябва да бъде готов да раздели с Нас тежестите на борбата, трябва да бъде готов за непосилни нагнетявания. Удивително ли е, че животът настойчиво и упорито подготвя вървящите към Мен за тези условия, в които Ние пребиваваме. Тъй като животът на всеки приближил се до Нас се

ръководи от многовековната мъдрост на Учителя. Затова спокойно и твърдо, при пълно равновесие ще се учим да посрещаме вълните на живота, без да се огорчаваме твърде и без да позволяваме да ни влияят твърде и, във всеки случай, без да допускаме отклонения от Пътя. Рано или късно, но в точно определения срок животът в земното тяло ще свърши. И тогава всичко постигнато и утвърдено на Земята ще се окаже единственото наше достояние, което ще обуслови по-нататъшното пребиваване в Надземния Свят. Но то се придобива в плътния свят, всеки момент на който може да бъде преживян с полза и плодотворно.

1964 г. 311. (М. А. Й.). Да преодоляваш себе си в себе си е само половината от задачата, трябва още да се научите да преодолявате в себе си и другите, техните слабости и недостатъци. Учителят поема върху Себе Си всички ваши, за да ги преотлее в Своята Кула. Така също и вие се учете да вземате върху себе си недостатъците на вашите най-близки водени и да ги преодолявате в себе си. Ако не преодолеете в себе си своите недостатъци, то как ще ги преодолеете в другото съзнание. Наставникът, учещ на нещо което сам не е преодолял в себе си, е негоден. Но искам да кажа нещо повече, а именно това, че е невъзможно да се помогне даже на близките, ако техните тежести и огорчения въздействат върху нас в същата степен, помрачавайки и обременявайки ни. Тогава и двамата слепци попадат в ямата: и водещият, и воденият. Но приемайки тежестта от близките при равновесие на духа и неутрализирайки я върху огньовете на своето сърце, може да се окаже действителна помощ. Това не е равнодушие, а истинско състрадание и трансмутация на противните явления. Ще повторя още един път (веднъж): при неуспешно съжаление (жалене) жалецят и жаленият - и двамата се покриват с облак от мрак и се потапят в безпросветното. Но приемайки тежестта на другия върху себе си и трансмутирайки я в своето съзнание, може да се помогне конструктивно и да се издигне съзнанието на този, на когото се оказва помощ.

1964 г. 312. (Гуру). Търпение, но не до край, ще бъде само напразна загуба на време. Трябва да се приеме правилото във всичко до края. Разбира се, имат се предвид благите цели. Тъй като и в злото може да се достигне до края, тоест до бездната. Затова в своя устрем към Учителя на Светлината нека девизът да бъде: да се върви докрай. Много са половинчатите решения и затова са много и не достигащите. Някой съвсем не върви, някой до средата, а някой и по-нататък, и е особено печално когато достигналият далече изведнъж излиза от пътя. Затова твърдостта на неотклонния устрем, несломим от нищо, ще считаме за нужно качество. Учителят иска да види своята неизменност отразена в ученика в неговата неизменност на устрема към Светлината. Само така може да се достигне до положителното и да не се задържаш по пътя.

1964 г. 313. (30 юни). И тъй, Тънкия Свят се реализира според съзнанието и според съзвучието на елементите, събрани вътре, с родствените елементи на този свят. В него има всичко, което

се твори от волята, мислите и чувствата на човека, и освен това има и това, което се явява негово естествено състояние, тоест което е създадено от природата. Съчетание на творенията на природата и на човешките ръце можем да наблюдаваме навсякъде по Земята. Същото става и в Тънкия Свят, само че там възможностите на човека да твори са много по-широки, тъй като твори мисълта. Огромна е радостта и свободата на човека, не свързан със земните възжеления и чувството на собственост, в този чудесен свят. Тъй като там в една или друга степен се осъществява всеки стремеж, и когато той е лишен от земния нагар, то устремът се лишава от усещането за неудовлетвореност, която се поражда от привидните и призрачни осъществявания на земните стремежи. Последните до известна степен се удовлетворяват също, но не насищат глада - оттук и символът за мъките на Тантал. Освен това непобедените от волята на Земята земни чувства надигат своята глава там, изисквайки удовлетворение. А тъй като въображението лесно създава желаните форми, то съзнанието се съчетава с тях, пораждайки призрачни остри, но неудовлетворими благодарение отсъствието на тяло, усещания. Ненаситните страсти пораждат и ненаситни стремежи и призрачни, но недонасящи удовлетворение преживявания. Много са хората на Земята, които се намират във властта на своите възжеления и живеят под техния гнет. Гнетът остава и там, и се обостря и утежнява по своята сила, докато в същото време вече не съществува възможност да се удовлетворят тези стремежи. Не е трудно да си представите тези измъчващи се духове, обгаряни от огньовете на своите не можещи да бъдат удовлетворени страсти. Мъдрият се стреми да освободи своя дух от всички земни желания. Те могат и да останат, но нямайки вече никаква власт над него. Затова този, който е победил чувството на глад на Земята, повече няма да страда от пристъпите на възжеления към земната храна. С това са особено важни победите на духа над телесните състояния във всички форми и видове. Земният живот дава безкрайни възможности да се упражняваш и да се утвърждаваш във властта на волята над всички телесни усещания. В разпореждане на човека е чудесната сила на психическата енергия, с която той може да действа при всички свои опити над себе си. С нея се побеждават всички усещания и тя също е тази сила, която действа, правейки от човешкия организъм лаборатория за всички усещания. Ако от представата за въображаем лимон, чийто сок се стича в устата, в устата става кисело и започва да се отделя слюнка, то по същия начин се предизвикват съответстващи реакции в организма на човека и от много други представи или образи. В това е властта на мисълта над съзнанието и тялото, но мисълта се управлява от волята и при установен на Земята контрол над мисълта в Тънкия Свят човек става владика на своята мощ, тъй като там от мисълта се движи всичко и всичко се твори с мисъл. Хората се стремят към власт, разбира се - към земна власт и често, достигайки я, нямат власт над своята мисъл и често при прехода в Тънкия Свят от земни властители се превръщат в безволни жертви на своите собствени мисли и на чуждите, но също сродствени на тях мисли. Земната власт е нездрава, временна и не даваща

никакви постижения в Надземния Свят, ако на Земята не е била утвърдена властта над себе си. Събирачът на истинските ценности на живота знае, че истинското достойние на човека се съдържа в натрупванията в Чашата, в отложените в нея кристални образувания от огнена енергия, които ще му служат за живот и храна в Невидимите Светове. Преодолелият себе си влиза като светъл победител в онзи свят, където царства мощта на светлоносната мисъл.

1964 г. 314. (М. А. Й.). Владиката Каза: „Обичайте Ме и ще удвоите силата“. Обичайте, обичайте, обичайте. С любов ще постигнете всичко. Чрез любовта ще постигнете това, което няма да постигнете с никакви упражнения и медитации. Любовта е живият огън на живота. Ако разбираха какво може да се постигне с тази сила биха обичали силно, биха обичали пламенно, биха обичали действено и победно. Ненапразно нарекохме любовта огнена победителка.

1964 г. 315. (1 юли). Безпределността обхваща в себе си цялото пространство, което е, цялата необятност на Космоса, цялото минало, настояще, бъдеще, цялото време, всички достижения на човешкия дух, осъществени в миналото и възможни в бъдещето, цялата еволюция на битието, всички светове, невидими и видими, всичко, което е, било е и ще бъде. Живеем в Безпределността и се докосваме до нея с всяко вдишване или мисъл. Всяка мисъл може да се вземе, да се задълбочи и разшири безпределно, ако това е крилата мисъл. Има пълзящи мисли, прилични на влечуги и те могат да се размножават и го правят, но не могат да летят, докосвайки висшите сфери и не могат да растат безкрайно, тъй като са ограничени в сферата на своята проява. В това е разликата между злото и доброто. Доброто може да расте безпределно, но злото е ограничено и пределно. Това служи като гаранция за победата на Светлината над тъмнината, тъй като тъмнината е крайна и ограничена. Можете да вземете всяка мисъл от Светлината и да наблюдавате как тя ще започне да расте и да се разширява и да докосва със своята орбита сферите на безпределната Светлина. Хората на Земята могат да летят, но са им нужни самолети или други летателни апарати. Но трябва да си представите, че в пространствата на Надземния Свят духът може да лети върху крилата на мисълта и да бъде фактически там, където е мисълта, където мисълта може да прелети. Там битието се заключава в мисълта и съзнанието живее с мисъл и е ограничено от нея. Има всякакви мисли, с различна летливост. Малко мислят за летателните свойства на мисълта. Но има и тъмни мисли. Те приличат на чугунени топки върху крилата на духа. Не крилатите, а тежките мисли увличат духовете надолу. Често те приковават човека към низшите слоеве на Тънкия Свят, лишавайки го от възможност не само да се вдигне, но даже и да се движи. Когато Говоря за мисълта, Имам предвид нейните летателни свойства и способността да устремява човешкия дух във Висшите Сфери. Невежеството не се занимава с мисълта. Но мисълта трябва да се изучава по същество. Не е ли чудно? Всички хора мислят. Има даже наука, наричана психология, но самата мисъл, тази мощна реална сила не се изучава.

Мисълта не се изучава по същество, не се изучават същността и енергията на мисълта. Хората избягват този първи насъщен фактор на живота. А нали с мисли, облечени във форма, са изпълнени огромни книгохранилища. Цели гори и горички отиват ежедневно за хартия, за да запълнят с образите на мисълта страниците на хиляди вестници, пускани в милиони екземпляри. И все пак, независимо от всичко това, мисълта като такава не се изучава. Ние Живеем с бъдещето и в бъдещето. В бъдещето ще дойде време, когато на това невежо пренебрегване ще бъде поставен край. Мисълта ще се изучава научно. Ще създадат апаратура, фотографираща и регистрираща мисълта. Ще определят вибрационната мощ на мисълта на отделния човек. Ще се изучават нейните свойства, качества, светлоносност и ефективност на въздействие върху хората, растенията, животните, предметите, околното пространство. Ще изследват взаимодействието на мисълта с енергиите на подземния и пространствения огън. Ще въздадат полагащото се на мисълта и ще видят явно каква неописуема мощ е дадена във властта на човека. Но засега той, като дете в лаборатория с взривни вещества, играе слепешком с тази мощна енергия не разбирайки, че разтърсва с нея световите. Поразяваме се от чудовищните урагани, стихийни бедствия, наводнения, земетресения, небивал студ или горещина, без да разбираме, че силата на обединената, но хаотична мисъл на стотици милиони хора нарушава стихийното равновесие на планетата и предизвиква към себе си тежък обратен удар. Спешно трябва да се запознават хората с основите на живота. И първата от тях ще бъде мисълта.

1964 г. 316. (М. А. Й.). Полетът в бъдещето дава на духа крила. Мисълта става светлоносно-крилата. В бъдещето всичко е достижимо и всичко е възможно. Устремявайки съзнанието в бъдещето и създавайки отчетливи форми на бъдещите прояви на живота, човекът по този начин ги оформя в определени образи, които макар и да се отнасят за бъдещето, все пак живеят в настоящето, живеят и пулсират в пространството, вдъхновявайки хората за нови достижения и победи. Ето защо Ние насочваме мисълта на човечеството в бъдещето и ето защо Ние придаваме такова огромно значение на процеса на циментиране на пространството. Нашите ученици не познават безделието. Нашите ученици не познават безмислието. Когато пространството е готово и очаква да приеме в своето лоно образите на оформената, строително-еволюционна и светлоносна мисъл, дълг на Нашите сътрудници във всички тълчета на планетата е да творят тези мисли, да ги укрепват, насищайки ги с огъня на своето сърце. Накъде ще се насочи човечеството, ако го няма пространственото хранилище на образите от мисли, водещи го към светлото бъдеще, когато няма да има нито войни, нито планетарен грабеж, нито всички видове угнетяване или насилие на човек над човека. Всяка еволюционно-строителна мисъл, съзнателно и дори несъзнателно хвърлена в пространството, е благо. Няма две напълно сходни помежду си човешки лица. Всички са разнообразни и своеобразни. Така също разнообразна е и мисълта. Значи пространството може да се насища с цялото богатство от

многообразието на мисли, годни за всички случаи от живота на всички народи на Земята. Светът се строи с мисъл. Животът на планетата се изгражда с мисъл. Не миналото, а бъдещето е тази сфера, където се осъществява мисълта. Ще строим съзнателно с мисъл бъдещето на нашата Земя.

1964 г. 317. (Гуру). Никой не може да избегне бъдещето, но всеки може да го изгради по своя воля. Бъдещето се изгражда в настоящето и се изгражда преди всичко с мисъл. Мисълта предшества всяко движение на човека. Ето защо Учението поставя ударението върху мисълта. Мисълта е водещо начало във всички светове, също и в земния. Възпитанието на човечеството трябва да започва с възпитание на мисълта. Но се занимават с всичко, каквото им дойде наум, но само не с това. Всички се ползват от мисълта, но никой даже не си помисля да я възпитава и овладява. Получава се нелепо положение, когато невежеството се отклонява от изучаването на това, с което живее и с което диша. Трябва да започне научното изучаване на мисълта, отхвърляйки всяка предвзетост и предубеждение. Трябва да се разрушат невидимите бариери, поставени от слепотата и невежеството. Идва времето на пълното разкрепостяване на мисълта.

1964 г. 318. (2 юли). Трябва да се мисли за прехода в пълно съзнание. Когато мисълта предшества действието, действието става възможно. Всекидневното лягане за сън е като репетиция за големия преход. Подреждането на сънищата и пробуждането на съзнанието в съня е преддверие към съзнателния преход. Подкрепяме желанието да се утвърди равно горящия пламък. Пропадането и полетите са първото стъпало. След това се установява равновесието и пламъкът става непоколебим и равно горящ. Но, разбира се, трябва да искаш много да достигнеш до това състояние. Губи се много време и енергия за аритмични <...>. Съзнанието не може да пребивава в едно и също състояние, но все пак ще се учим от елата, еднаква и зиме, и лете. Неизменността се утвърждава в постоянството на Общуването, в сутрешния ритъм, в постоянството на молитвата и постоянството на любовта и устрема. Много неща могат да се променят в живота на ученика, но има явления, отбелязани с печата на постоянството, същността на които продължава в бъдещето, извън пределите на даденото въплъщение.

1964 г. 319. (М. А. Й.). Енергията на мисълта се изявява в действията на човека. Колко енергия може съзнателно да се натрупа за действия в Надземния Свят? Всяка мисъл там ще бъде като акумулатор на сила за действие, който ще работи докато не се изтощи неговата енергия. И колко внимателни трябва да бъдете при избора на вземаните със себе си мисли. Всички мисли, които не се отхвърлят съзнателно, автоматично се вземат със себе си в бъдещето, за да съпътстват дотогава, докато в благоприятни условия не се въплътят в действия. Това обстоятелство е извънредно важно, тъй като крие много следствия, понякога твърде неочаквани. Човек може напълно да забрави за мисълта, не изхвърлена от съзнанието, а затова и взета със себе си, но тя няма да забрави и ще прояви

магнитна сила тогава, когато нейният породител счита, че е свободен от подобни мисли, тъй като се е издигнал по-нагоре. При контрола над мисълта е недостатъчно в дадения момент да нямате нежелани мисли, а трябва да се почистят всички ъгълчета на съзнанието, всички залежи от мисли, и дали не е ли останало там нещо недостойно и несъответстващо на настоящото стъпало на съзнанието. След прехода в Тънкия Свят всички мисли, оставени в хранилището на паметта, ще се изправят пред човека с цялата своя сила за окончателен съд над всяка от тях. И ако мисълта е заредена с такава сила, че да се окаже по-силна от следващите мисли, то човек може и да не я пребори, тоест да стане нейна жертва. Ако в земния живот наблюдаваме колко често човек става жертва на своите собствени недостойни мисли, то колко по-трагично се проявява това условие там, в Надземния Свят, където всичко се изостря и където борбата и преодоляването са много по-трудни. Затова очистването на съзнанието от негодните мисли се извършва тук, на Земята, за да се явите там в пълно въоръжение с очистени мисли.

1964 г. 320. (3 юли). Много неща ще бъдат простени на този, който умее да обича. Любовта е магнетична. Любовта към своя Владика не само устремява към Него, но и помага да се преодолява съпротивлението на обкръжаващите противодействия. Ще усиляме огъня на това чувство с всички средства, с цялото желание, с целия устрем. В древните Завети е казано много за любовта към Най-Висшето, но не е обяснено за какво е нужно това и не е указана движещата мощ на това чувство. Най-трудно от всичко е да се бориш със себе си и да овладееш себе си. В тази борба това чувство може да помогне да се откажеш от много несъвършенства. Сърцето е с този, когото обичаме. Постоянството на Лика на Владиката може да се утвърди само с любов. Не е ли странно това, че болшинството от вървящите бродят наоколо, изпусвайки възможността за този най-кратък път. Преображението на духа се твори най-лесно от всичко и най-просто от всичко с любов. Любовта към своя Владика означава също и любов към всичко съществуващо, към човечеството, природата, животните и растенията. Само тя ще преведе през всичко и ще удържи над безпросветността на двуногото съществуване. На крилата на любовта може да се прелети над всяка пропаст. Бездната не е страшна за имащите крила.

1964 г. 321. (М. А. Й.). Колкото по-разширено е съзнанието, толкова повече са възможностите за Служене на Светлината. Затова трябва да се положат усилия то да се разшири. Разширява се с мисъл. Мисълта се подхранва с устрем. Достатъчно е да я устремиш дори към съвсем непознат предмет, за да започне нейната магнитна сила да действа, извличайки от пространството съзвучни ѝ елементи. Какво знаем ние за Далечните Светове? Сравнително малко. Но ако постоянно се стремим мислено със сърцето към тях, ще влезем в орбитата на тяхното притегляне и съзнанието ще започне да се разширява, обогатявано с нови постъпления. Разбира се, връзката с Йерархията ще помогне, но двигател ще бъде собствената мисъл. Контактът с Далечните Сфери е необходим, тъй като там животът е на висше стъпало. И как може да се приеме еволюцията на

човечеството и на собствения дух, ако нямате пред очите си висшите форми на тази еволюция, вече достигнати на Далечните Светове. Когато целият микрокосмос на човека е устремен към Висшия Свят, мощта на този устрем магнитно привлича към него нови възможности. Тогава се установява контакт с Висшите Сфери и тогава даже насън може да се почерпи от тази невидима връзка. Устремяването с цялото същество съвсем не е просто. Тъй като то изисква отричане на съзнанието от привързаността към обикновения живот. Този живот може и трябва да се живее, може и трябва да се върши всичко, което изисква дългът пред хората, пред родината, пред близките, пред себе си и своето тяло, но вършейки и изпълнявайки всичко това все пак не трябва да се привързвате към плътното обкръжение и явленията на земния живот. Духът не може да служи на двама господари, на две противоположности: на обикновеното и на необикновеното. Ние живеем с необикновеното и нямаме привързаност към земното, знаейки значението, целта и смисъла на земните въплъщения. Обичайте земното със свръхлична любов и не привързвайте съзнанието си към нищо. Сферата на духа е друга. Когато висшите притегляния побеждават и сметките със земното са приключени, тогава духът става свободен.

1964 г. 322. (5 юли). Сине Мой, толкова много зависи от осъзнаването, с осъзнаването се задълбочава връзката и с осъзнаване на Близостта се преодоляват всички земни притегляния. Именно то въвежда в орбитата на вибрациите на аурата на Учителя. То помага да се утвърждава действителността въпреки очевидността и да се поддържа несломимост на доверието, когато всичко външно противодейства и когато тъмнината се опълчва. Приветствам решимостта да се върви независимо от всичко. Такава решимост е нужна, за да се преодолеят чудовищата на Прага. Смятат, че те се появяват внезапно, когато са преминати Великите Граници и когато настъпва смъртната борба между низшата и Висшата Дуада. Но това не е така. Тези чудовища, драконите на Прага представляват обективизация на нашите собствени мисли, тяхно въплъщение в конкретни образи, вече явно видими с тънкото зрение и не скрити повече зад плътна завеса, както това е било на Земята. Но те съществуват и живеят и въздействат явно, макар и невидими, когато човек е в земното тяло. Нима не тласкат те хората към престъпления, тези образи-мисли, нима не стоят те зад гърба на алкохолика, картоиграча или похотливеца, нима не със силата на продължителната, привична, кристализирана мисъл се тласкат хората и се подбуждат към най-позорни действия, нима най-подлите привички от най-низък вид не се творят от привичната мисъл и нима не застават всичките тези мисли като непреодолима преграда по пътя на устремения към Светлината дух? Те са, те съществуват, само че са невидими за физическото око. Само когато настъпи „Раздирането на Завесата“ те отхвърлят от себе си проявите на плътната невидимост и застават пред човека в цялата своя оголена същност, непреодолимо притегляйки го към съчетаване с тях и преграждайки Пътя. Към такова съчетание се стремят всички мисли - и добрите, и лошите, и тук, на Земята. И само земната победа над тях

и овладяването на мисълта и подчиняването им на своята воля дава гаранция за победа над драконите на Прага и в Надземния Свят, когато те застанат пред човека в цялата своя сила за последния съд на неговия дух над тях и окончателния избор между Светлината и тъмнината. Ето защо е така важна победата над мисълта още на Земята. Драконите и тук дебнат, хранят се с мисъл и смучат като вампири силите на своя породител. Само че всичко това се осъществява невидимо за телесното зрение и не се осъзнава и не се признава от човека. Но мислите дават или сила и радост, и движат мощно към Светлината, ако те са от Светлината и са силни, или пречат и тласкат своята жертва в затворения кръг на безизходицата. Трябва да се вдигнат всички сили на духа на борба за овладяване на мисълта. Може ли да не се надделее в тази борба, може ли да се допусне поражение? Поражението е недопустимо, тъй като то означава край на възхода. Вървейки от победа към победа ще може да се усеща и наблюдава как отслабват драконите, как отслабват и се смалвяват по размер. И вече не са дракони, не са гущери, но са малки гущерчета, а после вече и червеи, все пак опитващи се да пресекат пътя, но загиващи под краката. Като храна за драконите служат енергиите на самия човек. Той сам ги храни със своята жизнена сила. Без храна мисълта умира. Може да се наблюдава как негодната мисъл се завръща повторно упорито в съзнанието, изисквайки утвърждаване, приемане, признаване, тоест храна и подхранване за себе си, което се случва веднага щом тази мисъл е допусната в съзнанието и то се съчетае с нея. Ларви и всякаква друга мислена твар и нечистотия вампирично се хранят със силите на своята жертва. И как ликуват те и пулсират с енергиите на човека, когато той, победен от тях, ги допуска в своето съзнание и им отделя внимание и време. Даже обикновените мисли на страх или униние, или отчаяние, или раздразнение - даже всички тези мисли, оцветени с най-обикновени и привични човешки емоции, да не говорим вече за някакви страсти или пороци, даже и те са във висша степен вампирични. Страхът може да лиши мигновено човека от сила и да го превърне в безволна жертва на обстоятелствата. Ето защо Казвам, ето защо Утвърждавам и Настоявам за освобождаване на съзнанието от тиранията на мислите. Мисълта трябва да се победи. Това стъпало е неизбежно. Духът, вървящ към степента на Архата, трябва да премине през това. Не е допустима даже мисълта за възможно поражение. Този, който върви с Нас, макар и да има часове на борба, но е винаги победител. С Мен вървим към победа.

1964 г. 323. (М. А. Й.). Ако хората знаеха, че любовта е огън, побеждаващ всичко, което може да застане като преграда пред вървящия към Владиката, колкото и грижливо, ревностно и внимателно да са отглеждали те това чувство. Чрез победа над мисълта ще придобиете любов. В еснафската представа това даже звучи някак диво. Но те, еснафите, спящи духом, не знаят как може да се върви с любов към Светлината. Те също вървят с любов, но не към Светлината, а към виното и лакомията, към парите и премените, към притежаването на вещи, към увеселенията, често низки и малко културни. Те също вървят с любовта, но не такава и не натам,

накъдето е нужно и не към това. И тези два вида любов са много различни. Но всеки избор все пак е в ръцете на човека. Кой каквото заобича, той с него и ще пребъде. Законът е прост, а магнитната сила на любовта е непреодолима. В своя висш аспект това е сияйна, светлоносна мощ на духа. Ако искате да победите себе си или света, се научете да обичате. Давам в ръцете ви ключа от тайните врати на щастието.

1964 г. 324. (6 юли). Трябва да се обърне особено внимание на това колко изобретателни са тъмните и как се усъвършенстват те във всевъзможните способности и видове вредителство. Но няма да тъгуваме, тъй като и тази енергия ще насочим към своята мелница. Ще имаме постоянно предвид, че силата на всяко противодействие може да се насочи към полза. Тъмните беснеят от присъствието на Светлината и няма да се успокоят дотогава, докато не я угасят или не бъдат съкрушени.

1964 г. 325. Всяка енергия в човека, която е устремена към зло, може да бъде обърната към добро и само този, който не е нито студен, нито горещ не притежава това, което да може да обърне към Светлината, тоест оказва се негоден за еволюцията. Въпросът за трансмутацията на енергията се решава и може да се реши само при наличие на такава. Психическата енергия сама по себе си е неутрална, а тъмна или светла я прави човешката воля, добра или зла. Една и съща енергия действа и в злодейството и в добрите дела. Агни става светъл или тъмен под въздействие на волята. Хората могат да превръщат прекрасната енергия на огъня в черен смърдящ огън и тогава той се превръща в пояждащ огън. Така че творещият огън и пояждащият огън са продукти на човешката воля.

1964 г. 326. (М. А. Й.). Ако знаехте колко сме изтърпели Ние от тъмнината и нейните хитрости. Ако чудовищата са крака на Престола, то тъмната глутница е неизбежно обкръжение на всеки Фокус на Светлината. Колко пъти са досаждали те и са обкръжавали килията на Преподобния [Сергий Радонежски. Бел.на прев.]. Спасителя е изкушавал самият сатана. В света на светлосянката Светлината се откроява от тъмнината, за да сияе още по-ярко. Природата на Светлината унищожава тъмнината, затова тъмните пропълзват чрез сивичките и почти беличките. Но започват да безумстват неприкрито, когато виждат, че всичките им опити търпят неуспех. Трябва необратимо да се реши, че при настъпление на тъмнината и нейните яростни нападки ще утвърждаваме десетократно Близостта на Владиката и ще укрепваме до степен на видимост Неговия Лик в третото око. Само с това могат и да се парализират всички усилия на тъмните, тъй като те ще видят, че техните старания предизвикват следствия противоположни на замислените от тях. След последния, особено яростен пристъп, тъмните, виждайки своето поражение, ще отстъпят явно и ще подготвят нови хитрости, за да нападнат с нова сила, но няма да се страхуваме, а ще противопоставим на новите нападения пълното утвърждаване на Владиката в сърцето и мощния устрем към Него. Така всички уловки на врага ще се обърнат в полза, а Водещият ще

помогне успешно да се завърши този процес. Няма да се уплашим от нападките, като знаем, че сме под щита и че нито едно нападение няма да завърши без полза. Така ще заставим тъмните да служат на Светлината, ще ги заставим, ще ги заставим, ще ги заставим, тъй като вървим с Владиката.

1964 г. 327. (Гуру). Тъмните твари и техните слепи помощници ви тласкат към Светлината. Това не е ли свидетелство за вашата Близост до Източника на Светлина! Но ще запазим спокойствие, тъй като и през това трябва да се премине. Няма да забравим, че без волята на Владиката и косъм няма да падне от главата. Ще преминем и през това в пълно доверие към Водещата Ръка. Стълбата на Светлината има много стъпала. Не може да се прескочи нито едно. Ние гледаме и знаем. Тъмнината може да вилнее само до известни граници, в пределите, очертани от волята на Владиката. Иначе отдавна биха ви унищожили, но без това неизбежно изпитание е невъзможно да продължите по-нататък, тъй като е необходимо да се укрепи вътрешната съпротивляемост и да се изработи имунитет срещу тъмнината. Трябва да се доверите на Владиката. Той Вижда, Той Знае и ще Протегне Ръка в минута на нужда. Радваме се, когато виждаме как расте силата на съпротивляемост и се заздравява доспехът на духа. Трябва да се изтърпи. Изтърпелия докрай ще бъде спасен. Да се изтърпи значи да се запази устрема, спокойствието и вярата, че Владиката е близък и ще опази в минута на действителна нужда или опасност. Той по-добре знае и вижда кога и в какво трябва да помогне.

1964 г. 328. (7 юли). Победилният себе си тържествува над условията на плътния свят, каквито и да са те. Ако всичко е в духа, то духът е над всичко. Така че нямащият нищо свое е вместил всичко и има право да притежава всичко. Но смятащият нещо за свое се затваря в орбитата на вещите, които счита за свои и пребивава в кръга на тяхната затвореност, изключвайки с това себе си от сферите на безпределните възможности на духа. Как по-добре да обясним, че собствеността е вериги за духа, тъй като съзнанието свързва себе си и се заобикаля с вещите, които му принадлежат. Едрият собственик, притежаващ голямо стопанство, земя, добитък и къщи и много различни вещи, толкова нужни за стопанството и мислещ постоянно за всичко това и за нищо повече, е заобиколен от мислените образи или астралните двойници на тези вещи и предмети като пръстен, в сферата на който и живее. Без да знае, че вещите могат да се притежават, но да не се считат за свои, той, умирайки, отнася със себе си своята невидима собственост и пребивава в нейното обкръжение с вързани от нея ръце и крака, и благодарение на това лишен от възможност да излезе от този кръг и да се приближи до свободата на Надземния Свят. Не само движимата или недвижимата собственост, но и собствените привички, слабости, пороци и малки лични привързаности привързват духа към обектите, свързващи неговата свобода и го лишават от безграничните възможности на извънплътното съществуване. Човекът, който е свързан с нещо в своето съзнание на Земята, остава свързан със същото и в Безтелесния Свят, тъй като свързаността и освобождението са в духа.

Ще разкъсваме на Земята тези вериги упорито, всекидневно, съзнателно. На Земята можеш да притежаваш необходимите вещи, но трябва да се знае твърдо, здраво и неоспоримо, че те не са нужни в Тънкия Свят и не трябва да ги считаш за свои, макар и да ги притежаваш временно, тъй като на онзи Свят нищо не можеш да вземеш със себе си. Хората, умирайки, знаят, че не могат да вземат със себе си своята собственост, но ако не са се освободили съзнателно от нея, все пак мислено отнасят със себе си образите и двойниците на въображаемата собственост, за да се задушават в тяхното обкръжение в света на свободата. Освобождението се извършва с мисъл когато човек осъзнава, че не е само земята, домът и всичко друго фактически не могат да принадлежат на духа, но дори и мислените образи и астралните двойници на всичките тези предмети представляват само видимост на призрачната собственост и нямат и не могат да имат основа в действителността. Абсолютно с всичко, което човек счита за свое, ще се наложи да се раздели до собственото тяло включително, до всички обвивки, даже менталната и само огненото му тяло е вечно, неотнимаемо достояние на духа. Ето за тази именно собственост, неотнимаема нито от живота, нито от смъртта може да се помисли, тъй като елементите на огненото тяло се събират в течение на земните въплъщения с посредничеството на всички обвивки и, бидейки събрани, позволяват съзнателното пребиваване на духа във Висшите огнени Сфери, отсъдени за човека от началото на времето. Всички светове са срочни и крайни и всички обвивки са смъртни, но само Огненият Свят е безсрочен и вечен. Огненото тяло, необходимо за пребиваване в него, расте и се оформя постепенно в процеса на продължителна еволюция. Процесът може да бъде ускорен съзнателно ако духът е осъзнал крайната цел на своите земни странствания и пребиваванията си в различните обвивки в различните светове.

1964 г. 329. (М. А. Й.). Мислят ли хората за това, че еволюцията на духа може да стане стремителна ако животът на Земята бъде разбран и приет като подготвително стъпало към пребиваването в Надземния Свят. Тогава грижата ще бъде не за това какво да придобиваш на Земята, а за това как да се използва земното време най-целесъобразно. Подготвяйки се за пътешествие се грижат какво да вземат със себе си, как да се облекат и какво ще бъде по пътя - пълна аналогия с това, което предстои на човека в неговите следсмъртни странствания. Има много неща, които трябва да се вземат със себе си по далечния път, например безстрашие, мъжество, устрем, твърдост, спокойствие и много други качества на духа. Знание също е нужно, нужно е качеството разпознаване и чисти мисли и преданост към Този, Който е Призовал. Много неща трябва да се вземат със себе си. А да се вземат може само на Земята и от Земята. Земята дава пълна възможност да се направи подбор на нужния материал и на всичко това, което е необходимо по далечния път. Но е вярно, че си струва внимателно да се разгледа за какво се грижат хората и как се подготвят за бъдещето. Тъй като разбирането на смисъла на земното съществуване не освобождава човека от неговите земни дела, от земния дълг и земното строителство на

живота, което може да бъде плодно и целесъобразно само при осъзнаване на всичките три свята и без осъзнаване на Тънкия Свет земният живот е безсмислен. Човекът е триединна същност и светът е триединен. Решението на живота се заключава в осъзнаването на триединството на всичко, което е било, е и ще бъде.

1964 г. 330. (Гуру). Признателността е нужна не на Нас, а на вас. Признателността е сила, приближаваща признаващия към този, когото той признава и на когото е признателен. Признанието и признателността са родни сестри. В признателността се съдържат елементи на справедливост. Рядко справедливостта на човешките съждения съпровожда Посланиците на Владиката. Много са съжденията и разсъжденията за тях. Съдят без да разбират и, както винаги, осъждат. Но човешките съждения приличат на мътни потоци от кална вода. Затова признанието и признателността са много нужни на тези, които отговарят на Зова. Тъй като това са нишки на връзка с бъдещето, което сега се твори от мислите, чувствата и стремежите през всеки ден. Който е признал Нас, него признаваме и Ние, и който е проявил признателност за Светлината, която му е донесена, той ще бъде приближен до Нас.

1964 г. 331. (8 юли). Човекът живее постоянно в три свята. Той мисли постоянно. А нима мисълта е от плътния свят. Мозъкът не е мисълта, а само апарат за мислене в тялото. Знаете, че при излизане в тънкото тяло физическото тяло и мозъкът остават на място, а човекът мисли и действа съзнателно извън тялото и мозъка. Следователно мисълта има двойствен аспект. Но има и мисли от повисоко стъпало - това е огнената мисъл, мяркаща се в съзнанието като метеор и забравяща се мигновено, ако не бъде удържана съзнателно. Триединната същност на човека живее в трите свята. Възможно е съзнателно да се докосваш до всеки, ако развитието позволява. За съзнателна проява във всичките три свята трябва всичките три тела, които им съответстват, да бъдат оформени. В обичайните условия на съвременните градове този процес е невъзможен.

1964 г. 332. (9 юли). Волята се развива с упражнения. Няма такива препятствия, които да не може да преодолее волята, въоръжена с психическата енергия. Всички препятствия са силни до известен предел. Всяко препятствие има свой предел на съпротивляемост. Този, който познава силата на съсредоточената воля, няма да се смущава от първия, втория или третия неуспех и даже стотния, тъй като разбира, че в някои едни път неуспехът все пак ще бъде сломен и упорството на волята ще възтържествува. В някои случаи противодействието се усилва от тъмните съзнателно и тогава борбата изисква особено упорство и особена настойчивост. Нашето Правило е никога да не отстъпваме пред временния неуспех. Решението е в духа, но духът е вечен и при достатъчна продължителност и настойчивост на усилията на волята, в крайна сметка винаги побеждава. Няма да забравяме при това, че насилието над чуждата воля е недопустимо. Но това условие не изключва най-силното противодействие на тъмнината. Както и да се изправят

външните обстоятелства против решението на волята, ритъмът, внесен в процеса на тяхното преодоляване, не може да не даде желаните резултати.

1964 г. 333. (М. А. Й.). Животът е борба. Във висш аспект това е борба за Светлина. В тази борба волята е постоянно действаща сила. Когато волята на Индивидуалността се слива с Волята на Учителя и става едно с нея, тогава те придобиват особена мощ. Волята на Учителя е слята с Комическата Воля и се получава верига или проводник за предаване на сила по линия на Йерархията. "Не Аз, но Отец, пребиваващ в Мен, Той твори" – така е изразена формулата на взаимодействие на индивидуалната воля с Волята на Водещия Йерарх. Разбира се, такава обединена сила се насочва и към дела достойни за нейното прилагане. Действието по внасяне на Светлина в тъмнината е винаги достойно по своето предназначение. Затова и е възможно да се действа с обединената воля, когато се внася Светлина. Но Светлина може да се внася и носи тогава, когато собственият светилник гори и когато горящият пламък е достатъчно устойчив, във всеки случай дотолкова, че да не могат да го угасят вихрите на плътните слоеве. При всяко действие на обединената воля трябва собственият светилник да гори с нужната сила и само тогава действието на волята ще бъде ефективно. Трябва винаги да бъдете силни, наличието на безсилие и безволие, на тези убийствени явления в себе си, е абсолютно недопустимо, тъй като действа разрушително на съзнанието. И как могат да се допускат тези гасители, когато вървите заедно с Владиката? Съзнанието за обединената мощ нека да съпътства всяко действие на Светлината. Така ще победим всичко, което препятства напредъка.

1964 г. 334. (Гуру). Трябва да доведеш себе си до такова състояние, че всеки неуспех единствено само да умножава силата. Само такова отношение към обкръжаващото е достойно за победителя. Трябва да победиш и себе си, и всичко, което пречи отвън. Първата победа обуславя втората. Не трябва да се допускат прояви на поражение на духа. Духът не може да бъде победен, каквито и да са обкръжаващите условия и колкото и да се усъвършенства тъмнината в своите злонамерени хитрости. Ще се преборим - ще каже огненият дух и ще се въоръжи с непобедим доспех. Ще запоним: победата и поражението са в духа.

1964 г. 335. (10 юли). Случва се не един път всички земни мерки да са изчерпани и все пак желаният резултат да не се получава. Какво да се прави тогава? Да се предаде всичко в Ръцете на Владиката и да се чака. Той знае кога във времето нещо трябва да се допусне или отхвърли. Невинаги желаното ще бъде най-доброто решение. Бъдещето е още скрито за очите. И е по-добре да се оставите на мъдростта на Водещия. Много от това, което хората желаят като условие за предполагаемото им щастие, при достигането му не се оказва такова. Истинската мъдрост се въздържа от желания, тъй като те нямат край. Само желанието за Светлина, само то може да се счита за неизменно водещо към Благо и то може да се усилюва докато не стане преобладаващо в съзнанието и не израсне дотолкова,

че да ръководи всички постъпки на човека. Вярно е, че може да се засилва всяко желание - както доброто, така и лошото. Много човешки деяния са извършени под въздействие на израсналото по такъв начин желание. То може да бъде и крила за полет, и вериги на краката. Желанието се храни от мисълта и нейните образи - следователно то е в ръцете на човека. Прекратете храненето с мисъл и желанието ще умре. Устремът също се храни с желание, зад което стои същата тази мисъл. Стигаме до неизбежния извод, че в основата на активността на съзнанието е заложена мисълта, която може да бъде подчинена на контрола. Отначало се изисква неговото постоянство, после мисълта ще тръгне по привичното русло вече на самотек, не изисквайки особени усилия. Привичките на мисленето могат да бъдат както светлоносни, така и пагубни, като последните неизбежно водят в тъмнината. Мисли от Светлината и мисли от тъмнината - всяка от тях устремява съзнанието в своята сфера. Законът за магнитното привличане на мисълта действа по съзвучие. Но неговият лост е в ръцете на човека. С него като с кормило може да се направлява течението на мисълта във всяка посока. Мисълта е в ръцете на човека, а следователно и цялото му бъдеще и съдба.

1964 г. 336. (М. А. Й.). С какво да обновим устрема, как да установим нова тоналност, когато старата вече е отзвучала? Ще кажем: с любов. Това е обновяваща сила, вливаща нова енергия, не познаваща променливостта на колебанията, ако тя действително заслужава названието непреходна любов. Има твърде много преходна любов, пламваща подобно на искра и също така бързо угасваща във времето. Ако се вземе времето между началото и края на това чувство, то ще видим че в огромното болшинство случаи това чувство е крайно, макар и това разстояние по обичайните представи и да се измерва с години. Всички тези чувства са земни. Но Ние говорим за надземните чувства, продължаващи съзнателно извън пределите не само на един, но и на много животи, и в същото време звучащи и в земния живот, но над обикновените явления. Това е стъпало, приближаващо към Космическата и Общочовешката любов. Ненапразно в древните Завети се е казвало, че Най-Висшето трябва да се заобича с всички помисли, с цялото сърце, с цялото разбиране.

1964 г. 337. (Гуру). По-добре да вярваш въпреки видимостта и да се движиш напред, отколкото да не вярваш и да се колебаеш, опирайки се на очевидността и... да стоиш на място или да се връщаш назад.

1964 г. 338. (11 юли). (М. А. Й.). Ако всеки предмет има свой тънък и астрален двойник, то някои слоеве на Невидимия Свят трябва да бъдат много сходни със земните. И в действителност това е така. Също така и техните обитатели, отхвърляйки плътното тяло, не стават по-добри. Трябва да бъдете готови за цялото разнообразие на тънките условия, за да не се поразявате от нищо, тоест да не парализирате активността на съзнанието. При това трябва да убиете в себе си чувството на плахост, неувереност и преклонение пред астрала. Даже Йерархията на Светлината Говори за почитане, а не за раболепие, страх или нископоклоничество. Затова ученикът,

въоръжен със знание за тънките условия, отрано изкоренява всички неподобаващи чувства. Не беден родственик, очакващ милост и подаяния от масата на тези, които имат, а пълноправен член на Невидимия Свят, притежаващ знание за това, за което болшинството от неговите обитатели няма и най-малка представа. Като дух, имащ власт, влиза той в Надземното Царство и се държи така, както подобава на духа, осъзнал своето достойнство. Достойнството на духа е качество, неотнимаемо от ученика, съзнателно изкачващ се по Стълбата на Светлината. То може да се упражнява и в земния живот, не отстъпвайки от него никога и при никакви условия. Може ли заради някого или заради нещо да отстъпиш? Как може не утвърдено тук, то да се прояви там? Как могат да уважават този, който не уважава самия себе си? Самоуважението не е надутост, не е гордост, не е високомерие, а продукт на цял ред достойни действия, действия може би никога и от никого не забелязани, но въпреки това творящи качеството на духа. Ще изпишем страницата за достойнството на духа като за насъщно необходимо за Надземното пребиваване качество. Вече е казано, че качествата на духа са нужни не толкова за Земята, колкото са нужни по-нагоре, тъй като със смъртта на тялото земното значение на качествата за самия човек се изчерпва, докато надземното им предназначение, обратно, се обостря и придобива особен смисъл и ценност. Да се упражняват в утвърждаване на качествата ще считаме за най-нужна задача.

1964 г. 339. (Гуру). Желанието на духа е магнитно. Казвам „на духа“ имайки предвид това като противопоставяне на бързопреходните земни желания. Желанието на духа рано или късно, но ще се осъществи винаги, тъй като то продължава извън пределите на плътното съществуване. Разбира се, ще се срещнем отново, за да принесем заедно своя труд на Владиката. Да се порадваме на това, че когато още няма нищо се дава увереност в бъдещата среща. Ще се готвим за нея сега, задълбочавайки опита и знанията, които ще бъдат толкова необходими при съвместната работа. Не за себе си е нужна тази среща, а за делото на Владиката. Затова и тя ще се състои.

1964 г. 340. (12 юли). Само при налягане на цялото същество резултатите от налягането няма да се забавят. Половинчатото налягане, когато някъде остават още любимите хлебарки, няма да донесе желаните следствия. При пълносърдечно налягане или устременост в неговата орбита се въвличат всички обвивки и тогава и насън, и наяве реакциите на микрокосмоса съответстват на пълнозвучността на устрема. Ако знаехте каква сила представлява еднорогът на устрема, нямаше да раздробявате неговата енергия с разпръскване, често в диаметрално противоположни посоки, когато по закона за наслагването на силите се намаляват съответно и следствията, в зависимост от ъгъла на разминаване. Възможности се дават постоянно, но тяхната реализация се достига само с пълнота на устрема. Също така и съзнателното сътрудничество с Тънкия Свят се постига по същия път. Ще отбелязваме грижливо всички знаци. Такава грижливост е също магнит. Малко се замислят над проявите на съзвучието. Но нали и Общуването с Нас е възможно само при съзвучие на това, което е във

вас, с Нашата Светлина. Затова Светлината в себе си се утвърждава усилено, с цялото напрежение на силите. Нашата Светлина може да се види със Светлината в себе си. Ще Наречем преминаването стъпало съзнателно утвърждаване на Светлината в себе си. Дошло е време, когато всички други попечителства се отместват на втори план, а на първи остава основната задача - да се събере Светлина колкото е възможно, колкото може да вмести привляклото я съзнание. Трябва ли да се повтаря, че натрупването на Светлина, толкова неявно и незабележимо тук, на Земята, в Надземния Свят ще се окаже по-ценно от всички земни достояния, които там губят всякакъв смисъл и значение. Но Светлината остава, за да свети и наоколо, и на самия носител на Светлина, позволявайки му да се докосне до Сферите на Светлината и да пребивава в тях. Ако се съпоставят низшите безпросветни сфери със Светлината и Сферите на Светлината, то може да се разбере доколко е нужна Светлината за духа и особено - там. Изразът: В Твоята Светлина ще видим Светлината, е пълен с най-дълбоко значение. Искам да Отпечатам с огнен печат в съзнанието следното положение: Светлината се събира, акумулира и възприема тук, на Земята. В Надземния Свят е късно да започнете да мислите за Светлината, ако нейните елементи не са започнали да се събират в плътното съществуване. Тъй като законът гласи, че на имащия се дава, а от нямащия ще се отнеме и това, което има. Казано с други думи, трябва задължително да имате поне малко, за да има към какво да се приложи. Оттук дълбоката значимост на всяко светло начинание, тъй като дори към искрицата може да се добави, но към нищото - само нищо. Такива начинания са като зрънца Светлина, които непременно ще прораснат в своето време и ще дадат плод. За малките начинания няма да забравим. Пшениченото зърно е малко, но храни милиони хора. Светлосеячът на зърна Светлина в земния свят, в Надземния Свят ще се окаже събирач на щастие.

1964 г. 341. (М. А. Й.). Нашият стремеж да бъдем по-близко и заедно е взаимен. Магнитът на взаимния устрем се напъга на двата полюса, само че, може би, първичният импулс идва от мен. Аз изпращам сърдечната енергия и близко звучащият отговор. Най-просто от всичко силата на Агни се акумулира с любов. Силата на взаимността в този процес играе водеща роля. И устоите на моста на щастието съзнателно и целеустремено се усилят на двата бряга. Ще отхвърлим изцяло всички колебания, всички съмнения за невъзможността на това явление. За този, който умее да обича, няма невъзможно. В моите писма е дадена тази основа на нашата взаимна и отдавнашна връзка, която позволява да се знае твърдо пътя и възможностите на духа. Трябва само още да се укрепи неотречимостта на тези възможности. Всичко се достига с работа върху себе си, само върху едни чувства няма да долетите, ако тяхната сила не се проявява в действия всеки ден. Изпращам своята сила на сърцето за претворяването ѝ в живота. Искам да утвърдя пълно разбиране на това, че само в прилагане в живота расте силата на светлия Агни. Облеклото на духа се подготвя сега в живота всеки ден. Само в него можете да се доближите близко и да бъдете с Тези, Които

са си Приготвили това облекло отдавна и ви Помагат да пригответе своето, за да можете да бъдете още по-близко.

1964 г. 342. (Гуру). Силата на връзката нараства с ритъма на Общуването. Неизменността на ритъма служи като гаранция за неговото продължение извън пределите на земното съществуване.

1964 г. 343. (13 юли). Настоящото е следствие на миналото. В него нищо не може да се промени. Всеки опит ще се отнася за бъдещето. За Нас всичко е само следствие. И ако настоящето като следствие на миналото не може да се промени, то бъдещето е пластично в ръцете на човешката воля. Когато променяме нещо в настоящето всичките усилия така или иначе се отнасят за бъдещето, дори и да е най-близкото. Искам да подчертая, че ако в дадения момент се извършва нещо подлежащо на прекратяване, то трябва да се изразходва много енергия, за да се спре ставащото в най-кратко време. И все пак между настоящия момент и прекратяването трябва да мине известно време, тъй като моментът на прекратяване по отношение на настоящето все пак е в бъдещето, макар и най-близкото. Когато Казвам, че бъдещето е пластично в ръцете на човека, Имам предвид, че бъдещите следствия могат да се оформят в настоящето отрано, в известен промеждутък от време, в течение на който пространствено се кристализира желаното следствие за възплъщаването му в „бъдещото настояще“. Късно е да започнете да променяте нещо, когато то се е проявило вече в настоящето, бидейки резултат от заложили по-рано причини. Сферата на причините, творими в настоящето е в ръцете на човека, и затова те могат винаги да се творят по своята воля за оформяне на желани следствия. Колко пъти вие наблюдавахте как не се удаваше да се изменят в настоящето едни или други условия, силно нарушаващи желаното течение на живота. Това се случваше защото вие се борехте с вече оформилите се следствия, докато в същото време с тях изобщо не трябва да се борите. Нека те да отзвучат в настоящето, тъй като имат причини. Силата на тяхното настоящо звучене трябва да се пропусне покрай съзнанието, без да се съсредоточавате върху тях и да изразходвате своите сили за тях. И тогава е възможно волево да се оформи бъдещето в желаната форма, вече вътрешно свободен от проявяващите се в дадения момент следствия.

1964 г. 344. Превръщам неуспеха в успех, а неумението – в опит. За в бъдеще запомнете, че не трябва да се огорчавате от привидния и временен неуспех, но спокойно, уверено и просто, и заедно с Мен може да постигнете и да извършите това, което в дадения момент изглежда трудно или даже невъзможно. Ако сте с Мен, то ще победите винаги. Да се порадваме на това, че може така успешно да се учите в живота и върху живота, ако Владиката е в сърцето.

1964 г. 345. (М. А. Й.). Трябва да се позволи на черните снаряди да прелетят. Да се пропуснат стрелите на злото покрай себе си или да ги приемете в Щита - това значи да ги посрещнете в пълно равновесие на духа. И когато тяхната сила се е разрешила, тогава те

са безсилни да творят зло и тогава е особено благоприятен моментът за действие или за нанасяне на обратния удар. Щитът е здрав в твърдата и силна ръка, също както и копие то или мечът. Силата и устойчивостта са доблест за воините на Светлината. Представете си какво ще се случи, ако воините вместо да се сражават започнат да преживяват и да се задават в собствените емоции. Знаете колко губителна е емоцията на страха или съмнението, или неувереността. Знаете как действат тези помрачители на духа. Радостта от битката и радостта от победата са съдба на този, който е отсъден за победа. Отсъденият победител няма да допусне помрачителите да го лишат от радостта на победната борба. На победителя на тъмнината Владиката отваря вратите към щастието от съвместната борба и съвместната победа.

1964 г. 346. (Гуру). Дори и дъгата се огъва с търпение. Търпението и трудът ще превъзмогнат всичко. Така мъдростта на народа утвърждава необходимостта от търпение и труд във всички начинания, достойни за неговото прилагане. Толкова повече е приложимо това в процеса на прилагане на психическата енергия. Трябва само вашето търпение и вашият труд да надвишават нетърпението и опитите на вашите <...> и на тези, зад гърба на които те се опитват да се скрият. Да добавим към своите усилия и труд и търпение.

1964 г. 347. (14 юли). Може ли да разчитате на нещо или на някого освен на Водещия? Само на Йерархията. Всичко останало е нездравно. Повече от всичко са ненадеждни думите и настроенията на човекоподобните. Ще трябва да вземете това под внимание в своите планове за бъдещето. Човешката психика е неустойчива сама по себе си, тъй като нейното състояние зависи от множество различни причини. Движенията, протичащи в обвивките и потокът от материални частици, протичащи през всяка от тях показват, че човекът е процес. И животът се заключава в смяната на явленията. Когато Говорим за постоянство, Имаме предвид постоянството и нерушимостта на основите. И когато се казва, че Владиката е Неизменен, се говори за Камъка на Основата, който е поставен в главата на ъгъла. Сред бързо преминаващите човешки дела, мяркащи се в непрекъснатата смяна, Камъкът на Основата остава неподвижен, тъй като е заложен за хилядолетия. В Него може да се намери опората и мощта на устойчивостта. Аз Съм Камъкът на Вечната Основа на Живота.

1964 г. 348. (М. А. Й.). Разпределението по лъчите се осъществява по съответствие. Но е необходимо натрупване на елементи, съзвучни на Лъча. Лъчът се изпраща на тези, които вървят след Владиката. Асимилацията на неговите вибрации създава натрупване в Чашата и тогава, когато е отхвърлено тялото, магнитната сила на светлоносните отлагания започва да действа вече не свързана със съпротивлението на плътната материя. Ако тези натрупвания не са от Светлината, а от тъмнината, магнитното привличане действа към полюса на тъмнината. Тъмнината е магнетична и пълчищата от неочистени духове непреодолимо се

привличат към фокуса на съзвучните им притегляния. Законът за съзвучие действа също и тук. Натрупването на кристалите на огъня се извършва в земния живот. Светлият Агни и пояждащият огън действат мощно, но в различни сфери и човекът е магнит, постоянно привличащ към себе си елементи на огъня, който може да бъде или творещ огън, или пояждащ огън.

1964 г. 349. (Гуру). Вдъхновението и подемите или полетите на духа са преходни явления, но ритъмът на Общуването е вече постоянен и възможността да се почерпи от него е постоянна. Така сред потока и смяната на явленията се установява нещо устойчиво в своето постоянство и даващо възможност да имате здрава основа под краката. Вас ви е поразявало откъде е у нас несломимата вяра в бъдещето и Делото на Владиката. Ще кажа: от постоянството на ритъма на Общуване. Трудно е да бъде установен, но установен твърдо той вече носи като на крила над променливостта на външните условия.

1964 г. 350. (15 юли). Трябва да се установи еднаквост на състоянията на съзнанието при всички условия на текущия час. Недопустимо е духът да стане жертва на своите обвивки. Робът се бои от своя стопанин, а обвивките са роби, и духът е техен стопанин. Те са създадени да се подчиняват безпрекословно и с радост. Именно радостта да осъзнават, че свободната воля може да се разпорежда с тях. Тази свобода е особено проявена в така наречените произволни движения на тялото, но и всички непроизволни процеси могат да бъдат подчинени на волята или, във всеки случай, в една или друга степен да се намират под нейното въздействие. Разбира се, нужна е продължителна тренировка, за да се подчини на волята и тази област. Ще помним само, че волята, този огнен дар от небето, може да расте и да се развива безпределно и че безволното същество е поругаване на достойнството на човека, това е хула на човешкия дух, с това са позорни и всички човешки слабости и пороци, че поробват волята и превръщат човека в нищожество. Разбира се, може да има силна зла воля, растяща в проявите на тъмнината, но това е вече областта на сътрудничеството с тъмнината и пряк път към бездната. В света на двуполюсността всичко притежава противоположности и волята е свободна да избира всяка от тях.

1964 г. 351. (М. А. Й.). Всяка борба с тъмнината донася свой опит.

1964 г. 352. (16 юли). Много може да се постигне с неотклонно съблюдаване на сроковете.

1964 г. 353. (М. А. Й.). Ужасните налягания не могат да се избегнат, те съпровождат изострящата се възприемчивост на центровете. Символът на Атлас, носещ земната тежест, е символ на човека с отворени центрове. Трябва да се види и Светлината, трябва да се види и тъмнината. И колкото по-ярка е Светлината, толкова по-рязък е контрастът с тъмната безпросветност. За биполярното зрение са видими двата полюса на единната вещ. Космическата радост и световната скръб също са достъпни за изостреното чувствознание. Ще попитат за какво му е да скърби на победилият дух. Отговорете:

но милиони други, вървящи в мрака, не са победили. И скръбта и грижата е за тях. Каин отговорил, че не е пазач на своя брат. Но победителят е на стража заради всички, тъй като носи върху себе си тежестта на света. Да разберем най-последно, че тя не е лична, а пространствена и общочовешка. И вървящият към Владиката я споделя според силите си с Тези, Които са Приели върху себе си отговорността за Земята. Мисълта за помощта на Йерархията на Светлината свидетелства за разбиране на Великото Служене.

1964 г. 354. (Гуру). Когато тъмнината се напруга трябва да заприличате на кълбо, което представлява символ на великото равновесие. Всички енергии се събират вътре и без крайна необходимост не се насочват навън. Мълчанието е най-добрият пазител на равновесието. Сдържаността е ценна с това, че аурата е затворена и не подлага своите излъчвания на случайни удари или въздействия. На обръщането от страна на хората, разбира се, е необходимо да се отговаря, но сам да се обръщаш може само в случай, че няма друг изход. Тъмните се стараят да се захванат за всяка устремена извън пределите на аурата енергия или издатина от нейните излъчвания. Това трябва да се знае и да се държи заградителната мрежа равномерно затворена. Спокойствието на духа е защита от злото. Трябва да помислите за всяка външна активност преди да я проявите.

1964 г. 355. (17 юли). Равно горящият пламък е за предпочитане пред кратковременните пламвания. Но как да се удържи тази равномерност, когато вихрите от низшите слоеве се устремяват към носещия пламък? Вече знаете, че качествата на духа са един вид контейнери с огньове. Качествата на духа са ценни със своето постоянство. Временното мъжество или спокойствие, сменящо се от страх и безпокойство не се ценят от Нас, тъй като вместилищата само за кратко всички качества на пламък. Огънят трябва да гори винаги, както това е било в светилището на древния храм. Светая светих в човека – това е сърцето. И огньовете на сърцето се поддържат от погасване с всички сили на духа. Както по-рано, така и сега угасването на пламък в Светилището се е наказвало и се наказва със смърт. Смъртта на духа е по-страшна от смъртта на тялото, тъй като на Земята няма по-отрицателно явление от умъртвеното сърце.

1964 г. 356. (Гуру). Няма да се огорчаваме от мълчанието на съзнанието, тъй като това е моментът, когато то събира нови сили за нов подем и разширяване. Пулсацията на съзнанието е също така естествена, както и пулсацията на сърцето. Развитото съзнание не остава без ритъм.

1964 г. 357. (М. А. Й.). Когато войникът в хода на боя копае окоп, то той се разполага в него като стопанин и трайно, макар и да знае, че във всеки момент ще го остави, ако има заповед. Така също и ученикът устройва своя живот така, както трябва, помнейки при това, че на Земята няма нищо постоянно и здраво и че всичко, което го заобикаля, се дава само временно. В това непостоянство на обкръжението трябва да се постигне постоянство на осъзнаването, че

истинският дом е в духа, а всичко външно, даже при загриженост за него, е непостоянно и кратковременно. Разбирането на свойствата на противоположностите се усвоява практически и тогава вечното във временното и постоянното в непостоянното ще намери своето място в съзнанието.

1964 г. 358. (18 юли). Когато външните обстоятелства са особено объркани и нехармонични, тогава е особено добре да се пази равновесие. Има условия, когато външно нищо не може да се измени. Да се дразните и огорчавате е безполезно, но ще бъде голямо постижение да се задържи равновесието при такъв хаос. В това и ще се заключава преодоляването. То не се удава лесно, тъй като всичко външно се противопоставя и се стреми да наруши именно това равновесие. Изходът, решението и спасението е единствено само в това да се удържи то на всяка цена. Можете да заставите тази сила на хаотичните противодействащи енергии да ви служи, насочвайки я към утвърждаване на равновесието. Лесно е то да се запази в тишина и покой, когато нищо не тревожи и не безпокои. Но заслугата няма да е в това, а в това то се съхранява при напълно невъзможни условия. И колкото по-лоши са тези условия, толкова по-голямо е достижението, ако равновесието е постигнато. Свойствата на характера на близко стоящите също могат да предизвикват раздразнение и да помрачават. И това е също добре, тъй като в крайна сметка се изработва имунитет на духа и срещу подобни въздействия. Въобще добро е всичко, което дава възможност да се закалява духът, запазвайки равновесие при най-тежки условия.

1964 г. 359. (М. А. Й.). Виждаме как сте измъчвани от тъмните твари и техните волни и неволни помощници. Но през това трябва да се премине без да се забавя крачката и без да се губи равновесие. Това е едно от най-неприятните, но неизбежни изпитания. Кармата поставя в условия на неизбежност, поставя за определен от Учителя срок, когато на тъмните се дава известна свобода на действие, за да се утвърдят в изпитвания точно определени качества. През това изпитание преминахме ние, през него преминават всички, които искат да застанат по-близо до Владиката. Ако не се научим да противостоим на адовите пълчища, то как ще можем да помогнем на Владиката в делата на Светлината? На Него са нужни опитни, силни, закалени в битките воители. Безволните лигльовци, нищожества, лесно поддаващи се на тъмните въздействия, не са нужни. Противодействията и въздействията могат да бъдат с най-различни свойства, но всички те, колкото и да са трудни, трябва да бъдат посрещани в равновесие на духа. Победата ще се заключава в удържането на това равновесие. То ще откупи стократно временно причинения ущърб и ще възнагради за всички преживявания, тъй като не е особено приятно когато бесовете досаждат и вредят упорито, настойчиво и злонамерено. С всякакви хитрости удрят в една точка, за да нарушат равновесието. Не може да се поддадете, но може да се запази суровост, суровостта на спокойствието, невъзмутимо от тъмнината.

1964 г. 360. (Гуру). Учителят показва мощта на тъмнината на нейния победител. Каква е ползата от тези, които растат в парникови условия. Какво може да им се довери и какво да им се поръча? Няма ли да се спънат в първото препятствие или противодействие. Какво струва самоувереният войняга, не познаващ силата и изискаността на тъмните подходи, нито сплотеността на служителите на тъмнината, тяхното упорство и злоба, не познаващи нито жалост, нито пощада. Те действат вкупом. Тъмнината има свой дозор. Всеки носител на Светлина е на прицел за тях. Ако е Бил изкушаван даже Спасителят, то няма неизбежното ще отминете вас, вървящите към Светлината. Съберете своите сили. Кой знае, може би избавлението е вече близко, тъй като всяко изпитание има край. Но се дръжте, за да устоите до края. Победата ще се заключава в удържане равновесието на духа.

1964 г. 361. (19 юли). Хората очакват някакъв подем или вдъхновение за придвижване, но трябва винаги, при всякакви настроения да се движат напред. Възможно ли е това? Възможно е, тъй като във всяко време може да се проявява лик, достоен за ученика. И съдържаността, и спокойствието, и всички други качества на духа могат да се удържат постоянно, без очакване на полети. Моментите на вместиране на всички свойства на пламъка не са гаранция за наличието им, когато тези моменти преминат. Винаги готов - може да каже само духът, закален в преодоляването на своите недостатъци. Как може Водещият да разчита на пълнозвучно сътрудничество, ако воденият не е във форма и сам се нуждае от помощ. Болшинството последователи на Учението мислят и се надяват на помощ и са малко тези, които не искат да вземат, а да дават. Даващите сътрудници са особено ценни, тъй като е трудно да се дава, когато на самия теб не достига въздуха в отровената атмосфера на низините. Затова има толкова много вземащи.

1964 г. 362. Възможността се явява понякога в резултат на усилията и стремежите на много животи. Малко е да имаш възможност, трябва още и да я удържиш. Удържането на възможността е въпрос от голяма важност, тъй като изгубената или пропусната възможност обикновено не се връща. Необходими са цял ред нови и понякога напрегнати усилия, за да се възстанови. Учителят изпраща възможностите. Вашата задача е не само да ги реализирате, но главно да удържите завоюваното. Много упорство и издръжливост трябва да се прояви за привикването на организма към новата възможност. Нужно е разбиране на важността на достижението. Хората умеят да съхраняват пари и скъпоценности. Но няма загриженост за това да се съхранят ценностите на духа. Главен враг на възможностите и тяхното укрепване представлява ежедневието и външните условия на живота. Често поставят тях в съзнанието на първо място, измествайки новата възможност на втори план. А после, когато се наслои затъмнението от грижите на деня и си отиде родилата се възможност, тя не може да се възстанови. Съпротивляемостта срещу въздействията на обкръжаващата среда трябва да бъде изработена и придобита на всяка цена, тъй като без

тази способност не може да се установи имунитет на духа. Когато ученикът или Нашият Посланик се изпраща в Света се предполага, че той е достатъчно силен, за да не се поддава на въздействието на обкръжението, в което му се налага да пребивава. Този, който иска да се доближи до Нас, не може да направи това докато неговият устрем не преодолее въздействието на неговото обкръжение. Много мъжество е нужно, за да се издигне духът над тях. По време на тази борба трябва да се помни, че грижите на текущия час, колкото и значителни да изглеждат, след известно време ще си отидат в миналото, както са си отишли хиляди други, някога звучали с пълна сила и сега забравени и, отивайки си, ще се заменят с нови, също така ярки и изискващи всичките сили и внимание, за да закрийт невидимата действителност и да нанесат ущърб на духа. Това и ще бъде измама, или илюзия на Майя. По този начин често за лечената чорба на временните отстъпки пред илюзиите на преходния час се изпуска най-нужното. Но земната Майя ще свърши и всички грижи ще си отидат, както и всичко, което сега заема полето на съзнанието. Какво ще занесем ние там, където са нужни натрупвания на духа и където всяка удържана възможност ще разцъфти със своя цвят.

1964 г. 363. Каква е ползата за човека от целия му труд, с който той се труди под слънцето? Целта на целия труд е да се придобият нужните качества на духа. Целта не е в самия труд, а в този опит, знание и развиване на способностите на духа, които носи на човека неговият земен труд. Но се извършва подмяна на понятията. Трудът става самоцел, а не средство за достигане на невидими натрупвания. Целта е да се съберат кристали на огньовете, а средството – трудът и земните грижи, дела и всички сложности и трудности на живота. При тази замяна на основната цел с друга цел се осъществява изместване на основните понятия и като цел се поставят средствата, които сами по себе си са лишени от краен смисъл. Лишеният от реална цел живот става безсмислен и духът се задъхва в тъмницата, създадена от собствените ръце. Решението е в ясното осъзнаване на истинската цел на битието на човека на Земята и в световите. А краткото земно съществуване е единствено само подготовка за съзнателното пребиваване в Надземния Свят. Ето защо и се отделя необходимото време за събиране на необходимите за това елементи в течение на земния живот. Човекът на Земята е само събирач на това, с което той ще живее в Невидимия Свят, където царства мисълта и където всичко се движи от мисълта и където натрупванията от мисли представляват това единствено неотнимаемо богатство, което човек отнася със себе си от Земята.

1964 г. 364. (Гуру). Непокколебимост и твърдост, мъжество и устременост - така е заповядано на всеки ученик. При тези условия може да се расте. Не трябва да си тревичка, огъвана от вятъра. Духът е несломим. Проявявайки упорство в движението към целта, ще достигнем до целта.

1964 г. 365. (М. А. Й.). Чудесата се сътворяват с любов. Чудото е отменено и животът стана чудесен, пълен с чудни и необичайни явления. Самият живот е вече чудо. Утвърждавайки

необикновеното в обикновеното извършваме законно чудо. Всъщност пътят на йога е именно утвърждаване на необикновеното. То е на всяка крачка, трябва само да се види, но има толкова ненужни неща пред очите. И очите се устремяват към земното. Равновесието се заключава също и в това да се уравновесят в съзнанието Надземното и земното, без да се дава превес нито на едното, нито на другото. Ако се даде превес на Надземното се получава витаене в надоблачните висини, а оттук – непрактичност, откъснатост от живота и в резултат „идеалните лигльовци“; ако се даде превес на земното, гласът на духа ще замлъкне и триединната същност на човека ще стане двуединна, тоест двукрака. Равновесието е в средния път. На Изток са го наричали златен. Дава се нов аспект на качеството равновесие. То се заключава не само в спокойствието и умението да владееш себе си, но и да намираш средата във всичко, тази тясна пътека на щастието, водеща в живота. По земному тя може да изглежда като нещастие, но семето се познава по плодовете, а същността на явлението – по неговите следствия. И тясната пътека, водеща съзнанието във вечния живот на духа, отваря пред човека вратата в Безпределността. По този път се достига безсмъртието, тоест степента на непрекъснато съзнание.

1964 г. 366. (Гуру). В общата схема на нещата понятието „Гуру“ остава свещено. Това е този, който е призовал, който е отворил най-близкия път и който е гарантирал пред Висшите. Гуру трябва да се счита за Посланик на Висшите, като за мост, съединяващ с Тях. Всеки може ясно да си представи какво щеше да бъде с него ако неговият Гуру не беше го срещнал по пътя. Кой би приповдигнал завесата от очите, кой би отворил книгите, кой би приближил към Владиката? Така Гуру, Владиката и Майката са понятия, водещи към Светлината. Няма да принизим нито един, тъй като това са стъпала на Светлината. Ще почетем Владиката. Ще почетем Майката. Ще почетем Гуру и на всекиго ще въздадем дължимото. Понятието Гуру в Учението на Живота е опазено. Казано е: всички имайте Учител на Земята. Понятието Гуру е възвеличено от мисълта на Изтока. То се разпростира върху тези, които водят учениците по горния път. Признателността към Гуру е водеща мощ.

1964 г. 367. (23 юли). Нужно е много доверие, несломимо от нищо, за да се върви непоколебимо и стъпвайки твърдо. Ако всяка ваша крачка се въвежда съзнателно в бъдещето като носеща следствие, то и направлението на вашето движение остава неотклонно. Имайте вяра в Мен докрай. Вярата е мощна сила, това е огнен двигател на духа, това е предусещане и предвиждане на бъдещето, проявено в чувствознанията на сърцето. За доверие Говорим на всички приближаващи, а за вяра - на най-близките. Вярата твори чудеса в областта на духовния живот. Най-яроостните нападения на тъмните се разбиват в щита на вярата като гигантски вълни в скала. Така от огнения камък на пламенната вяра се разлитат на пръски противодействията, хитростите и злонамеренията на тъмнината. Имайте вяра и ще достигнете до Нас. Така или иначе, но трябва да се живее и трябва да се движите към бъдещето, тъй като времето върви, времето не чака. Тогава не е ли по-добре цялото време, което е

налице, да се отдаде на Служене на Светлината. Тъй като ако всеки започне да служи на тъмнината или да бъде съзвучен в нещо с тъмнината, то и тъмнината ще предяви своите сметки когато настъпи срока и ще се наложи да се плати по сметките за всяко отстъпление, за всяка слабост, за всеки недостатък, непреодолян в себе си. Затова Говоря за преодоляване и победа, защото победителя не го съдят и на победилия себе си всичко се прощава. Ще можете ли напълно да вместите Моите думи за преодоляването и победата? В тях звучи радостта от освобождаването на духа от властта на земните притегляния над него. Зова към свобода и Искам да Дам на вашия дух крила. Но знайте, че без пламенна вяра в безпределните възможности на духа няма да израстат крила и няма да полетите.

1964 г. 368. Деца Мои, любими деца, не ви Поставям пред лицето на трудностите на живота, за да обременя, а защото Искам да ви приближа още повече и да ви утвърдя в Светлината. Дървото също се укрепва с корени срещу вихрите и ветровете. Искам да ви утвърдя в явленията на Светлината и да изработя във вас тези качества на духа, които са необходими за съвместна работа с Нас. Ние Вървим на предела на огнените напрежения. И как ще можете да ги издържите, ако не бъде подготвен вашия организъм за суровите и трудни условия на живота. Целият ваш живот е пред Нашия поглед. Аз Казвам, ще победите всичко, ако сте с Мен. Затова застанете още по-плътно по-твърдо и по-близо, ако искате да достигнете.

1964 г. 369. (М. А. Й.). Двата свята, Невидимият и видимият, вървят към съединение един с друг. Сферата на обединение на световите е човешкото съзнание. Огнената действителност не познава това разделение. В съзнанието, вместило единството, всичко е единно. Но в представите на множеството световите са разединени. Най-близката задача на еволюцията е тяхното ново съединение, както е било някога, когато обвивките на хората не са били толкова плътни. Следователно обединението на световите предполага и изтъняване, тоест разреждане на плътната обвивка, за да могат през нея да постъпват вибрациите на Тънкия Свят. Те постъпват и сега, само че се тълкуват по друг начин, или се отричат изобщо. Отричането на несъмненото е болест на века. Трябва да се разрушат вавилонските стени на разсъдъчното отричане. Сега главният фокус на прилагане на Енергиите на Светлината, изпращани от Твърдината, е човешкото съзнание. Толкова втвърдени и плътни залежи трябва да се разтопят. Огнените Енергии чукат във всички пори на човечеството и трябва да им се даде достъп, иначе взривът е неизбежен. Те могат да бъдат приети от отвореното и без отричане съзнание, и тогава асимилацията на постъпващите Огнени Енергии става възможна. Стената на отричането трябва да се пробие. Но колко тромави са хората в приемането на всичко ново. Ако това ново може да бъде превърнато в зло, то се приема охотно, но всяко добро начинание се посреща с яростно противодействие, сякаш хората се боят от всяка искрица Светлина. Но движението на еволюцията е непреодолимо и трябва или тя да се приеме, или да се загине, тъй като Космическите вълни на еволюцията в крайна сметка ще пометат всички противодействия.

1964 г. 370. (М. А. Й.). Защо е толкова трудно постоянното помнене за Нас? Не е ли затова, че някъде са се загнездили още неизживени слабости на духа? Освободете се от тях и полето на съзнанието ще стане свободно за прилагане на Нашите енергии. Трябва да се постъпи така и да се постигне това, че съзнанието винаги да бъде свободно. За това то трябва да стане просто чисто, свободно от боклук, от малките ненужни мисли, от всичко, което без всякакъв ущърб за себе си и за когото и да било може спокойно да бъде изхвърлено от съзнанието. В този смисъл контролът над мислите е особено необходим. Просто боклукът се заменя с истински ценности. Само помислете колко нищожно и задръстено е еснафското мислене! Ако си направите труда за очистване на себе си от мисления боклук, колко бихте преуспели! Но този контрол и постоянно почистване са необходими преди всичко за тези, които са се докоснали до Светлината. Привичните бълхи на мисленето пречат много. И тогава постоянното помнене за Нас ще стане възможно и достижимо.

1964 г. 371. (24 юли). Разпространението на мислите в пространството има много сложен рисунък. Едни мисли висят около своя създател и невидимо насищат със своята същност цялата атмосфера наоколо. Мислите, насочени към хората, се устремяват към тях през разстоянията които ги отделят. Мислите, изпратени съзнателно надалеч, достигат обекта на пратката. Способността на мисълта за движение се влага в нея от породителя на мисълта. Има мисли крилати и има мисли лишени от крила. Мисълта притежава магнитната сила да привлича съзвучни мисли към себе си и на свой ред се привлича към съзвучните мисли. Мисълта в пространството расте именно благодарение на своите магнитни свойства. Мисълта притежава свойството да се уплътнява и даже да кристализира в устойчиви образувания. Мисълта е неунищожима, тоест нейното вещество не може да бъде унищожено. Срещу страничната мисъл може да бъде създаден заслон срещу нейното проникване. При това трябва да се помни, че мисълта, чуждата мисъл обикновено прониква в съзнанието по съзвучие. Мисълта за страх няма да влезе в безстрашното сърце, тъй като няма в него родствени елементи. Имунитетът на духа срещу заразяване с негодни или низки мисли зависи от отсъствието в него на елементи, съзвучни на низките мисли. Когато тъмните отровители изпращат вълни от убийствени мисли, те търсят в аурата на своите жертви макар и най-малката опашчица от недобри мисли, за да се захванат за нея и да проникнат в съзнанието. Затова толкова упорито Твърдим за очистване и контрол над мисълта. Докато очистването не е завършено, контролът трябва да бъде особено суров. По-късно, когато аурата се очисти окончателно, щитът срещу странични и вредни мисли ще служи на утвърдената честота. Чувствата на раздразнение, страх, униние, недоволство с това не са добри, че са много тясно свързани помежду си с една и съща основа, която може да се нарече тъмнина и затова допускането в съзнанието на мисли от един такъв вид създава канал за привличане на тъмни мисли от друг и съзнанието се залива с тъмнина или се затъмнява, превръщайки се във фокус за магнитно

привличане на нежелани, негодни, недостойни и низки мисли с всевъзможни оттенъци. Така например тъмните мисли на съмнението мощно привличат към породителя и поток от мисли на пръв поглед нямащи никакво отношение към съмнението. И когато той е допуснат, след него следва цяла редица родственици, познати, минувачи и всякаква сбирщина и измет. Едните се захващат за другите и влизат без питане и покана. След съмнението следва неувереността, колебанието, неустойчивостта, беззащитността, страха, безнадеждността, а после вече автоматично разрешаване на постъпки и слабости, които при защитено състояние са били недопустими. Силата на съпротивление отслабва и ако човек е отхвърлил пушенето, той започва да пуши, ако е отхвърлил пиенето - започва да пие и така нататък. С една дума, той се потапя в обятията на тъмнината заради допуснатото малко змийче на съмнението, за опашката на което веднага са се заловили тъмните твари. Ще помним, че тъмните са винаги на стража, за да нанесат поне някаква вреда. Те знаят прекрасно, че най-голяма вреда може да бъде причинена когато е пусната поне една тъмна мисъл. Затова особено се опасявайте от малките мисли. Големата е лесно да се забележи и да се опазите от нея, засилвайки контрола, но малката изисква особено остро внимание. Аурите на хората, с които животът налага да влизате в съприкосновение, често се явяват разсадници и развъдници на най-гнусни мисли. Съприкосновението създава канал за връзка и ако е отслабен дозорът, отровата може да проникне. Ниските слоеве на астрала и низките мисли са ужасно заразителни и ако имунитетът на духа не е утвърден, опасността от заразяване е огромна. Можете да се отбранявате с Владиката, когато Владиката живее в сърцето, но за това сърцето трябва да бъде чисто. Трябва да се мисли за очистването на сърцето, тъй като чистото сърце е силен магнит за светлоносните и чисти мисли.

1964 г. 372. (25 юли). Приятелю Мой, ще разбирате сътрудничеството като съзвучие, взаимната любов - също. Кръгът на обединените съзнания е мощен със съзвучието. То не може да бъде установено изведнъж, нужно е време. Някой път за улягането се изисква цял живот. Ъглите на разминаване се изглаждат с години. Ако пък съзвучието се установи изведнъж, значи то вече е било достигнато в миналото. Най-добре е настоящето и миналото да се разглеждат като стъпала към бъдещето. Тогава всяко от тях придобива смисъл и значение на целеустременост. Тъй като всяка дума и действие може да се направи целеустремено, както и всяка мисъл. Това тройно съзвучие на дела, думи и мисли мощно ще придвижи напред и ще приближи до Мен. Необходимо е да се отбележи, че желанието и стремежа да се доближиш още по-близо често не хармонират с мислите и делата - езикът продължава да бърби, а мисълта затъмнява пространството. Това несъответствие трябва да бъде изживяно. Цялото същество на човека като летяща стрела се устремява съзвучно в полета. Това и ще бъде пълнота на устрема. Тогава може да се говори за монолит на действието. Монолитът на действието е проявен тогава, когато всички обвивки вибрират в една тоналност. Ако някоя от тях се опитва да звучи в

своя тоналност, тази тоналност се пренастройва на желаната вълна. Тъй като микрокосмосът на човека е така създаден, че да се подчинява на водещата воля. Човекът е господар в него. Преди да се осъзнае властта над всяка плът и да се утвърди, тя трябва да се осъзнае и утвърди над своя собствен апарат, изпълнен с най-чудни възможности. Но за съжаление тези възможности, даже достигнати, много често се изпускат поради небрежност или неумение да бъдат удържани. Да се върви пълнострунно значи с всички сили да се стремите да удържате и укрепвате всяко достижение. Ако искате да преуспеете използвайки всички възможности на духа, напъгайте огнено цялото свое същество за достигане на поставената цел. Но къде и доколко ще напреднете, ако единият крак прави крачка напред, а другият – назад. Няма да придвижи и тъпченето на място. Възлите на съпротивление срещу хармонията на устременото движение пламват вътре като огнища на въстание против върховното решение на волята за движение към Светлината. Ето пламва димният огън на недоволството или раздразнението, ето започват да пушат пламванията на съмнението, унинието, страха, суетливостта и всички други изживявани отрицателни качества, които продължават да помрачават пътя и да задържат напредъка към Светлината. В своя вътрешен свят, където господар е самият човек, се допускат въстания и съпротива на обвивките, не желаещи да се подчинят на волята. Астралът иска да излезе изпод контрола, умът се бунтува, не подчинил на себе си своеволието на мислите. И тялото въстава като непослушен роб срещу своя господар. Но всичките три трябва да бъдат безусловно подчинени и трябва да капитулират безпрекословно. Тъй като ненапразно и не без причина са носели власеници и са изтезавали непослушната си плът тези, които с такива тромави методи са се стремили да утвърдят властта над своите обвивки. Няма да им подражаваме. Но добре ще запомним, че противодействието и съпротивлението на обвивките трябва да се преодолее и това може да се постигне с постоянно и неуморно упражняване и прилагане на върховната власт на духа над тях, власт, която е дадена на човека в своя потенциал от началото на времето. Няма да се преуморим в това най-нужно дело, тъй като пред човека лежат два пътя: пътят на поражението и пътят на победата.

1964 г. 373. (М. А. Й.). Какво ще предпочетем пред щастието от сливането в духа? Щастието от сливането ни отваря вратата към висшите възможности. Научете се да обичате, умейте да обичате със светлоносна, извънлична любов и с нея ще достигнете всичко. Когато говоря за извънлична любов искам с това да кажа, че силата на това чувство се разпростира върху миналото и бъдещето извън пределите на този отрязък от време, в който е ограничен животът на личността, тоест нейното земно въплъщение. Ще наречем тази любов извънвременна и извънтелесна, тъй като тя не е свързана нито с времето, нито с тялото. Когато тя расте неотклонно, а за нейния ръст няма предел, и става сила, тя може да се приложи в сферата на трансмутация на низшите свойства на човешката природа във висши. Колко усилия бяха положени в миналото за да преодолеете себе си и да победите, и колко от тях са били напразни.

Аз ви казвам, ще победите себе си с любов. Ще победите себе си не с любов към себе си, а с любов към Владиката и към този, Който ви е Призовал и е Приближил до Него. За трансмутиращата и преобразяваща сила на любовта мислят малко. Прилагат много способности, изпускайки най-надеждния и най-близкия. Ако действително обичате така, както мислите и говорите, то с тази сила, устремена съзнателно към преобразяване на своята низша природа можете да достигнете това, което не може да се достигне с никакви упражнения, медитации, молитви или убиване на плътта. Впрочем, последното върви срещу Закона на живота. Тъй като плътта е дадена на човека не за да я убива, а за да използва възможно по-пълно всички скрити и най-чудни свойства на човешкия организъм. Казвам ви: пътят на победата нека да бъде постлан с любов.

1964 г. 374. (Гуру). Качествата на духа са форми на утвърдени в микрокосмоса огньове. Вкоренилите се привички не са нищо друго, освен кристализирани огньове на постоянно действащи по някакъв начин енергии. Тъй като по своята същност човекът е огнено същество и всички процеси и явления, протичащи в него, така или иначе са свързани с огъня и са огнени по своята природа. Даже всеки импулс, пробягващ по нервите, е огнен ток. По такъв начин във всички прояви на човешкия микрокосмос могат да се видят два вида огньове: Светъл Агни и тъмен огън. И тогава тъмните и светли качества на духа, разглеждани от гледна точка на тяхната огненост, могат да бъдат класифицирани безпогрешно. Да кажем, в суетливостта също се проявяват безпорядъчни димни пламвания, но колко далеч са те от проявите на Светлия Агни. Димният, задушаваш пушек на унинието също е предизвикан от тлеещите огньове на астрала. Но всичко това са низши форми на огньове. Те са силно проявени във всички низки страсти. Преображението на човека може да се разглежда като трансмутация на огньовете от низши във висши, от тъмни в светли. Пояждащия огън и творящия огън се създават от волята и съзнанието на човека. И всяко движение на аурата е свързано с огньове и светлина. Всички тези движения са огнени. Постоянството на дозора се изисква, за да се постави под контрол цялата огнена активност на микрокосмоса и, поддържайки и раздухвайки светлия огън, да не се дава възможност на тъмния пламък да пламти и се проявява.

1964 г. 375. Ще разгледаме практикуването на пост не от гледна точка на греховността на обилната храна и преяждането, не от гледна точка Богоугодността на въздържанието или по други църковни съображения, а под ъгъла на утвърждаването на властта на духа над тази черупка, в която той живее временно. И тогава изглеждащото недоказуемо въздържане от храна или отказа да се ядат трупове придобива смисъл и необходимост. Или човек управлява нещо, или нещо управлява човека. Ядат всички и всички вършат различни неща и произвеждат различни действия, но едни като роби, други като овладели. Работата не е в самото вършене, а в неговата волева психоструктура. Не Ни трябват роби, на Нас Ни трябват свободни духом. "Раб божий" е порождение на миналото, син Божий или син на Светлината – зов в бъдещето.

1964 г. 376. (26 юли). Пътят на преображението е единствено правилният. Когато той стане съзнателен и целеустремен, процесът се ускорява. Той засяга всички страни на живота. Неговата същност се заключава в разкриване на свойствата и способностите, заложиени в човека. Идеалът е всезнание, всеведение, всемогъщество и така нататък. Но даже Готама Буда е Казвал, че Той не е Достигнал в пълнота тези качества. Основно тяхно свойство е безпределността, безпределност на развитие на качествата и способностите на духа. Ако за това да заговорят немите раси са потривали милиони години, то за развитието и всестранното изтънчване на огнените възможности на духа ще потриват много еони. Може да се помисли за седмата раса. Може да се помисли да петия, шестия и седмия кръг, за следващия цикъл и манвантара, и тогава заставаме лице в лице с Безпределността, в която живее и еволюира духът, разкривайки все нови и нови свойства и развивайки своите способности. Може да се помисли за Далечните Светове, за световите, по-висши спрямо Земята, където бъдещите степени на еволюцията, набелязани за земното човечество, ще бъдат достигнати и осъществени, но Далечните Светове не са пределът. Има Далечни Звезди и системи от светове, където по безкрайната спирала на еволюцията, устремена нагоре, са достигнати такива могъщества на духа, за които е невъзможно да имате представа. Но схемата за еволюция на духа е начертана в звездите и е отбелязана в анализите на Съкровено то Знание. В думите на Исус Христос тя е изразена кратко и ясно: "Вие сте богове" - така Каза Самият Той. Но колко ревностно пък подминава с мълчание официалната църква това поразително твърдение. Те, ревнителите на църквата, са готови да нарекат човека раб божий и грешник, и същество, заклеено с първородния грях, и всичко друго, но само не бог. Не е ли тъмнината, която се старее с всички сили да надене намордника на унижаването и отричането на великите огнени възможности на човешкия дух? Всичко е достижимо - утвърждава Учението на Живота. Безпределността на възможностите на духа е тази основа, върху която се утвърждава еволюцията на човека. Учението на Живота указва пътя в бъдещето, намиращ се в пълно съответствие с Космическата Воля. Космическата Воля в определен аспект е именно тази Световна Сила, която движи еволюцията на битието. Тъй като еволюира всичко, което живее и пулсира в безкрайното пространство на всички измерения. Има висини, които се намират далеч зад пределите на човешкото разбиране. Пътят е безкраен. Край няма. Висшите аспекти на материята са извън достъпа на тяхното изучаване в дадения кръг и даже цикъл. Но в циклите на бъдните времена пред човека се разкриват и ще се разкриват все нови и нови тайни, овладяването на които ще го приближава все повече към всемогъществото, всеведението и всезнанието, макар той да бъде също така далеч от края на еволюцията, както и сега. Такъв е пътят на живота на духа.

1964 г. 377. (Гуру). Трябва да осъзнаете, че в Тези, Които са по-високо от вас, имате пример и образец на това, което вие самите можете да достигнете и каквито да станете. Ценността на примера е именно в това, че с очите си виждате възможностите за конкретни

постижения. Ако те са достигнали, то следователно можете да достигнете и вие. Подражанието на Висшия Облик показва способността на духа към дерзание. Отдавна е казано: дерзай, чедо. Дерзанието е крилато качество, качество, даващо на духа крила. А идеалът, който имате пред очите, вплътен в Облика на Учителя на Светлината, е този огнен двигател, който устремява вашия дух напред. Но устремът е велик магнит. Той не само устремява вашия дух към желаната цел, но и ви приближава към Тези, към Които е устремен вашият дух. Получава се взаимно притегляне - процес даващ явни следствия, изразяващи се във формата на растящи постъпления. Същността на явлението е отразена също отдавна в точни и кратки формули: "Хлопайте и ще ви отворят, търсете и ще намерите". Може ли по-кратко и ясно да се изрази същността на Закона за устрема и неговите магнитни свойства. Говорейки за устремяване обикновено имат предвид само полюса на устремяващото се съзнание, изпускайки другия, който насища стремящия се дух със съзвучни на устрема енергии. Трябва да се мисли за магнитната природа на устрема, тъй като осъзнаването на Закона усилва мощта на неговото действие. Няма да забравяме, че осъзнаването е почти овладяване.

1964 г. 378. (27 юли). Вие питате защо когато говорите за изпълнение на вашите желания и за успешния завършек на делата често се случва това да се съпровожда с неуспех и даже с разрушаване на постигнатото. Правилно посочихте първата причина - тъмните, които винаги са на стража, получават най-лесно информация когато мисълта е изразена с думи и се произнася на глас. Даже начертанието или записът се четат по-лесно, отколкото се улавя мисълта. В Тънкия Свят е възможно да ограждате своите мисли. Но произнесената дума като стенвестник или плакат е достъпна за всички. Наистина, когато тя засяга висши понятия или е изразена в символи, разбирането е трудно. По такъв начин никога не изразявайте на глас това, за което не бихте искали да информирате тъмните. Пространството има очи и уши и невинаги те принадлежат на светли или дружески настроени същества. Бидейки оповестени за успеха, те тутакси вземат мерки за да унищожат благите следствия.

1964 г. 379. (М. А. Й.). В крайна сметка всички следствия на себелюбието, насочени от себе си към себе си, са безсмислени, тъй като всички те се съсредоточават към собствената персона или личност, която, като такава ще просъществува не повече от няколко десетки години. Но ако нещо губи всякакъв смисъл и значение, да кажем след четиридесет - петдесет години, то, следователно няма нито смисъл, нито значение и в самото начало. Какъв е смисълът да се строи нещо за разрушение от вихъра или да се започва нещо знаейки, че всичко това ще завърши с нищо и ще се превърне в нищо. Затова всички свои действия и постъпки могат да се разделят на имащи смисъл и нямащи смисъл; на крайни, тоест не по-дълги от дадения живот и продължителни, преминаващи отвъд неговите предели. Първите са свързани с личността и себелюбието, вторите - с Безсмъртната Триада, тъй като служат за натрупване на тези елементи, с които тя може съзнателно да живее в Надземния Свят.

По жизнеописанията на Учителите на Светлината може да се види как временното и преминаващото Те са заменяли с извънременно и вечно и как техните думи, поучения и мисли са преживявали хилядолетия, без да губят своята актуалност. Можете да стесните сферата на личните и да разширите сферата на свръхличните, извънвременни стремежи и за сметка на първата да увеличите втората. Това и ще бъде съзнателно събиране на елементи на безсмъртието за последващия живот на духа в пространството.

1964 г. 380. (Гуру). Как да се придобият сили, толкова нужни за придвижването? Как да не се уморите в делата? Как да вървите без да се колебаете, без да се люлеете и не проявявайки небрежност към най-нужното? Само с разбиране на Поръчението. Отивайки в света всеки дух поема върху себе си определена задача или мисия, която помни несъзнателно. В случай на приближаване до Учителя съзнанието се просветлява за разбиране на тази своя мисия или цел на даденото възплъщение, или Поръчение и тогава осъществяването на поръчаното трябва да се постави в главата на ъгъла на цялата психоактивност на човека. Това разбиране ще измести на втори план всички дела, дотогава заемащи първия и ще помогне да се осъзнае, че отклоняването от поръчението ще бъде загуба на възможностите на духа. В примера на преданите ученици от миналото може да се види доколко те са се преизпълвали с водещата идея да послужат на Този, Който ги е Призовал на Пътя на Живота. По пътя на смъртта и към смъртта вървят всички, тъй като е тясна пътеката, водеща в Живота. Но тези, които са видели тази пътека и които знаят, за тях решението може да бъде само едно: да се върви и да се достигне до определеното. Може да се помни и да се знае, че Учителят Очаква вървящите към Него.

1964 г. 381. (28 юли). В началото призованият гори с всички огньове и тогава обикновено в него е много силно желанието да сподели своята светлина, да учи и да кани на в своя двор. И колкото по-малко са знанията, опитът и натрупванията, толкова по-голямо е желанието да поучава. С времето тази запаленост преминава и той разбира, че трябва да се раздава мъдро. Но все пак желанието да има колкото може повече ученици е достатъчно силно. Всичко това са само първите стъпала на неопитността. И само тогава, когато ръководството стане не удовлетворение на себелюбието, а жертва, тогава ръководителят е готов. Знаете, че Адептът, споделяйки своите знания с учениците, отдалечава своето приближаване към Нирвана и че всяко даване в този смисъл се превръща в жертва. Така по Лъча се заражда бъдещият Йерарх-Водач. Учителят е дух, постоянно принасящ Жертва. Зараждането на бъдещия Учител на Светлината се осъществява по този признак. Само неопитността се стреми да раздава своето знание без да се замисля за нищо. Но отговорността за всяко зрънце отдадено знание ще бъде свидетелство за мъдрост. Затова да запомним, че стъпалото на истинското даване започва тогава, когато то се превърне в жертва.

1964 г. 382. (Гуру). Ако употребите времето, което остава да преживеете още на Земята, за да се приближите още повече към

Владиката и към нас, то този разход ще бъде най-целесъобразен и мъдър. А после, когато тялото с всички негови ограничения няма да го има, вашият дух ще се устреми като снаряд, изстрелян от оръдие, към Този, Който е Призовал, ще се устреми отминавайки всички низши сфери, каверни и бездни, и водовъртежи на астралните течения.

1964 г. 383. (29 юли). Ако съдовете са приготвени, то в тях може да се налее и ако са донесени кошници, то те могат да бъдат напълнени. На искащия ще бъде дадено. Получаваме по съзвучие и, знаейки това, все пак невинаги съблюдаваме закона, смятайки, че Учителят е длъжен да ни изпълва със сиянието на Светлината даже тогава, когато съзнанието е затъмнено със звучене от друг порядък, нямащ нищо общо със Светлината. Звучете светлоносно и пълнострунно и постъпленията няма да се забавят. Ако пък тъмните недостойни мисли нахлуват или вече са проникнали в съзнанието, то трябва незабавно да се преустрои на светлоносна вълна, за да бъде възможно да се установи съзвучие със Светлината. Светлината звучи. Звучат нейните краски в хармонично съчетание на тези съзвучия. Казано е: „В Твоята Светлина ще видим Светлината” - ще Добавя: със своята светлина. Значи чистото, светлоносно състояние на съзнанието е необходимо за възприемане на Светлината от Нас. Лъчът трябва да се посрещне в отвореното към Мен съзнание, но със сърце очищено от всичко, което го затъмнява.

1964 г. 384. (М. А. Й.). Когато нещо се върши не за себе си, а за другите и за света, силата на извършването се умножава и то придобива пространствено значение. В това е силата на служителите на Общото Благо. И е добре когато такова действие може да бъде посветено и се посвещава на Владиката, тоест извършва се в Негово Име. Но твърде много са хората, вършещи всичко в свое име. Отдавайки своите енергии и посвещавайки ги на Владиката творим за Светлината. Това е особено нужно сега, когато на планетата се твори твърде много за тъмнината. Борбата с тъмнината се проявява не само извън себе си, но главно вътре в собственото съзнание, тъй като то представлява в миниатюра полето на планетната борба на Силите на Светлината с тъмнината. В човешкия микрокосмос постоянно тече борба между това, което представлява сам по себе си човекът в настоящо време и това, което той трябва да стане, между неговия идеал и натрупванията на миналото. Разбира се, идеалът трябва да победи, тъй като миналото се изгаря за Огнената Йога. Ще отбележим при това, че да знаеш е едно, но да приложиш знанието практически в живота е съвсем друго. Само прилагането ще даде асимилация на Висшите Енергии. Човекът, знаещ Указанията на Учителя и прилагащ ги, се изпълва със Светлина. Знаещият и не прилагащ е по-лош от незнаещия, тъй като знае какво прави. Такава отговорност на неприлагащия е по-тежка от отговорността на незнаещия, тъй като този, който не е знаел, няма да бъде питан за това. „Отче, прости им, тъй като не знаят какво вършат” – така се е молел Спасителят за незнаещите, но Той не се е молел за Сатаната, познаващ цялата дълбочина на злото и знаещ какво върши чрез своите съзнателни слуги и незнаещите.

1964 г. 385. (30 юли). Веднъж и завинаги установихме, че хармоничността на външните и вътрешните обстоятелства в значителна степен зависи от самия човек. Не може да има външна хармония, ако вътрешната не се е състояла. Но при достигане на вътрешната се утвърждава възможността да се влияе и върху уравновесяването на външната, действаща на съзнанието и непосредствено заобикаляща човека. Следователно основното ударение се поставя върху стремежа да се приведе в порядък своя вътрешен свят и да се установи равновесие в него. Твърде много зависи от него, за да се пренебрегва това условие. Ако искате да повлияете или да измените нещо вън, създайте нужното състояние за свободното и безпрепятствено действие на психическата енергия в своя собствен микрокосмос. Как искате да влияете върху нещо извън себе си, когато в собственото духовно стопанство липсват нужните условия, необходими за това въвеждане на ред. Може да се действа за себе си. Дори на Нас е трудно да изпращаме помощ, ако вашето съзнание не е настроено на съзвучна вълна и не е приведено в състояние на готовност да приеме Нашата помощ. Малко е да се иска тя, трябва още да се установи поне някаква степен на съответствие.

1964 г. 386. (1 август). Уединението или самотата и мълчанието много способстват за запазването в ред на канала на Общуването. Произнасяните думи и особено отнасящи се до Съкровено Знание много размагнитват човека. Затова служенето е винаги жертва. Това не значи, че трябва да се прекрати съприкосновението с хората, а значи, че трябва да се говори само необходимото и нужното. И най-добре е да се отговаря на въпроси. Въпросът сякаш предопределя направлението на отговора и съзвучи със съзнанието на питащия.

1964 г. 387. (М. А. Й.). Винаги много ми се е искало да създам такъв канал на пространствена връзка, който да действа безотказно. Стремежът към проява при духовете, освободени от тялото, остава и когато той е свързан със Служене на Общото Благо, установеният проводник може да бъде много полезен. Разбира се, възможностите за Служене в Надземния Свят се разширяват, но проводникът, близък и намиращ се в готовност, е ценен и нужен. Когато съединението на световите се осъществи, процесът на Общуване ще протича леко и свободно. Но все пак в неговата основа ще лежи съзвучието на близките съзнания. Нужно ли е да се повтаря, че за хармонизиране на съзнанията се изисква дълго време. Временните възторзи и обединения не са ценни, тъй като завършват така бързо, както са започнали и постоянството и продължителността на връзката са им недостъпни. Днес приветстват горещо и оживяват духом, и даже политат, за да изстинат скоро и да забравят за станалото. Това е в добрия случай, а в лошия след виковете „осанна“ следват крясъците „разпни“. Качеството постоянство е необходимо за ученика. То отсъства в еднокдневките на духа.

1964 г. 388. (2 август). Да! Да! Да! След всяко духовно даване даващият усеща, че той сякаш е поел върху себе си част от несъвършенствата на получаващия. Често тази реакция е твърде

определена. Даже в обикновената беседа може да се усети подем или загуба на сила, а още повече последното е забележимо при отдаване на огън. Когато Агни се натрупва в организма, то неговото предаване се осъществява с дума, мисъл и чувство, а често и непроизволно при съприкосновение, по закона за скачените съдове.

1964 г. 389. (М. А. Й.). Разбира се, грижата на по-малкото съзнание е за това да не обремени по-голямото. Рядко тази грижа се проявява съзнателно от приближилите се и даже от учениците. Как да не обременим? С приношение. Всеки принасящ дарове не обременява. Много изопачения и уродства са произтекли от неразбирането на това какви дарове трябва да се принасят. Тъй като са принасяли храни, питиета и даже злато и скъпоценни камъни, докато в същото време се е изисквало да се принесат само своите кошници или съдове, които Даващият би могъл да Напълни. По линиите на напрегнатия огнен устрем храненето на духа се осъществява законно, свободно, хармонично и плодно, не обременявайки Хранещия. Значи преди всичко трябва да се принесе устрем. Трябва да се принесе уравновесената, чувствителна настройка на съзнанието, трябва да приведете себе си в хармонично състояние. Какво получаване може да има ако човек е раздразнен и се тресе от страх, или е изпълнен със злоба или възжелание и всички други чувства и емоции, толкова обичайни и привични за хората. Затова принасянето на дарове на духа на Учителя на Светлината трябва да бъде обмислено и претеглено на везните на съизмеримостта. Законът е прост: каквото е обръщението, такъв е и отговорът. Само че ако обръщението е недостойно и несъизмеримо, то реакцията на него идва не от Учителя, когато такова обръщение не може да достигне, а от пространството, от съзвучните на обръщението сфери, което получава и съответният отговор. Но мъката, отчаянието и тъгата на безизходицата и другите сходни чувства могат да докоснат и обременят Учителя. Затова грижата на по-малкото съзнание за Учителя на Светлината е особено ценна.

1964 г. 390. (Гуру). Стремехът да станеш необходим е много похвален, тъй като показва разбиране на взаимоотношенията от йерархичен порядък. Степента на нужност определя и Близостта. Можете много да се порадвате когато ви казват, че сте нужни. Тъй като това вече обозначава и сътрудничеството. В общ мащаб е нужен всеки принесъл дори зрънце или искра огън. Но близостта на сътрудничеството се определя от пълнотата на принасянето на целия себе си на Служенето на Светлината. Ние сме готови да помогнем и да дадем всичко, което е възможно, но за да получите в пълна мярка и вие принесете на Владиката своето умение и желание, за да проявите с това мярката, в която вие сте нужни на Делото на Общото Благо.

1964 г. 391. (4 август). Всяко докосване до хора, предмети, обкръжаващото и каквото и да било предизвиква в човека реакция с една или друга сила и продължителност. Можем да я наречем звучене на организма на външните въздействия. Колкото по-силно и по-продължително е съпротивлението, толкова по-забележима е

реакцията. Силата, степента и характера на реакцията зависят от много условия. Има приятни и неприятни хора. Приятните за едни могат да бъдат твърде неприятни за други. Това се дължи на сходството или разминаването на аурите. Когато две аури съзвучат в хармония, те се привличат една към друга. Често еснафското определение на човека зависи именно от това обстоятелство. На Носителя на Светлина са съзвучни светлите аури, а отблъскващата тъмнина не съзвучи. Често едно и също явление може да действа напълно различно върху двама различни човека, предизвиквайки противоположни усещания. Въпросът е в това как да се установи имунитет на духа срещу нежеланите въздействия на обкръжаващото. Даже докосването с получаващите и духовното даване неизменно донасят съответна реакция и в замяна даващият получава в една или друга степен сякаш част от техните несъвършенства върху себе си. Също и Учителят в замяна на даваната от Него Светлина взема върху себе си несъвършенствата на ученика, които Той преодолява в себе си, тоест реакцията на които неутрализира в себе си. Всеки даващ в по-голяма или по-малка степен подлежи на същото това условие. Ще знаем, че давайки всеки път приемаме върху себе си част от несъвършенствата на получаващия, които сме длъжни да претворим в себе си в съзвучни на Светлината. Оттук реакцията след извършено даване винаги е осезателно явна и винаги изисква възстановяване на равновесието. И тук имунитетът на духа ще се заключава в това да не се поддавате на въздействие, тъй като ако спял поведе слепия, тоест слаб - слабия и двамата ще паднат в ямата. Ето защо при напрегнато даване реакцията е неизбежна. Получилият, стоварил своята тежест върху плещите на даващия, си отива освободен, а този, който е дал, трябва да преотлее тежестта на тези несъвършенства в своята кула на духа. Що се отнася до другите, то тук може до известна степен да се оградите от тях, като по възможност не влизате в съприкосновение без необходимост. Всяко празно бърбене се изключва изцяло.

1964 г. 392. (8 август). Може ли състоянието на Пралайя на съзнанието да се използва целесъобразно? Може и трябва. Винаги, във всички условия е възможно нещо да се укрепи, нещо да се подобри и на някого и някак да се помогне. С други думи времето на спад на вълните се използва за утвърждаване на достигнатото вече по-рано. Тъй като преди да се превземат нови височини трябва да се укрепите върху старите. Във всекиго ще се намерят много неща, които трябва да се преразгледат и ненужното да се отхвърли. На вас ви е тежко с някои хора поради техните недостатъци. Тежко е и на Учителя и на тези, които са над вас по същата тази причина. Причината трябва да се отстрани, ако искате да бъдете заедно. Често по тези, които вървят зад вас, можете да видите какво именно в тях ви обременява особено силно. Ако тези недостатъци са налице в тях и ако те са нетърпими при съвместно пребиваване, то толкова повече са нетърпими в самите вас при утвърждаване на Нашата Близост. Ако собствените недостатъци са още слабо видими или към тях се е установило снисходително отношение, то можете да се учите прекрасно и върху другите. В рая не пускат с грехове, а при Нас - с налепи и язви на духа, които са сериозно препятствие за

продължително Общуване. Униинието се е считало някога едва ли не за смъртен грях. Ние го считахме за препятствие за Общуване. Но нечистото мислене е по-лошо от всичко. То привлича съзнанието към низшите слоеве на астрала и лишава от възможности за сближаване. Всеки може лесно да открие в себе си какво именно му пречи да застане по-близо до Нас, за да отстрани пречещото. Учителя може да се обича във всяко състояние и с тази сила да се отстранят всички прегради на пътя.

1964 г. 393. (М. А. Й.). Пространственият ужас, който е породило човешкото съзнание, е уплътнил тъмното обкръжение на земното кълбо до такава степен, че изглежда вече няма ъгълче на планетата, където би могло да се избяга от него. Само не много Ашрами са останали като крепости на Светлината и много малко съзнания, можещи да противостоят на тъмнината и да се борят с нея. Този ужас не се заключава в усещането на страх, а в това, че той затъмнява съзнанието, лишава го от достъпа на Светлина и го потапя в безпросветна безизходица. Трябва да се съберат много сили, за да се съхрани връзката с Йерархията и да не се допусне това умъртвяващо начало в себе си. Вече не толкова тъмните, колкото отровата на разпуснатата тъмнина въздейства върху съзнанието и препятства течението на еволюцията. Разбира се, Светлината ще победи, но колко ненужни страдания и трудности си създават хората с отричането на духа и неговата храна, Светлината.

1964 г. 394. (Гуру). Ще помним винаги, че веднага щом нашият дух с цялото си осъзнаване и целия устрем се обърне към Светлината, Светлината го озарява и никой и нищо не може тогава да лиши човека от животворното въздействие на тази висша енергия.

1964 г. 395. (9 август). Искам да Напомня, че растежът на духа върви по свой ред, в зависимост от своите срокове и своите натрупвания, а не от външните причини. Мигновеното озарение също се обуславя не от мигновени, а от далечни причини, продължаващи дълбоко в миналото. Трябва да се отбелязва всичко, всички подробности в състоянието на съзнанието. Даже почеркът зависи от състоянието на психическата енергия в дадения момент, когато тази енергия вече е започнала да действа в организма. Нейния растеж може да се подпомага, усилвайки съзнателността на нейните приложения. Тогава тя започва да расте като цвете, отглеждано грижливо и внимателно. Също и осъзнаването на вътрешната сила се получава от усещането на присъствието на тази огнена мощ, тоест на психическата енергия. Някой е силен с ордени, чинове, богатство, положение в обществото или с височината, до която е достигнал по стълбата на държавната власт, но Носителят на Светлината е силен с енергията на Агни. Той е по-силен от всички обикновени хора, колкото и високо положение те да заемат, тъй като той е силен независимо от външните причини и плътния свят. А когато той отхвърли от себе си земното тяло, силата остава с него, издигайки го над условията на Тънкия Свят и позволявайки му да бъде свободен и силен и там, докато в същото време всички останали, не овладели силата на Агни, ще загубят своята сила, тъй като в Тънкия Свят нито

чинове, нито ордени, нито бивше високо положение в земното обкръжение нямат никакво значение, както и земното богатство и всичко друго от Земята. Само качествата на духа и огнената носителка на мощ - психическата енергия, великият Аум, дават на духа истинска власт над тези слоеве, в които той пребивава. И тъй, в Тънкия Свят може да се влезе като притежаващ власт, а не като жалък, объркан еснаф, който се плаши от всичко и е готов пред всичко да се паникьоса или да се преклони унижено. Овластяването на себе си довежда и до овластяване отначало на астралния свят, а после и разположените по-високо от него светове. На човека е предназначено да стане господар на всички светове. Но това положение трябва преди всичко да се приеме в съзнанието, за да може, приемайки го, да започне утвърждаването му в живота и увеличаването на елементите на огъня в себе си. Говоря за натрупването на огнена мощ в микрокосмоса. Огънят е стихия с най-висока подвижност. Той никога не пребивава без движение. Равно горящ пламък не означава неподвижност. Огънят може или да се натрупва, или да се разхищава. Огън се дава на всички, но едни го прахосват, а други го натрупват. Натрупването на Агни се осъществява преди всичко с осъзнаване Близостта на Йерархията и на Този, Който Води. Постоянството на това осъзнаване акумулира Агни. Всяко растящо качество на духа е събирач на огън. Всяко утвърдено качество - горящ пламък. Пламъкът на предаността, пламъкът на любовта, пламъкът на устрема, пламъкът на безстрашието, пламъците на всички други чувства представляват атрибути на Носителя на Светлина. Да опазим грижливо и да поставим в благоприятни за растеж условия всеки пламък, даже и най-малкото огънче на всяко добро качество. Симфонията на растящите огънове ще даде на духа тази мощ от осъзнаването на властта, която ще му позволи да влезе в Надземния Свят като Носител на Светлина и сила.

1964 г. 396. (М. А. Й.). Осъзнаването на своята сила трябва да се укрепва и утвърждава в себе си ежечасно, тъй като може да се случи някакво нищожество да ви накара да почувствате своето безсилие срещу него и с това да дадете повод на тъмнината да тържествува. Никой не е силен против Нас, когато сме с Владиката. Всичко може да се преодолее и над всичко да се утвърждава силата на Агни, ако се покаже постоянство на връзката с Владиката и се приложи ритъм в преодоляването на противодействията. Всяко действие на човека способства или за натрупването, или за изразходването на Агни. Затова ще бъдем много предпазливи и внимателни в своите постъпки, чувства и мисли. Ще бъдем на стража винаги в опазването на Агни.

1964 г. 397. (Гуру). Има силни духове, които се отказват от Девачан за да не прекъсват Служенето на Светлината. Техните натрупвания са огромни. Наричат тази жертва огнена. Възможностите за Служене в Надземния Свят са огромни. Там липсват ограниченията на плътния свят. Подвижността на средата и нейната пластичност на материята позволяват на енергията на Агни

да се проявява свободно и мощно. Ще считаме Надземния Свят за свят на неограничените възможности на духа.

1964 г. 398. (10 август). Целият земен живот придобива смисъл дотолкова, доколкото се явява подготовка за Надземното пребиваване. Продължителността на пребиваването в Невидимите Светове много пъти превишава земната. Дори и само това вече показва значимостта на следсмъртното съществуване. Наистина след него отново ще трябва да се върнете на Земята и така много пъти, но отново за да съберете нов материал и нов опит за живота в Надземното. По такъв начин всяко нужно натрупване се използва от духа на Висшите Планове на Битието. Земният опит е нужен именно за Надземния Свят. Как по друг начин да се разширява съзнанието и да се придобиват знания. Космосът е един, но в различни аспекти или градации на изтънченост или на разреждане. Можете да си представите полето за изява в извънплътния свят на грубия, невеж и неразвит дух, в сравнение, да кажем, с този на велик философ или поет. Изисква се изтънчване и разширяване на мисленето. Познаването на специалността е добро, но само при синтетичен ум, в противен случай специалността прилича на един коловоз, от който човек вече няма да има сили да се отклони. Да се затвори безпределността на Космоса в ограничеността на някаква специалност значи да лишите себе си от възможността да виждате живота в цялото му многообразие. Многообразието на Космоса показва действителността на пространствения живот. Всички земни знания са добри, но при условие, че се осъзнават двата свята. Без това условие те стават едностранчиви и духът не може да се придвижва с тях, както не може да се върви на един крак. За движение са нужни два. Най-просто от всичко е веднага да се признаеш за гражданин на двата свята, живеещ постоянно в двата. Хората живеят в тях, само че не си дават сметка за това и не искат да признаят този факт. Нима процесът на мислене и целият вътрешен живот на човека са явления от плътен порядък? Нима мисълта, запечатана в ярки образи и мислени картини, да кажем, от художника, писателя или поета, е явление от плътно-материален порядък? Нима тези мисли могат да се претеглят върху обикновени везни или да се видят със земни очи, макар и художникът, поетът и писателят, преди да ги облекат в символите на цветовете или печатните букви и думи, да ги виждат със своето тънко зрение. Даже съдържанието на обикновената книга се съдържа не в хартията и в типографската боя, а извън тях, тъй като те се явяват само средство за изразяване във външни символи на нейното вътрешно съдържание. Героите и персонажите на Шекспир съществуват не в самите книги на великия драматург, а извън тях. Трябва да се разбере символиката на живота, за да се види как Тънкия Свят се преплита с плътния и е неотделим от него. Разривът се получава при оставяне на физическото тяло, но и тогава съдържанието на Тънкия Свят в значителна степен е обусловено от земния свят, тъй като всеки предмет или вещь или плътна форма притежават свой двойник в Невидимия Свят. Терминът „невидим“ е не особено удачен, тъй като Тънкия Свят е прекрасно видим и даже по-ярко от плътния свят,

само че с тънкото зрение. За жителите на Тънкия Свят той е далеч по-реален, отколкото земният свят: той е за тях единствено реалният, както е реален земният свят за обитателя на земния свят. Наличието на плътно или тънко тяло, тоест пребиваването на съзнанието в едното или в другото в даден момент и обуславя реалността и видимостта на единия или другия свят. И само Адептът не е свързан с ограниченията на плътното тяло и за него са достъпни другите светове. За да се утвърди тяхната достъпност, те трябва да се допуснат в съзнанието и да се признае съществуването на Тънкия Свят. Това допускане ще позволи да се види неговото присъствие там, където до това време нищо не е забелязвано и тогава тънките прояви ще започнат да зачестяват и това, което е било отричано по-рано, ще започне да се проявява за съзнанието като неотречимо съществуващо. Звукът и цветът са прояви на Тънкия Свят, както и миризмата. А нима радиовълните са видими, или атмосферното електричество, или магнитните излъчвания на полюсите, или хилядите явления, невидими за земното око, но регистрирани с научните апарати. Границата между видимия и Невидимия Свят е нарушена още отдавна, науката е разрушила тези прегради, само че хората не искат да си направят съответните изводи от това, но ще ги направи науката и пред нейните изводи и твърдения ще трябва да отстъпят невежите от всички калибри и отрицателите от всички степени. Новият Свят върви под знака на съединението на двата свята и никакво невежество или отричане няма да възпрепятства хората да опознават несъмненото.

1964 г. 399. (М. А. Й.). С всеки свой поглед човек постоянно превръща плътните форми в тънки и изпълва с тях Тънкия Свят. Този процес върви постоянно в съзнанието на всички хора, всеки от които представлява трансформатор на плътните явления в тънки. Трябва да си давате ясен отчет за ставащия процес, за да си представите с какво е изпълнен Тънкият Свят, с какви образи и форми, ако покрай този чисто механичен репродуктивен процес съзнанието на човека, като добавка към него, притежава още и творческа сила, способност да твори от наличния му материал нови тънки форми независимо от наличието на плътни. По такъв начин връзката на човека с Невидимия Свят е дотолкова силна и постоянна, че вече е невъзможно да се отделят тези два свята един от друг. И е добре, когато погледът на човека е насочен към Красотата на земния свят и всичко прекрасно, което е създадено в него човешката ръка, и е добре, когато той изпълва Тънкия Свят с форми на красотата и насища с тях пространството, тъй като, бидейки органично свързан със своите порождения, освободен от тялото той навлиза в тяхната сфера. И когато всички те са пронизани с Красота и звучат с нея, той пребивава в Тънкия Свят в неговите висши слоеве. Порожденията и породителят са свързани с невидима нишка и е добре когато тази сияйна връзка е от Красотата и го свързва с Красотата във всичките нейни форми, с Красотата на Невидимия Свят.

1964 г. 400. (Гуру). Признаването на двата свята е най-близката задача на еволюцията. Изпълнявайки я, изпълняваме Поръчението на Учителя. Тънкият Свят е около нас, в нас, над и под

нас. Той пронизва всичко и представлява в известен смисъл душата на вещите и предметите, на растенията, животните, хората. В този смисъл даже старинните вещи имат своя душа, всяка особена в съответствие с това, с което е била наситена от своите притежатели. Розата също има душа и тя се проявява в нейния аромат. Зловонието или ароматът се обуславят от вътрешната същност на предметите, вещите и явленията. Всичко това са вече явления от тънко естество. Тънкият Свят е наоколо, но трябва да бъде видян, насочвайки към него съзнанието и с желанието да се види. Тънкият Свят е достъпен

1964 г. 401. (12 август). С феномени далеч няма да стигнете, те са като наркотик – трябва през цялото време да се увеличава дозата. Те не способстват и за напредъка, ако представляват са) цел. Работата не е във феномените. Те ще бъдат като следствие от напредъка на духа и отварянето на центровете. Но тогава феноменалната страна губи своето самостоятелно значение. Порано наричаха тези прояви чудеса. Но чудото предизвикваше у едни съмнение, у други издигаше съзнанието на висота незаслужена от тях, от която те бързо се спускаха до предишното ниво. Преследването на феномени само по себе си е вредно и безцелно. Какво от това, че някой е видял нещо, ако то не е възвисило духа и не го е накарало да си направи изводи, привеждащи го към действие, тоест не му е дало практически достижения и усъвършенстване. Колко феномени бяха показани от Елена Петровна Блаватска, но те събудиха само нездрав интерес и искания за нови демонстрации. И преуспяха само малцина от виделите ги. Затова Ние предпочитаме възхода на духа да се съпровожда със знаци, които служат като вехи по преминавания път. Когато се приотварят центровете и се изтънчва опитът във възприемането на Невидимия Свят, тогава феноменалната страна става естествено познаване на Тънкия Свят, при което неговите прояви се превръщат в реалност за познаващия, но не за страничните и феномените губят своята специфична окраска и свойство да изтеглят съзнанието на незаслужената от него висота. Познаването на битието се съпровожда със знаци, ако то е закономерно.

1964 г. 402. Отделянето на астрала и посещаването на Тънкия Свят е несполучливо, ако то не преследва определена цел за познаване и изучаване на действителността. Тези явления са допустими, но под ръководството на Учителя. Мнозина затъват в проявите на астралния свят, без да се придвижат нито крачка нагоре. Докосването до някои слоеве на астрала не само не е полезно, но и напротив, задържа еволюцията на духа, тъй като не му дава импулси за утвърждаване на моралните основи в живота. Тъмните, особено високите степени, знаят много за Невидимия Свят, но това не ги прави светли. Затова трябва да се установи определено отношение към така наречените феномени и да не се лъжете от тяхната привидна значимост. Ние разрушаваме очарованието на астрала, за да го заменим с неговото сурово познаване, основано на действителния опит и разбиране на законите на Невидимия Свят.

1964 г. 403. (М. А. Й.). Човешкият апарат е огнен и неговото овладяване води до овладяването на Агни. Пътят е през себе си. Ето защо всяка, дори и най-малката победа над себе си вече означава способност до известна степен да се управляват своите огньове. Колко най-разнообразни възможности за това дава всекидневието и колко плодотворно те могат да се използват, и колко пък невежо и безсмислено се изпуска от хората скъпоценното време. А времето не чака, всеки момент ни приближава към прехода на Великите Граници, когато ще бъде толкова насъщно нужна всяка частица знание и всяко огънче, което духът е овладял!

1964 г. 404. (Гуру). Докосвайки се мислено до Нас и устремявайки се към Нас, влизате в съприкосновение с този неизчерпаем резервоар на Светлина и Мощ, с който сме свързани Ние и се получава обединение в Светлината. С това е значителна връзката с тези, които са свързани с Владиката. Звената на Йерархичната верига остават последователни в своята неизменност и здравина. Невъзможно е да се прескочи звено. Винаги някой трябва да се доближи чрез някого. Такъв посредник е един вид поръчител пред неговия висш. И ако вие кажете, че не познавате този, който ще се позове на вас пред висшия, то как можем ние да поръчителствуваме за него, когато той е призован от вас. Поръчителството е съкровено явление. Обикновено то не се разбира от тези, които са призвани. И толкова по-внимателно трябва да се отнесете към него. Тези, които са отхвърлили призовалия, някога ще съжаляват за това. Огньовете на признателността превишават огньовете на другите приношения.

1964 г. 405. (13 август). Няма да се смущаваме от необходимостта от раздвояване на съзнанието. Умението да се вършат две или даже няколко действия възбужда за едновременно активност няколко центъра и това е много полезно за усъвършенстване на огнения апарат. Не само писането с две ръце или едновременно разговор, слушане и диктовка, но и всички действия, изискващи разностранно внимание и съсредоточаване развиват много огнените способности. Това не означава разхвърляност на мислите, а обратно - твърд контрол над тях и удържане на всеки техен поток в своето русло. Към далечния идеал на всезнанието, всемогъществото и всевиждането може да се добави и способността за всевършене, когато части от духа извършват работа по определени задачи едновременно и съзнанието участва в тях. За да достигнете далеч, трябва да започнете от близкото, полагайки началото на нужното достижение. Трябва непременно да започнете, за да бъде възможно да продължите. В Надземния Свят, където всичко продължава, малките начинания на подобни прояви ще дадат големи следствия. От малкото семе ще израсне огромно дърво, трябва само то да се посади. Нивата на съзнанието е почвата, върху която прорастват различни зърна от далечни и близки посеви. Вековните посеви също дават свои кълнове, не пропадат и не изчезват нищо, но всичко дава своите плодове във времето.

1964 г. 406. (М. А. Й.). Борбата с пространствените въздействия също влиза в системата на обучение на йога. Много сили

и енергии отвън се устремяват към огненото съзнание, за да окажат в една или друга форма влияние върху него. Сред тези разностранни вихри и потоци трябва да се удържи своята линия и своята индивидуална тоналност. Не подхожда на духа, утвърдил се на Владиката, да се люшка като тревичка под вятъра. При всички условия и обстоятелства яркото осъзнаване на невидимото Присъствие ще даде на духа непоколебима опора сред пространствената дисхармония. Погрешно смятат, че пространството винаги е спокойно и че неговите токове са хармонични. Пространствените бури и урагани са явления, с които се налага да се съобразявате много. Не е възможно да им противостоите, ако те даже не се усещат. Но именно колебанията на пространствените състояния предизвикват милионите усмивки или сълзи, мъка или помрачаване на лицата на хората. Или се предизвикват болести, епидемии и психически неравновесия или, обратно, бодрост, здраво самочувствие на човека. Тези въздействия и техните причини са толкова многообразни, че е невъзможно да се проследят и и да бъдат осъзнати. Познаването на действията на звездните лъчи и магнитните условия на дадения момент може да помогне при изучаване токовете на пространството. Във всеки случай ще помним едно - духът е неразрушим и духът е вечен, нищо не може да го унищожи и да знаем, че равновесието на духа е тази мощна сила, която може да се противопостави на дисхармоничните токове на пространството и даже на бурите и ураганите, бушуващи в него.

1964 г. 407. (Гуру). Ние сме постоянно в действие. Устремявайки се към Нас, можете да се приобщите към Нашите действия и да Ни помогнете. Делата и задачите са толкова, че не достига времето и всеки желаещ да помогне е приветстван от Нас. Но трябва съзнанието да съответства на задачата. Не можем да поръчаме отговорно дело на съзнанието, което не го разбира. Ценни са тези, които разбират. Пространственото сътрудничество е винаги възможно, ако съзнанието позволява. То се облекчава при съзвучие. Много условия трябва да се спазят, за да бъде постоянно съзвучието.

1964 г. 408. (14 август). Добрият ученик е постоянен въпросителен знак. Но от въпрос до въпрос има разлика. Празни въпроси не допускаме, има също и отнасящи се до съкровени неща, още не подлежащи на огласяване вследствие на това, че съзнанието не е готово да ги вмести. На тях отговаряме според вместимостта на съзнанието, но рано или късно всеки въпрос получава отговор.

1964 г. 409. (М. А. Й.). Ние сме готови да помогнем, Ние можем да помогнем, ако са спазени някои условия. Дори Самият Той е Питал: „Вярваш ли?“, тоест налице ли е нужната степен на възприемчивост. Иначе иглите на съзнанието карат изпращаното благо да отскача, отхвърляйки го като вихър. Ако се нарушат законите за възприемчивостта, то резултатът може да бъде счупена ръка или крак, или една или друга степен на повреждане на организма. Тъй като дори съзнанието може да се счупи от насилствена помощ. Затова съзнанието, постоянно отворено към Лъча на Владиката е най-доброто условие за получаване на помощ.

Постоянството на отвореността обуславя и постоянството на помощта. Но мнозина ли помнят постоянно за Него, винаги Готов да дойде на Помощ? Даже тези, които знаят сравнително много, даже те невинаги са в състояние да утвърдят постоянно помнене и постоянно предстоене. Причините за това са много. Но главната от тях е неразбирането на това, че само с Владиката може да се премине в бъдещето. Формулата: „Аз Съм във вас и вие сте в Мен“ изисква дълбоко осъзнаване. „Без Бога дори и до прага“. Така без Владиката нищо не може да се постигне и доникъде не може да се отиде. Знаещите това могат да приложат своето знание в живота, за да се утвърдят още повече в Светлината.

1964 г. 410. (Гуру). Пълнотата в усещането на пулса на духовния живот се осъзнава благодарение на връзката с Владиката. Мътно е за съзнанията, които не Го познават. Временните земни наслади и притежаването на вещи не дават настоящо щастие. То е твърде нездраво и зависи от толкова много причини, също неустойчиви и нездравни. Малцина се замислят над това, в зависимост от кого и от какво поставят своето щастие. Но Камъкът на Основата ненапрасно е бил наречен така, тъй като Владиката наистина е Камъкът на Вечната Основа на Живота. И когато хората поставят своето щастие и бъдеще на тази Основа - то е здраво и нерушимо, и тогава животът е осмислен с пълнотата на неговото светоусещане.

1964 г. 411. (16 август). Всяко докосване до хората не е без последствия. Всяко обръщане към тях влече след себе си един или друг резултат. При това обикновено се проявява същността на човека, поне до известна степен, такъв е характерът на външните докосвания. Бидейки лакмусова хартия за проявяване на човешката същност, ученикът не може да избегне тези последствия. В периоди на особено напрежение на пространството и особена дисхармоничност на токовете тези докосвания трябва да се ограничат само до такива, които не могат да се избегнат. В случай на желание някак и с нещо да се помогне е по-добре да се направи така, че това докосване да бъде мълчаливо. Просто светлината на собствената аура осветява другата аура, на която се отдава светлина. Процесът може да се усили със съзнателна пратка на мисъл. Но всяко ненужно словесно обръщение ще се наложи да се остави.

1964 г. 412. (М. А. Й.). Нека всяка сламка, видяна в окото на другия човек да послужи като стимул за това, да се види гредата в своето собствено. Нека всеки недостатък в другия човек да служи като проявител на своите собствени. Недостатъците в другите много лесно се забелязват, но забелязвайки ги е по-добре да се обърнете към себе си и да видите не е ли останала някъде опашка от неизживени още слабости от същия този порядък в собственото съзнание. Правилна е мисълта при анализа на характера на героите от произведенията на добри писатели да се помисли не са ли се загнездили някъде в своя собствен характер чертите, толкова неприятни в другите хора. Такава сурова самопроверка може много да придвижи, тъй като очистването на вековния боклук изисква напрежение и внимателност.

1964 г. 413. (Гуру). Често се замислят над това как да преуспеят в стремежа си към Светлина. И отговорът е много прост: трябва да доведеш себе си до такова състояние, че тази светлина свободно и постоянно да се излива в света върху хората и върху всичко обкръжаващо от своята собствена аура. Всички състояния, нарушаващи това светене, подлежат на изкореняване. Раздразнението, завистта, злобата и всичко друго от този род не е от Светлината. Така борбата за утвърждаване на Светлината в себе си ще стане борба с това, което още не е изживяно от вехтия човек в себе си.

1964 г. 414. (М. А. Й.). Ще разделим Нашата Близост на стъпала. Тогава едни ще се окажат по-близо, други - по-далече. От всяко стъпало може да се издигнеш още по-близо, тоест още по-високо. В тази дума „по-високо“ е ключът към сближаване. Колкото по-високо се издига духът по стъпалата на усъвършенстването, толкова по-близо застава до Нас. Степента на искреност лесно се поддава на самопроверка, тъй като ако стремежът да се приближиш е още по-силен, то самопреобразяването протича напрегнато и бързо. Ако това не се случва, значи желанието за сближаване е на езика и на думи, но не на дело. Трябва да се отчита тази разлика между словесното или повърхностно желание и действителното. Първото е инертно, безсилно и не дава следствия, второто бързо сближава и дава усещане на Нашето Присъствие. Самопроверката на природата на желанието за Нашата близост е добра с това, че не допуска самоизмама, когато под видимостта на привидно най-искрените чувства се крие нежеланието да приведеш себе си във форма, подобаваща на служителя на Светлината. Това в еднаква степен се отнася и изобщо за Йерархичната Близост.

1964 г. 415. (Гуру). Усещането на невъзможността да се заменят звена от Йерархическата верига, непосредствено свързани с духа, за някакви други говори за дълбоко и правилно разбиране на нашите взаимоотношения. И в действителност ако си представим цялата планета и цялото човечество с всички изтъкнати дейци, то все пак няма да намерим никой, който да ни бъде по-близък от Владиката или от тези, които Той е изпратил, за да ни донесат очакваната вест. Така Владиката, Майката и Гуру остават завинаги и навсякъде, във всички светове, най-близките звена от веригата на Светлината. Когато това е осъзнато пътят към Светлината е прав.

1964 г. 416. Разпределението по лъчи фактически се осъществява още на Земята, докато сте във физическо тяло, а там, тоест в Тънкия Свят, когато се отхвърлят земните наслоения духът се освобождава, за да се слее напълно със своя Лъч, към който той се е привличал и с който вече е бил неразривно свързан и в плътното съществуване. На любимия ученик се изпраща Лъч и той неотлъчно пребивава в него. Тази връзка се установява във вековете и за цялото бъдеще. Тези, които са от тъмнината, нямат Лъч и нямат такова влечение към Светлината, за да могат да намерят в себе си сили да се откъснат от тъмнината. Тези, които несъзнателно служат на тъмнината, се ужасяват когато започват да разбират своето истинско

положение и са готови да се отвърнат от тъмнината, но притеглянията на тъмния полюс са толкова силни и те така са свързани с тъмнината, че енергията и волята за противодействие не достигат. Осъзнават своята обреченост, но вече не са в състояние да направят нищо. Към Светлината трябва да се привлечете още на Земята. От Твърдината са протегнати Ръце и се леят Лъчи, и мнозина се приближават и привличат към тях несъзнателно, без да знаят нито за Твърдината, нито за Учителя. Но цялата работа е в служенето на тъмнината или на Светлината и от това условие се определя привличането към Лъчите и разпределението по Лъчите. Но трябва да се знае, че ако в Лагера на Светлината действат Лъчите на Светлината, то на страната на тъмнината действат лъчи на тъмнината и тяхното притегляне действа на тъмните духове, повличайки ги в бездната. Има и междинно състояние, достатъчно сивичко, безцветно и унило. Всички степени на състоянията съществуват и в Надземния Свят и всяко привличане към тях се основава на принципа на съответствието или на закона за съзвучието. Законът е нерушим, но справедлив, тъй като това, което се намира в човека, което е натрупано в него в течение на неговия живот се привлича към съответните слоеве на пространството, родствени и близки на природата, същността и характера на тези натрупвания. Невъзможно е да се заобиколи закона или да се измами: всеки има обкръжение според себе си. Стременията, които са свойствени на духа, сякаш намират продължение в съзвучните им условия. Разбира се, чревоугодникът фактически вече няма да може да дебелее, тъй като няма физическо тяло, няма и храна. Но пластичността на материята на Невидимия Свят и творческата способност на духа, заменила земните му способности, позволява от тази материя да се създават желаните форми, желаните ястия и да преяжда с тях въображаемо, тъй като там мисълта става действителност, видима и осезаема като реалността. Разликата е в това, че на Земята препълненият стомах дава усещането за удовлетвореност, макар и временна, но там такава няма и не може да има, тъй като възжелението към храна живее, а фактически няма с какво да се насити. Едва когато енергиите на възжелението изчерпят себе си върху своя породител, настъпва освобождаване от това робско състояние. Затова е по-добре да овладеете себе си още на Земята и да не позволявате на нито една страст да ви завладее, тъй като процесът на нейното изживяване в Невидимия Свят е много мъчителен. Този, който е овладял своята мисъл и я е подчинил на волята, и е обуздал своите чувства, надявайки на тях сребърната юзда на духа, може спокойно да влезе в този свят, където всичко се движи от мисълта.

1964 г. 417. (Гуру). Земното пребиваване може да се счита като избор на пътища в Безпределността. Трябва само да се помни, че с това временно състояние не се изчерпва нищо, но всичко само започва, за да се разгърне после до своите предели в Надземния Свят. Оттук значението на всяко начинание и негово утвърждаване на Земята. Това, което свържете, тоест утвърдите на Земята в своето съзнание, ще бъде утвърдено и там. Тъй като поле за посев на зърната на всички начинания е съзнанието, в което се вкореняват

зърната на допуснатите мисли. И посятите мисли ще дадат кълнове. В сферата на човешкия микрокосмос човек сам отглежда следствията на мислите и сам ги пожънва. С мисъл затваря себе си в кръга на нейните прояви и с мисъл също се и освобождава. Значението на мисълта в оформянето съдбата на човека не може да се преоцени – то е толкова огромно.

1964 г. 418. (М. А. Й.). Цялото ученичество е изградено върху съзвучието. Ако няма съзвучие съзнанието трябва да се издигне и възвиси до някаква степен на съответствие със съзнанието на този, към когото то се устремява. Съзвучие или единение не може да се постигне нито в униение, нито в раздразнение, нито в недоволство, нито в страх, нито в суета, нито в робство на всички други отрицателни качества. Ето защо е толкова настоятелно нужна работата над себе си. Всеки ученик има достатъчно недостатъци. Всеки недостатък вече само с това, че това е недостатък, може да бъде трансмутиран в положително качество, тъй като всеки недостатък има свой противоположен полюс. Малко е да се отчетат своите недостатъци, трябва да се намери и види антиподът на всеки, за да се утвърди последния в съзнанието за последващо приложение или проявяването му в живота. Изкристализирал в съзнанието от мисъл до рисунка в мозъка, той ще стане там магнит, водещ и определящ постъпките и действията на ученика. Много време може да се посвети на този светлоносен процес. Всеки миг на такава работа ще се окаже плодотворен. Не са нужни измъчени усилия, не са нужни никакви особени напрежения, трябва просто да се седне и спокойно да се помисли за един или друг свой недостатък, съзнателно извиквайки във въображението яркия образ на неговата противоположност и на себе си като утвърдил това противоположно на недостатъка качество в своя вътрешен свят. Утвърдено и внедрено там, то трябва да се прояви и навън, в действията, постъпките и мислите. Така трансмутацията на собствения характер по линията на родствените противоположности ще стане достъпна, възможна и осъществима. Да вземем за пример суетливостта, унижаваща достойнството на духа, прахосница на психическа енергия, потапяща духа в нищожество и поставяща го в робска зависимост от всички и от всичко. Да противопоставим на това дребно, унижително качество спокойната съдържаност, самообладание, осъзнаване достойнството на духа и неговата независимост от подчинение на въображаемите условия на момента. Да си представим себе си свободен от това унижение, решил да приключи и приключил със суетливостта завинаги. Да утвърдим антипода на това качество с ритъм в течение на няколко дни и ще видим, че антикачеството на суетливостта е започнало да се проявява вече в делата на всеки ден. Осъзнаването ще утвърди и заздравя победата. И така нужното качество е придобито.

1964 г. 419. (18 август). Малко е да се постигне изпълнение на пространствената заповед, трябва още и да се удържи създаденото положение за желания срок. Противодействащите сили от време на време ще правят опити да го разрушат и тези опити трябва всеки път да се пресичат по най-решителен начин. Нашите

хора са винаги на прицел у тъмните, а тъмните са готови да се възползват от всеки случай, от всеки човек, животно, птица, гризачи и даже насекоми, стига само да пробутат чрез тях това, което ще може да разруши или в някаква степен да наруши резултатите от вашия труд. Всеки такъв опит трябва да се среща напълно спокойно и да се пропусне спокойно покрай съзнанието, за да може, пропускайки го, да отмине, решително, твърдо и уверено веднага да се възстанови нужното положение. Не трябва да се разстройвате, огорчавате, отчайвате от подобни рецидиви. Бентът удържа постоянния натиск на водата, точно така и вашата психическа енергия сдържа постоянния натиск на тъмните противодействия и вредителства. Няма да забравяме, че освен тъмните съзнателни и несъзнателни злодеи и силите на хаоса постоянно се стремят да нахлуят в стройността на постройката на живота и в човешките съзнания. На борбата с хаоса се отрежда немалко място в активността на Служителя на Светлината.

1964 г. 420. Ще отбележим и още едно обстоятелство: това е упоритият стремеж на съзнанието да се върне на старото пепелище, тоест отново да се потопи в изчерпаните условия на живот. Миналото представлява силен магнит. За Огнената Йога то е изгорено, но неговото изгаряне не е просто и не е лесно. Новото често може да бъде недостатъчно свършено и съзнанието да не е свикнало още с него, докато в същото време старото е привычно и удобно, макар и да представлява окови за духа. Вехтият човек вътре е яростен защитник на стария привычен начин на съществуване в съзнанието и в живота, и поради това той е силен и упорит противник на еволюцията на духа. На топло и в уют, в спокойствие и благополучие е къде по-приятно и по-лесно, отколкото в трудности, нужди, лишения и в студ, и мнозина предпочитат топлото и уюта. Но за изправилия се дух на Земята е неуютно и благополучието го задушават. Огнят и благополучието са несъвместими, борбата и покоят - също. Борбите на духа са съдба на вървящия към Светлината. Ние Познаваме огнените напрежения. Ние Познаваме непоносимите пространствени нагнетявания и Ние Познаваме суровостта на подвига, но Ние не Познаваме покоя.

1964 г. 421. (М. А. Й.). Приемаме любовта и добрите чувства, насочени към Нас, но изискваме действия, достойни и съизмерни със силата на насочените към Нас чувства. Иначе това ще бъде сладко, но уви, недействено и празно прекарване на времето или сладникава сантименталност. На Нас ни е нужно действие, изразяващо степента и силата на действителния устрем към Светлината. Много сладки и розови мечтания постилат пътя назад. Действие, действие, действие, наситено с огъня на несломимата решимост да се преодолее всичко в себе си и да се победи себе си. Не подхожда да се държат някъде в съзнанието още неизживени слабости. С такъв товар няма да се изкачите по отвесна скала. Сурово и строго, и нелицеприятно трябва да си дадете ясен отчет за това, което още не е изживяно и което подлежи на незабавно и неотложно изкореняване. С такъв товар няма да се изкачите на Върха при Владиката.

1964 г. 422. (Гуру). Те са готови да прочетат хиляди книги. Те са готови да постанат и да се ограничат в много неща. Те са готови да тръгнат накъдето и да е, за да послушат новия проповедник или самозвания учител, те са готови на много. Но не са готови да отстъпят от своите привички, от своите слабости и своите недостатъци. Тяхната готовност се редува с повторни отстъпки пред най-нищожните недостатъци, които се оказват най-тежки вериги на краката. Готовността да се отхвърлят те е друга. Тя зове към действие. Най-високото действие на духа е подвигът. Когато той се извършва, веригите отпадат.

1964 г. 423. (19 август). В спиралите на Светлината вибрират проявите на Висшия Свят. Устройството на Вселената е спирално. Земята се носи в спирала в пространството към далечна звезда. Мислим ли за това, че ако движението на цялата слънчева система и в частност, на Земята, не беше спирално, то орбитата на Земята всеки път би преминавала по едно и също трасе, предизвиквайки повторност на явленията. Принципът на еволюцията също е построен спирално. Докато съзнанието се движи в кръг и движението е затворено в него, прогресът е невъзможен. В резултат се получава застой. Но веднага щом движението на съзнанието стане спирално, кръгът е разединен и всеки оборот на спиралата дава нови натрупвания и отбелязва подем. Явленията, протичащи във всяка завивка от спиралата са аналогични на явленията на предшестващата и стояща по-долу завивка, но не са тъждествени. В това е залогът за напредък. В спиралата на времето се повтарят пролет, лято, есен и зима, но всяка нова пролет вече е различна от тази, която я е предшества. Така също различни в спиралното движение са нощите и дните. Благодарение принципа на спиралата нищо в природата не се повтаря, макар и да има много външно привидно сходни явления. Трябва да се разбере и спиралността на изпитанията на възходящото съзнание. Може да изглежда, че всички те са същите, но характерът им с всеки оборот на спиралата се видоизменя. Обърнете внимание на думите "възходящо съзнание", тъй като има и друга спирала, по която може да се спускате надолу. На еволюцията на съзнанието се противопоставя инволюцията. Има съзнания вървящи надолу, по низходяща спирала. Познавате изродили се племена, остатъци от някога велики народи, които са били въввлечени в спиралата на инволюцията. Ще отбележим, че даже и тези записи подлежат на закона на спиралата, в дадения случай възходяща. Ако движението на съзнанието се извършваше по затворен кръг, създаването на записи би било невъзможно, тъй като просто нямаше да има за какво да се пише. Но от опит вече знаете, че във всеки запис, независимо от тяхното изобилие, има нещо ново, несъдържащо се в предишните. Тук действа принципът на спиралата на разширяващото се и възходящо съзнание. В Книгата на Живота са записани много примери за сияйния път на възходящите духове. Познаваме и примери на други духове, низходящи и спускащи се във вековете. Но ще говорим за спиралите на Светлината. Качествата на духа също се развиват спирално, от време на време ярко утвърждавайки се в проявите. Като

се знае спиралата на постройката е възможно да се залагат в съзнанието семена на бъдещи находки, тъй като с всяка нова завивка семето ще расте, докато не даде кълнове, също растящи спирално. Именно растежът на натрупванията се обуславя от спиралата на съзнанието. Във Великата Спирала на бъдещето може да се прозре великото предназначение на човечеството и безграничните възможности на неговите достижения. В осъзнаването на Закона за Спиралата е заложена сила, даваща мощен импулс към възход на духа. Всяко постижение, даже най-малкото, служи като гаранция за по-големи постижения. Няма граница за растежа на могъществото на духа. Няма нито едно зрънце Светлина, което в спиралата на времето да не може да израсне в сияйни грамади.

1964 г. 424. (20 август). Сине Мой всички живеят заслепени от Майя. Но само чрез Майя може да се достигне до разбиране на действителността. Когато Указвам сред преходното да се учите да намирате елементи на Вечността или на непреходното, Искам да ви внуша как да се учите през миража на Майя да можете да различавате проблясъците на действителността. Във висшето разбиране временното е разрез на вечното и на всяко явление може да се намери неговото истинско място в общата схема на нещата. И тогава Майя ще покаже своята друга страна, другият аспект, който ще помогне да се изясни същността на действителността. Човекът в обичайното му възприемане от другите хора не представлява действителността. Но взет в своята седмична същност, във всички обвивки, видими и невидими за окото, той представлява вече реалност. Същата мярка може да се приложи към всички явления в живота. Даже полското цвете е седмично. Но обикновените еснафски представи за нещата са непълни, несвършени и едностранчиви. Науката се опитва да се задълбочи в разбирането на строежа на материята, но още е далеч от нейното висше достижение, духът, който е светлина и огън. Също и проявите на огъня не се разбират в цялата му всеобхватност. Най-правилно би било да се разглеждат всички предмети от материалния свят като форми на кристализиран огън. Застиналата лава служи като достатъчно точна илюстрация на тази идея. Мисълта също е огън, а всичко създадено от ръцете на човека е само веществено оформяне на мисълта, тоест на огъня или негово въплъщение в плътни форми. По такъв начин, виждайки във всяко явление неговата първопричина – огъня, се приближаваме към разбирането на действителността. Всичко което съществува, може да се нарече Огневселена, тъй като в основата на видимия свят е заложен огънят. Атомната енергия е огнена енергия, тясно свързана със светлината. Най-малките частици на атома са светещи. Така виждаме физическата връзка на светлината с огъня. В началото е имало Светлина, тоест първична светеща материя. Материя Lucida и Материя Matrix са само аспекти на единното вещество на високите степени на материята. Трудно е да си представите или да разберете, че колкото и да се задълбочава науката в строежа на материята, тя никога няма да достигне до нейния връх, Първоизточникът, първичните форми на светло-материята, тъй като най-високите нейни върхове са вече отвъд пределите на човешкото разбиране. Би могло

тези форми на материята да се нарекат Светлина, но названието не дава нищо. Като Пример за това могат да служат електричеството или магнетизмът, същността на които остава неизвестна, макар и да са изучени някои закони на (за) техните прояви и да е осъществено прилагането на тези закони на практика. Живеем в свят на най-дълбоки тайни, познаването на външните форми на които не води до тяхното постигане. Но най-дълбоката тайна е човекът. На пръв поглед анатомията на човешкото тяло е изучена достатъчно добре. Но уви, това изучаване е повърхностно и предназначението и функциите на някои жлези остава загадка. Само в пълнотата на седмичността на всички свои принципи може да започне действителното изучаване на човешкия микрокосмос, и то при условие, че в основата на изучаването е поставен огънят. Независимо от всички постижения на науката, тайните на живота и материята остават нерешени. Разбирането на това ще бъде и правилният подход към действителното познание на света. Само Съкровеното Знание може да доведе човека до макар и частично, но все пак действително разбиране на собствената тайна и тайните на обкръжаващия го свят.

1964 г. 425. (21 август). Потокът от ментална материя тече през своя проводник, насищаш нейните елементи със своеобразието на същността на менталното тяло на дадения човек. Можете да си представите този процес в микрокосмоса на великия поет, художник, писател, философ и пазарната търговка или картоиграча. Такава е природата на тази материя, преработена в дадените организми. С всяко дишане йогът облагодетелства пространството и човечеството и всяко зло дишане ги отравя. Така в името на Общото Благо духът, вървящ към Светлината, овладява всички видове материя, протичаща през неговите обвивки, за да я одухотвори, освети и направи позитивна, отколкото преди да постъпи в неговия микрокосмос за преобразяване. Човек преобразява по този начин не само себе си, но и всичко обкръжаващо го на много голяма площ, тъй като наред с всички други видове материи, мисълта, материята на мисълта е много летлива и много подвижна. Човекът може да се нарече преобразител на битието. И е добре, когато това преобразяване се извършва в светлина и е наситено с Красота, тъй като често става обратно и човекът тогава е обезобразител на това, в което живее. Тъмните и злите обезобразяват пространството и Земята.

1964 г. 426. (Гуру). Можем ли да се порадваме гледайки ви? Можем ли да отбележим вашия напредък? Можем ли да видим неизменността и твърдостта на вашата крачка? Ако можем всичко това, благо на вас, вървящи към Светлината. Животът на духовете, вървящи към Светлината не е лек. Призовани от Нас са много, но са малко тези, които, отговорили, вървят. От това няма да се смущаваме. Ниската численост може да бъде признак за силата на духа на всеки от малцината. И когато един се утвърждава като сто хиляди мъдреци, това е непобедима сила. Работата не е в количеството, ако качеството е голямо.

1964 г. 427. (22 август). Няма нищо по-значително в живота на ученика от появата на Учителя. Когато тази връзка е била

установена още в минали животи, Учителят се появява в нужното време, за да разбуди със Своето Докосване назрелите натрупвания. Разбира се, извършва се невидимо и неосъзнато наблюдение. Независимо от това дали ученикът го усеща или не, Водещата Ръка пребивава над духа. Това неосъзнато до известно време Ръководство се проявява в много подробности от живота, но става явно не по-рано от определения от Учителя срок. Може да се проследи как при възлови събития някаква сила е направлявала твърдо и непреклонно течението на живота в необходимото русло. Тъй като даже и земните родители се избират по решение на Водача.

1964 г. 428. (М. А. Й.). Искане ми се да предам на близките радостта от осъзнаването, че постоянното живо помнене на тези, които обичаме и почитаме и които някога са ни отделяли своето време и внимание, постоянно и неотклонно преобразява съзнанието и променя самия смисъл на живота. Това изменение на съзнанието и неговото разширяване пренася всички ценности на живота в друга плоскост и коренно променя отношението към обкръжаващото. Усещането за непрекъсващия извор на мисълта, който струи в нас непрестанно, кара съзнанието да расте, приближавайки го до далечните брегове и превръщайки далечното в близко и невъзможното – в осъществимо. Искане ни се да направим да се усети цялото значение и влияние на това помнене върху личния живот на тези, които не са забравили. На тях сякаш им се помнят обичайните представи за нещата и необичайността става начин на живот през всеки ден. А това условие позволява да се разберат сърцата на другите, туптящи също с тези стремежи към необикновеното. Поздравяваме тези, които със своето постоянно помнене правят далечното близко, създавайки с това възможност за съзвучие на близките сърца.

1964 г. 429. (23 август). (М. А. Й.). Когато започнем да анализираме това, което е било достигнато именно благодарение на трудностите, препятствията и противодействията, стигаме до неизбежния извод за тяхната полезност и необходимост. Оттук има само една крачка до това да се радваме и благославяме тези препятствия, тъй като с тях растем. А това вече е началото на истинската мъдрост. Изглеждат като най-неприятните, най-обременяващите явления, но те извикват за проява спящите енергии на духа, утвърждавайки растящата сила на психическата енергия. Пианистът и цигуларят добре знаят какво означава всекидневната тренировка или упражнение. Същото е и с огнените енергии на духа. Ако искате да растете, не избягвайте препятствията и преодолявайте с волята си всичко противодействащо. Радостта от препятствията е показател за високата степен на съзнателност на духа.

1964 г. 430. (Гуру). Помнещия за Нас няма да забравим. Признайте Ни не разбират възможностите на помненето. Те смятат, че ако помнят с това се ограничава всичко и всичко свършва, докато в същото време нищо не се ограничава и нищо не свършва, а обратно, всичко се усилва и продължава в бъдещето, докато не настъпи реализация на това, което сега изглежда далечно, неосъществимо и

невъзможно. Ние казваме, че това помнене ще бъде тази котва за далечно плаване, за която се говори в Учението и по която може да се изтеглите към дългоочакваното бъдеще. Чрез помненето за Нас създавате условия за Нашата близост на всички планове на съществуването. И това помнене, благодарение на своите свойства за взаимност, предизвиква в Нас отговор, силата на който расте в съответствие със силата и напрежението на помненето. Помислете добре за нашата задълженост за отговор на помненето, за да разберете неговата същност.

1964 г. 431. (25 август). Въплъщавайки се в плътна обвивка човек се учи да ходи, да яде, да пие, да говори, да пише, да чете, с една дума обучава тялото на всичко, което е нужно за живота. Мнозина се учат да плават, да стрелят, да яздят кон, да управляват автомобили, учат се да свирят на различни музикални инструменти. На много неща обучават своите обвивки хората, координирайки функциите на всички. Много от тези занимания изискват не малко труд и усилия. Всяко овладяване на едно или друго майсторство или знание, например знанието на чуждестранни езици или някакви други, изработва в човека способности, които се отлагат в Чашата за бъдещето. Нито едно усилие не пропада напразно, но всички принасят плодове. Възможно е съзнателно да приучвате своите обвивки към полезни действия като знаете, че резултатите от този труд ще станат постоянно достояние на човека. Когато някой проявява някакви изключителни способности към нещо, значи някога в миналото той се е потрудил в това направление, създавайки съответната способност или склонност именно в даденото направление. Способностите, свойствата и наклонностите могат да бъдат различни. Пияницата, пушачът и наркоманът залагат в своя микрокосмос склонността към алкохолизъм и наркотици, лесно поддавайки се на привычката към пушене или стремежа към опиянение с други отрови. Привичките към акуратност или безпорядък също са вродени качества, които могат да се развиват или изживяват - разбира се, да се развива склонност към порядък и да се борите с безпорядъка. Полиглоти не се раждат, но тази способност се придобива в течение на предишните животи. По такъв начин може да се види как човекът в процеса на редица усилия утвърждава или развива в себе си едно или друго качество или способност. Като гений се ражда този, който в предишните животи с дълъг труд и работа е изработил в себе си тези свойства, които характеризират гения. Даром нищо не се дава. Човекът е ковач на своето бъдеще. Знаейки това, може съзнателно да се утвърждават в себе си тези способности и качества, които е желателно да се притежават в бъдеще с разбирането, че нито едно усилие не пропада, както не пропада и нито едно действие, пораждащо отрицателни свойства, които също ще се изродят в твърде нежелани черти на характера в бъдещите животи. Един път предателят е предател винаги. По Книгата на Животите на Великите Духове може да се види как към някои от тях във вековете се е приближавал един и същи предател и как това подло свойство е нараствало в него във времето. Наистина човешкото съзнание може да бъде оприличено на градина, където

наред с прекрасните цветя могат да израснат и отровни. Изоставената градина може да обрасне с магарешки бодил. Трябва само да се има предвид, че цветята или бурените в градината растат векове и някои ягодоплодни или други плодове могат да бъдат отровни. Градинар е самият човек и цялата отговорност за насажденията ляга върху самия него. Обвивките могат да бъдат приучвани към всякакви действия, както добри, така и лоши, тъй като тяхното предназначение е да изпълняват волята на техния притежател, както добра, така и зла. На човека се дават безкрай възможности за тренировка и обучение на своите обвивки, всеки ден от сутрин до вечер и даже нощем и на каквото ги научи, това и ще пожъне: ако на добро – добро, ако на лошо – лошо. И когато отново се върне на Земята, това, което е утвърдил в себе си в миналите животи, ще се прояви в него в бързо овладяване на нужната способност, докато неовладелият ще бъде принуден да започне трудния път по овладяването от самото начало. Много духове проявяват изумителни таланти и способности на четири-пет годишна възраст - това са бъдещи гении, макар и техните родители да не са гениални.

1964 г. 432. (М. А. Й.). Смисълът на живота на човека е в преобразяването на неговата същност и достигането на това стъпало на еволюция, когато неговият собствен микрокосмос ще замени всички земни апарати. За тази цел му се дават много животи и пребивавания в Надземните Светове. Всичко е така построено, че човекът да може да еволюира и да се развива увеличавайки силите на духа и издигайки се по стълбата на живота. Когато този процес се извършва съзнателно, човекът намира тясната пътека на щастието, водеща го към безсмъртие.

1964 г. 433. (Гуру). Да живееш външно обикновен живот, огнено утвърждавайки необикновеността на пътищата в Безпределността, видими явно за Учителя на Светлината, но незабележими за очите на страничните, е и Йогата на Живота.

1964 г. 434. (26 август). Както и колкото и да изучавате човека, това изучаване не може да се доведе до край и да се изучи човекът напълно, тъй като в него е изразена в целия си потенциал самата Безпределност. Човекът е безпределен в развитието на своите възможности и на много, засега още скрити способности на духа. Всички качества на духа по своята природа са безпределни и могат да растат безпределно. Всички необикновени свойства на човека, проявени някога и някъде, не представляват завършване, а само поредното стъпало от безкрайната стълба на усъвършенстването. Край няма. Има начало на утвърждаването на едно или друго качество или способност, начало на разкриване на неговия потенциал и неговото по-нататъшно развитие, но завършване не може да има. Духът, завършващ своя път на Земята, е изчерпал всички възможности на своето индивидуално развитие на планетата, но това не е край, а начало, за да се премине на по-висока планета и да се продължи на нея безкрайния възход на Духа. Буда Гаутама е човек от шестия кръг, но даже Той никога не е утвърждавал Своето всеведение или всемогъщество, тъй като в аспекта на

Безпределността Неговите огромни достижения се явяват само известно стъпало на усъвършенстване по безкрайната стълба на живота. Никой никога не е свидетелствал за това, че е достигнал до края на нейния Връх, тъй като Безпределността няма край, или че е предстоял на Началото на Началата. Точно както умът не може да си представи края на безпределното пространство или началото на Вечността, така е невъзможно да си представите и осъщественото или достигнато пълно всеведение или всемогъщество в Космически мащаб, независимо че Планетните Духове ги притежават в размер непостижим за ума даже на много високите съзнания. Разбирането на това, че развитието на всички положителни качества и свойства на човека може да продължи безпределно му дава в ръцете възможност да започне утвърждаването в своя микрокосмос на всяко качество, на всяка способност или на цяла тяхна група, или последователно или едновременно на всички, или на много, за да постигне осъществената симфония от качества, а не дисхармоничното преобладаване на някои от тях в ущърб на останалите.

1964 г. 435. (Гуру). Всички представи за пространствена разделеност или отдалеченост между Нас могат да се премахнат и съзнанието да се освободи от тази свързаност с далечината или слоевете на пространството. С всичко това е свързано тялото и е свързан разсъдъкът. Духът не е свързан с нищо, освен с мисълта. Но Ние говорим за освобождаване и разкрепостяване на мисълта от обичайните представи. Даже простият стремеж към Нас помита преградите пред мисълта и мислите, излизайки от Нас, свободно се вливат в съзнанието. Това освобождение може още да се задълбочи и да си представяте Нашата близост вече без всякакви ограничения на плътната видимост. Цялата тази видимост е Майя. Ние я наричаме очевидност, противопоставяйки ѝ действителността. Няма относителност на времето, няма разстояния, огънат ги пронизва както лъча Светлина - пространството. Именно със съзнанието може да се проникне там, където нито тялото, нито мозъкът могат да проникнат. Разстоянията и времето, и всички други прегради на Майя се преодоляват духом и в духа. Отначало се учим да летим с мисъл и в мислите, а после вече в духа, тъй като мисълта води след себе си духа. Мисълта лети напред. Мисълта, предпратена с определена задача, прокарва за духа път във времето и пространството. Мисълта е белият кон на щастието, послушен на повелите на духа, готов да отнесе съзнанието там, където му бъде указано от волята, вложена в мисълта.

1964 г. 436. (27 август). Приятелю Мой, изучаването на човека може да започне с изучаването на законите, които управляват неговата съдба. Развитието и еволюцията на духа протичат в рамките на закона. Същността на тези закони е отпечатана в съкровенията дълбини на съзнанието, откъдето те трябва да се извлекат в светлината на разбирането и съзнателното им прилагане в живота. От закон не може да се избяга. Законът - това са пределите, в които се проявява животът на духа. Тези, които се опитват да го нарушат, попадат под действието на неумолимите следствия на това

нарушение, тъй като нарушаването на законите на живота обръща тяхната мощ срещу нарушителя. Можете да следвате повелите на тези закони или да ги нарушавате, но следствията нито в единия, нито в другия случай не може да се избегнат. Ще кажат: защо толкова хора, нарушаващи ги явно, въпреки това живеят прекрасно и се възползват от всички блага на живота? Така говорят тези, които не знаят за Невидимия Свят, който Ние Наричаме свят на следствията, за разлика от видимия, явяващ се свят на причините. Разбира се, следствията от нарушаване на закона настигат нарушителите и в плътния свят, може би, не сега, не в момента на нарушаване, а в следващото или следващите възплъщения. Ето, ражда се инвалид наследствен алкохолик, ето, някой ходи с гърбица, някой е спял по рождение, някого е поразила проказа, някой се е родил от зли и жестоки родители или изобщо ги няма и не познава грижа и ласка. Много страдание и мъка си подготвя нарушителят на закона на живота. Но и в Тънкия Свят следствията от нарушаването се проявяват не по-леко, а може би още по-тежко. Тъй като в плътния свят нарушителят може да се представи за невинен страдалец, докато там, в Тънкия Свят причината и следствието са свързани с пряка връзка и са достъпни за разбиране. Злобният убиец пребивава във вибрационните вихри на извършеното от него на Земята злодеяние дотогава, докато техните енергии не изчерпят върху него своята сила докрай. От своите действия, нито от лошите, нито от добрите там не може да се избяга, тъй като породителят на мисълта пребивава в своите порождения. И как иначе може да се усвои кое е добро и кое е лошо, ако не се изживеят върху себе си следствията на добрите и злите дела. Уроците на живота трябва да бъдат изучени напълно, за да знае човек как да следва неписаните закони на духа. Тяхната сила е огромна и неумолима и се явява благословия за тези, които не ги нарушават.

1964 г. 437. (Гуру). Ето ние говорим за почитане на свещените Изображения. Много съзнания са се препънали в това. Тъй като се почита не външната форма, а това съдържание, тази същност, която се влага в тях от почитателите. А ако почитателят няма какво да вложи? Какво ще е тогава? Ето тогава и се получава безсмисленото и неосмислено поклонение на формата, лишена от съдържание, тоест идолопоклоничество, но вече в съвременен вид. А когато чрез видимата форма на изображението се установява контакт с Безсмъртния Дух на Този, Който е Изобразен на платното, дървото или метала в един или друг вид, тогава почитането на свещените Изображения се извършва така, както трябва.

1964 г. 438. (Гуру). А сега за иконите, за нашите, за руските икони. Към тях е приложимо същото това разбиране на почитането. Ще задълбочим това явление с указанието, че древните, така наричани "намолени" икони, наситени с кристализирани отлагания на Светлина, действително могат да бъдат наречени по право свещени, тъй като са обкръжени със светлина-огън и сияят със своите излъчвания, видими за тънкото зрение и можещи да бъдат фотографирани с апарат, подобен на този, който са изобрели съпрузите Кирлиан. Това е вече друг аспект на свещените

Изображения и предмети, които се отличават и са се отличавали от обикновените вещи във всички времена при всички народи на Земята. Началото на насищането на иконите със светлина-огън могат да положат и художниците-иконописци, както например, в иконите на Андрей Рубльов.

1964 г. 439. (28 август). При медиумистичните прояви медиумите отделят от себе си ектоплазма, възползвайки се от която същества от Тънкия Свят могат да се материализират, тоест да приемат форми, видими за обикновеното око при известни условия. Ектоплазма имат всички хора, но при медиумите нейното отделяне се извършва по-лесно, отколкото при другите хора. След сеанса медиумите обикновено се чувстват много уморени, тъй като разходът на ектоплазма се съпровожда с изтичане на енергия. Тънките същности не могат да се проявят по друг начин, освен като се възползват за тази цел от веществото на ектоплазмата. При силни емоции и емоционално заредени мисли става също отделяне на ектоплазма, от веществото на която се стремят да се възползват тънките пришълци за своята материализация от една или друга степен или за своята проява в условия близки до тези на плътния свят. Така мислите на униние, отчаяние или раздразнение привличат гости, същността на които е съзвучна с преживяванията на човека и които се хранят с излъчванията на човека, намиращ се в подобно състояние. Те се стремят да усилят това състояние, за да усилят с това изтичането на ектоплазма и възможността да я поглъщат в още по-големи количества. Постоянното пребиваване в подобни състояния с отрицателни мисли и емоции, предизвикващи постоянно изтичане на жизнени сили, неизменно завършва със заболяване на организма. Всяко психическо състояние на човека по закона за съзвучието чрез ектоплазмата предизвиква магнитно привличане към неговата аура на тънки същности от различни видове и степени, точно съответстващи на природата на това състояние. Радостното, бодро, устремено към Светлината състояние на духа ще привлече или може да привлече тънки обитатели от високите планове. По такъв начин възвишените състояния на духа, спокойствието, сдържаността, равновесието, чистотата на мислите и всички други положителни качества на съзнанието служат като защита от приближаването на нежелателни същности и пространствени вампири от всички степени. Тогава заградителната мрежа на човешкия микрокосмос сияе със своята Светлина и нейните искри отразяват вече непроизволно и механично всяко нежелано приближаване. Може да се отбележи, например при прояви на ярко несдържано раздразнение, как отвътре, от самия човек се разкъсва заградителната мрежа и в образувалите се прориви се устремяват неканени гости, за да смучат и да се хранят с вътрешните излъчвания на незащитения организъм. Огромно е обременяването и помрачаването на организма в такива моменти и е огромна отпадналостта и загубата на сили. Огромна е психическата потиснатост, възникваща вследствие невъзможността да се отхвърлят от себе си впилите се в аурата твари. С всяко неравновесие, с всяка предизвикваща го мисъл отваряме себе си за съзвучни влияния от

Тънкия Свят и ставаме за известно време отворени за пространствения вампиризм, магнитно привличайки към себе си същности, хранещи се със съзвучни на тяхната природа енергии. Наистина човекът е магнит, всеки миг привличащ към себе си Светлина или тъмнина. Изтичането или отделянето на ектоплазма при всички хора се управлява от закона за съзвучието, обуславящ следствията на това отделяне. Явленията от висок духовен порядък, когато заградителната мрежа сияе ярко, също предизвикват пространствени манифестации, изразяващи се в различни светлинни или даже огнени образувания, свидетелстващи за присъствието на изтънчено духовни енергии и за приближаването на светли тънки същества. Съществата от Светлината не поглъщат психическа енергия, а обратно, усилват нейния прилив. Всички тези процеси зависят от настройката на организма, от настройката на мислите и съзнанията. По своята настройка може винаги да се съди за това какъв род пространствени съзвучия могат да се установят и какви пришълци от Тънкия Свят могат да привлекат те. Внимателно определяйки състоянието на човека, особено постоянното настроение, в което пребивава той, може почти безпогрешно да се установи какъв род обкръжение си създава той около себе си и какви невидими гости привлича към себе си. Човекът постоянно насища със своите енергии заобикалящото го пространство и привлича към себе си пространствени енергии, съответстващи на природата и характера на неговите собствени излъчвания. Конвейерът на човешката мисъл действа непрестанно и можете да си представите какво се случва в полето на магнитното напрежение на този поток от мисли. Трябва да се обърне особено внимание на това, че в този невидим процес вземат много дейно и ярко участие пришълци от Тънкия Свят, които постоянно се тълпят в самата среда на живота.

1964 г. 440. Когато човекът, склонен към психизъм, види около себе си лицата или страшните и отблъскващи образи от Тънкия Свят, с това той им отдава неволно от своята ектоплазма, за да могат те да се проявят видимо за него. Страхът усилва още повече тези явления. Говорейки по същество, няма абсолютно нищо, от което да се боите, тъй като тези образи не могат да осъществят никакви явно заплашващи физически действия. Достатъчно е само да се поляризира своето съзнание на по-висока вълна и страшните образи ще изчезнат. Ето защо те се явяват на едни и често им досаждат, докато в същото време не се осмеляват да се доближат до други, знаейки прекрасно какъв отпор ще получат. Затова и се крият старателно зад чуждите гърбове, когато се опитват да се доближат до вас, за да могат така или иначе, по един или друг път да ви причинят вреда. Охраната на своята заградителна мрежа и нейното съдържание в необходимия порядък е най-първа грижа на ученика и негово задължение пред Светлината.

1964 г. 441. (М. А. Й.). Разбирането на значението, което ектоплазмата има в живота на човека и поддържането ѝ в чистота ще отвори нови възможности за приближаване към Светлината. Това разбиране ще даде сила да се утвърди в себе си това, което до настоящия момент е изглеждало трудно или непреодолимо.

Преображението на човека е много тясно свързано с очистването на съзнанието от всякакъв боклук, а последното условие - с чистотата и незаразеността на ектоплазмата. Можете да си представите доколко то е заразено при нечистите психици или медиуми с ниско съзнание. Невежите, не знаещи за Светлината, влизащи в допир само с низшите слоеве на астрала, какво могат те да почерпят от общуването с Невидимия Свят? Невежеството в съчетание с низш психизъм поражда най-уродливи и недопустими явления, вредата от които се разпространява твърде нашироко и надалеч. Толкова повече знаещите трябва да опазят и другите, и себе си от най-малката възможност за съприкосновение с различен род пришълци от невисоките или средни слоеве на Тънкия Свят. Те не могат да дадат нищо - това в най-добрия случай, даже и да искат, тъй като не знаят. Но в по-лошия те са просто опасни. Нечистите мисли, склонности, възжеления, постъпки и действия - всички те създават свои, съответстващи на тяхната същност канали за връзки със съзвучните им слоеве на астрала и което е най-важно - с техните обитатели, които с всички сили упорито се стремят към Земята, за да могат някак и в нещо да се проявят в действие. И тъй като те са лишени от тази възможност, то психиците и мудиумите са за тях единствените посредници, възползвайки се от ектоплазмата на които те могат да се проявят или в непосредствени образувания или в действията на своите жертви, вдъхновявани от тях за най-позорни деяния. Само силната чиста заградителна мрежа, здрава и блестяща с искрите светлина, може да служи като надеждна защита от тези адови пълчища. Да помислим упорито и здраво за усиление на заградителната мрежа и поддържането ѝ в необходимия порядък. Това е отразяващата мрежа, отблъскваща тъмнината и нейните зловни служители.

1964 г. 442. (Гуру). Когато Владиката Говори за бронята, за щита, за стрелите, за мечовете и копията се има предвид все тази същата заградителна мрежа и оръжието на Светлината - огнената мисъл. Въоръжението е полезно тогава, когато умеят да го ползват. Опитът се придобива с упражнения и прилагането му на дело. Винаги е полезно да упражняваш своя дух. В течение на деня може да се намери достатъчно време за това. Всеки празен миг може да се използва за това занимание. Не трябва безсмислено да се стои в безделие, когато има възможност да се упражняваш в прилагане на психическата енергия. Упражненията могат да бъдат твърде разнообразни и разстоянията не са преграда за тях. Прилагането на психическата енергия изисква упражняване. Как иначе да се натрупа опит? Ако сами не можем, то самият живот ще покаже как и какво трябва да се направи. Животът е училище, той задължава да се учи това, до което сам не си достигнал. Но ако човек сам достига до необходимостта да се упражнява в достиженията на духа - това вече е степен на утвърждаване на самородните лъчи.

1964 г. 443. (29 август). Как да се избегнат аритмичните колебания на съзнанието, когато след вдъхновените полети следва отпуснато падане? При това трябва да се различава такова падане от мъката или скръбта, произтичащи от острото усещане на

антагонистичните пространствени токове. Може би някъде хора търпят голямо бедствие, може би надвисва заплаха от световна катастрофа или се нагнетяват събития от планетен мащаб, може би вълни от кафяв газ са докоснали съзнанието. Много могат да бъдат причините, които нямат никакво отношение към неочакваното падане в цял ръст. Тъй като след такова падане следва рецидив на вече победените слабости или недостатъци. Ако и това го няма, ако духът е твърд в своето преодоляване на себе си и в утвърждаване на достигнатите победи, значи съзнанието ярко усеща пространственото неблагополучие или усиления натиск на тъмнината. Нито едното, нито другото може да се избегне. Трябва да се борите и трябва да се сражавате с тъмнината за утвърждаване на Светлината в себе си. Основите винаги остават неизменни. В тях може да се намери опора, но преди всичко във вашия Владика, който е с вас винаги. Аз Съм с вас, наблизо, готов да помогна и да подкрепя в минута на нужда. Усещането на Близостта неутрализира отровата на пространствените газове и помага да се сражавате с тъмнината. Вълните от ритмични повторения или възвания разбиват вълните от антагонистични токове и помагат да се възстанови равновесието. Да се удържи равновесието в тези условия ще бъде вече много голямо постижение. Моят воин е винаги на стража, готов винаги да защити Светлината от потъпкването ѝ от тъмнината.

1964 г. 444. (М. А. Й.). Когато усещате непоносима тежест в сърцето знайте, че помагате на Владиката да носи Неговото бреме за целия свят. Това ще ви накара да осъзнаете, че и вие участвате във всепланетното изграждане на Новия Свят, преодолявайки съпротивлението на заминаващите си енергии. Заминаващите си сили на стария свят са още достатъчно нагнетени, за да се усеща тяхната притискаща тежест. В тази борба е необходима устойчивост на духа. Учителят цени много тези ученици, за които Той може да бъде уверен и спокоен. Не на всекиго, даже на ученика, може да се довери стражата. На планетна стража стоят близките на Владиката духове. Трябва да се прояви голямо равновесие и непоколебимост, за да се заслужи такава степен на Доверие. Но когато то е оказано, получилият го знае, че ще устои до края без колебание.

1964 г. 445. (Гуру). Устойчивостта на духа се обуславя от особеното качество на пламъка на това ценно и рядко в хората качество. Вече знаете, че качествата на духа са форми на утвърдени в микрокосмоса на човека огньове. Оттук тяхната значимост по пътищата на Огнената Йога. Без огньове няма пътища. Огньовете се събират и кристализират в процеса на развитието и задълбочаването на желаните качества. Например качествата устременост, преданост или любов, или постоянно предстоене могат да се усилят съзнателно в себе си по всяко време, във всякакви условия. И такова тяхно усиляване незабавно предизвиква напрегнат пламък, който при постоянство на утвърждаването качество дава устойчиво отлагане в Чашата на кристали огън. Огнената Йога изисква утвърждаване на огнените качества, тъй като човекът трябва да стане огнено същество.

1964 г. 446. (30 август). Ако желаното постижение не се дава в ръцете, трябва още и още да се напрегнат усилията. Трудността е в това, че това напрежение трябва да бъде не измъчено, а естествено. Същото е и с привличането на невидими помощници и сътрудници от Тънкия Свят. Съвсем не е задължително те винаги да бъдат Високи Същества, дори и светляци от малките степени могат да помогнат да се отклони стрелата на злото или да се способстват за осъществяване на едни или други планове. Сътрудничеството се установява по съзвучие на тези енергии, с които е изпълнен микрокосмосът на човека, с енергиите на невидимите сътрудници. Разбира се, преди всичко трябва да се признае тази възможност за общуване с тях. Съзвучните духове обкръжават съзвучните на тях жители на плътния свят. Тъмните, виждайки петна на аурата и знаейки, че някои неизживени свойства все още мърдат в съзнанието, се впиват чрез тези канали, опитвайки се да раздухат тъмния пламък на всеки недостатък. Всички страсти, пороци и слабости на човека са разновидности на всевъзможните градации на черните огньове. Раздухвайки техния пламък, тъмните извикват към проява дремещите енергии на низшите огньове, за да се наслаждават и да се хранят с изтичането на тъмните флуиди от организма. В такива моменти именно се осъществява и поглъщането от тях на ектоплазмата и на психическата енергия на жертвата. С всяка тъмна нечиста мисъл отваряме достъп на тъмнината вътре. Всеки носител на Светлината, неизживял още нещо и с всички сили борец се със своите недостатъци, се явява особена мишена за тъмните нападения. Като орляк врани кръжат те над борецния се дух, за да се възползват от всеки миг на слабост. При неволни и волни падания и при съзнателно сътрудничество с тъмнината тъмните помощници влизат в контакт със съзнанията, съзвучащи им с криещата се в тези съзнания тъмнина. Ето защо е толкова необходимо пълното очистване от всякакъв боклук. Не можете да се отклоните от изпитанията и изкушенията, те не могат да се избегнат. Знаете много случаи, когато дългите години на борба и въздържание са завършвали изведнъж със стремително падане, което в един миг е помитало резултатите от продължителната упорита работа. И се е налагало всичко да се започне отначало. Всеки знае какво трябва да изкорени в себе си. Възможна ли е все пак победата? Възможна е, ако сте с Мен. Ако сте без Мен кой ще помогне в минута на нужда? Призовете Мен, когато настъпва час на изпитание, за да преминем през него заедно. Когато сте заедно с Мен изпитанията, които не могат да се избегнат при възхода на духа, винаги завършват с победа. Затова Наричам победител този, който върви с Мен. Така също достигането на поставените пред себе си задачи е напълно осъществимо, ако се върши заедно с Мен. Можете постоянно да си повтаряте краткия мантрам: Владико, с Теб е победата.

1964 г. 447. (Гуру). Вие питате как бих постъпил в този случай аз? Преди всичко бих изслушал внимателно потърпевшата страна, за да дам възможност да излее натрупалата се отрова. После бих изпратил мисли на бодрост и спокойствие. Бих дал надежда, за да утеша с това. И само след всичко това бих преминал към обясняване

на предизвикалите мъкната причини, по възможност избягвайки преките указания, а насочвайки съзнанието към неизбежността на правилния извод. Когато човек сам достигне до неизбежността на нужното решение - това е едно, когато получава пряко указание - свършено друго, тъй като обикновено никой не иска да следва преки указания. Това ще бъде първата крачка. Бъдещето ще покаже по-нататъшните.

1964 г. 448. (31 август). В началото изживяваният недостатък или слабост още заплашват със своя рецидив и някъде в дълбините на съзнанието мърда опасението от ново попадане под него. Но ето че настъпва момент, когато изведнъж възниква усещането, че те са преодолені окончателно, че те повече не са опасни, че тяхната власт е премахната. Упорството на борбата довежда до победа. А победата означава, че и в Тънкия Свят те няма повече да терзаят или изкушават духа със своята призрачна привлекателност. В този смисъл освобождаването в духа от привичките е необичайно полезно. Именно в духа трябва да се разбере, че всяка земна привичка, даже добрата е добра само за Земята. Затова е добре мислено да се подготвяте за това време, когатовсички земни привични действия ще бъдат вече ненужни. И дрехата, и отдихът, и способът на придвижване в Тънкия Свят са съвсем различни от тези на Земята. Но съзнанието ще се влачи още дълго по коловозите на утъпканите привички. Там дом не е нужен. Ашрамът не е дом. Начинът на живот в него не е домашният. Ашрамите в Тънкия Свят са нужни като фокуси за съсредоточаване на Светлината, където обитателите на низшите слоеве не могат да проникнат. Тънкият аспект на Твърдината там е полюс на притегляне и устремяване на всички светли духове. Там има и крепости на тъмнината - центрове за притегляне на тъмните духове. Притеглянето се осъществява благодарение наличието на елементи на Светлината или тъмнината, събрани от духа в течение на неговия земен живот. Възможно е някой осъзнал ставащото да иска да се привлече към фокусите на Светлината, но няма с какво да се привлече, тъй като елементите на Светлината отсъстват, понеже не са били събрани в земния живот. Между полюсите на Светлината и тъмнината съществуват много промеждутъчни състояния: светлички, белички, сивички, сивкави - всички те имат родствени и близки по тяхната същност сфери на пространството, в орбитата на които те ще бъдат неудържимо ввлечени със силата на съответствието на намиращите се в тях елементи и съзвучните им слоеве на Надземния Свят. Оттук възниква неотложната задача да се утвърждават и събират в себе си само енергии на Светлината. Те се събират с мислите, чувствата, стремежите и действията, но преди всичко с мисълта. Затова трябва да се съблюдава мисълта. Овлабяването на мисълта влиза в задължението на ученика пред себе си, пред неговия Ръководител и пред Светлината. Отначало от съзнанието се изгонват явно тъмните мисли, после идва ред на неявните, на сивичките и обичайните, след което целият вътрешен свят, всички постъпки и действия на човека се озаряват от светлината на сияйната мисъл. Утвърдената Светлина сияе вътре и се излъчва навън чрез

еманациите на аурата. Тази светимост Светлоносителят утвърждава в себе си. Тази Светлина сияе и свети вече във всички светове. И тогава се установява неразривна връзка с Висшите Сфери на Светлината и непреодолимото притегляне към тях. Само тогава елементите на Светлината, но не на тъмнината, влизат в състава на неговата същност и той свети на всички и на всичко, което е наоколо.

1964 г. 449. (1 септември). Всички отделения на човешкото тяло са наситени с психическа енергия, характерът на която съответства на състоянието на съзнанието в дадения момент. Например потта или слюнката на раздразнения човек са отровни, а слюнката на светеца е целебна. Така също се различават помежду си и свойствата на ектоплазмата в различните хора. Ектоплазмата на закоравелия пияница и на отшелника са твърде различни. Ектоплазмата може да бъде заразена или очистена. Под микроскоп тя е еднаква по своя състав при различните хора, както е еднакво дървото, взето от кръста на Спасителя или от бесилото на престъпника, но психически или в тънък аспект съставът им или насищането им силно се отличават едно от друго. Отделянето на ектоплазма се предизвиква с мислите. Обикновено нечистите мисли, заразявайки веществото на ектоплазмата, привличат към породителя си тънки същности, които жадно се хранят с нечистите отделения. Когато тези смучещи твари висят на аурата, което е видимо с тънкото зрение, тогава може да се покаже порочността на мислите на дадения човек. Ларвите изискват храна и принуждават човека да упорства в продължаването на своето нечисто мислене. Какво тласка пияницата към бутилката, пушача към цигарата, наркомана към наркотика? Жителите на този развъдник или разсадник, които те са създали в орбитата на своята аура, хранейки ги с отделенията на своята ектоплазма. Въпросът за очистването на ектоплазмата е твърде важен, тъй като психическото обкръжение на човека се намира в зависимост от нейното качество. Всеки човек е заобиколен от атмосфера, по-точно от сфера, наситена с енергиите на притегляния от един или друг порядък. Халюцинациите на алкохолиците не са фантазия, а действителност на Тънкия Свят, на неговите низши слоеве, показана на пияницата поради заразеността на неговата нечиста ектоплазма. Очистването на мисленето има много дълбоко значение за физиологичното състояние на организма и преди всичко за ектоплазмата. Всяка обвивка се състои от съответстващо на нейния план вещество. Тънкото тяло на светеца и алкохолика се състоят от плътна материя, но въпреки това съставът ѝ при единия и другия е много различен. Същото се отнася и за всички други обвивки. Астралните тела на тези двама представители на човечеството се различават още по-силно, както и менталните обвивки. Очистването, разреждането и изтъняването на своите обвивки влиза в задачата на ученика. Именно според степента на тяхното очистване и изтъняване се създават съзвучия и съприкосновения с Висшите Сфери на Невидимия Свят както на Земята, така и в Надземното. Храната при това също има немалко значение. Има значение всичко: и храната, и въздухът, и мислите, и външното обкръжение на човека и всичко, което влиза или излиза от

него. През човешкия организъм, тази мощна лаборатория, като през трансформатор тече поток от плътна, астрална и ментална материя, осветлявайки се и изтънявайки се, ако организъмът е на високо стъпало от стълбата на живота или, обратно, огрубявайки се и заразявайки се, ако е нечист. Даже въздуха, който дишаме, издишваме психически очистен или заразен. Би било поучително да се изследва не само слюнката или потта на раздразнения човек, но и издишвания от него въздух. Много неочакваности биха били открити, тъй като дишането на хората е плътно. Всички тези явления са тясно свързани с веществото на ектоплазмата и нейното поддържане в необходимото състояние е дълг на човека пред себе си, пред хората и пред пространството.

1964 г. 450. (Гуру). Дайте възможност да се приближим още по-близо до вас с чистотата на своята аура. Трудът по нейното очистване не е напразен. Всяко усилие дава неизменно следствие. Няма да се преуморим в работата над очистването. Какво ще поставим върху чашата на везните? И какво ще надтежи? Срещу какво можем заменим възможността за сближаване? Лещената чорба е много поучителен символ, но дори без всякакви символи знаете безпогрешно какво приближава и какво отдалечава. Ще разделим всичко на два вида явления: приближаващи към Владиката и отдалечаващи от Него, и тогава ще знаем значимостта на всяко явление от живота, помнейки при това, че нищо и никой, освен нас самите, не може да оталечи от Владиката, тъй като отдалечаването и приближаването е в духа, а не в нещо вън.

1964 г. 451. (2 септември). Сине Мой, човечеството в своето огромно болшинство много малко мисли за предназначението на живота и още по-малко за подготовката на съзнанието за следплътното пребиваване. Малко подготвят хората своите тънки обвивки и ги разреждат за прехода в Тънкия Свят. Хората са се отучили да мислят самостоятелно, но затова пък прекрасно са се научили да мислят по шаблон. „Така мислят всички“ - това положение е залегнало в основата на мисленето. Анализът и прогнозата са заменени със спасителното „като всички“. Но животът на съзнанието е индивидуален: човек идва сам на света и в самота го напуска, и се измъчва, и страда, и даже физическа болка изпитва индивидуално. Индивидуалността на развиващата се монада не може да се отрича и затова формулата „като всички“ е непригодна. Отговорността за мисленето и постъпките ляга върху Индивидуалността - носителка на всяка последователно въплътена личност. Личността отдавна се е успокоила в гроба с всички свои отличия и удостоверения, но нейният носител продължава своето съществуване в Надземния Свят, пожънвайки следствията на нейния земен живот и носейки отговорността за това направление, което умрялата личност е дала на своята Индивидуалност. Личността и нейните интереси са формирали бъдещите следствия, докато в същото време е трябвало да бъде обратно. Когато личността е нищо, когато аз сам по себе си съм нищо, но духът, пребиваващ в нея, той направлява течението и я ръководи, тогава и само тогава личността

може да осмисли тази роля, която ѝ се дава от духа за напредъка на духа.

1964 г. 452. (М. А. Й.). Светлината и тъмнината са двата полюса за устремяване на духа. За да се приближиш към полюса на Светлината трябва да се отстранят от обвивките всички елементи на тъмнината. Средство за постигане на това е очистването. Древното деление на хората на нечисти и чисти е напълно правилно. Трябва само да се задълбочи това разбиране и да се усвои, че покрай моралните обосновки чистотата и именно чистотата на ектоплазмата има необичайно важно значение, тъй като именно чрез нейното посредничество се установява контактът както с различните слоеве на пространството, така и с техните обитатели. Не е възможно притежавайки нечиста и заразена ектоплазма да установиш високи Общувания и да получиш вдъхновения от светлоносните сфери. Осъзнаването на това може да даде импулс за пълно очистване на съзнанието. Всяка мисъл, постъпка и чувства внасят свои елементи, които са или от Светлината, или от тъмнината. Извършва се тяхното постоянно събиране и натрупване и те се отлагат в наслоенията на микрокосмоса на човека явно и тежко или явно и светло. Малко е да се чистиш от събрания боклук, трябва още да се проследи и да се следи постоянно и зорко да не се получават нови натрупвания от същия този род. Трябва добре да се разбере, че очистването носи психофизиологичен характер, а не отвлечено материален. Отвлечената добродетел или морал неизвестно в името на какво не могат да убедят човека да бъде нравствено чист, но когато той види, че цялата мръсотия и нечистотия стават съставни части на тъканите на неговите обвивки и допускат в неговия организъм само тъмнина и заразата на пространствената отрова, нанасяйки му неописуема вреда, тогава борбата за очистване на своя апарат от сажди, воня и мръсотия, и всякакъв боклук става настоятелно неизбежна. Кой ще поиска да вреди на самия себе си, отравяйки се и лишавайки се от достъп на Светлина? Именно убедителността на явлението ще даде нужните сили, за да се борите с тъмнината в себе си и да я отстраните.

1964 г. 453. (Гуру). Нас ни радва когато думите започват да се проявяват в дела. Тъй като това е и пътят на Огнената Йога. Огненото приемане на пратките изисква тяхното прилагане в живота. А с приложението ръка за ръка върви и радостта от изпълнението на Указа на Учителя. Радост от изпълнение на Указанията - нека добре да запомним тези думи. Радостта дава сили да се противостои на антагонистичните токове на пространството. Тяхната тежест е огромна. Утешението е в това, че са временни и преходни, но тяхната тежест носим заедно: вие, ние и Владиката. Нужни са разредители на пространствените токове, разредители, в които да се разбива силата на тези токове, както прибоят на океанската вълна в скалата. Бремето на този свят не е леко, но го носят тези, които духом и в духа са с Владиката, тъй като Той Носи повече от всички. А ние помагаме, помагайте също и вие, ако осъзнавате явлението. На един е тежко да носи, но когато носим заедно може да се вдигне много. Напрежението се разбива със сърцето. Ако сърцето гори, това

действие е възможно. Само с огньовете на сърцето можете да се противопоставите на всички енергии, вървящи против. Сърдечният огън няма да угасне, ако в сърцето е Владиката. С Него вървим и с Него побеждаваме.

1964 г. 454. (4 септември). Нашите беседи засягат много слоеве на пространството. Затова тези записи имат и пространствено значение. Мисълта съществува в пространството още щом е слязла от конвейера на съзнанието. Оформянето на мисълта означава и нейното пространствено съществуване. Мисълта е живо същество на невидимия план. Разбира се, тази невидимост е само за грубото зрение. Всичко е видимо, ако апаратът на духа е достатъчно изтънчен. Когато духът се приобщава към пространствения живот отначало с мисъл, а после с тънките чувства на слуха, зрението, обонянието и така нататък, то световите на висшите измерения стават реалност за съзнанието. Обединението на световите трябва да се извърши в съзнанието на човека, тъй като фактически световите - видимият и Невидимият, никога не са се разделяли, но винаги са били тясно и неразривно свързани помежду си. Отдавна би трябвало вече да се разбере и да се усвои, че Америка е съществувала и преди откриването ѝ от Колумб, както съществуват и още много неща, за които хората още не знаят и даже не подозират. Незнанието не е причина за несъществуването на това, което съществува в действителността. Оттук безсмислеността на отричанията. Може да не знаете, но да отричате още неопознатото е невежо и нелогично. Безпределността не може да се затвори в рамките на човешкия ум на даденото или на което и да било стъпало на еволюцията. Да твърди своето всезнайство може само ограниченото съзнание. Младенческият материализъм е характерен именно с такава бедност на мисленето, съединена с тъпа самоувереност и апломб. Необходимо е да се разбере относителността на човешкото знание преди да се придвижите по-нататък. Осъзнаването на възможността за безпределно познаване ще бъде първата крачка към него. Човекът е заобиколен от всички страни с тайни, започвайки с прорастването на зърното и завършвайки с тайната на всеки жив организъм. Но нали зад видимото обкръжение се намира невидимото, също пълно с тайни. Но най-голямата тайна е самият човек. С нея, с изучаването на човека, мъдростта започва своя път. Решението на всички въпроси, на всички тайни на мирозданието е в човека. Отдавна вече е казано, че човекът е „мярка на нещата“. Обкръжаващият свят се измерва с размера на съзнанието. Само помислете колко различни са световите на човешката представа за света. Може да се каже без грешка, че „колкото умове, толкова и светове“. И двама човека, беседващи един до друг, могат да имат в съзнанието си толкова различни представи за обкръжаващия свят, колкото са различни полюсите на Светлината и тъмнината. Тъй като знанието е Светлина, а невежеството - тъмнина. Задача на ученика е да знае, да знае, да знае. С тази цел Учителят му изпраща мисли, разширяващи неговото мислене и обогатяващи съзнанието с нови елементи. Колкото по-силен е контактът, толкова по-обилен е потокът на изпращаните мисли. И те нямат край.

1964 г. 455. (М. А. Й.). Изпълването на съзнанието със Светлина служи като признак за Близостта на Владиката и нашата. Може да се отбележи как в минути на Общуване е светло и как после постепенно тази Светлина напуска съзнанието, когато то започне да се потапя в рутината на ежедневието. Трябва да се учите по-дълго да удържате Надземното сияние. Тъй като действително когато Общуването е успешно, аурата сияе явно,. Твърде много са препятствията наоколо, за да бъде Общуването винаги успешно. Но всяко преодоляване на всичко противодействащо невидимо укрепва връзката и служи като подход за още по-голяма близост. Учителят е нужен на ученика. Но и на Учителя са нужни ученици, за да има чрез кого да предава на света Своята мъдрост. Така също сте нужни и вие на Нас, както Сме нужни и Ние на вас. Тази взаимна нужда на приятел от приятел служи като основа на връзката.

1964 г. 456. (Гуру). Човекът е плод на своите достижения, резултат и следствие на това, което е достигнал в миналото. Затова всяко постижение е неотнимаема придобивка, която ще съпътства придобилия я в бъдещето. Нито едно постижение не е окончателно, а всички са в процес на растеж и усъвършенстване, ако духът върви нагоре. Тогава може да се наблюдава, че всичко положително се усилва, а увяхва и залинява това, което трябва да се изживява. При растеж на възможностите растежът на отрицателните качества е недопустим, тъй като техният растеж заплашва духа с катастрофа. Ето защо се поставя въпросът за овладяване на себе си. Всичко е огън, всички прояви на микрокосмоса са огнени. Всички огньовете трябва да се управляват и животът и Учителят ще научат на това. Учителят ще научи в живота и върху живота да владееш себе си и да подчиниш своите огньовете на волята.

1964 г. 457. (6 септември). На Майката на Агни Йога беше дадена задачата да прояви висша съгласуваност на планетата. За какво? За да знаят, че това е възможно и за да могат, ръководейки се от Нейния пример и други да могат да проявят същото. А сега да си представим, че известна степен на подобна съгласуваност проявява цял народ или даже цялата планета, всички народи на Земята. За какво е нужна такава съгласуваност или хармония? Без настройка инструментът не може да вземе участие в изпълнение на симфонията. Така също и без индивидуална съгласуваност на всички членове на човешкия планетен колектив те не могат да проявят концентрираната мощ на своята психическа енергия, обединената сила на която е способна да твори такива феномени, за които е трудно даже да си съставите представа. Засега човешките енергии са ярко дисхармонични и хаотични в своята проява. Засега те предизвикват разновесие на стихии и нарушават равновесието на планетата, което се проявява в земетресения, урагани, засушавания, разстройства на климата, епидемии и така нататък. Засега се проявява отрицателният полюс на огнената мощ, намираща се в несъзнателно и неуправляемо притежание на човека. Но ще дойде време и науката ще докаже, че човекът е генератор на огнени енергии, които въздействат на всичко, което го заобикаля. По-рано

често по време на суша са устройвали всенародни моления и често те са били съпътствани от дъжд. Време е вече да се разбере, че силата на обединената енергия на тълпата, устремена в определено направление, е предизвиквала нужните следствия. Никакво чудо - само причина и следствие. Същият молебен, но без вярата, обединяваща множеството съзнания в едно, не би дал никакъв резултат. Сега, знаейки това, можете да си представите цялата непреодолима огнена мощ на всепланетния обединен колектив на човечеството, устремяващ я в определен момент за изпълнение на набелязаната задача! На Далечните Светове климатът, подземният огън, атмосферните условия и много друго се регулират от обединената мисъл на човечеството. Това е такава могъща сила, пред която стихии се смиряват и ѝ се подчиняват. Всички така наречени чудеса не са нищо друго, освен неразбрани и необяснени манифестации на психическата енергия на човека. Чудеса като такива няма и не може да има, има просто законни явления, още неизучени от науката. За дивака даже радиото е чудо, но за знаещия чудеса изобщо няма и не може да има. Тайните на мирозданието не са са чудо, а нещо подлежащо на изучаване и разкриване. Можете да си помислите за това колко топлинна енергия ще потърбва за да се разтопят ледовете и да се измени климатът на Севера. Но е възможно този процес да се извърши по-просто и по-лесно с помощта на всепланетната колективна енергия на хората. Но колко време ще е нужно за да се обедини човечеството и, обединило се, да закрачи напред в познаването на силите, скрити в самия човек. Учението на Живота се Дава в срок, за да укаже на човечеството пътя към източника на непресъхваща огнена енергия, потенциален притежател на която се явява всеки земен жител. Осъзнавайки присъствието на тази енергия в своя микрокосмос и овладявайки я, човек може да твори необикновени неща, които в своето невежество още нарича чудеса или просто отнася към областта на невъзможното. И ако един осъзнал може да твори „чудеса“, то какво ли може да направи осъзналото своята мощ и обединило се човечество? Възможностите на колектива са безгранични.

1964 г. 458. (Гуру). Искам да поясня, че сдържаността е сила. Сдържаността не е сила, когато няма какво да сдържаш. Празният парен котел няма да произведе работа, тъй като в него отсъства силата, сдържана от стените му, силата на парата. Но в процеса на ученичеството огнените сили на организма започват да се събуждат, енергиите на духа растат и сдържаността, тоест умението да се сдържат те и да се приведат под контрола на волята става необходимост, тъй като без сдържаност те ще разклатят и ще разбият целия организъм със своя несъгласуван ритъм. И колкото по-далечен е пътят, толкова по-настоятелна е необходимостта от сдържаност. И колкото по-напрегната е сдържаността, толкова по-лесно е да се акумулира Агни. По такъв начин качеството сдържаност се усилва с растежа на Агни, за да могат огньовете да се превърнат в сдържана, контролирана сила, която може да се насочва към всяка задача. Всеки иска да бъде силен, но са малко желаещите да положат труд за

събиране на сила. Усилията над изработката на качеството съдържаност няма да пропаднат напразно, всяко ще даде резултати.

1964 г. 459. (7 септември). Интересно е да се отбележи, че човекът, пораждайки мисъл, е властен над нея в момента или по времето на нейното пораждање. Веднага щом мисълта е завършена, оформена и е слязла от конвейера на съзнанието, тя започва своето самостоятелно съществуване, вече сама въздействайки върху своя породител или в дадения момент, или по-късно. Силният човек може да прогони така наречените натрапливи свои собствени мисли, но слабият става тяхна жертва. Силата на навика, подчиняващ човека на себе си, е в силата на кристализиралата в течение на времето мисъл, която постоянно и упорито въздейства върху своя породител. Освен това, както например в случая с алкохолизма или наркоманията, човешкият организъм на свой ред също привиква към алкохола, наркотика или тютюна и вече изисква в съюз с мисълта повтаряне на действието, а постепенно и увеличаване на дозата. И все пак борбата трябва да започва от мисълта. Ако, да кажем, в случая с пушенето започне всекидневно ритмично да се посвещава известно време на мисълта за това, че човекът прекратява пушенето, то ще настъпи момент, когато оформената и утвърдена мисъл със своята сила ще го застави да се откаже от тютюна. По такъв начин с помощта на ритъма може да се породи вече съзнателно по своя воля всяка мисъл, която рано или късно ще се въплъти в съответстващо действие. Навикът се установява и се освобождават от навика при съдействието на мисълта. При което в първия случай това обикновено се прави несъзнателно, а когато навикът вече е овладял човека, той може да бъде изкоренен само при условие, че се породят противоположни мисли, но с по-голям потенциал. Решението е във волевото прилагане на ритъма, тъй като само да помислиш и да решиш не е чак толкова просто и се изисква силна воля. Затова има толкова пияници, пушачи и наркомани. На тях им е трудно да се освободят от робството на навика, тъй като даже и не мислят за съзнателно прилагане на мисълта и не искат освобождение, не разбирайки каква участ си подготвят за в бъдеще. Всяко робство е недопустимо, тъй като поставя човека в зависимост от нещо вън, когато самият човек трябва да бъде свой господар. Духът, преминал в Тънкия Свят под товара на привычките не може да отхвърли тяхното робство и там. Но можете да си представите силните позиви към алкохола без възможност да бъдат удовлетворени. Въображението създава най-ярки образи на желаните осъществявания, но те, пораждайки призрачното усещане за реалност, са временни и не дават удовлетворение. Но затова пък стремежът към удовлетворяване на нуждите от нематериален порядък - към красота, изобразително изкуство или музика дава неизчерпаеми възможности да се разнообразят те безкрайно и да се намира в това радост и пълнота на удовлетворението или насищането с тях. Земното - на земното и за Земята, но висшето - на висшето. Да се пренасят земните преживелици в Надземните Сфери е много болезнено, тежко и не може да даде удовлетворение.

1964 г. 460. (Гуру). Редуването на вълните на подем на съзнанието е неизбежно. След гребена на вълната следва нейната

падина. Трябва да се научите да посрещате умело вълните като знаете за това редуване. При подема трябва да съумеете да хвърлите колкото може повече пространствени зърна, при спада да се стремите да удържите поредното завоевание. Редуването на ритъма на явленията е основа на проявения свят. Двата полюса на протичащите явления могат да се използват съзнателно и целесъобразно.

1964 г. 461. Стълбата на живота изисква условие на постоянен възход, тоест на усъвършенстване. Стълбата на живота няма край. Нищо в природата не може да спре, тъй като всичко се намира в непрестанно движение нагоре или надолу. Привидната спирка е самоизмама. Ако не върви нагоре, човек неизбежно се връща назад, тоест върви надолу. В това е огромната опасност от задръжките и спирките или чувството на самоудовлетвореност, когато човек си казва: „Ето аз достигнах и мога да се успокоя на достигнатото“. Всички качества на духа подлежат на усъвършенстване - постоянно, устремено и планомерно. Тяхната основа е безпределността, тоест безпределната възможност за техния растеж и развитие. Затова в моменти на привидно затишие или достижение трябва да се питате: „А кое качество в дадения момент мога да преумножа в себе си или да го утвърдя с по-голяма сила“. Във всеки момент от живота някое качество се оказва най-близко и най-звучащо. То и трябва да се усили в по-голяма степен. Постъпвайки така, може да започнете да утвърждавате симфонията от качества.

1964 г. 462. (9 септември). Ако гонеха Мен и тъмнината въставаше против, то и действително следващите Ме ще бъдат и неизбежно трябва да изтърпяват противодействието на тъмнината. Там където лъчът на вашата мисъл е на стража, там тъмните не се стремят особено да се проявят, за да не попаднат под неговите вибрации, но навсякъде, където могат и където не очакват че той ще бъде насочен към тях, там те действат. Затова е полезно на всяко действие да се изпраща охраняваща мисъл, сякаш подготвяйки за него благоприятна почва. Затова трябва да се държите за Мен всяка минута, при всяка крачка. Добре знаете, че това е необходимо и все пак, когато настъпи време за действие забравяте да следвате Указа. Това се получава от неопитност и неразбиране на това, че сам няма да се справите с тъмнината и няма да парализирате нейните хитрости. Силата на тъмнината е в това, че действа от Тънкия, но през плътния План, чрез живите хора и други възможни посредници. Обръщали ли сте внимание колко леко се чупят и развалят вещите, сякаш изплъзвайки се от ръцете, когато се приближава обсебен. И тъй, на всяко действие ще предпратим мисъл за съвместното негово изпълнение с Мен.

1964 г. 463. (Гуру). Никога, чувате ли, никога не се признавайте за победени. Победата е в духа, както и поражението. Следователно непризнаването, че си победен, ще бъде вече крачка към победата. Даже кост може да се счупи, но не духа, осъзнал своята непобедимост. Искаме във всички обстоятелства, и благоприятни, и противни, да ви виждаме силни. Привидният неуспех

за силния дух е само стъпало към победата. Духът побеждава винаги, ако е упорит и твърд до края. Нека временното противодействие на външните условия да служи само като гаранция за нови победи и нови преодолявания.

1964 г. 464. (10 септември). Всяко насилствено натрапване на своя авторитет е недопустимо. Всяка надменност и надутост със знание, не претворено опитно в приложение, е подобна на блясъка на фалшиви камъни. Мнозина се спъват в това. Незнаещият и неопитният се стреми да кани в своя двор, без да знае каква голяма тежест ще се окаже всеки поканен. Но знаещият очаква само дошлите и почукалите. И в него няма желание да блесне с това, което знае или да се опитва да натрапва нещо на някого. Ето защо се препоръчва да се отговаря на въпросите, избягвайки да се насища съзнанието с факти, незасягащи зададения въпрос. Даването не според съзнанието или свръх неговата вместимост неизбежно предизвиква реакция на противодействие и се налага тежко да се плати, при това толкова по-тежко, колкото повече е било дадено не според съзнанието. Дай, дай, дай - това искат всички, но само много опитният пътник може да раздаде мъдро. И получилите в повече критикуват особено яростно. Критиката е резултат на невместване. Особено предпазливи трябва да бъдете с тези, които са подложени на тъмни въздействия. Без познаване на човека пътят е затруднен и разпространяването на Учението става непосилна задача.

1964 г. 465. (М. А. Й.). Имунитетът на духа се постига с пълен устрем към Йерархията и постоянно предстоене. Това е тясно свързано с предаването на съзнанието по линия на Йерархията и умението да се действа не със своята сила, а със силата на Владиката. Формулата „аз сам по себе си съм нищо, но Пребиваващият в мен, Той твори“ - представлява правилният подход към резервоара на непресъхващата мощ. Утвърждавайки желаното с Името на Владиката, поставяме своето лично сякаш настрани, предоставяйки на огнената сила да действа. С това се развързва за свободно действие и нашата психическа енергия, която при обикновените хора се намира в положението на затворничка. Именно трябва да се научите да я освобождавате за безпрепятственото ѝ, несвързано и самостоятелно действие. Пътят трябва да бъде чист и свободен.

1964 г. 466. (11 септември). Добрият ученик се учи винаги и от всичко. Такова състояние на съзнанието е твърде плодно. Да извличаш полезен опит от всички условия на живота значи да разбираш, че Учителят поставя в най-доброто в този случай положение. Но училището на живота учи на това, че човек трябва да направи всичко сам и указва пътя, като по този начин заставя да се привежда в движение силата на психическата енергия. И тъй, ще разглеждаме всяка трудност и препятствие като възможност, давана от Учителя за придобиване на поредното качество или за развиване на вече утвърдено качество и натрупване на нужния опит. Ще считаме устойчивостта и непоколебимостта на духа за качества, абсолютно необходими за ученика.

1964 г. 467. (Гуру). Правилно постъпвате, когато се борите с плътната очевидност, не позволявайки ѝ да овладее съзнанието. Тази борба протича най-лесно от всичко когато съзнанието се пренася в бъдещето. Настоящото може законно да не удовлетворява, но бъдещето с всичките негови неизчерпаеми възможности е в състояние да удовлетвори и насити и най-пламенното въображение. Трябва само да се разбере и да се усети със сърцето, че проекцията на най-сияйното бъдеще се създава сега, в настоящето, когато сребърният мост на щастието съединява далечните брегове. В тази двойственост на аспекта на проявата на бъдещето или на понятието за бъдещето се крие неговата тайна. Бъдещето е, то вече съществува, то е в настоящето, но в Надземните Сфери, вече завършено, вече оформено и длъжно да се спусне на Земята. Затова да се живее с бъдещето и да се живее в бъдещето значи да се живее с живота на огнената действителност.

1964 г. 468. (12 септември). Далечните Светове участват в живота на планетата невидимо, но явно. Съчетанието на звездните лъчи и техните ъгли на пресичане създават фокуси на психомагнитните условия, които въздействат силно преди всичко на психиката на човека: човекът в момента на неговото раждане като лента на фотоапарат приема върху себе си отпечатъка на тези ъглови взаимоотношения на звездните лъчи, за да може в течение на целия земен живот на човека да звучи и реагира особено остро именно на тази комбинация от далечни въздействия. Даже физическият облик на човека се характеризира с влиянието на една или друга звезда или знак. Много интересно е да се отбележи, че родените в момента на разполагането на слънцето по-ниско или по-високо от хоризонта, при неговия изгрев или залез носят върху себе си явни знаци на различни влияния. Така също и лунното влияние може да бъде много забележимо, ако положението на луната е усилено още от <...>, в които тя се намира и ако това влияние не се неутрализира от противостоеното на други звезди. При лунатиците тази способност на лунния магнетизъм да въздейства на човека е особено силна. Управляващата планета сякаш ръководи целия живот на възплътения. При това трябва твърдо да се усвои, че звездите подбуждат, влияят, въздействат, но не контролират човешките деяния, тоест вършител на съдбата на човека все пак си остава неговата свободна воля. Даже и звездната карта на новодошлия на Земята представлява един вид фиксиран резултат на неговите предишни животи. Така че върховният вършител на съдбата на човека все пак си остава неговата воля. И каквито и да са въздействията на звездите, волята на човека е свободна и в правото си да избира пътя надолу или нагоре.

1964 г. 469. Агни Йогът е длъжен да върши всичко съзнателно. Архат и медиум са взаимноизключващи се явления. Ето защо Ние сме против психизма. Даже чистите психици се намират постоянно под заплахата от тъмния влияния отстрани, ако не бъдат охранявани или сами не са на стража. Способността за психизъм се крие в устройството на обвивките, тоест заложена е дълбоко в

същността на човека. В древността чистите психици са били държани в храмовете с охрана. Но е било достатъчно един път да излезат извън пределите на храма, за да не ги приемат вече обратно. Това е и разбираемо ако отчетем, че един път подложили се на тъмните въздействия те вече носят в себе си заражена ектоплазма и могат да служат като проводници на тъмните влияния.

1964 г. 470. (Гуру). Колкото по-добре се борите, колкото повече преуспявате, колкото по-напрегнато искате да очистите себе си и колкото по-силен е вашият устрем, колкото повече прилагате Учението в живота, толкова по-желана за нас става срещата с вас, толкова повече се радваме ние, виждайки вашите усилия и толкова повече ви помагаме. Получава се цяла верига от взаимни усилия, свързваща ни в едно. Напрягайте още и още вашия дух в нашите сфери. Всяко напрежение ще отзвучи по съответствие и ще даде плод.

1964 г. 471. (Гуру). Защо толкова често се връщаме към необходимостта от утвърждаване на едни или други качества на духа? Само заради това, че те служат като облекло на духа, в което е възможно да се издигнете по стъпалата на Стълбата на Светлината и да бъдете допуснати да застанете пред Владиката. Всяко стъпало изисква своето облекло, тоест определено качество и чистота на излъчванията на аурата и тяхното напрежение. Несъответствието на аурата с преминаването стъпало задължава да се спуснете стъпало по-долу или даже повече. Затова ще разглеждаме качествата на духа като условие, установяващо вида и характера на аурните излъчвания и напрежението на тяхната светлоносност. На известно стъпало не можеш да се изкачиш в пароксизма на угодливото чуруликане или на суетливостта, или на раздразнението, или на всички други отрицателни качества. Оттук яснотата на разбирането, че всичките тези дрипи на отминалите времена сурово, решително и безпощадно се отхвърлят от аурата, която се облича със сиянието на предаността, любовта, устрема, радостта, мъжеството, съдържаността, самообладанието и цялата дъга на симфонията на качествата, напрежението на които расте с всяко ново стъпало, усилвайки светлоносността на аурните излъчвания.

1964 г. 472. (14 септември). Проводникът на сияйната връзка трябва да се държи много здраво, без да се разклаща с недопустими колебания и неравновесие. Съгласуваността на полюсите изисква постоянна настройка на съзвучието и състоянието на дозор и зорка бдителност позволява то да се запазва. Това не показва, че Общуването не се прекъсва, но все пак показва непрекъснатост на предстоенето. Много хора, стоящи с единия крак в гроба, все пак не намират минута да помислят за предстоящия преход в другия свят. Суетата на ежедневието се оказва по-важна и значителна от подготовката на съзнанието за прехода на Великите Граници. Няма да смятаме, че докосналите се до Учението са отишли по-далеч от непознаващите го. Шумът на суетата на текущия ден оглушава даже учениците и благодарение на изостреността на техните възприятия тази опасност е огромна. Ритъмът на Общуването

разбива вълните на плътните явления, но промеждутъците между моментите на Общуване могат да се изпълнят със суетата на делата на този свят. Изходът от такова положение е в това приемайки участие в обикновения живот да се помни винаги, постоянно и неизгладимо, че проявите на плътната Майя са преходни сънища, че цялото изпълване на съзнанието с тях е само временно, за ден или два или някакъв отрязък от текущия период, който ще се замени с друг, изпълнен с нови впечатления и преживявания, също отминаващи, както и предшестващите ги. Искам да утвърдя съзнанието върху непреходното, за да не може повече преходното да го овладее. Постоянното помнене на Владиката и постоянният, съзнателен или подсъзнателен устрем към Него ще помогнат да се борите с вълните на преходните земни явления, стремящи се да потопят съзнанието в калейдоскопа на мяркащите се събития на ежедневието. Над Земята е Слънцето, над съзнанието - непомръкващата Светлина на Йерархията.

1964 г. 473. (М. А. Й.). Много важно е да се разбере какво именно искаме да продължим съзнателно в нашия живот след освобождаването от тялото. Там може много и дори твърде много да се вземе със себе си. Вземат всички, но вземат несъзнателно и вземат без да подбират. Често вземат такива неща, които силно обременяват или изобщо не са нужни там, или вследствие на своето много ниско качество позволяват да се пребивава само в низшите слоеве. Какво да се вземе със себе си? – ето въпросът, който трябва да бъде решен от всекиго лично и самостоятелно. Никой не може да задължи нещо да се вземе и нещо да се остави против своята собствена свободна воля. Даже ако несъзнателно вземат нещо негодно, така или иначе волята подсъзнателно участва в решението. Но не трябва да се оставя на неосъзнатите или автоматични действия това, което има такова огромно значение за пребиваването в Надземния Свят. Своя ментално-астрален багаж, своето духовно имущество трябва да се подбере твърде внимателно, за да не се окаже в него ненужна вехтория – нечиста, износена и опетнена с мръсотия. Много ненужен товар отнася върху себе си неочистеното съзнание. Често започват да проявяват грижа за това в последните дни или даже минути, надявайки се, че това условие ще помогне изведнъж да се освободите от следствията на причините, породени в течение на целия живот. Разбира се, случаите на мигновено преображение или озарение са възможни, но само при условие на предишни натрупвания, когато „количеството им преминава в качество“. В обикновените случаи животът трябва да се построи така, че всеки негов миг да бъде подготовка за Надземното пребиваване.

1964 г. 474. (Гуру). Съсредоточавайки съзнанието върху едно или друго качество на духа, предизвикваме неговото усилване. Целият въпрос е само в това как да се задържи желаното качество не само за момента на неговото вместиране, а през цялото време, за цялото бъдеще. Практическото решение на този въпрос не е лесно. Въпросът е в това, че вехтият човек вътре проявява много силна съпротива на всичко ново. Астралът живее с привичките и привичните му и мили емоции. Как да се утвърждава, да кажем,

равновесието, когато той е привикнал и обича да преживява и да живее с проявите на неравновесието. Но върховният решаващ във вътрешния свят на човека все пак е волята. На нея принадлежи властта. Следователно астралът, живеещ с привичките, трябва да бъде приучен да се подчинява категорично и окончателно на заповедта на съзнанието, в която е вложена воля. Астралът не се подчинява само дотолкова, доколкото му е дадена свобода от същата тази воля или доколкото в него е вложена една или друга привичка от същата тази воля. Във всички прояви на астрала взема участие или ги предизвиква волята, прилагана в дадения момент или вложена в тях по-рано. Като се знае това, лостът на волята може да се приложи за утвърждаване или изкореняване на които и да било нежелани качества или слабости. Именно волята трябва да повярва в себе си и да знае, че категоричността и неизменността на волевата заповед не може да бъде нарушена от обвивките, които са родени и създадени, за да ѝ се подчиняват. Когато изживяваната слабост надигне глава или когато изживяващият се страхува от нейните рецидиви, трябва особено здраво и непоколебимо да се осъзнава, че силата на неотменимата заповед на волята не може да бъде преборена от никаква слабост или недостатък. Силите на духа са неизчерпаеми, когато са призовани за действие. В своя микрокосмос владика е самият човек.

1964 г. 475. (15 септември). Народната мъдрост е запечатала значението на единението в приказката за бащата, който предложил на своите синове да счупят снопче пръчки отначало цяло, а после разделяйки го на отделни пръчки. Дълбочината на единението и неговият смисъл са отбелязани с ярък пример. Единението означава кооперация на две или няколко съзнания. Кооперацията е дар на еволюцията за настъпващата Нова Епоха. Мнозина невежи все още упорито и тъпо отричат кооперирането, без да разбират, че от това те могат да получат само преимущество и успешност в делата. Простата явна изгода от сътрудничеството между хората е несъмнена и очевидна. Можете да си представите колко мощно би се придвижило човечеството в еволюцията, ако кооперацията се прилагаше във взаимоотношенията на народите, във взаимодействието на научните и всички други организации, във всичко и навсякъде, където хората влизат в допир с труда. Именно трябва да се разбере изгодата и преимущество на такова коопериране, за да се освободите един път и завинаги от враждата, антагонизма и разединението във всичките му видове. Особено голямо е психическото значение на кооперацията, умножаваща силите на участниците много повече и над този дял, който се внася от всеки поотделно. Тази добавъчна част, получаваща се в резултат на обединението на силите, не се отчита и слепците не виждат, че сами ограбват себе си всеки път там, където пламва разединение или вражда. Практическата, пряка, неотречима изгода и преимущество на кооперирането или на съгласуваното сътрудничество за съжаление не се осъзнава. А нали отдавна беше Казано, че “ Там, където двама или трима се съберат в Мое Име, Аз съм там между тях. Присъствието на Владиката в обединената група от хора, колкото и

малка да е тя, им дава необичаен прилив на сили, ако са се обединили или събрали в Негово Име. Затова висшата цел, която може да преследва кооперацията от хора - това е Общото Благо. Там, където то е поставено в основата на дейността на кооперативите, там е и Моята Ръка и на Владиците. По този начин правилната кооперация може да служи на най-близките задачи на еволюцията. Във всички човешки обединения, както големите, така и малките, принципът на умножаване на силите остава като основа на тяхното преуспяване и растеж, ако целта на тези обединения е Общото Благо.

1964 г. 476. (М. А. Й.). Нека всеки да се запита с какво и как може да послужи на Светлината. Възможностите за служене не са ограничени от нищо. Всеки може да внесе своята енергия в общия поток на служителите на Светлината. Но с какво да се започне? Светлината в света се внася от всеки човек със себе си, с излъчването на своята аура. Следователно преди всичко трябва да бъде обърнато внимание на състоянието на собственото съзнание. Само желание е недостатъчно. Трябва да се стремите да приложите в живота всяка частица знание, всяко Указание на Учителя. Нужни са собствените усилия, собственият устрем, собственият труд и работа и, преди всичко, над самия себе си. Човекът е магнит, постоянно излъчващ от себе си енергии на тъмнината или на Светлината. Затова особената грижа е за магнита и неговите излъчвания. Как да се установи връзка с Учителя? Само със съгласуваност или хармоничност на собствените излъчвания. Светлината, изпращана от Учителя, прониква в организма на човека през излъчванията на неговата аура, ако те са чисти и хармонични. Раздразненият, помрачен или обхванат от страх човек не може да възприеме Лъча на Учителя. Следователно привеждането на себе си в достойно състояние ще бъде първата задача на този, който иска да върви по пътя. Необходими са и четенето, и размишленията, но без прилагането на Учението не може да се придвижите по-нататък. Добре е да се установи ритъм и ред в своите занимания. Безпорядъчните занимания или устремът на подскоци и според настроението няма да даде желаните следствия. Всеки желаещ да вземе нека да попита себе си какво именно може да даде на света в замяна. Без взаимнообмен на енергии Колелото на сътрудничеството с Йерархията на Светлината не може да се приведе в движение. И трябва да се осмисли и добре да се разбере, че целта на даденото въплъщение е да се събере от него целият опит, цялото знание, което може да даде животът на Земята и с това съзнателно да се подготвите за по-продължителното пребиваване в Надземния Свят.

1964 г. 477. (16 септември). Получаването и даването е според съзнанието. И ако съзнанието няма сили сега да осъзнае или да утвърди нещо на практика, ще го осъзнае и утвърди след известно време, ако устремът не помръква. Непрекъснатостта на устрема, даже ако енергията му тече (подсъзнателно и) в подсъзнанието, все пак ще доведе до желаната цел. Много е важно когато цялото същество се настройва в желаната тоналност. Тогава каквото и да прави човек и с каквото и да се занимава, той напредва към осъществяването на поставената пред себе си задача, както лодката се движи към мястото на своята цел изцяло, с всички части на своя

корпус. Пълнотата на устрема придава и на движението свойството на пълноустременото тяло. Представете си какво би се случило, ако носът и кърмата, бордът и скамейките започнеха да се движат в различни страни. В такова състояние целта никога няма да бъде постигната. Но това се среща често при хората и тогава се налага всички енергии на микрокосмоса на човека да се приведат в координация. Лудите са лишени от способност за координация даже на телесните, тоест на мускулните движения, да не говорим вече за процеса на мислене. Нека стрелата, устремена към целта, да служи като символ на стройността на устрема на постъпателното движение. Трябва също да се помни, че всяка изречена дума е разход на психическа енергия и хората, страдащи от несдържаност на речта, често изтощават себе си до степен на заболяване, тоест до загуба на равновесие. Оттук е перлата на народната мъдрост, че "мълчанието е злато". Многословието и особено празнословието са осъдени от Нас като нецелесъобразно прахосване на огнената сила на човека. Нека всяка дума да бъде като удар на чук по наковалнята, звукът на която се носи далеч в пространството. Мнозина се лутат залавяйки се за различни книги, но доближилият се до Учението на Владите вече няма да изразходва скъпоценни минути за да намери по-голяма мъдрост в други книги. Когато раздавате полученото от Нас на хората помнете, че може да им се дава Светлина, а не огъня на светилника, който е запален във вашето сърце. Ако се отдава Светлина, на хората ще бъде светло. Ако отдадете своя светилник, тъмнината ще ви обкръжи, а без огъня, който безумно и лекомислено е отдаден, тъмнината няма да се премине. Затова е Казано: раздавайте, но мъдро. За да се раздава мъдро е нужен опит, и то немалък опит. Нека никой и нищо да не задържи: нито хората, нито обстоятелства, нито собствените несъвършенства. Ако ученикът смята себе си за негоден или недостоеен да следва Учителя, той е действително негоден. Затова самоунижението не е подходящо за пътя. Никакви съображения или измислици, или нашепвания на тъмнината не могат да спрат този, който е решил своя път към Владиката необратимо и завинаги. Всяко половинчатост по този въпрос е недопустима, тъй като е много разрушителна. Огънят, горящ в гърдите, трябва внимателно и грижливо да се пренесе през живота, давайки неговата светлина на хората, но опазвайки огъня. Угасването на огъня, горящ в светилищата на древните храмове, се е наказвало със смърт. И сега угасването на пламъка на сърцето се наказва също със смърт, смърт на духа.

1964 г. 478. (М. А. Й.). Живейте така, че всеки миг да бъдете в пълна готовност за промяна на външните условия и в същото време живейте така, сякаш живеете устойчиво, изпълнявайки всичко и вършейки каквото изискват обстоятелствата. Тези противоположни състояния на съзнанието трябва да се разберат и усвоят. Не е лесно да се примиряват, по-точно да се уравнисят и разбират противоположностите, но без тяхното разбиране вътрешната съгласуваност е недостижима. С това е тясно свързано чувството на доволство от това, което имате, като противовес на недоволството. Недоволството е много разрушително чувство, което може да лиши от

много достижения. Помнете думите на Владиката: "При Нас недоволни няма".

1964 г. 479. (Гуру). Енергиите на духа се упражняват в действия. Житейските дела и грижи често се дават на учениците като противовес на техните стремежи да се откъснат твърде много от Земята и вследствие на това да загубят точката на опора. До целта трябва да се достигне по Земята. В това е нейното предназначение. И най-добрият път се явява равновесието на духовното и земното.

1964 г. 480. (19 септември). Когато е достигнато стъпалото на пространственото Служене няма нито скука, нито самота. И няма момент на безмислие. Не е чак толкова трудно да приучите себе си към това цялото време - и в работа, и в отдых да преминава плодотворно. Колко мисли преминават в течение на деня и е добре когато тези мисли са полезни за обкръжаващото. Даже дейностите с лична полза ще разглеждаме като част от тези с обща полза, тъй като винаги е в наша власт да я направим такава. Например усещането на силата на равновесието или мисълта за Светлината, или радостта за Учителя на Светлината са полезни не само за себе си, но и за света. По такъв начин личното става пространствено полезно, ако то е от доброто. Възможно е да служите на Йерархията с всичко и винаги, и тази възможност нека да стане условие за по-нататъшно съществуване. Само си помислете колко скъпоценно време се губи за нищо, тъй като в своето болшинство хората не искат да мислят. Безцелността и неорганизираността на мисленето довежда до такова невежо състояние, когато те не знаят какво да правят със своето време. И тогава се шляят безцелно или си измислят глупави игри, или прекарват часове в празнословие, ядене и одумвания. Бъбривостта е занимание недостойно за човека. И може ли да се занимавате с това, когато времето не чака, когато има толкова неотложни задачи пред човека. Ще попитат с какво да се започне, за да се постигне състоянието на постоянна полезност? Отговорите: с подреждане на мисленето и наблюдение над това свободното време и даже минутите на почивка и даже свободните минути между работата, четенето или някакво занимание съзнателно да се изпълват с полезна мисъл. Например колко уморително е всяко очакване! Но в тези минути може да се помисли за тези, които са в нужда и да им се изпратят добри мисли, може да се помисли за своето или чуждото здраве, ако то се нуждае от възстановяване на равновесието. Може с мисъл да се украси градът или мястото, където се налага да се живее. Може да се мисли за бъдещето и с красота да се оформят в него подробностите от живота на хората. Рано или късно, но съзнателната творческа мисъл ще намери своето изражение в условията на плътния свят. По такъв начин е възможно винаги и във всичко да се служи на хората и, следователно, на Йерархията на Светлината и това не е чак толкова трудно постижимо, както това може да изглежда на този, който не е мислил за това.

1964 г. 481. (М. А. Й.). За постоянството на Служенето винаги е полезно да се размишлява. С него е тясно свързано

постоянството на предстоенето пред Владиката и постоянното помнене. Обликът на Учителя в третото око служи като свидетелство за това постоянство, ако Ликът е винаги с нас. Знаейки това няма да изтървем времето, за да Го утвърдим. Има ли наоколо нещо по-важно за нас и по-значително от най-нужното? И ако разбираме, че няма, няма да пропуснем момента.

1964 г. 482. (Гуру). Лъжичката катран в бъчвата мед служи като прекрасна илюстрация на това, как най-добрите постижения се затъмняват от най-малките и недопустими слабости. Ако най-здравата верига не е по-здрава от своето най-слабо звено, то и височината, достигната от духа, не по-висока от това, което още не е изживяно в него. "Отец Сергей" на Толстой е прекрасен пример за извисяването на духа, когато неизживяната низша природа в момент на слабост е надделяла и многогодишните усилия са се разсипали на прах. Оттук следствието или извода, че трябва винаги да се владееш и че от малките слабости или недостатъци израстват големи, и отсечените глави на дракона израстват отново, за да погълнат своя победител.

1964 г. 483. (20 септември). Учението на Живата Етика е дадено от Владиците на Мъдростта. За да бъде разбрано то докрай трябва да се достигне степенята на Владиците. А дотогава Учението може да се чете много пъти и според разширяването на съзнанието да се намират в него все нови и нови мисли. Ако съзнанието е успяло да се разшири донякъде след момента на последното четене на дадена книга от Учението, в нея отново ще бъде намерено нещо, сякаш съвсем ново. Ако съзнанието не е напреднало и е останало на предишното стъпало, поредното прочитане няма да даде нищо и ще бъде безинтересно да се чете. Затова при растеж на духа всяко ново прочитане на книгите на Учението ще дава все нови и нови находки. И по тяхното качество може да се съди за напредъка на духа. Ако при повторението, тоест при следващото четене книгата е пълна с новостта, указана по-горе, значи съзнанието се е издигнало по завивката на спиралата на следващата или по-нависоко. Ако изглежда, че всичко е вече известно и няма нищо ново, съзнанието не е успяло достатъчно да се разшири за този промеждутък. Освен това спиралното четене на книгите на Учението, когато книгите се четат една след друга в последователен ред, е по-плодоносно, тъй като тогава съзнанието следва ритъма на нарастване и задълбочаване на давания материал.

1964 г. 484. (Гуру). До настъпването на срока утвърждаването на моето име ще среща яростно противодействие на тъмнината. Не е важно откъде и как пропълзва това противодействие, но то съществува и се налага да се съобразявате с него. Ние сме против това да се пробива стената с чело, но след като сте направили всичко възможно, което е по силите ви и по силите на тези, които радеят за мен, трябва спокойно да се отнесете към фактите и да не настоявате прекалено за осъществяването на всички набелязани намерения. Нашето време още не е дошло и съзнанието на мнозина още не е готово. Съзнанието на тези, които биха могли да

помогнат, служи като препъникамък. Но е невъзможно насилствено да се просвети съзнанието.

1964 г. 485. (22 септември). Нито една мисъл, допусната от съзнанието и обмислена и прочувствана от него, няма да остане без следствия. А ако това е така, то контролът над мислите е единственият способ да се избегнат нежеланите следствия. Тъй като обмислената, а главно прочувстваната мисъл получава благодарение на този процес своето оформяне и кристализира във вид на определен образ. Този образ, наситен с енергията на своя породител, започва свое самостоятелно съществуване в пространството, бидейки в същото време свързан със своя творец с пряката нишка на връзката, подобно на пъпната връв, съединяваща майката с детето. Само че тази пъпна връв никога не се прекъсва. По тази пъпна връв вибрациите на създадената мисъл се предават на нейния създател и сходните с тази мисъл вибрации на новите мисли на създателя се предават на предишната мисъл, укрепвайки и усилвайки нейната форма и правейки я все по-устойчива и определена. Всяко съзнание е заобиколено от цял рояк привични мисли, които постоянно въздействат върху техния породител. Намирайки се в плътно тяло, човек невинаги и не твърде явно усеща тези въздействия, но освобождавайки се от тялото той навлиза в това невидимо обкръжение, подлагайки се на неговото напрегнато въздействие, вече не сдържано от отвличащите условия на плътния свят. В земния свят работата, книгите, музиката, театъра и много други явления отвличат човека от неговите мисли и намаляват силата на тяхното влияние, но в Тънкия Свят той изцяло се потапя в своето собствено мислено обкръжение, вече без възможност да избегне цялата пълнота на техните въздействия. При овладяване на мисълта и утвърден контакт над нея тези мислени образувания няма да имат власт над човека, тоест той няма да бъде тяхна жертва. При това се има предвид обстоятелството, че контролът помага въобще да не се пораждат мисли, даващи отрицателни следствия. Тъй като, ако мисълта е породена и пусната в пространството, то тя може да бъде неутрализирана само със създаването на нова мисъл, противоположна на предшестващата, но с по-силен потенциал. По такъв начин от следствията на мислите - нито от лошите, нито от добрите не може да се избяга. От тях не може да се избяга, тъй като те са около породилия ги център. Както планетите обикалят около слънцето, така и мислите вибрират около фокуса, положил началото на тяхното съществуване. Възможно е, издигайки се по стъпалата по-нагоре, напълно да се забрави за някога помислените и приети в съзнанието мисли, но мисълта няма да забрави и рано или късно, в Тънкия Свят непременно ще се изправи пред своя творец, за да изчерпи върху него целия заряд на енергията, която той е вложил в нея при нейното оформяне. Ако това се случи докато той е още на Земята, то енергията на отрицателната мисъл може да се погаси, поставяйки върху нея печата на неутвърждаването поради нейната пълна непригодност и несъответствие с достигнатото стъпало. Но ако тя се завръща към развъплътения без печата на неутвърждаването, то борбата с нея е трудна и даже почти невъзможна, ако човек не е

дошъл до убеждението за нейната недопустимост. Пияницата, не преодолял своя порок, тоест своите мисли на Земята, ще бъде във властта на тези алкохолни мисли и там, силно страдащ от невъзможността да ги удовлетвори и още повече разпалван от призракното опиянение, протичащо в неговото въображение. Там мисълта твори прояви на Светлината и прояви на тъмнината, които стават видима реалност за творещото съзнание.

1964 г. 486. (М. А. Й.). Добре е, че е толкова трудно и че има толкова много препятствия, и че делата и грижите са безкрайни. Нима смисълът е в самите тях? Смисълът не е в тях. Те преминат бързо и ще се забравят бързо. Но Агни, нараснал благодарение на неговото приложение в преодоляването на всичките тези прегради, ще бъде наградата за победителя.

1964 г. 487. (24 септември). Ако земното съществуване може да се разглежда като подготовка за по-продължителното Надземно пребиваване, то и целият живот и всеки живот на човека на Земята и в световите трябва да се счита за подготовка за бъдещето. Настоящото на човека е и може да бъде направено съзнателна подготовка за бъдещето, което е така също неизбежно и неотвратимо, както изгревът на слънцето през идващия ден. Това бъдеще е пластично в ръцете на човека, тоест може да бъде оформено по негова воля и в съответствие с общия план на еволюцията на битието. И е добре когато индивидуалният рисунък на живота на духа се влива в космическия поток на еволюцията, хармонически съчетавайки се с него и сливайки се съзвучно с предназначенията на Великия План. Схемата на развитие на човечеството изобщо и на човешкия организъм в частност е набелязана в даденото от Нас Учение, при което на отварянето на огнените центрове на човека е отредено особено място. Дарът на еволюцията, психическата енергия, може да се проявява мощно само при запалени центрове. Никакви насилствени мерки няма да помогнат за това, но общото оздравяване на целия живот на планетата може да помогне много. Без Учението не може да се върви, без Учението няма да се премине в бъдещето и затова утвърждаването на Учението представлява най-близка задача. Най-добрият път за утвърждаване на Учението на Живота ще бъде личният пример. Думите няма да бъдат убедителни, ако не са потвърдени с личен пример, тоест ако Учението не е приложено от самия говорещ на практика в живота. Затова личното прилагане на заветите на Владите в личния живот на този, който е приел Учението, ще бъде най-добрият метод за неговото разпространение. Личният пример е заразителен. Ще слушат този, който със своята ръка утвърждава Истината на Огнената Йога. Мисълта не приложена в живота няма да даде кристални отлагания от огън в Чашата, а речта лишена от този огън, тоест от пламък на духа, е подобна на формата, лишена от съдържание - нейните следствия са нищожни. Празнословие в областта на въпросите на духа е особено пагубно. Но дори малката мисъл, скрепена с личния опит от прилагането, не може да не даде следствия. В процеса на прилагането на Учението магнитът на духа започва да расте, привличайки към себе си всичко можещо да се устреми към

Светлината. Преходът от думи и четене към дело може да се счита за прелом в личната съдба на човека, докоснал се до Учението на Живота.

1964 г. 488. (М. А. Й.). Светляците трябва да се приучват към плаване в собствената лодка. Защо да се разчита на някого и на нещо, когато книгата на Учението е в ръцете и когато Позовалият е готов да отговори на всяко искрено и пламенно обръщение на сърцето. Защо да поставяте себе си в зависимост от чуждите настроения, разположение или недоволство, когато в ръцете се дават лостове за привеждане в движение на силите на неизменните закони. Един от тези лостове е устремът. Устремът е мрежа, хвърлена в морето за улов. Колкото по-голяма е тя, толкова по-богат е уловът. Не може да няма улов, ако мрежата е достатъчно голяма, тоест ако устремът е достатъчно динамичен. Търсещият намира и на чукащия Отварят. В това е заложена неизменността на действието на Великия Закон. Затова Казваме: устремете се.

1964 г. 489. (Гуру). И колко добре трябва да се опазва огънчето, разгоряло се в сърцето. Тъй като то ще се разгори в пламък, даващ Светлина. В това е смисълът на живота на човека на Земята и същността на служенето на хората.

1964 г. 490. Течението на световната еволюция не може да бъде спряно от нищо. Бентовете могат да сдържат водата само до определена черта. В крайна сметка новото постъпление на вода, преливайки през ръба все пак ще си намери изход. Като такава определена черта служат Космическите Срокове, настъпването на които е необратимо.

1964 г. 491. (М. А. Й.). Принципът на скачените съдове действа при допир до хората. Отдаването винаги е неизбежно, ако едното съзнание е по-високо от другото. Трябва само да се предвиди то да бъде целесъобразно. Пробитото ведро не може да се напълни с вода, също както и угасналото съзнание. Също и излишният разход на енергия не е оправдан с нищо. Целесъобразността и съизмеримостта са във всичко. Да се съизмерва отдаването на психическа енергия със състоянието на получаващия също е необходимо. Иначе настъпилата след отдаването изчерпаност на собствената съкровищница лишава от възможност за нови постъпления, тъй като притегателната сила на магнита на духа отслабва и се налага да се изчака, докато се възстанови равновесието. Изводът оттук е такъв: не всяко даване е благо за този, който дава и който е отдал повече, отколкото това е било необходимо.

1964 г. 492. (26 септември). Всеки удар, приет в името на Служенето на Светлината, е много забележителен по своите следствия, тъй като вместо да нанесе вреда, той след осъзнаване на неговото значение обогатява получилия удара с ново знание, нова сила и нов прилив на психическа енергия. Преди това осъзнаване, разбира се, все пак ще се наложи да се приеме върху себе си и огорчението, и болката, и обременяването, но трансформацията на явленията е паразителна със същността на своите противоположности. На пръв поглед трябва да се огорчите и да

страдате, но сърцето ликува от победата и се устремява към нови преодолявания и нови победи. Учителят Каза, че Той всичко ще Обърне в полза. И действително Обръща. С признателност към Владиката ще утвърдим своето разбиране на Неговата Грижа за нас.

1964 г. 493. (27 септември). Дори когато човек спи, неговото обичайно съзнание не функционира. Толкова повече е неизбежно това явление, когато тялото умира. Отсъствието на съзнание съвсем не означава смърт на духа, тъй като духът продължава да живее независимо дали неговото съзнание работи или не. Много умрели стоят като истукани в Надземния Свят и въпреки това духът живее в тях, за да се въплъти отново с помощта на земното съзнание и отново да събира опит и да преминава уроците на живота. Поради това и при освобождаване от тялото непрекъснатост на съзнанието запазва само Адептът. Напълно разбираемо е, че телесното съзнание не може да продължава, ако тялото умира. Следователно само съзнанието от по-висок порядък, тоест свръхтелесното, може да съхрани непрекъснатостта. Личността умира заедно с тялото, следователно личното съзнание не може да се вземе по-нататък след прага на смъртта. Грижата е за това как да се издигнете над личното съзнание, което е кратко и ограничено и да се утвърдите в съзнанието, не прекратяващо се с умирането на тялото. За това в своя вътрешен свят ще отделим елементите на непреходното от всичко, което ни съпътства и се дава само за даденото въплъщение. Да кажем, мъжеството или страхът, устремът или пасивността, предаността или неверността може да се пренесат със себе си от предишните въплъщения и, усилвайки или отслабвайки ги, да се вземат по-нататък в бъдещето, в новото си въплъщение на Земята. Значи качествата на духа са елементи на непреходното или, да кажем, на връзката с Учителя на Светлината, която не се прекъсва и продължава от живот в живот. По такъв начин в своя вътрешен свят може да се подбере това, което преминава заедно с човека от едно тяло в друго и което не умира едновременно с тялото. Любовта или ненавистта, приятелите и враговете не изчезват със смъртта на плътната обвивка. Всичко това са елементи на непреходното. С една дума, характерът на човека е това, което той пренася със себе си от миналото и с което заминава в бъдещето. Възможно е внимателно и щателно да се отбележат в себе си тези неумиращи свойства на индивидуалността, за да се определи и отдели в себе си временното от извънвременното. Тази разлика на двете противоположности става особено явна ако си представите как в смъртната телесна обвивка, да кажем, на жалкия страхливец и нищожество внезапно влезе безстрашен герой, силен духом, непознаващ поражение. Колко рязко ще се изменят изведнъж всички действия и постъпки на човека, който току-що е бил пълно нищожество. С такива сравнения и размисли на подобни теми може да се установи в себе си това, което живее в човека независимо от тази обвивка, която го облича, но което изцяло зависи от същността на обитателя на тази обвивка. Разчленяването на собствените проводници в съзнанието или, по-точно, разбирането на същността на всеки може много да придвижи човека към осъзнаването на своята непреходна Индивидуалност. На

такъв щателен анализ подлежат и астралната обвивка и менталът. Можете да си представите самия себе си като владика или пълен стопанин на своя астрал, или като човек, притежаващ блестящи ментални способности. Всичко това показва, че макар и техният притежател, духът, да остава все същият, неговите обвивки могат да се променят и да се усъвършенстват без край и че тези достижения остават неотнимаема придобивка на неговата Индивидуалност, която не умира, макар и тя да не е достигнала до степента на непрекъснато съзнание, тоест на фактическо безсмъртие. В действителност Индивидуалността е безсмъртна, но благодарение на прекъснатостта на нишките на съзнанието липсва осъзнаване на това безсмъртие.

1964 г. 494. (М. А. Й.). Ще укрепваме всекидневно несломимостта на доверието и вярата, тъй като наоколо се случват твърде много неща, които могат да ги подсекат до корен. Самата очевидност упорито се изправя срещу действителността и яростно гаси огньовете на духа. Трябва просто да си кажеш един път завинаги, твърдо и нерушимо: "Независимо от всичко, въпреки ярката очевидност, ще бъда верен на Владиката до края". Мислите, изпращани от тъмнината, са много изискани и само много силното, а главно, подготвеното за това и предупреждено съзнание може достойно да ги посрещне и да се бори с тях. Тъй като е почти невъзможно да се отличат те от своите и единствено само бдителното сърце подава сигурен знак. Зоркостта е ценно качество на духа.

1964 г. 495. (Гуру). Утвърждаването в себе си на едни или други положителни качества на духа е и утвърждаване на безсмъртието, тъй като тези качества не умират с тялото, а се отнасят към разряда на безсмъртните натрупвания на Индивидуалността. Висшата Триада живее и преуспява с тези качества, даващи ѝ възможност за съзнателна проява на Висшите Планове на Битието. Именно натрупванията позволяват на съзнанието да се проявява в едни или други сфери в зависимост от природата и свойствата на натрупванията. Кой каквото е донесъл, с това и ще живее. Майя на Надземния Свят позволява да се живее със земните преживявания, задължавайки при това да се плати тежко за несъответствието в разбирането на двата свята. Земната и Надземната Майя трябва да бъдат изучени, разбрани и разрушени, за да не се съблазняват повече от тях - такъв е пътят на Архата.

1964 г. 496. (29 септември). (Гуру). Ще наречем Девачан място за съзряване и кристализация на всички високи стремежи на човешкия дух. Това, което е неосъществимо на Земята, се осъществява там, ако на Земята са били заложени семената на устрема. Кристалите на оформилите се огньове се събират в Чашата като резултат на преминалия и предишните животи. По такъв начин нито един и най-малък стремеж към Светлината не преминава безследно. Всичко донася богат урожай. Всеки, който в течение на земния живот е заложил в невидимата нива семена на Светлината, може да се порадва. Тъй като в Надземния Свят има такива условия, където всеки заложен на Земята стремеж ще донесе плодове.

1964 г. 497. (Гуру). Ще се удивяваме ли че тези, които са особено обичани и особено почитани са особено изразени поглъщачи на психическа енергия. Намирайки се във властта на такова почитане или уважение те считат, че имат право да обременяват и несъзнателно изискват особено внимание към себе си. Незаконното разхищаване на чужда енергия е недопустимо. Разумното даване и вампиризмът са явления от различен порядък. Да се раздаде мъдро не значи да се позволи опустошаването на собствената съкровищница.

1964 г. 498. (1 октомври). За защита от враговете вие имате стрели, копия, мечове, щит и броня, но от приятелите и последователите няма нищо. Рамакришна са разкъсали обичайки го и почитайки го неговите почитатели, разкъсали са го психически, довеждайки го до смъртоносна болест. Знаем множество примери, когато от страна на тези, които на пръв поглед би трябвало да бъдат по-загрижени, е била нанасяна голяма вреда. Това трябва да се помни. Обичайки и почитайки, разкъсват. Ненапразно принципът "невидимо видим" се въвежда в приложение. Разкъсвали са и измъчвали всички, които са донесли своята Светлина на хората. Крайна степен на тази "признателност" от страна на получаващите ще бъде предателството. Носителят на Светлина, както големият, така и малкият, неизбежно се среща с тази ехидна. На всички най-горещи уверения в преданост и любов и добро отношение трябва да се гледа много предпазливо, знаейки за противоположния полюс на всички тези качества и за това, че астралът неудържан, неподчинен на волята и неуравновесен обикновено се колебае между полюсите на своите чувства. Вътрешното равновесие е най-добрата защита както от враговете, така и от приятелите. До поглъщачите на психическа енергия е по-добре съвсем да не се доближавате.

1964 г. 499. (М. А. Й.). Да се раздава мъдро не е толкова просто, както това изглежда. Ще се учим на мъдрост при духовното отдаване.

1964 г. 500. (Гуру). От уравнивяването на противоположностите в съзнанието не може да се избяга. От една страна е духовното даване и помощта на хората, от другата - сдържаността и мълчаливостта, и внимателното изразходване на огнената енергия. Да се намери моментът на уравнивяване между тях ще бъде правилното решение. Но без противоположностите не може, тъй като върху полярността на явленията се изграждат светът и всеки живот, който е в него. Всеки трябва сам да намери равнодействащата линия на поведение. Затова се дава жизненият опит.

1964 г. 501. (2 октомври). Днес ще отбележим необичайното нагнетяване на пространствените токове. Пространството е неспокойно. Стихиите са неспокойни. Хората със своите действия още повече влошават положението. Немногото силни духове са принудени да приемат върху себе си пристъпа на стихиите, докато в същото време в тази нелека работа трябваше всички да им помагат. Но разредителите са малко. Тъй като

пространствения хаос трябва да се посреща със своите огньове и сгъстващата се тъмнина да се разсейва със собствената светлина. Но къде са те, можещите със своите излъчвания на собствената аура да посрещат вълните на разбушувалите се стихии? Заради милионите непросветени съзнания отговарят единици, носещи на света своята Светлина. Докато не бъде осъзната колективната отговорност на човечеството за Змята и състоянието на пространството, преобразяването на Земята е невъзможно. Всеки е не само отговорник за своя земен брат, но и за цялата планета. Загубата на планетна отговорност доведе общото състояние на Земята до такова тежко положение. Смятат да преуспеят технически, отхвърляйки настрана духовното усъвършенстване на човечеството. Но резултатите не дават основание за радост: озъбената усмивка на стария свят нахлува във всички страни на живота, във всички съзнания, не утвърдили се в разбирането на неизбежността на победата на Новия Свят над стария. Затова понякога е толкова тежко на горящото сърце, което дели с Мен тежестта на бремето на този свят.

1964 г. 502. (М. А. Й.). Под нагнетяване и натиск отвън вътрешните огньове се разгарят особено ярко. Даже обикновения примус може да служи като пример за това как пламъкът под налягане започва да бучи и става чист, освобождавайки се от саждите и нагара. Този принцип е универсален. И този, който го е осъзнал, няма да се оплаква, а ще се радва. Именно по тази причина животът на Великите Духове никога не е протичал обикновено. Силата на огньовете и яркостта на Светлината, която Те са носели в света се е нагнетявала от чудовищното противодействие на всички антагонистични енергии и от съзнателната борба от страна на тъмнината, но затова и Светлината, донасяна от тях, разгаряйки се все по-ярко и по-ярко е сияла дълги векове след тяхното заминаване. По този начин имената на Великите Носители на Светлина здраво са се запечатвали в паметта на човечеството в продължение на хилядолетия. И тези, които следват в живота пътеката на Техните Завети трябва да помнят и знаят, че нагнетяванията и обременяванията на духа служат като сила, която разпалва огньовете на центровете.

1964 г. 503. (Гуру). Когато някой от вас иска да осъществи нещо в името на Светлината, той може да действа с нашата сила, получавайки помощ от нас. Ние можем да помогнем, но трябва действието да бъде съзвучно на това, заради което действахме и работихме ние. Това съзвучие означава обединяване на силите в техния устрем към една и съща далечна цел. Целта е една - да се носи просвещение на хората във форма, достъпна и възможна в дадения момент или в текущото време, или в дадената епоха, като някак и нещо може да се направи винаги, а следователно може винаги да се получава нашата помощ.

1964 г. 504. (4 октомври). (М. А. Й.). Владиците работят в кървава пот, за да удържат равновесието на планетата. Трябва да се разбере колко нужен е всеки работник и всеки искащ да помогне на

Владиците в работата по носене на Светлината. Да се служи на Владиците може и трябва във всичко, навсякъде и винаги, ако съзнанието позволява. Великото Служене не се прекъсва нито денем, нито нощем, нито в живота, нито в смъртта. Това се нарича Велико Дело.

1964 г. 505. (Гуру). Трудно е да си представите и да се съгласите с това, че терзанията на духа, мъченията на духа, натоварванията на духа и обременяването му с обстоятелства неизразимо укрепват неговата сила да противостои на тъмнината и че това е най-бързият път за преуспяване и прогрес.

1964 г. 506. (5 октомври). Ако в началото се налага да се влагат много усилия в утвърждаването на едно или друго качество на духа, то след известно време утвърденото качество вече само, без специални усилия, носи човека към набелязаната цел. Устремът враства в природата на човека и става изражение на неговата същност. Тогава насън или в бодро състояние, в този свят или в другия, и където и да било, могъщите крила на устрема продължават да носят утвърдилият го дух към фокуса на неговите стремежи. Тогава сред астралните вихри и астралните течения, сред множествата и тълпите от развъплътени хора, сред неустойчивите изменения в Тънкия Свят свързващата нишка на устрема ще поведе право към Мен. Устремът е пряка нишка на връзка с Мен. Устремът, укрепен и поддържан с ритъм, придобива качество на непрекъснатост и издига съзнанието над променливостта на жизнените явления, протичащи в различните светове. Който дойде при Мен, той с Мен и ще пребъде. Но трябва по-напред да се премине през всичко, което пречи и служи като препятствие по този труден път. Опитът от живота показва, че броят на обстоятелствата, препятстващи близкия подход, е неизброим и че всяко от тях трябва да се преодолее. Трябва в духа, незримо и невидимо всяко външно противодействие отначало да се преодолее в себе си, преди то да бъде преодоляно някъде или в нещо вън.

1964 г. 507. (Гуру). Как може да се увеличи своята сила? Само с прилагане в живота. Знанието се дава за приложение. Неприложено то е безполезно, тъй като само ще обременява.

1964 г. 508. Ще дойде време и скръбната дата 5-ти октомври ще се отбелязва по цялата планета. Времето на идването и заминаването на Нашите Посланици има за Земята много голямо значение. Смисълът на великите събития не достига бързо до човечеството. И само във вековете дейността на Великите Духове получава дължимата оценка. Зърната на огнените посеви, направени от тях, не дават веднага своите кълнове, но затова пък на тяхното поникване нищо не може да попречи, тъй като полето на посева е пространството, а жътварите – съзнанията, дораснали до разбирането на възможността за усвояване на пространствените мисли. Много от пространството се усвоява от човечеството и сега, но отсъствието на чувствителност на сърцето все пак пречи. Епохата на Сърцето ще разкрие нови възможности и ще създаде нужната степен на

изтънченост на възприятията. Степените на съзнанието се обуславят от сроковете. Великият Посев ще даде своите кълнове.

1964 г. 509. В древността Великите Духове са били причислявани към разреда на Безсмъртните. Така и са Ги наричали - Безсмъртни. Вече знаете, че според Нашето разбиране безсмъртен се нарича човекът, запазващ непрекъснатост на съзнанието при смяната на своите обвивки и, преди всичко, при освобождаване от физическото тяло, което хората наричат смърт. В Майката на Агни Йога имате примера на идващата Тара, достигнала до състоянието на непрекъснатост на съзнанието, позволяващо Й да бъде отнесена към плеядата на Безсмъртните. Именно на Земята, в земната обвивка, влизайки в досег с хората Тя е носила подвига на Великото Служене, утвърждавайки в своя организъм огньовете, трудно пренасяни и асимилирани от плътта. Подвигът по носене в света на Висшите Огньовете още не е разбран напълно. Хората не си представят колко огромно е несъответствието на плътните условия с тънкостта на проявените сиддхи. Да отдаде себе си на изпитание от Пространствения Огън може само Духът с най-висша степен на самоотверженост. Много мечтаят за достижения, без изобщо да отчитат, че без страдания и болки не може да има събуждане на центровете. Има още много неразбиране на проявите на огъня и Учението на Огнената Йога. Майката на Агни Йога даде пример на света за проявяването в земно тяло и в условия близки до обикновените, на огньовете на отворените центрове, позволяващи да осъществи в своето съзнание фактическо обединяване на видимия и Невидимия Свят.

1964 г. 510. (М. А. Й.). Всяка пратка на сърцето, насочена към Нас, предизвиква и Нашия отговор. Не можем да не усетим, когато горящото сърце Ни изпраща своите енергии. Всяка такава пратка предопределя следващата и укрепва взаимната връзка. А това, което съзнателно се свързва и укрепва на Земята, ще бъде свързано и в Надземния Свят. Ще се радваме на това, че имаме възможност сега да прокарваме в сферите на пространството тези пътеки, които неизменно ще доведат до Нас, за да продължите заедно с Нас пътя в Безпределността на проявения свят.

1964 г. 511. (Гуру). Ще отбележим отминалия ден с още по-задълбочено разбиране на явяването на Майката на Огнената Йога. Когато съзнанието се устремява към едно или друго явление с цел да го постигне, това явление започва сякаш да разкрива своята същност от всички страни и да расте в своя обем. Постоянството на устрема обуславя постоянство на растежа. Значи ако искате да постигнете нещо докрай, трябва само да не се прекъсва устремът. Разбирането на Майката на Агни Йога ще расте и ще се задълбочава според растежа на собственото съзнание и способността да се вмести това, което в дадения момент все още не може да се вмести.

1964 г. 512. (М. А. Й.). Обърнахте ли необходимото внимание на това, че от десетима призовани и получили в пълна мярка само много малко остават верни до края. Болшинството се колебае, съмнява се, подозира и предателства според силите. Не

мислете, че това се случва само сега - винаги е било така. И духът, донасящ Светлина в света трябва да знае неизменно, че ако изброи девет заминали си от десет - няма да сгреши. Ако забележите в някого наличието на противоречие, бъдете нащрек, тъй като противоречието е признак на тъмни въздействия.

1964 г. 513. (Гуру). Човешката неблагодарност вероятно е обичайната цена за даването на духа. Нека това съображение да подсказва кога трябва да се удържат поривите на даващото сърце. Състоянието на временно вместиране нека да не служи като мерило за даването. Тази величина е твърде непостоянна и е невъзможно да се съди по нея. Пробитото решето не може да се напълни и съмняващият се не може да бъде удовлетворен, тъй като ехидната на съмнението живее в сърцето.

1964 г. 514. (8 октомври). Ще считаме паметните дни за дни на обединение, когато то се усилва от броя на участниците. Тогава пространството се насища с вибрациите на Светлината, вървящи по нишките на устрема на тези, които помнят за хората или събитията, отсъдени от сроковете. Ние и Нашите хора сме отсъдени от сроковете, тоест Нашата активност зависи от сроковете и се усилва или променя в съответствие с космическите условия. Това трябва да се разбере и да не се очаква сняг през лятото и топло време през зимата. Незнаещите очакват явленията извън сроковете и след като не ги видят, губят сила на огньовете на устрема. Но даже знаейки сроковете трябва да се запасите с търпение, тъй като близките Космически Срокове според земните измерения може да се окажат далечни. Ние се ръководим в Нашата работа от Космическите Срокове и елементът време губи своята обичайна власт над Нас. Живеем сякаш извън времето и над времето, което тече като бърз поток, докато Ние се намираме на брега на Вечността, покрай който тече потокът на живота. Личността на човека е потопена в потока, а неговото висше „Аз“ е извън потока. Излизайки от потока личността като такава престава да съществува, но споменът за живота в потока и придобития опит тя предава на своето висше „Аз“, което изпраща от себе си все нови и нови личности в Колелото на Времето или потока на живота. Личността събира в себе си само опита и знанието за предаването им на своята Безсмъртна Триада, като самата тя слиза от сцената и се разпада физически в плътния свят на съставните елементи. Същият този принцип на разпадане следват и астралното и ментално тела, не оставяйки нищо от себе си, освен знанието и опита, придобити на извънплътните планове. Правилно мисли този, който счита че няма нищо свое и не вижда вещи, които да притежава. Собствеността в космически смисъл е напълно нелепа, а привързаността към нея може да бъде наречена вериги на духа. Вместо да придобива нов опит и знание в пространствата на Надземния Свят, духът, неизживял чувството за собственост, продължава да затъва в обкръжението на вещите, които притежава въображаемо и които неговото творческо въображение в изобилие и реално е създавало около него от пластичната субстанция на астралното вещество. Вещи могат да се притежават, но без чувство на собственост. Тогава съзнанието не се свързва с тях, с всяка от тях

с невидима нишка на връзка, която държи тези вещи около собственика, ако чувството за собственост още не е изживяно. Ние влагаме в понятието свобода нещо съвсем различно от това, което влагат хората. Ние смятаме, че свободата може да бъде само в духа. Нито парите, нито властта, нито здравето дават свобода на духа. В противен случай защо милионерът слага край на живота си със самоубийство, управникът трепери за своята власт, а здравият понякога се измъчва, без да знае какво да прави със себе си. Ние казваме, че свободата е в духа. Свобода на духа може да даде само знанието, утвърдено с опита от живота. Тъй като така е казал Озареният Дух: „Познайте Истината и Истината ще ви направи свободни“.

1964 г. 515. (Гуру). Искам да напомня за равновесието. Равновесието е преди всичко сила, съдържана, могъща, съсредоточена. За проявите на събраност мислят малко. Събраност означава съсредоточаване на всички енергии на микрокосмоса за приложение, както пълководецът събира в юмрук ударната група за мощно действие. Събраността на енергиите е възможна при наличие на равновесие, тъй като равновесието е и притеглянето към центъра на всички пръснати в различни посоки енергии. Равновесието означава и неуязвимост. И кой ще поиска да се подложи под удара на събраната във фокус сила? Равновесието е най-добрата защита срещу хаоса на пространствените токове или разпуснатостта на астралните емоции на неумеещите да владеят себе си хора. Когато дойде момент на необходимост да се въоръжите с равновесие, трябва да приложите цялото внимание към изискването на момента и вътрешно да се пригответе да срещнете в пълно равновесие натиска на противните условия, без да попадате под тяхното въздействие. От равновесие могат да изкарат както приятелите, така и враговете, даже приятелите по-бързо, тъй като обичайната зоркост и бдителност ни напускат когато сме с приятелите и защитната мрежа не е силна. Но равновесието трябва да се проявява при всички съприкосновения с когото и да било, независимо дали това са приятели или врагове.

1964 г. 516. (12 октомври). И тъй, изложбата все пак се състоя. Вече разбирате, че всяко платно представлява кристали сгъстена Светлина, събрана в определени съчетания във формата на картини. Всеки гледащ встъпва в съприкосновение с енергиите на огньовете, съдържащи се в нея. Оттук произтича и това влияние върху посетителите, което оказват предметите на творчеството на човешките ръце, създадени с участието на огньовете на духа. Човекът може да не си дава сметка за това какво се случва и въпреки това въздействието от това не намалява. Съзнателното отношение към явленията от такъв порядък още повече усилва ефекта. По такъв начин значението на изложбата на картините на Гуру има много голям и дълбок смисъл, оставяйки неизгладим отпечатък върху съзнанията. Мнозина, макар и да не разбират това, което се случва, но все пак усещат нещо необяснимо, не поддаващо се на изразяване с думи. Ако можехте да погледнете отстрани Тънкия Свят, то бихте видели облак от Светлина, обкръжаващ сбирката от платна и озаряващ околното пространство. Произведенията на истинското

изкуство действително служат като източник на Светлина, непомръкваща във времето.

1964 г. 517. (13 октомври). Пространството звучи с напрежението на новите енергии и те влизат в съзнанието на масите, предизвиквайки промени в съзнанието. И изборът на пътя към тъмнината или към Светлината става неизбежен за всеки жител на Земята. Човекът може да не знае нищо, да не е прочел нищо за настъпването на Новата Епоха на Огъня, но неговото сърце ще знае и ще направи избора. Избралите пътя на тъмнината и застаналите на страната на заминаващия свят ще си отидат от планетата. Така ще бъде решен Космически великият отбор на планетата. Бъдещето на човечеството е начертано в звездите и повелите на Космическата Воля ще бъдат неизменно осъществени.

1964 г. 518. Какво представлява мисълта? Мисълта е причина, неминуемо предизвикваща следствие. Нищожната мисъл ще бъде причина за нищожно следствие. Слабите, недействени мисли, мислената слуга ще породят същите такива уроци. Законът за съответствието неумолимо действа също и тук. Мисълта заражда светове, мисълта заражда голямото и малкото, красотата и безобразията, подвига и престъплението. Може да се помисли за това колко огромна е отговорността на човека за пораждащите от него мисли, тъй като той, техният творец, влага във всяка от тях Светлина или тъмнина, или хлъзгава безформена сивота. Творецът на мисли не знае каква мощ притежава, не знае, че притежава огън и че неговата сила може да стане за него или благословия, или проклетие.

1964 г. 519. Обръщам в полза всяко и най-малкото противодействие или съпротива на обкръжаващата среда. Нейното съпротивление е много силно и трябва много да се израсне духом, за да се преодолее! Но този, който върви с Мен, върви от победа към победа, знаейки, че той е победител винаги.

1964 г. 520. (Гуру). Да помислим за това, че всеки миг ни приближава към бъдещето, че нищо не може да задържи бяга на времето. Но нали отсъденото време изцяло се съдържа в бъдещето. В тази неизменност на настъпването на отсъдените срокове е залогът и гаранцията за Новата Епоха на Огъня. И е добре ако съзнанието я посрещне подготвено. Дори и книга не можеш да прочетеш, ако не се подготвиш, тоест ако не се научиш да четеш. А как ще четем огнените Знаци на Новата Епоха, ако не подготвим съзнанието. Знаците ще минат покрай нас, без да бъдат опознати, Учението се дава своевременно. Но какво ще стане с тези, които не са се докоснали? На тях може да се даде, насищайки пространството с формулите на Учението на Живота. Сега мисълта не остава около човека. Новите лъчи обуславят разпространението на мисълта. Циментирайки пространството с мисли, даваме възможност на хората да се докоснат до Учението на Живота и да се приобщат към него. Насищането на пространството с мисъл е задължение на тези, които са се докоснали до Учението на Живота.

1964 г. 521. (М. А. Й.). Отстъпничеството е недопустимо. Няма връщане назад. Растящата сила на психическата енергия може

да движи само напред, само нагоре. Сама по себе си тази енергия не е нито зла, нито добра. Такава я прави човекът. И ако израствайки в Светлината, със силата на тази енергия, човек изведнъж се обърне към тъмнината, то тази същата сила, която го е носила върху крилата на Светлината нагоре, ще го понесе на крилата на мрака надолу със същата тази бързина. И тези чудовища на мрака, които като врани в очакване на плячка търпеливо са стоели наоколо, ще се нахвърлят върху своята жертва, увеличайки и съблазнявайки я с изведнъж оживелите, вече почти изживени кармични утвърждения, които изведнъж ще придобият сила с особената си привлекателност и желаност. Това, с което все още се е борел човекът, преодолявайки влечението на миналите наслоявания, изведнъж ще стане неудържимо влечащо. Този, Който е Казал „нека да не дреме копие то над дракона“ е Знаел силата на чудовището, главите на което, бидейки отсечени, са израствали отново. Докато мечът и копие то са в готовност и държащата ги ръка е твърда, и воинът е готов за бой, опасност няма. Но даже кратките колебания някак снабдяват чудовището с нови енергии. Колкото по-висок е поде мът, толкова по-страшно е падането. От високото се вижда бездната. Тряб ва да знаете, за да не се уплашите. Тряб ва да знаете, за да не отстъпите. Тряб ва да знаете, за да бъде крачката твърда и неотклонна. За да се достигне трябва да се знае, че няма връщане назад.

1964 г. 522. (Гуру). Желязната, непреклонна решимост да се върви и само напред, неотстъпвайки в нищо нито крачка, се ражда от острото осъзнаване, че пътищата са само два: или пътят към Светлината, или в тъмнината. Ние сме наблиз о и сме готови да подадем ръка в минути на действителна нужда. Когато чувствате, че сте на предела, че силите вече секват, обърнете се към Владиката. Той Вижда и Той няма да Забави. Растящата сила вътре и Светлината, също растяща, ще помогнат да се видят и чудовищата на мрака. И колкото повече се разгаря Светлината, толкова повече тя позволява да се видят тези, които находчиво се крият в мрака зад гърбовете на обкръжаващите, криейки се зад които се стремят да се приближат незабелязани. В когото няма Светлина, той нищо няма да види и нищо няма да почувства, само Светлината може да помогне да се проявят тъмните ликов е. Степента за изява на ликов ете, достигната от духа, е нелека, но затова пък прикриващите се няма вече да се приближат, без да бъдат разобличени. Искат или не искат, но са принудени да покажат своя истински облик.

1964 г. 523. (16 октомври). Може ли да се обръща внимание на това, което задържа по пътя. Тъй като, ако се съсредоточавате върху пречещите обстоятелства, то вече няма да остане време за главното. Нужно е като във влак, гледайки през прозореца, да се движите по-нататък. Срещаните картини и вещи не могат да спрат движението на композицията, точно така също и съзнанието не се задържа върху течащия покрай него поток, тъй като е устремено по-нататък. Но всичко това изисква внимание и е нужен много опит, за да се установи равновесие между делата на деня и движението на духа. От живота не може да се избяга, не може и да се потопите в него. Мъдростта говори за средния път, когато не е

изпуснато нито небесното, нито земното. Вършейки всичко, което задължава животът, с мисъл за Учителя на Светлината и посвещавайки всичко на Него, може да се избегне потапянето презглава в преходното. После може да се мисли за това, че всяко земно действие е безсмислено само по себе си, и притежава смисъл само при условие на разбиране за какво се дава земния живот на човека. Тогава всеки миг ще има особено значение, придвижващо в бъдещето и приближаващо Безпределността. Прием и ядем не за удоволствие, а за да поддържаме тялото, нужно за получаване чрез неговото посредничество на опита в плътно тяло. А също и всичко останало, което земните условия принуждават да се върши или прави. Ако смисълът се поставя в самите тях, то животът става безсмислен, тъй като е обречен на нищо с малкия кръг на своята проява. Просто трябва да се прокара по-дълга линия на всяко действие в бъдещето извън пределите на краткото земно съществуване, за да се намери оправдание на живота и да се осмисли той.

1964 г. 524. (М. А. Й.). Възможно ли е да си представите, че аурата на Владиката е престанала да излъчва Светлина? Не, това е невъзможно. Стремейки се да подражаваме във всичко на Великото Сърце и ние ще се стараем да приведем излъчванията на своята аура в състояние на постоянна светлоносност. Обикновено омрачава астралът със своите емоции. Ще го държим на юзда. Не сте ли мислили за това, че лудостта е безконтролно преобладаване на разюздания астрален проводник над висшите принципи в човека. Ето какво може да направи с човека астралът, на който е отдадена властта над себе си. Неговото буйство, пренебрегвано отначало, подтиска управлението от съзнанието, и тогава неравновесието може да достигне до крайни предели. Астралът може да се проявява само в безусловното подчинение на волята и трябва да се познава природата на тази обвивка, за да се подчинява сурово и жестоко. Тя не се поддава на думи, на убеждения също и подчинила се в едно, пробива в своеволието на нещо друго и, сякаш смирила се, неочаквано пробива бентовете. Ако не смее да извърши нещо наяве, извършва насън това, което още не е изживяно и е само потиснато от волята. Но лишен от подхранване от мисълта, той все пак е принуден да се смири и да бъде подчинен. С мисъл той може да бъде обуздан.

1964 г. 525. (17 октомври). Въплъщавайки се в ново тяло човек обикновено не помни това, което е било с него по-рано, тъй като паметта на обикновените хора се ограничава до мозъка. Но все пак паметта за миналото се проявява в особеностите, способностите и характера на човека. Наричаме я памет на духа. Ето срещнали сте отдавнашен враг и сърцето незабавно реагира безпогрешно на враждата. Ето срещнали сте стар приятел и то се радва на срещата. Така също и в особеностите на устройството на ума, в симпатиите, антипатиите и вкусовете се проявява паметта на духа. Дали в новото тяло идва бивш велик пълководец или художник или музикант, паметта на духа се проявява в една или друга форма в зависимост от съчетанието на Скандите. Човекът е наследство от миналото, което се

проявява в паметта на духа, тъй като новото тяло и новите обвивки не могат да имат памет за миналото.

1964 г. 526. (Гуру). Всеки нов ден ни приближава към отсъденото бъдеще. Невъзможно е да се каже кога то ще се въплъти в съответните форми, тъй като сроковете не могат да бъдат оповестени. Твърде много са враговете, злобно искащи то да не се осъществи. Само сърцето понякога може да шепне за това, че сроковете са се приближили. Ще ги очакваме нечаяно, в пълна готовност, без да превързваме съзнанието си нито към места, нито към вещи, нито към обкръжаващото. Състоянието на пълна готовност предполага, че съзнанието е враснало в това бъдеще и е неотделимо от него. Всеки сам определя своето място в него. С мярката на устрема и предаността се полагат стъпалата към бъдещето, в което с почит ще влязат желаните и звани гости. Може да се помисли за това колко огромна ще бъде нуждата от такива, които знаят основите. Непризнаването и отхвърляно сега ще бъде признато и това признание ще въздейства силно на съдбата на признаващите. Считайте че това, което се събира сега, ще бъде много нужно след изпълнението на сроковете. Толкова малко са носителите на знание. Тяхната помощ е огромна, тъй като го натрупват не за себе си, а за света. Да се порадваме на близостта на бъдещето. Новото време идва.

1964 г. 527. (18 октомври). (М. А. Й.). Този, който иска да се доближи до Нас, трябва да остави всичко. Обикновено под това „всичко“ подразбират земните вещи или земните условия, с които трябва да се разделят. Това, разбира се, е вярно, но само отчасти. Главната част на това „всичко“ се заключава в този невидим, но тежък багаж, който влачи след себе си неосвободеното съзнание, затрупвайки себе си с това, което не е нужно. Колко време би се освободило, ако се хвърли този багаж! Колко бърз би станал ходът. Но веригите на краката са по-силни от решимостта на духа. Много им е жал да се разделят с вековните натрупвания. Но изборът все пак трябва да бъде направен. Боклукът пред прага и Близостта до Владиката са несъвместими. Невъзможността да се постигне нещо е обусловена от боклука. Необходимо е почистване на съзнанието.

1964 г. 528. (Гуру). В понятието самоотверженост ще включим и отвръщането от всичко, което е напълно ненужно на човека по неговия път към Светлината. Отвръщането от злото, тоест от своята низша природа влиза в задачата на ученика. Ученикът желае много да се придвижи по-нататък и да застане колкото може по-близо до Учителя. Но нещо вътре пречи. Какво? Трябва добре да се поразмисли над това и, откривайки го, да се из земе сурово. Без самоотвръщане е невъзможно да се движите. Отдавна е Казано: отвърни се от себе си и Ме следвай. Условието за самоотверженост, тоест отхвърляне на своята личност е неизменно и остава такова във вековете. Само отхвърлил себе си може да следваш Учителя.

1964 г. 529. (19 октомври). Даже малкото знание за Тънкия Свят е полезно. Без знание за плътния свят в него не може да преживееш. Същото това е приложимо и за Тънкия Свят. Остават всички чувства: зрение, слух, обоняние, осезание и вкус - плюс

шестото чувство. Ще го наречем чувствознание. Както на Земята, така и там човек просто знае или усеща явленията с помощта на това чувство. Там то е по-изострено, тъй като плътното тяло не пречи. Мнозина още говорят, но е свободно достъпно общуването с мисъл. Явлението безтегловност е относително. Някой лети свободно, а на някой е трудно даже да мести краката си. Насън това усещане понякога е много реално. Човекът иска да се движи, а не може - сякаш на краката му има гири. Лекотата на движението зависи от наличието на Агни. Човек пребивава там, където е неговата мисъл, тоест той се движи заедно с мисълта. Мисълта мигновено създава магнитно привличане към обекта или образа, създаден от мисълта. Мисленото творчество там е особено развито. Творят всички. Мнозина поради привычката към действие творят с ръце и въображаеми инструменти, или с помощта на въображаеми машини, но мнозина се освобождават от земните отживелици и преминават към творчество с мисъл. Ако творецът си въобрази с мисъл, че е облечен в рицарски доспехи или в бял хитон, или във фрак, той незабавно ще се облече в тези форми на дрехи. Ако си представи себе си като цвете, дърво или птица - веднага ще приеме въображаемата мислена форма. Ако си представи себе си живеещ в дворец или колиба, ще живее там, където си е въобразил че е. Мисълта услужливо създава съответстващата външна форма на въображения обект. По такъв начин нищо не пречи на творчеството на духа. Но си представете пияницата, картоиграча и посетителя на публични домове и тези образи, които те ще сътворят или с които ще се обградят. Всичко там придобива отчетливи видими форми и ако стремежът е нечист и низък, то и съответствието се получава от същата тази природа. Оттук необходимостта от делене по слоеве. Низките, тежки мисли, привличайки тежки частици от стихийната материя, се стремят към низшите земни слоеве. Светлите образи се устремяват нагоре, към по-високите слоеве. Разбира се, Тънкият Свят може да бъде изучаван, както се изучава земния свят. Само че там не трябва да се преодоляват тези трудности от земен характер, както това се налага на Земята. За любознателната мисъл на изследователя липсват ограниченията на плътния свят. Духовете, съзвучни в мислите и стремежите, пребивават в близки един до друг слоеве. Адептите притежават ясно, незатъмнено съзнание. Тези, които пребивават в Девачан, са потопени в личните преживявания и не участват в съзнателната дейност на Надземния Свят. Съзнателните работници са сравнително малко. А там има твърде много работа и са твърде много нуждаещите се от помощ. На стража на реда и законността стои Йерархията на Светлината, охранявайки и опазвайки развъплътените от служителите на тъмнината. Заповедта на Йерархията там е безусловна. Стражите на Йерархията са снабдени с власт, пред която развъплътените духове са безсилни. Разпределението по слоеве се управлява от Закона за съзвучието. Колкото и високо да иска да полети неочистеният дух, това, което не е очистено в него, ще го задържи в слоевете, съответстващи на наличието на неочистена материя в неговите обвивки. Надземното състояние е във висша степен справедливо. Всеки има това и е

обкръжен от това, което е заслужил и което е създал със собствените ръце, действия, мисли и стремежи.

1964 г. 530. (Гуру). Съзнателните сътрудници са Ни много нужни. Но те трябва да знаят и да имат опит. Колкото повече е опитът и знанията, толкова те са Ни по-нужни. Можете да подготвяте себе си за съзнателно сътрудничество с Нас. Заради това можете да се трудите и да натрупвате знания. Не напразно се споменава за пустинята на знанието и гладните са много. Съзнанието, че работата над себе си и със себе си върви не за себе си, а за бъдещето и сътрудничеството с Нас, трябва да дава крила.

1964 г. 531. (20 октомври). Раздразнението на стихииите се предизвиква от пространствената отрова, поражда на мисленето на човечеството. Тогава Казваме: в пространството е неблагополучно. Разбира се, нервната система остро реагира на нарушеното равновесие на стихииите. Човешкото съзнание е много свързано със стихииите, тъй като мисълта поражда във веществото на стихииите стихийни образи с различни потенциали на напрежение. И това напрежение, предизвикано от човечеството, на свой ред действа върху него самото. В това се заключава предизвикването на обратни удари. Обратни удари наричаме реакцията на стихииите, предизвикана от човешките действия. Не небесно наказание, но Закон за действието и противодействието. Стихийните облици набъбват под въздействието на мислите и тази енергия пространствено става много активна. В случай на крайно нарушаване на равновесието на стихииите обратният удар може да се разрази като катастрофа или катаклизъм. Ураганите, наводненията, засушаванията и другите бедствия представляват обратни удари на стихииите, предизвикани от човешките действия. Злото не може да процъфтява на планетата, без да предизвика последствия. Това и ще бъде реакцията на стихииите, предизвикана от активността на мощните енергии на човешкия микрокосмос. Макар че е дадена власт на човека над всяка плът, тоест над материята, тази власт не е осъзната и се отрича, макар и това отричане да не променя въпроса и да не освобождава човека от възможността да влияе на състоянието на стихийното равновесие на планетата.

1964 г. 532. (М. А. Й.). Към всяка книга, която четем, ще прилагаме мярката на своето съзнание, за да не се ограничаваме с ограничеността на автора, ако неговото съзнание е недостатъчно разширено. Книгата за Жана д'Арк е написана благожелателно, но за да разберем Орлеанската Дева трябва да се намираме на нейното стъпало на огнени възприятия и тогава нейният подвиг ще стане разбираем. Няма да ограничаваме своето съзнание с чуждото разбиране. По-добре е да се поразмисли самостоятелно, вземайки предвид голите факти.

1964 г. 533. (Гуру). Земната слава и признанието на хората са неустойчиви. Само признанието на Владиката е по-здравот от скала. Оттук и ще изхождаме при анализа на случващото се. Ръката на Владиката трябва да бъде видяна в много подробности от

планетния живот. Иначе няма да е лесно да се разбере течението на събитията.

1964 г. 534. (22 октомври). Най-доброто състояние на организма е хармонията или равновесието. Много външни обстоятелства се стремят да го нарушат. Равновесието, разбира се, не е в самите обстоятелства, а в отношението към тях. Когато нещо засяга самите нас, тогава е по-лесно да се борим, отколкото в случай че се налага да гледаме как се мъчат близките хора, а силите още не достигат, за да се окаже действителна помощ. За себе си е много по-лесно да се мъчим, отколкото за другите. Трябва да се натрупва силата на Агни, за бъдем в състояние да помогнем достатъчно и на далечните, и на близките. Когато натрупването се осъществява не за себе си, тогава процесът придобива пространствено значение. В грижата и труда за другите се крие голяма сила и големи възможности. Ще попитат - за какво е нужно усъвършенстването? Отговорете: за да издигате заедно със себе си не само цялото човечество, но и самата Земя. Човекът, бидейки мощна лаборатория на тънките енергии въздейства на цялото обкръжение, независимо дали знае за това или не. Но когато той знае, въздействието се усилва многократно. По такъв начин съзнателното натрупване на Огън, за да се принася полза на всичко, което обкръжава човека, се превръща в подвиг на Служенето на Общото Благо. Колкото и да ви е трудно и колкото и да е голямо съпротивлението на средата, винаги може да се принесе полза на света, ако равновесието не е нарушено. Ако все пак пространственото неравновесие е подействало, трябва да се възстанови собственото равновесие, независимо от всичко. Само при наличие на равновесие може да се окаже близка помощ. Преживяванията са безсмислени, тъй като лишават от толкова нужната за дадения момент сила. Човек трябва винаги да бъде силен и в никакъв случай да не се поддава на старателно подготвените и замислени уловки на тъмнината. Именно за да помрачат и нарушат вашето равновесие те се стараят да въздействат върху тези, с чиито ръце подхвърлят вредата. Помрачавайки се и загубвайки равновесие, действате в името на техните зли хитрости. Но защо да им се съдейства в угасяването на Светлината, когато обединени с Мен можете безкрайно да усилвате мощта на съпротивата. Нека всеки тъмен опит да служи като повод за усилване на обединението в духа с Мен. И когато надвиснат вълните на тъмните въздействия трябва да се борите не с тях, не с несъзнателните или съзнателните слуги на тъмнината, а устремявайки се с всички сили към Мен се старайте да усилвате силата на Светлината в себе си в съответствие със силата на настъпващата срещу вас тъмнина. Ще Опазя, но при пълноценен устрем към Мен. И тъй: при яростни тъмни опити или упорство се свържете с Мен, старайки се с всички сили да удържите равновесието. Равновесието е голяма сила.

1964 г. 535. (М. А. Й.). Не е ли причината да усещате своето безсилие при борбата с упоритите и настойчиви противодействия на тъмните в това, че борбата с тях е започвала след като те са успявали да помрачат и нарушат хармонията на духа. Именно това не трябва в никакъв случай да се допуска. Когато

усещате нарастване на натиска, усилвайте напрегнатостта на сливането с Йерархията. Колкото по-силен е натискът, толкова по-напрегнато е сливането. Какъв е смисълът за тъмните да ви устремяват към още по-голямо сливане с Учителя и Силите на Светлината? Но разбрали, че тактиката Адверза действа срещу тях, те ще се откажат от своите опити. В това е залогът и гаранцията за успеха. Нека всяко действие на тъмните само да приближава към Владиката. Убедили се в обратния резултат на своите старания те ще отстъпят, за да намерят отново някаква пътечка и нов подход за нови вредителства. Но засега на всеки опит ще отговаряте с енергичен напрегнат устрем към Владиката и, удържайки равновесието, ще го задълбочавате - това ще бъде мощен щит срещу яростта на войнстващата тъмнина. Само не забравяйте нито за минута този метод за противодействие на тъмнината. Те ще се опитват да отвлекат вниманието към нещо външно, към страничното, стига само да нарушат връзката с Йерархията или да предизвикат недоволство срещу Нас, оплакване и даже осъждане, тоест да отделят. В тези хитри уловки е тяхната сила и техният успех. Но вече знаете как трябва да се борите - очите са отворени и знанието е дадено. Веднага щом видят, че със своите действия усилват Светлината във вас и способстват за още по-голямо единение с Йерархията на Светлината, те ще отстъпят и ще ви оставят. Това ще бъде победа над тъмнината.

1964 г. 536. (24 октомври). Всеки миг, отдаден на мисли за Висшето, Ни приближава и въвежда в орбитата на Нашите действия. Но своето, свързано с течението на обикновения живот, пречи много и необикновеното потъва в него, без да остави забележима следа върху съзнанието. Трябва да се намали звученето на суетата, тъй като всичко, което не е от Нас и не е свързано с Нас, всичко, което е от себе си и обичайността - всичко това е суета, колкото и значителни да изглеждат земните дела. Когато духът напуска тялото устремен към Нас, земните дела отстъпват толкова назад, че липсва дори желание да се поглежда към това, което някога изцяло е завладявало съзнанието. Тогава са по-добре видими истинските взаимоотношения на нещата в общата им схема и малкото място, което заема личният малък свят на човека в безпределното пространство. И тогава всичко, което е излизало извън пределите на личния свят, се превръща в сфера на проява на свръхличната активност на духа. Земната приказка свършва и действителността на Надземния Свят се разкрива пред човека, който е бил устремен към нея на Земята. Крилата на устрема ще понесат духа до тази височина, която е достигнала неговата мисъл, тъй като мисълта в Невидимия Свят е огнен двигател на живота. Да! Да! Същата тази мисъл, с която хората живеят на Земята и културата, на която отделят толкова малко внимание. Всяка мисъл е подобна на магнит, обединяващ съзнанието на човека със сферите, които <...> мисълта по своята природа. Ако видите пред себе си бедно нищожество знайте, че и мислите на такъв човек са бедни и нищожни. Величината на духа се измерва с неговите мисли. С мисли човек отмерва своя дял на Земята и в световите. На Земята това не е така явно, както в световите, тъй като там, където царства мисълта, и царят на мисълта, и робът на своите мисли, и

двамата живеят и проявяват енергиите на духа с помощта на мисълта. Мислите са верни наши спътници, които ще ни съпровождат до края. Да посветим на овладяването на мисълта своето време и сили, тъй като този, който овладее своята мисъл ще бъде свободен в Надземния Свят.

1964 г. 537. (М. А. Й.). Ето, той върви изпълнен докрай с впечатленията на текущите дни, забравяйки, че най-главното в живота не са те, а близостта на единението с Нас. Не трябва да се допуска зад храстите на множеството впечатления да не се вижда гората. Всичко това има значение и смисъл дотолкова, доколкото сближава с Нас и позволява да се държи здраво в ръцете невидимата, но чудна нишка на живота. Ние виждаме и знаем всичко, което се отнася до тези, които са Ни близки, но нека и те също да знаят, че характерът на всекиго не е тайна за Нас. Виждаме и това, което отделя от Нас и това, което отдалечава. Недостатъците не Ни радват. Ние разбираме доколко могат да обременяват кармичните връзки, но все пак не можем да се отнасяме снизходително към това, което не трябва да го има. Нашата благословия не е за тези слабости на духа, които подлежат на изкореняване. Не можем да освободим от тях насила, но можем да помогнем да се освободите, когато собствената свободна воля се насочи в това направление. Ще попитате: защо често няма близост или изглежда твърде далеч? Ще отговорим: ако неизживяното не пречеше, щяхте да бъдете по-близко.

1964 г. 538. (Гуру). Знайте и помнете, че главното не е това, което ви обкръжава, което ви радва или обременява с приливите и отливите на вълните на неспокойното житейско море. Главното е светът на духа, светът на висшите добри стремежи и чувства, светът на вашите прекрасни мисли, въвеждащи вашето съзнание в сферата на тънката действителност на Невидимия Свят. Как ни се иска да ви утвърдим в разбирането на това, че всяка минута, посветена на този Свят, на Прекрасното представлява най-доброто вложение във вашето бъдеще, което можете да украсите с цветята на огнените достижения. По този път Ние Сме с вас винаги и Ние Сме близки когато вашият дух се откъсва от Земята и се устремява към Нас.

1964 г. 539. Обикновено не се замислят върху ролята на Женското Начало в процеса на еволюцията на духа, но тя е огромна. Колко велики творения на човешкия гений са били вдъхновявани от жената. Колко огнено започва да твори мисълта при съприкосновение на Висшите Енергии на двете противоположни Начала. Височайшият аспект на Женското Начало е изразен в Образа на Майката на Света. Творчеството на Владиците се осъществява с Нейната неописуема мощ. От Майката на Огнената Йога се вдъхновяваха, вдъхновяват се и ще се вдъхновяват тези, които търсят огнените пътища на духа и които са ги намерили. Съкровено творчество на духа се основава върху обединяването на тези начала. Този, който иска да твори и да разбере същността на изкуството, трябва преди това да разбере с каква сила твори човекът.

1964 г. 540. (26 октомври). Разбира се, най-дълбокото и съкровено се извършва в тишина и мълчание. Никакви външни

съприкосновения с най-близките духове няма да дадат тази наситеност на възприятията, която дават тишината и самотата. Всичко велико се извършва в мълчание. Даже външното общуване се задълбочава в моменти на съсредоточена тишина. Затова познаващият обича периодите на тишина повече, отколкото периодите на външни съприкосновения. Разбира се, това условие не се разпространява на Общуването с Учителя или с Неговите Доверени, но даже и при външно съприкосновение с Учителя най-съкровеното се извършва в мълчание. Що се отнася до безпорядъчните външни общувания даже с много близки по дух хора, то всички те изискват пълно отдаване, ако духът на даващият е събрал достатъчно вътрешни сили. Колко често се е отдалечавал в пустинята Христос, за да събере нови сили в самота. Знаещият не се стреми много към външни общувания, предоставяйки тези случаи на неизбежността. Само тогава, когато съприкосновението с другите стане жертва, духът е готов за Служене на Светлината. Докато личността намира удоволствие в този процес и се удовлетворява от думи или се стреми да поучава, духът е далече от Служенето. Възможно е и да се разпилеят напразно своите сили, ако външната форма на общуване замени вътрешната. Ще покажем разбиране на психотехниката на протичащия при това процес.

1964 г. 541. (М. А. Й.). И все пак животът си остава най-доброто училище. Всеки ден в него могат да се научават нови уроци и да се получават нови задачи. Погледнете колко грижливо дава той възможности за нови натрупвания. Ще продължаваме да събираме безценен опит и да се радваме, че всичко: и радостта, и мъката, и приятното, и неприятното донасят своите резултати в натрупването на знания. При това трябва да се обърне внимание на това, че най-тежките и горчиви явления донасят най-плодоносните следствия.

1964 г. 542. (Гуру). Само не очаквайте благодарност за вашите деяния, тъй като чувството на признателност е рядко качество сред хората. То се наблюдава само в редки изключения при доближаващите се. Давайки не мислете за признателност от страна на получилите. Просто давайте, без да очаквате нищо в замяна.

1964 г. 543. (28 октомври). Огорчаваха Нас, огорчават и вас; към Нас проявяваха неблагодарност, това няма да отmine и вас; към Нас проявяваха неразбиране, няма да разбират и вас. С една дума и на вас ще се наложи да изпиете Чашата със земна отрова. И е неизвестно кой ще причини повече огорчения - приятелите или враговете. Приятелите знаят нещо и колкото повече е получено от теб, толкова по-остро е причиняваното огорчение, стигащо до пряко противодействие и недоброжелателство. Отишлите си са много, но не по-малко са и тези, които получавайки са си въобразили че този, който е дал, не струва много. И това също трябва да се премине, без да спирате и да забавяте крачка. Цялата работа е в това, че трябва да се върви независимо от това, което се случва наоколо.

1964 г. 544. (Гуру). Не трябва да се придава значение на хорските одумки. Често хората говорят за това, което изобщо не знаят и при това с чужди думи. Получава се плямпане за нещо

несъществуващо. Ние не обичаме слуховете и не се занимаваме с одумки. Най-добре от всичко е вътрешно да не се реагира по никакъв начин на тях.

1964 г. 545. (29 октомври). Мъжкото и женско начало в по-широк аспект могат да се разбират като противоположни начала, като проява на активното и пасивното, даващото и получаващото, насищащото и насищаното, това което устремява енергията и това, към което тя се устремява. При такова разбиране на началата взаимоотношенията на Учителя и ученика подлежат на същия този принцип на противопоставяне. Но взаимообменът се получава само тогава, когато и ученикът на свой ред насочва към Учителя своите стремежи и Учителят ги приема за претворяване в енергии от по-високо естество. Без устремяване от страна на ученика този взаимообмен не може да се осъществи. Малко е да се признаеш и да се считаш за ученик, необходимо е признание и от страна на Учителя. Самозваният или самоутвърден ученик не е такъв, ако не е получил признанието на Учителя. Съществуват както самоутвърждаващи се ученици, така и самоутвърждаващи се учители, самоутвърждаването на които не е много далеч от самозванството. Но има и по-лоши явления: когато признатият ученик или наставник се отклонява от пътя, откъсва се от Учителя на Светлината и застава на пътя на тъмното служене, понякога в заслепението на самовъзвеличаването и не давайки си отчет за ставащото. Само живата действена връзка с Учителя на Светлината може да опази от такива заблуждения.

1964 г. 546. (Гуру). Ще ви възнесат и унизят - и през това трябва да се премине. Ако това явление се разглежда като крайпътни знаци, свидетелстващи за напредъка на духа, то на тях може само да се радвате, тъй като ако не възнесат и не унизят, значи огънчето е още слабо и не предизвиква силна ответна реакция в срещаните съзнания. Но вече виждате, че никой не преминава равнодушно покрай вас, без да прояви своята същност при съприкосновението. Да се порадваме и на този знак за растящия огън в духа. При това трябва да се учите на умението да потушавате себе си, когато обстоятелствата изискват това. Често искат ковчежето да е отворено, за да могат да погледнат в него. Но вече знаете, че, почерпили, ще се обърнат срещу вас. Затова трябва ковчежето да се държи затворено. Именно трябва да се дава толкова, колкото е необходимо и нужно според съзнанието, а не повече от това.

1964 г. 547. (Гуру). Ако се отдели у човека неговото външно изражение от вътрешното и да се вземе последното такова, каквото е, то ще видим истинския лик на неговата същност, вече не прикрит с нищо. Обикновено разликата е огромна. От ученика се изисква външното изражение да съответства на вътрешното. При несъвпадение се получава разрыв, който ляга в основата на равновесието на духа. В лицемерието, лъжата, фарисейството и всички други несъответствия на външното изражение с вътрешното се проявява началото на разложение на съзнанието, което влече след

себе си невъзможност за проява на Висшите Планове. Учителят Настоява това несъответствие да няма място в ученика.

1964 г. 548. (31 октомври). Психическата енергия е сила, която расте в приложение. Мускулите без приложение или работа също атрофират. Несъзнателно всички я прилагат и се ползват от нея, но нейното съзнателно прилагане прилича на обузданата стихийна сила на водата, привеждаща в движение мощни турбини. Преди да я използвате, трябва да я обуздате. Само това, което е осъзнато, може да бъде обуздано и осъзнаването на тази сила се придобива с опита. Когато нещо не дава желаните резултати, значи психическата енергия още не е достатъчно силна. Натрупването на огън върви бавно. Първо трябва да се осъзнае, че тя съществува.

1964 г. 549. (М. А. Й.). Ще дадем направление на мисълта, за да може тя да расте вече самостоятелно в пространството. Обмислената, утвърдена и приета от съзнанието мисъл не прекратява своето съществуване, след като съзнанието е престанало да се занимава с нея. Оставена тя продължава да расте и от време на време се завръща отново в съзнанието, за да бъде отново или приета, или отхвърлена. С това е силно и упорито привичното мислене, даже това, от което трябва да се освободите. Докато се заражда и оформя мисълта е във властта на човека, но получила живот от своя породител тя започва съществуване независимо от него, въздействайки върху неговото съзнание вече без да го пита дали иска това или не. И често макар и той да не иска и даже да се бори срещу такава мисъл, тя упорито и настойчиво продължава да му въздейства. Породителят попада под властта на своето порождение и става негова жертва. В това е силата на натрапливите мисли, в това е силата на мислите, тласкащи хората към постъпки, които те често извършват против собствената си воля и желание. Властта на мисълта над човека е силна.

1964 г. 550. (Гуру). Има външна тъмнина и в нея плач и скърцане със зъби. Така е било преди две хиляди години. Много ли се е изменило оттогава? Но да бъде променена външната тъмнина в Светлина е във властта на човека. Можете да се попитате какво се прави, за да бъде тъмнината заменена със Светлина. Какво прави всеки от тези, които очакват Светлината?

1964 г. 551. (М. А. Й.). Няма значение в каква именно форма се изпива Чашата със земна отрова, ако е дошло времето да бъде изпита Чашата с отрова. Трябва само да се помни, че това също е стъпало от израстването на духа, без което не можеш да се изкачиш по стълбата на живота. Изпивайки отровата ще мислим за това някак да запазим равновесието и да не се поддаваме нито на отчаяние, нито на ожесточение, които да ни лишат от добитите достижения.

1964 г. 552. (Гуру). Разпъват ви психически на кръста на човешките несъвършенства. Още по-мъчително и жестоко разпъваха всички тях, всички без изключение, които се осмеляваха да служат на Светлината. Времето на разпятията не е свършило. Човешките жестокост и безсърдечие нямат граница.

1964 г. 553. (Гуру). Външните явления е най-добре да се постигат в светлината на сближаването с Нас. От Великия План не се е изменило нищо, макар и неговата подвижност да е обусловила многообразието на новите подходи, водещи към тази цел. Неизменността и подвижността на Плана са двата полюса на действеността на неговото осъществяване. Не е дадено на никого да знае сроковете освен на Тези, Които Носят отговорността за планетата. Само понякога чувствознанието може да прошепне за приближаването на заповяданата приказка. Знанието за неизменността на великите явления, отсъдени от еволюцията на света, трябва да окрилява огнено. Елементът време не е чак толкова важен. Много по-важно е в духа да се покаже готовност и непоколебима твърдост в процеса на великото очакване. Нека то да бъде плодно, подготвящо изцяло духа за съзнателен труд за бъдещето, което вече съществува, макар и да не се вижда още от земното око.

1964 г. 554. (3 ноември). Следя за реката на света, направлявайки струите на потока според звездите. Космическата Воля и Нашата се сливат в едно. Човешката воля е свободна да избира пътя към добро или мрак, но направлението на потока и бреговете, в които той тече, не зависят от волята на хората. Мечът на Космическата Справедливост разсича възлите на събитията и резултатите от течението на кармата не са в човешката воля. Волята е свободна да поражда карма, но породила става подчинена на неумолимите следствия на свободно породените причини. Малко мислят за този аспект на кармата, забравяйки за невъзможността да се измени нейното течение, ако породените причини не допускат това. Свободно творимите причини създават желязната неизбежност на следствията, лишавачи човека от свобода. Когато Ние Казваме, че за Нас всичко е само следствия, Искаме да Укажем, че Ние съзнателно и по Своя Воля Създаваме причини, следствията на които Искаме да видим въплътени във времето. Затова и Кармата, която се твори от Нас, тече съгласно Нашите решения. В това е разликата между действията на Тези, Които Знаят и на невежите. Те, невежите, са жертви на следствията на деянията на своята свободна воля. А Ние Сме творци на желани резултати от създадените от Нас причини. Всяко действие е следствие от миналото и причина за бъдещи явления. Следствията от миналото не могат да се изменят в настоящето, но в настоящето могат да бъдат пораждани причини, които ще дадат именно това, което иска волята. Човекът е свободен творец на цял свят от причини, даващи следствия, вече не зависещи от неговата воля. Като ковач на своето щастие човек трябва точно да знае как и в какво се проявява неговата воля и къде са нейните граници, след които започва робство. Не всички притежават дара на предвиждането, но и без всякакво предвиждане човек трябва да знае, че лошите причини и недобрият посев няма да им донесат добри следствия. Плевелите няма да дадат кълнове на пшеница. Всеки човек в земния свят е сеяч на кармични зърна, тоест породител на причини, даващи неизбежни следствия в пълно съответствие с природата на причината. Сеячи са всички, но всички са също и

жътвари. Разликата е само в това, че добрият сеяч има добра нива и добри кълнове на нея, които той ще пожъне, но какво си подготвя сеячът на зло?

1964 г. 555. (Гуру). Твърдостта на волята и устойчивостта на духа могат да се считат за неотстъпчивост, проявена от ученика по всички пътища, приближаващи към Светлината, от гледна точка на кармата. Тази неотстъпчивост може да се разглежда като вътрешно знание за това, че всички човешки порождения имат край, когато не са от Светлината, докато Доброто и делата на Светлината са безкрайни. Победата на Светлината над тъмнината и крайното тържество на Светлината не е фикция, а огнена действителност и огнена жизнеустойчивост на зърната от причинности на доброто или Общото Благо. Разбирането на това и извършването на посев на светли семена и представлява основата на неотстъпчивостта на действията на ученика, твърдостта на неговата воля и устойчивостта на духа. Доброто не умира, делата на Светлината не умират. Огнените зърна от причинности, творими в Името на Общото Благо, не умират.

1964 г. 556. (4 ноември). Трудно е даже да си представите какви енергии се носят в пространството. И всяка притежава външна форма или облик, съответстващ на нейния характер или свойства. Тези образи, невидими за физическото око, но достъпни за тънкото зрение, изпълват аурата на Земята. Те влияят и въздействат силно върху съзнанието на масите, предизвиквайки или усмивка, или гримаса на ужас и страдание. Стъстените низши слоеве, наситени с еманациите на тъмните мисли, притискат съзнанието като тежка чугунена плоча и човечеството се задъхва в миазмите на собствените порождения. Само с устрем към Светлината сърцето може да разсейва тъмнината, събрала се над планетата. Само сърцето може да излезе победител от тази борба с тъмнината. Но на сърцето не е леко. Разбирането за неизбежността на борбата и победата ще дадат нужната сила и решимост да не се отклонявате от тази борба. Тъй като ако тъмнината не бъде победена от сърцето, ще победи тъмнината. Възможността за такава победа не трябва да се допуска даже в мислите. Ще устремим всички сили на Светлината към победа в тази борба. Всеки воин на Светлината, стоящ на своя пост, взема участие в това велико последно стълкновение на Светлината и тъмнината. Главната победа вече е удържана и главатарят на черните пълчища е унищожен, но тъмнината е все още силна и нейните йерофанти в безумството на отчаянието са готови на крайни мерки, готови са даже да загинат, стига само да противодействат на Общото Благо. От войните на Светлината се изисква единение, твърдост и решимост да се устои до края, който вече е много близък. Единението и победата нека да бъдат тези думи на призив към последния бой.

1964 г. 557. (Гуру). Малко е да се докоснете до Светлината, трябва и да я удържите. Започвайки цикъла на деня сутринта трябва да си поставите задача зарядът на сутрешното Общувание да се пренесе през деня неумален. В суматохата на ежедневието е лесно да

се загубят искрите Светлина и да се потопите в мрака. Утрото се дава като възможност да се обновите духом, за да пренесете Светлината през цикъла на деня и нощта до следващото утро. Тогава новото утро ще донесе усилен заряд Светлина, силата на който ще расте с всеки оборот на денонощната спирала.

1964 г. 558. (5 ноември). Главната опасност на Пътя е в това, че гледайки настрани може дотолкова да се отвлечете от целта, че тя да бъде забравена и че вече не тя, а нещо друго да бъде на първо място в съзнанието, докато отклонението от Пътя не стане завършен факт. Много подробности от земното съществуване могат да се сторят толкова важни и значителни, че да закрият това, което е по-важно от всичко. Тогава в съзнанието се осъществява един вид разместване на понятията и временното застава на мястото на непреходното. Ето защо е необходим постоянен дозор и зорка бдителност. Стига само да не се изпуснат нишките на живота - в това е главното. Танцът на смъртта на преходните сенки извършва своя кръг по затворена крива, ограничена от плътната сфера и няма изход от нея. Само издигналият се над света на триизмерните сенки може да види пътеката на живота. Но само малцина я намират.

1964 г. 559. (М. А. Й.). Великото Сърце се нарича Всевместващо, тъй като вместила всички идващи, без да отблъсква никого. За вместиането на тези, които идват, може да се помисли. Често в моето сърце намират място тези, които не могат и не искат да се вместят един друг. Нерядко се случва, че учениците на един Учител не се вместват един друг и са готови за антагонизъм и противодействие, сякаш Учението не е едно и на тях им трябва нещо да делят и да спорят за нещо. Невместването е много прискърбно явление и показва ограниченост на съзнанието. Способността за вместиане е показател за височината на духа. Няма такава тези, които се стремят да поучават всички, без да са утвърдили основите в самите себе си. Само когато наставничеството представлява вече жертва, наставникът е готов. Твърде много са самозаявените учители, страдащи от гъдела на учителството, готови да поучават всички, без дори да питат за тяхното желание да бъдат поучавани. Бъдещият Учител се заражда по Лъча и докато не са се зародили самородни лъчи и докато приемането на ученика не се превърне в жертва, истинското наставничество е недостъпно.

1964 г. 560. (Гуру). Верността и предаността са звена от веригата на щастието, която ни свързва. Котвата за далечно плаване на такава верига се хвърля далеч, далеч, хвърля се в бъдещето. И тогава бъдещето се оформя според желанието на сърцето. Тогава може спокойно и уверено да се върви към него. Обикновените хора нямат бъдеще, тъй като не вярват в него, тъй като тяхното бъдеще е кратко, ограничено от малкото години на един живот. Но на Нас принадлежи цялото бъдеще, което е и с действията, мислите и чувствата, а главно със стремежите на настоящия ден Ние можем съзнателно да оформяме отсега това далечно, но реално и близко бъдеще. Духът е вечен и неумиращата мисъл може съзнателно да твори неговото бъдеще.

1964 г. 561. (8 ноември). Реалността на бъдещето не се разбира. Човек живее в своите усещания и чувства. Всички тях той отнася към настоящето. А между другото делението на явленията на минало, настояще и бъдеще е произволно. Тъй като, извиквайки от паметта миналото и потапяйки се в него в настоящето, човек вече изтрива тази граница. Същото се отнася и за бъдещето и, живеейки в него, съзнанието го прави настояще. Но веднага щом като то излезе от орбитата на това преживяване, цялото изживяно бъдеще става минало. По такъв начин границите на делене са условни и затворени в съзнанието. Когато Ние Говорим за бъдещето и Устремяваме в него, Ние Искаме да разрушим границата на невъзможното и недостижимото и да потопим съзнанието в сферите на неограничените възможности на духа, които, бидейки осъзнати, стават достижими, тъй като от областта на бъдещето преминават чрез съзнанието в миналото и стават семена на бъдещи достижения. Това в еднаква степен се отнася както към материалната сфера, така и към духовната. Затова процесът на устремяване в бъдещето е процес на творчество на невидими причини, донасящи напълно видими и конкретни действия. Колко хилядолетия човек е мечтал за крила, несъзнателно устремявайки поглед в бъдещето. И ето че бъдещето е станало реалност на настоящето и зърната от причини, посяти в това бъдеще и станали зърна на бъдещи посеви, са дали своите явни кълнове - човекът започнал да лети. Ние Начертахме в безпределното пространство на бъдещето картината на еволюцията на духа и неговите обвивки и Ние Знаем, че това бъдеще, което вече е станало породител на причини, станали минало, неизменно ще породи редица следствия, формите на които ще се изразят в това, че човек действително ще се изкачи по стъпалата на стълбата на живота и ще достигне тези височини и тези форми на проява, които Ние Сме Издълбали в сияйното вещество на стихииите. Учението на Живота, давано на човечеството, служи като килим за приближаване и осъществяване на това сияйно бъдеще и всяка мисъл за него въвежда съзнанието в сферата на това осъществяване. Да живееш в бъдещето значи да го приближаваш и да осъществяваш начертанието на Великия План. Това не са безпочвени мечтания, а реално творчество на духа, изтриващо границите между възможностите на настоящето и стъпалата на безграничните възможности на духа. Зовем човечеството в света на творчеството на духа, което не е ограничено от нищо.

1964 г. 562. (М. А. Й.). За да разберете мощта на бъдещето трябва да се потопите в него. Владиците Творят бъдещето, ние творим бъдещето. Човекът твори бъдещето, макар и да не разбира психотехниката на това творчество. Всичко, което върши и възнамерява да извърши човек, се осъществява чрез бъдещето. Наистина понякога то е нищожно и обхваща дребни вещи и дребни дела, но въпросът не е в големината, а в принципа. Лостът може да бъде с всякаква дължина, когато въпросът се отнася до психодуховната сфера. С лоста на бъдещето може да се вдигне това, което не може да се вдигне, тоест да се осъществи, с лоста на настоящето, тъй като самото настояще е твърде кратко във времето,

докато размерите на бъдещето са безпределни. Трябва да помните това, когато поемате в ръце лоста на бъдещето. И колко по-силен става човекът, осъзнал силата на творческата мощ на бъдещето! Колко велики победи са били постигнати с прилагането на този принцип. Нас ни няма, ние сме си отишли от земния план, посяли в сферата на бъдещите находки на човечеството огнените зърна на творещите причини. Тези, които са с нас, живеят в това бъдеще, живеят без да се отделят в съзнанието от нас и като знаят, че ще дойде времето на великата жътва, когато заедно с нас, също така неотделимо от нас, както и сега, ще пожънат кълновете на нашите огнени посеви.

1964 г. 563. (Гуру). Който е неотделимо с нас сега, той ще бъде с нас и в бъдещето, тъй като това бъдеще се кове сега, в настоящето. Веригата, водеща в бъдещето, е неразривна и всяко нейно настоящо звено съставя непрекъснатостта на връзките на причинностите. Със силата на тези причинности се проявява постоянството и неотстъпността на устрема към Светлината, към Владиците и към нас, тъй като Светлината и Владиците, и ние представляваме фокус на напрежение за устремите в бъдещето съзнания, който твори бъдещето на човека.

1964 г. 564. (9 ноември). Приятелю Мой, нито вашите стремежи, нито вашата работа за бъдещето не се ценят сега, но ще дойде време и Моите хора ще бъдат признати от човечеството според заслугите. Условията на живот ще се стекат така, че вървящите сега с мисъл преди еволюцията и незабележими в масата ще се окажат в първите редове на строителите на живота, вече признати и отбелязани от съвременниците. Тези времена няма да настъпят скоро, но настъпването им е неизбежно. Много неща трябва да се изменят в човешкото съзнание, преди да се осъществи признаването на духовните съкровища. Но към това ще приближат бъдещето и науката, която стои пред сроковете на велики открития. Откритията на науката вече няма да могат да се отрекат, както се отрича в днешно време всичко, което се отнася към областта на познанието на тънките енергии. Но радиовълните и предаването на изображения на разстояние станаха достояние на всички. Точно така ще навлязат в живота и проявите на тънките енергии, за което ще помогнат и ще способстват новоизобретените апарати. Границата, отделяща Тънкия Свят, става все по-близка и по-близка и вече не се изисква толкова много усъвършенстване на съвременните апарати, за да улавят и регистрират неговите прояви. Ще снимат аурата, ще фиксират излъчванията на мозъка и центровете, ще фотографират на лента тънкото тяло. Много ще се върши в бъдещето, вече не толкова отдалечено. Отсъденото време, когато ще се извърши великата революция в областта на достоверното знание, се приближава стремително. Барьерите на невежеството ще бъдат пометени и Учението на Живота ще получи право на гражданство. Не са напразни вашите усилия, не е напразен трудът и някога тези записи ще станат широко известни и ще бъдат признати от тези, които ще дойдат после.

1964 г. 565. (Гуру). Не е възможно да бъде спряно приближаването на новите енергии, също както и тяхното въздействие на съзнанието. Те ще навлязат властно в сърцето и ще го изпълнят с нови импулси, които ще породят действия различни от обичайните и привични за хората. Енергиите ще се приближат към срока и чакащите ще усетят техния прилив.

1964 г. 566. (10 ноември). В Тънкия Свят човек зависи от своите стремежи, утвърдили се в него на Земята. Именно със своите стремежи човек свързва или освобождава себе си. Стремежите могат да бъдат твърде многолики. Да се освободите от тях там е възможно само чрез изразходване на психическата енергия, вложена във всеки от тях. Когато настъпи решаващата борба между Висшата и низшата дуада, протича борба между стремежите, увеличащи човека нагоре или надолу. От двете сили, действащи в противоположни направления побеждава тази, енергетичния заряд на която е по-голям. Същото се случва и при борбата на силите на противоположните стремежи, утвърдени във Висшата и низшата дуада. Ако и на Земята са побеждавали висшите стремежи, победата се удава лесно. Но ако стремежите на низшата дуада са били предимно подтискани, но не са били изживени, то там те ще се проявят с особена сила, тъй като се обличат във видими форми, обхващащи човека в орбитата на своите притегляния. Колко трудно е понякога да се борите насън с кошмарните сънища - не достигат сили. Нещо подобно се случва и в тази борба при срещата със стражите на Прага. Цялата сила на неизживените възжеления, приели конкретни форми, застава пред духа в ярки, увеличащи, прелъстяващи образи, сякаш говорещи му: „Ето, ние сме пред теб, ела при нас, ние ще ти дадем всичко, което някога си искал и ще наситим твоите желаня именно така, както някога си мечтал и не си могъл да осъществиш поради земните ограничения“. Знаещият знае, че това е лъжа и измама, че хвърлил се в обятията на тези увеличащи призраци човекът, подобно на Тантал, не може да удовлетвори нито едно земно възжеление, а само обрича себе си на мъките на ненаситните желаня и че под всяка привлекателна форма има остри шипове и бодли и парещата отрова на неудовлетвореността. Той ще каже: “Рожби на стихииите, извикани за проява от мен, породени от мен, не се боя от вас, не можете да ме съблазните, не можете да ме привлечете със своята измамна видимост. Познавам ви, зная предателската лъжовност на вашата същност. Махнете се от пътя ми. Аз съм ви породил, аз и ще ви убия. Със същата тази сила на творческата мощ ви унищожавам, изгарям ви със силата на своята мисъл, извикала ви някога за живот.” Насочвайки лъча на огнената мисъл към тях е възможно те да бъдат унищожени и да изгорят във вълните на пламъка на духа. Така говори и така действа победителят на стихийните облици. Но слабият се въвлича във водовъртежите на техните притегляния и потъва във вихъра на астралните течения, от които вече няма сили да се измъкне. Знаейки всичко това е добре още на Земята да се научите да побеждавате пламванията на астрала, за да не се окажете безпомощни в момента на последната борба между Висшата и низшата дуада.

1964 г. 567. (М. А. Й.). Владиката ще Познае победилите себе си сред призованите. Ето защо е толкова нужна победата. Сега се борим в името на бъдещето и побеждаваме в името на бъдещето. Победата може да се постигне когато е ясна и известна целта. Може ли заради минутни наслади и слабости да се изгуби или изпусне това, което има вече не минутни, не временни, а отиващи далеч следствия. Няма да предадем първородството на духа и неговото първенство за лещената чорба на минутната наслада. Дребните земни деяния имат отиващи далеч следствия. Да запомним това, за да не се преуморим в борбата.

1964 г. 568. (11 ноември). Когато видите крайности в поведението на човека или в неговите привички, или в мисленето знайте, че за появата, растежа и развитието им е било необходимо дълго време, може би не един живот. В човека растат и се развиват от живот в живот както добрите, така и лошите свойства. Някои растат с векове. Във всяко въплъщение те или се усилват, или, обратно, отслабват и гаснат - всичко зависи от направлението на волята. Можете да проследите в самия себе си какви особености на характера са се проявявали от миналото, кои са се усилили и развили и кои са отслабнали. Всяко внимание към тях и поощряване ги укрепва, но забравата ги унищожава. Ако на всяко отрицателно и положително качество се гледа като на нещо излизащо далеч зад пределите на едно въплъщение, то може да се разбере как растат гигантите на духа, гигантите на доброто или злото. Възможно е също при това да се прояви загриженост нежеланите качества да не растат. Всичко растящо може да расте само при подхранване. Лишено от храна качеството умира във времето. Рецидивите на отрицателното мислене показват как расте лошото свойство, притаено в дълбините на съзнанието и появявайки се само от време на време на повърхността, за да получи или утвърждаване от съзнанието, или осъждане. Печатът на утвърждаването или осъждането на повторно появяващите се качества на духа служи като показател за силата на тяхната възможна изява в бъдещето. Някога те отново ще изплуват пред своя породител и ако това се случи в момента на последната борба между низшата и Висшата дуада, то печатът на отричането или утвърждаването може да реши изхода на това стълкновение. Затова трябва да се отнесете с пълна отговорност към моментите на възникване на неизжвени отрицателни импулси в съзнанието, за да наложите незабавно върху тях печата на окончателното решение на волята. Плевелите растат с векове в дълбините на човешката същност и са нужни немалко усилия, за да бъдат изтръгнати с корена.

1964 г. 569. (М. А. Й.). През въздигането и унижаването, и притесняването от страна на приятелите ще се наложи да се премине, за да се опознаят още по-добре свойствата на човешката природа. Няма да съжаляваме за това, когато единствения наш Съдия е Самият Владика. А Той няма да засегне несправедливо и няма да унизи. Самонадеяните осъдителни ще си останат със своите съждения настрани и нищо, чувате ли, и нищо няма да отдалечи и няма да ни

приблужи до Владиката, освен самите нас. Човешкият хоровод нека да продължава своя танц около вас, а вие наблюдавайте като знаете, че ще дойде време когато положението ви ще се измени изведнъж и на танцуващите вече неизбежно ще се наложи да се съобразяват с това. А засега запазете търпение, мълчание и благодушие. Нека всеки да покаже своя лик - това е необходимо за бъдещето и за да се научите още по-добре да се ориентирате в хората. Обърнете внимание как в своя танц те ту се приближават до вас, ту се отдалечават все повече и повече от вас. Това е закономерно, тоест това е неизбежно следствие от растящата Светлина във вас, покрай която никой не може да премине без да бъде осветен от нея, тоест без да прояви своя характер.

1964 г. 570. (13 ноември). Тъмните прилагат много големи усилия да ви съкрушат и да угасят Светлината, която за тях е непоносима. Можете да останете без сили в тази непрестанна борба. Можете дори да стигнете до отчаяние, тъй като не се вижда нейния и на тъмните опити край. Не могат да оставят и няма да оставят, докато не победят или не претърпят окончателно поражение. Ако можехте да видите колко от тях се събират наоколо, обвивайки съзнанието с тъмна паяжина. Но през това трябва да се премине. Всички вървящи към Нас са преминали. Часът на изпитанието няма да отmine и вас. Много са техните хитрости и са много опитите. За неустоялите са готови мрежите, оцветени във всички цветове на прелъстяването и съблазняването. Познават по аурата всички неизживени слабости и упорито въздействат върху тях. Всичко неизживяно служи като канали за проникването им в съзнанието. Борете с призраците на тъмнината, борете се за утвърждаване на Светлината. Тази борба е тясна и тежка. Но трябва да победите себе си. Ще Помогна, но и вие трябва да Ми помогнете със своя устрем към Светлината.

1964 г. 571. (М. А. Й.). Тъмната активност се усилва във връзка с пространственото неблагополучие. И тогава е особено трудно да се противостои на тъмнината. Хаосът и някои токове нарушават равновесието на духа и от това веднага се възползват ненавистниците на Светлината. Вярно отбелязахте, че парализирани в едно направление те избират друго и подтиснати на него намират трето, и така без край. Бихте изпаднали в отчаяние от тази безкрайна борба ако не е увереността, че Владиката е на стража и че в нужния момент Той ще Прекрати тяхното своеволие. Но трябва да се премине през стъпалото на изкушаване от тъмнината.

1964 г. 572. (15 ноември). Какво да се прави когато тъмнината е обградила и бесовете досаждат неистово? Спасението от тъмнината е в Светлината. Да се обърне погледа към Нея и да се оградите с Нея. Няма вечно изпитание. Не е неочаквано тъмнината да беснее преди края. Нейният стремеж е да потопи в мрак всяко островче на Светлина. Колкото по-яроствни са нейните нападки, толкова повече са доказателствата, че вашата Светлина, толкова ненавистна за нея, гори,. И тя трябва да се удържи на всяка цена. Винаги може да се оградите от тъмнината, но изпитанията с тъмнина

не могат да се избегнат. Това е степента, указваща за проява на утвърдената Светлина, предизвикваща неистовото беснеее на тъмнината. Тъмнината усеща сроковете и затова, знаейки своята обреченост, особено яростно проявява своята активност. А вие стойте. Трябва да устоите. Пазете равновесието - в него е гаранцията за победата. И когато натискът е силен, устремявайте своите сили не към външното, а към това, да удържите равновесието.

1964 г. 573. (М. А. И.). Нима мислите, че тъмните не са ни досаждали? Колкото по-висок е духът, толкова по-силно е срещаното противодействие. Противникът винаги е според силите, а понякога и по-силен. Но няма да се уплашим от силата на тъмнината. Тя е силна само с нашата слабост. Ако светилникът в ръцете е здрав, никаква тъмнина не е страшна. Опасно е това, което още не е изживяно вътре, тъй като служи като цел на вражеските нападения и като хватка за черните нокти. Щастлив е който може да каже: ето идва князът на този свят и няма нищо в мен.

1964 г. 574. (Гуру). Опората е една - Учителят. Когато сърцето и мисълта са изпълнени с Него, врагът няма да се промъкне.

1964 г. 575. (16 ноември). Приближаването към Фокуса на Светлината е съпроводено с много опасности. Всяко неизживяно свойство е повод за яростно нападение на тъмните и цел за вражеските стрели. Тяхната цел е да не допуснат нито Близост, нито Сближаване. Действат чрез всички и чрез всичко. Умното поведение се заключава в това да се поддържа съприкосновението със Светлината на Владиката. Не е важно какви думи са повтарят при това, но е важно да се удържи контактът. Когато тъмнината обгради, това е особено трудно. Нейният упорит стремеж е да погаси Светлината, където и в когото и да се проявява. Ярък враг на тъмнината е всеки човек, в когото се разпалва или вече е запалена Светлината. И колкото по-ярко гори пламъкът на Светлината, толкова по-ненавистен е неговият носител за всеки служител на тъмнината. Голяма чест е да се сблъскате с йерофантите на тъмнината, тъй като това е признание от тяхна страна за силата на Светлината, запалена в сърцето. И са нужни много мъжество, твърдост и издръжливост, за да се издържи натиска на противниците на Светлината. Всеки получен удар може да се счита като приет за Делото на Владиката. Тъмнината е огромна, но вървейки с Мен можете да я победите. Нека никой и нищо да не спре. Нека всеки нов опит и злонамерение да служат като стимул за ярък устрем към Мен, удвоен, утроен и удесеторен в съответствие със силата на тъмния натиск. Така всички старания на тъмнината само ще приближат към Мен и само още повече ще укрепят нашата връзка. Ние ще ги победим, когато сме неотлъчно заедно - в мислите, в чувствата, и в делата. Борбата с тъмнината изисква голям опит и знания и умение да се разпознава веднага откъде и чрез кого пропълзява новата зла хитрост. Наоколо има много гърбове, зад които те се крият старателно и грижливо. И само по следствията се вижда как е действала тъмната ръка. Те не знаят пощада и са неуморими в злодеянията. Умното поведение служи като могъща защита от злото. Има моменти, когато е полезно

да се отхвърлят всички мисли и преживявания, всички огорчения и болка от ударите и с цялото съзнание да се отдадете на процеса на повтаряне на избраната молитва. Ще се отбранявате с Владиката.

1964 г. 576. (Гуру). Да се изтърпи до края - ето в какво е задачата. Струва ли си изобщо нещо да се претърпява, даже и дълги години, ако не е до края. Тъй като тогава целият труд е напразен. Ако се върви, то трябва да се достигне. Завърналите се в тъмнината, от която са излезли, не са пригодни за еволюцията - това е космически боклук. За този, който върви след Владиката, няма връщане.

1964 г. 577. (19 ноември). Вече Казах, че равновесието е огромна сила; вече Казах, че нищо не може да устои срещу равновесието. Казвам: учете се да действате в пълно равновесие. Но човекът преди да действа ще успее и да се огорчи, и да се уплаши, и да се разстрои, и да прояви недоволство, и да се раздразни, и даже да осъди Водещия, и да изпадне в отчаяние, и даже да допусне злоба или безсилието си пред тъмнината, с една дума да се поддаде на едно или друго неравновесие на астрала. Неравновесието е антипод на равновесието и ако равновесието е сила, то неравновесието, даже най-силното и бурно, е знак за безсилие. Затова преди да се действа трябва на всяка цена да се установи равновесие знаейки, че неговата загуба ще бъде равносилна на поражение. Но когато се е удало да се удържи равновесието и с астралните преживявания е приключено, тогава може да се действа съвместно с Мен. За съвместните действия е Говорено - Нарекох ги сътрудничество. А това сътрудничество изисква условието равновесие. Тогава Моята сила и силата на устремения към Мен дух се сливат в мощен акорд, против силата на който няма да устоят застаналите на пътя противодействия и техните вдъхновители - ненавистниците на Светлината. И тъй, преди действие, било самостоятелно, било заедно с Мен, се изисква преди всичко равновесие. Но знаете, че сега времето е такова, че трябва да бъдете с Мен винаги и във всичко. Трябва да се държим неотлъчно във всички дела. Самият живот принуждава единението в духа с Мен, постоянно и съзвучно, да не се нарушава от нищо, а главното да не се прекъсва.

1964 г. 578. Как да обясним още по-добре, че колкото по-трудна, толкова по-славна е победата. Самата трудност на достижението вече показва съкровено значение на достиганото. Там където са приложени всички сили и целият устрем, там ще бъде приложена и Моята Ръка.

1964 г. 579. (М. А. Й.). Ние вземаме много близко участие в делата, свързани с Нашите минали начинания и в живота на тези, които са се свързали с Нас с преданост, любов и устременост. Ако Нашата Грижа често е невидима това съвсем не означава, че я няма или че тя не се проявява много по-често, отколкото това достига до земното съзнание. Но когато усетите усиливане на сърдечния устрем към Нас и Нашата близост знайте, че Нашето участие във вашия живот и вашите дела се усилива. Разберете, че всяко противодействие, ако то е достатъчно силно и ако се осъзнае защо то е допуснато от Тези, Които Стоят на стража на вашето щастие, придвижва към Нас.

1964 г. 580. (Гуру). Няма никакво противоречие между самодейността и действията, съвместни с Нас. Това противопоставяне трябва да се разбере, тоест да се уравни в съзнанието. Всяко действие, дори творимото в най-близко единение със своята Иерархия, е индивидуално. Именно пълнотата на сливане обуславя огнеността и самостоятелността на действията. Доверените на Владиката действат в пълно сливане с Неговите Лъчи, но погледнете колко индивидуални, своеобразни и неповторими са действията на всеки Доверен или Доверена. Разбирането на тези противопоставяния ще даде ключа към решаване на правилното действие. Ръководителят не лишава от самостоятелност, а обратно, позволява неповторяемостта на индивидуалните опитни натрупвания да се проявява възможно най-ярко.

1964 г. 581. На Нашите ученици не са нужни нито вериги, нито власеници, защото като постоянно напомняне за най-нужното служат постоянните нападения на тъмните. Когато всяко поредно нападение ви приближава още повече към вашия Гуру и Иерархията на Светлината, тогава наистина тъмнината е принудена да служи на Светлината. И земният ум, толкова обичащ да се отвлича от главното, получава постоянно напомняне за него и придава нов импулс на постоянството на Предстоенето пред Най-Висшия. Така всички сили: и Светлите и тъмните започват да служат на устремения към Нас дух.

1964 г. 582. (20 ноември). (М. А. Й.). Да! Да! Да! Ще намерим достатъчно сила в своето сърце да преодоляваме заплашващите, препятстващи и злобеещи помощници на тъмнината. Само със сърцето можем да ги победим. Огънят на сърцето е несъкрушим, когато е съзнателно призован за действие. Когато се казва: действайте със сърцето, се указва именно, че само сърцето ще има успех там, където разсъдъкът е безсилен. Действайте със сърцето - така е Заповядано.

1964 г. 583. (М. А. Й.). Открийте Грижата на Великото Сърце в подробностите на живота на духа. Страстното желание и устрема да се приложи незабавно Указанието на Учителя в живота дава и мощно следствие. Желайте с цялото сърце, с целия дух, с цялото свое същество да следвате наставленията на Учителя и резултатите ще бъдат изумителни. Преодолявайте съмненията, колебанията и неувереността. Владиката е близък.

1964 г. 584. (Гуру). Разбирането на всяко явление може да се задълбочи ако се съсредоточите върху него достатъчно със сърцето. Където е сърцето, там е и мисълта. И когато сърцето е отдадено на желанието нещо да се разбере и в нещо да се задълбочите, желанието на сърцето ще бъде осъществено. Няма да повтарям, че това се отнася към сферата на духовно-сърдечните желания, тъй като желанията от невисок порядък зависят от много странични условия. Искам да подчертая, че в сферата на духа пламенното желание на сърцето притежава особена сила за изпълнение. Всички стремежи на сърцето, напоени с неговите чувства в тази, духовна, сфера, се осъществяват. Така и гледайте на

бъдещето, като на областта, където ще бъде реализирано всичко, дори и най-неосъществимите дерзания на сърцето, ако те са от духа.

1964 г. 585. (21 ноември). Решението на всичко е в Нас. Разчитайки на Нас във всичко, оформяйте своето бъдеще върху фундамента на здрава основа. Това не означава недействено възлагане, а напротив, напъгане на всички свои сили в пламенния, неудържим стремеж към Светлината. Аз Съм с вас винаги и защо да не превърнете това твърдение в реалност на своето съществуване? Малко е това, че Аз Съм с вас, но и вие трябва винаги да бъдете с Мен. Как? Във вашето съзнание. Тъй като не се изисква нищо - само да бъдете заедно с Мен в постоянното помнене за Мен. И тогава всичко останало ще дойде като следствие на непрекъснатото Предстоене. Основа на това достижение ще бъде любовта. Това чувство е взаимно. Именно неговата взаимност обуславя възможността за привеждане в действие на Колелото на Сътрудничеството, когато се осъществява мощен взаимнообмен на тънки енергии. Вие отдавате своето, а в замяна ви се изпраща Благо. Същността на Благодатта е осъзната малко. Ще я наречем огнена сила, произлизаща от Фокуса на Йерархията на Светлината. Тя трябва да се приеме. Можете да я приемете само освобождавайки в съзнанието място за нея. Но съзнанието на обикновените хора е дотолкова запълнено със суетата, че не остава повече място за нищо. Ето защо Говоря за това, че във вашето съзнание мястото на Учителя е в предния ъгъл. Нима е толкова трудно да се отвори сърцето към Светлината? Тъй като без нея е тъмнина! А тъмнината води в бездната. Деца Мои, предайте сърцето си на Светлината и пребъдете в Светлината.

1964 г. 586. Ето, имате ново доказателство за това, че в отговор на всичко, което сте дали, получават подозрение и тревога, и осъждане под формата на най-доброжелателно отношение. Така е обикновено винаги. Обикновено и Ние Получаваме същото в замяна на това, което Даваме. Това трябва да се знае и, знаейки, все пак в отговор да се изпраща енергия на Светлината. С това се отличават Нашите реакции от реакциите на обикновените хора, които отговарят на злото със злоба и недоброжелателност. Но когато реакцията на съзнанието отговаря с енергии на Светлината, тогава отговарящият може да каже: "Идва злото на този свят, но няма в мен нищо". Много по-лесно е да се отговаря на злото със злоба, раздразнение, недоволство или недоброжелателност, тоест да се звучи в унисон с въздействията, идващи отвън. Но ако приемате със сърцето вълната от тъмни енергии и, трансмутирайки я с огньовете на сърцето в светъл Агни, изпращате обратно неговата вълна със сърцето, това ще бъде истинско благодееие.

1964 г. 587. (М. А. Й.). Да се порадваме на това, което имаме и което никой не може да ни отнеме, тъй като цялото наше достояние е в духа. Много време беше необходимо, за да се натрупа, както и много труд. Но затова пък има на какво да се порадваме. Ще се утвърждаваме още и още в придобиването и натрупването на невидимите съкровища. И ето, че на всекиго ще дойде времето да се

раздели с тялото. С какво ще тръгне по-нататък, не натрупал нищо, накъде и към кого? Пребиваването в Надземния Свят на недонеслите нищо със себе си е бедно и е тежко пребиваването на тези, които са донесли натрупвания на тъмен Агни. Но волята винаги е свободна да направи своя избор на огньовете, които ще приведе в действие. А огньовете дават отлагания в Чашата. А Чашата е една за всички животи и тук, и в световите.

1964 г. 588. (Гуру). Нито една помислена, а главното – почувствана мисъл не изчезва в пространството, а донася своя плод и затова да се порадваме на нивата на съзнателния и светлоносен посев на мисли. Този посев е по-реален от това, което се създава от човешките ръце, тъй като мисълта е неразрушима в пространството. Да се опазим от негодните мисли, да се опазим от празномислието и себе си, и пространството. Мисълта се твори с огън. Огънят съществува в пространството. Огненото творчество на духа насища сферата около Земята. Човек отговаря за това, с което изпълва земната аура. Учителят Даде заповед: творете новото небе и новата земя.

1964 г. 589. (22 ноември). Сине Мой, в пространството на Светлината може да се влезе само в Светли одежди. Според съответствието на материята на обвивките със сферите, към които се стреми духът, е и пребиваването в тях. И там, където всичко се движи от мисълта, мисълта е на първо място и управлява всичко. Само си представете, че всяко движение на мисълта донася съзвучие на обкръжението на духа с тоналността и напрежението на мисълта и устрема, заложен в нея. Да се твори с мисълта е щастие. Щастие е да твориш със светлоносна мисъл. Там най-изтънчените образи на красотата могат да се създават с много по-голяма лекота с мисъл, отколкото с четка или резец. Колко често на Земята художникът или поетът не е в състояние да въплъти замисления образ в плътни форми поради чисто външни и плътни препятствия. Но там, където мисълта свободно се облича във форма и където го няма съпротивлението на плътната среда, там трябва само да умеете отчетливо и ясносйно да мислите. Отчетливостта на мисленето и неговата образност се придобиват с опита на Земята. Отчетливостта на мисълта ще роди отчетливост на думите и изразите. Няма нищо по-лошо от разлятото, неопределено мислене или дребните, мънички, разхвърляни мисли, нечисти и вредни. В пространството на Светлината, където сияйното вещество на мисълта е в услугите на човека, за творчеството на духа е отворен космическият простор. Служенето на Красотата е Служене на Светлината. И ако то е започнато на Земята, то е така лесно да се продължи в световите. Това, което е устремявало човешкия дух на Земята и което го е вдъхновявало за действие, ще го вдъхновява и устремява и там, и затова е толкова важно устремът да бъде от Светлината и към Светлината. Водещият Учител е Светлината. Устремявайки се към Нея и пребивавайки с Нея, и утвърждавайки Нейния Образ в съзнанието, се свързваме със Сферите на Светлината на Надземния Свят, за да отидем в тях освободили се от тялото. Осъзнаването на значимостта на утвърждаването на светлоносния Облик на Учителя на Светлината в

сърцето образува нишки на непреодолимо магнитно притегляне към Висшите Сфери на пространството. Дори на разбойника Казах, че ще бъде с Мен, Приближих блудницата и нима ще се Забавя да дам Благо на този, който години се е устремявал към Мен и с години е носил Моя Образ в своето сърце? Деца Мои, устремете се към Мен с цялата сила на духа, с всички мисли и цялото желание, устремете се с цялото сърце и ще ви залее сиянието на Светлината. Аз Казвам, Аз Утвърждавам, Аз ви Зова в Сферите на Светлината.

1964 г. 590. (Гуру). От примера на всички посланици на Йерархията можете да се учите как трябва да живеете и да работите, как са се трудили те и какво са оставили на хората след себе си. По резултатите от тяхното ръководство и книгите можете да съдите за това, с какво са живели те. За тяхното мислено творчество, неизмеримо превишаващо това, което е видимо за окото, може да се съди само по сравнение, но разбирайки колко по-обширно и по-голямо е то от ръкотворните вещи. Центърът на тежестта в тях е в невидимото, но мощно наследство от мисли, с които те плодотворно са напоили пространството и които сега активно живеят, насищайки със своите енергии потока на еволюцията на живота. Да въздадем разбиране на тяхното творчество - както на видимото, ръкотворното, така и на невидимото, мисленото.

1964 г. 591. (23 ноември). Тези, които вървят срещу вас, като правило ненавиждат Нас или съзнателно, или интуитивно, тъй като вече са на тъмно служене. Разделянето по светлосянка е разделило света на синове на тъмнината и синове на Светлината. Разделението продължава, задълбочавайки се. Привържениците на стария свят под всички предлози, прикрития и маски искат да обърнат еволюцията назад. Те са още много силни. Полуосъзнатото усещане за обреченост ги довежда до безумие. Да вървиш срещу еволюцията значи да обречеш себе си на крайно поражение. Ще ги наричаме обречени.

1964 г. 592. Вратата е предвестница на знание, а знанието - на реализация в действителността. Твърдината е отворена за всичките три свята. Тези, които са с Нас, в който и от трите да се намират, се привличат към Нас и ако условията на плътния свят могат да отделят пространствено от Нас, то на по-високо това разделение го няма и устремите към Нас се събират около Фокуса на Светлината. Всички хора се привличат към фокусите на своите стремежи, образувайки надземни колективи от развълпътени духове, свързани с общността на тези стремежи. Разпределението по слоеве и по сфери е много справедливо състояние. Всеки има именно това, което е искал. Съвсем друг въпрос е доколко стремежите на човека съответстват на общата схема на нещата и на планетните задачи на еволюцията. Еволюционните сфери са сферите на Светлината. Тези, които са се потрудили за еволюцията, влизат в сферите на магнитното притегляне на Светлината.

1964 г. 593. Това, което най-силно и най-дълбоко от всичко се е запечатало в съзнанието на човека през земния живот, остава с него и в Надземния, ако не е приложено усилие да се освободи от

него преди прехода в този Свят. Така например Образът на Учителя, запечатан в третото око, ще остане с ученика като явление обединяващо го, вече видимо, с обекта на неговите стремежи.

1964 г. 594. (М. А. Й.). Творете с любов. С любов към Йерархията творете делата на Светлината. С любовта към Великото Сърце и Неговите Посланици може да се извърши много, което без любов е невъзможно да се извърши. Откъде да се вземат сили, ако не от това огнено чувство? Любовта е мощна сила.

1964 г. 595. (Гуру). Вървим към сближаване с бъдещето. Готови ли сте да го посрещнете? Може даже да се запитате в какво се изразява тази готовност. За какво сте готови - да получавате или да давате? Има толкова много желаещи да получават. Но къде са тези, които се готвят за бъдещето с готовност за раздаване на натрупаните знания? Те ще бъдат нужни на Владиката.

1964 г. 596. (24 ноември). Ще попитат - за какво са толкова много записи? Отговорете - а къде са можещите да записват? И кога и къде ще се предостави отново възможност да се запише това, което се дава сега? Колко условия трябваше да се съчетаят, за да се появят записите и как трябваше да бъде подготвен записващия апарат на духа. Възможностите са неповторими - те трябва да се използват докрай. Тъй като сега вече е ясно в какво се заключава мисията на живота на автора на тези записи, по-точно не на автора, а на записващия. Съчетанието от определени пространствени и плътни условия не се достига лесно - трябва да се приложат много Наши усилия за това. Даже сред тези, които са се докоснали до Учението на Живота, са толкова малко, толкова поразително малко можещите да възприемат изпратените мисли и да ги запечатват стройно върху хартия. Даже в този живот колко години бяха нужни, за да се премине от отделни кратки думи и фрази към продължителен запис и колко животи бяха необходими, за да се приблизите достатъчно до Нас и да приемете в себе си Нашето Поръчение. Всичко това не е толкова просто, колкото изглежда по външните условия. Да се отнесем към получаването на записи с разбиране, за да не преминем покрай тях и да не изпуснем даваните възможности.

1964 г. 597. "Царството Божие е във вас", но само полагащият усилия ще го овладее. Царството се превзема със сила. И най-трудно от всичко е това, че се изисква безкрайна редица от постоянни и упорити усилия, за да се преодолее крачка след крачка стръмнината на възхода. Пътят е дълъг, но резултатите са толкова малко забележими, а противодействията на тъмните растат и съпротивлението на обкръжаващата среда укрепва. Трудно е на воина на духа да преодолява това, което подлежи на преодоляване вътре и това, което е вън. Изисква се пълно осъзнаване на значението на целта и пълно разбиране на това, че условията на земния живот са само средство, а не самоцел. Всичко в него е само засега, само временно, всичко, до собственото тяло включително. Трябва да живеете този живот и в същото време трябва да бъдете извън него. Именно нужно е да бъдете в света, но не от този свят, тъй като Моето

Царство не е от този свят. Така и живеете, преминавайки през живота сякаш сте само пътници в този свят.

1964 г. 598. (М. А. Й.). Съзвучните съзнания са толкова малко. Самотата е съдба на силните. Признателността е дар на редки духове. Разбирането за неповторимата ценност на близките съзнания се дава само с опита на живота. При среща на близки смятат, че всичко това така и трябва да бъде и само разделили се задълго разбират с годините неповторимостта на възможностите за срещи.

1964 г. 599. (25 ноември). Ще попитат: „Ако бъдещето е оформено в Невидимите Сфери и се явява сякаш вече минало, то какво ще бъде със свободната човешка воля и не се ли лишава човек от нея когато бъдещето вече е предопределено?“ Ще Отговорим: Светът, в който живее и се движи човек, в който се ражда при въплъщаване в тяло, също е вече оформен и все пак, въпреки това изборът на пътищата и постъпките остава свободен за човека, и все пак във всяко свое положение той може да избере посоката към тъмнината или към Светлината, както в голямото, така и в малкото и по пътищата на космическата и планетната еволюция индивидуалният път на духа остава свободен. Противопоставянето на свободата на избора, от една страна и оформените от Нас пътища на еволюцията на човечеството, от друга, трябва да се уравновесят с разбирането на това бъдеще, за което говори Учението на Живота. Преминавайки средната точка на потапянето в материята, човечеството и планетата се издигат по дъгата на изтънчване и разреждане на материята и обвивките на човешкия микрокосмос, докато на висшата точка на кръга при завършване на цикъла в седмия кръг на седмата раса не бъде достигната степенята на висша духовност и изтънчване на човека. Това е пътят, набелязан от Космическата Воля и от свободната воля на всеки човек зависи изборът - да върви ли по него до края или да се отклони от него и да бъде изхвърлен от потока на еволюцията като космически боклук.

1964 г. 600. (26 ноември). Възможно ли е съзнателно да се възпитава чувството на любов към Учителя? Възможно е. Възможно е да се засилва това чувство и с внимание да се грижите за него, както градинарят за любимото цвете. И то ще расте по своята сила. И в хода на своя растеж ще става все по-действена и по-действена. Любовта е сила. Стремешът на мнозина е недостатъчно силен, за да преодоляват съпротивлението на обкръжаващите условия и да се борят успешно със себе си. Любовта може да даде тази сила. И това, което не може да постигне по други пътища, е постижимо с любовта. Това чувство е взаимно, тъй като любовта на Учителя към ученика надвишава обичайните мерки. Не е възможно да си представите цялата тежест на обременяването, което поема върху своите плещи Учителят, поемайки върху себе си водачеството на ученика. Смятат, че е лесно и просто да се води, поемайки върху себе си цялата тежест на неорганизираното мислене на ученика. По нишките на връзка на Учителя се предават вибрациите на съзнанието на водения и всички негови помрачавания и всички преживявания. А тъй като те са още много далече от нивото на съзнание на Учителя и са близки до

Земята, то въздействието им е тежко. Учителят знае всичко, ставащо с ученика и имащо влияние върху неговото съзнание. Опитният ученик полага много усилия да не затъмнява с нищо Учителя и се старее да Го зарадва със своите постижения. Но ако това отсъства и ако изживяваните пламвания на астрала понякога овладяват водения, то трябва добре да се помисли за това, което изпитва Учителят, получавайки пламванията на подобни емоции. Учителят страда много даже от почитането на неочистените последователи, толкова повече почитането на ученика трябва да бъде освободено от обременяващи елементи. Качествата, нужни на ученика, са изброени достатъчно пълно, но от всички тях любовта ще бъде най-висшето качество. Но каква любов? Има даваща любов и вземаща любов, стремяща се да вземе всичко, каквото е възможно от този, когото обичат. Огнената любов е тази, която се стреми да даде. Любовта, принасяща своя дар на този, когото обича, ще бъде истинска любов. Когато такава любов казва: "Какво още мога да Ти принеса, Учителю" - тя е близка до съвършената любов. И когато тези приношения са безкрайни, тя може да се нарече истинска и самоотвержена. Във вземащата любов няма самоотверженост. Дай, дай, дай - повтаря тя и линее в своето искане. Но даващата и принасяща своя дар на Сърцето на Учителя разцъфтява. Съзнателното възпитаване на принасящата дарове любов ще бъде най-бързото придвижване към целта. Със силата на тази любов се побеждават чудовищата на мрака, обградили изпитвания ученик. С тази сила се побеждава всичко, което в обичайните условия изглежда напълно непреодолимо. Дапомним: любовта е сила, преодоляваща всичко. Заради това я Наричаме "огнена победителка".

1964 г. 601. (Гуру). Победата е в това да се достигне до Владиката и, вървейки към Владиката, да не се забравя нито за миг целта на пътя, целта на борбата и значението на победата.

1964 г. 602. (29 ноември). В Нашите архиви се пазят много записи и подробности от живота на Далечните Светове на нашата слънчева система и когато му дойде времето те ще бъдат предоставени на хората. Сега още няма да повярват и дарът ще бъде напразен. Характерно е, че с времето хората са много склонни да изопачават до неузнаваемост данните, получени от Първоизточника и са нужни много Наши усилия, за да се опази Първоучението от изкривяване. Обвивките затъмняват знанието на духа. Притеглянето на Земята е огромно. Променят се океанското дъно и очертанията на сушата и възникват нови центрове на цивилизации на нови места, за да не пречат тънките форми на старите на еволюцията на живота. Хората не си представят доколко тънките отпечатыци на човешките деяния и постройки и особено на мислите влияят върху психиката на човека. Ето защо се отдалечават йогите в непристъпните планини или отшелниците във вековните гори. Така и Сергей-Строител издигна своята обител на нови места. И сега центърът на културата на планетата се пренася <...>, на мястото, където по-рано не е имало нищо. Великият План по преобразяване на живота на планетата се осъществява и изгражда мъдро.

1964 г. 603. (М. А. Й.). Да се движиш напред при всички настроения и всякакви състояния на духа и при цялата сложност на противните външни условия ще бъде достижение на Архата. И каква закалка се изисква за това! И ще се удивляваме ли на това колко силно е противодействието на обкръжаващото? Но нашата цел е да достигнем и да преминем през всичко, което така яростно, упорито и постоянно пречи. Ще постъпваме така: определяйки какво именно се явява най-нужно в дадения отрязък от време, ще го утвърждаваме с всички сили на съзнанието си, и при това въпреки и независимо от външните условия на живота. Така утвърждавайки най-нужното ще достигнем до отреденото.

1964 г. 604. (30 ноември). Възможно е да нямаш никакви вещи и все пак в духа да си оставаш собственик, неизживял това свойство. Възможно е да не извършваш нежелателни постъпки или позорни действия и все пак в духа да не бъдеш свободен от тях. Цялата работа е в състоянието на духа, освободил се или не освободил се в своите дълбини от това, което трябва да бъде изживяно. Човекът, хранещ се с корени, но жадуващ месо не е свободен и не е победител на себе си. Борбата се води с единното начало на духа и в духа. Разбира се, външното отстъпване пред своите слабости ги усилва, но окончателната победа над тях лежи в сферата на духа и само достигната там тя освобождава човека от изострянето на своите неизживени в духа слабости в Надземния Свят. Изживян напълно означава изкореняване, когато от изкореняването свойство в същността на човека вече не остава нищо. То е изтръгнато с корена. Иначе ще дава все нови и нови израстъци във всяко ново възплъщение, независимо от привидната победа и подтискане на изживяването свойство.

1964 г. 605. (Гуру). Трябва да се анализира докрай проявата на всяка слабост, за да се видят шиповете. Зад привидната привлекателност на самоизмамата има шипове, забиващи се в съзнанието и, в крайна сметка, причиняващи остри страдания и опустошения.

1964 г. 606. (Гуру). Сънищата и поведението по време на сън потвърждават положението, че решенията на деня и поведението в бодрстващо състояние и дневните мисли сякаш продължават в нощта. И колкото по-твърдо е решението или умозаклучението, толкова по-определено се проявяват те и в съня. Но сънят е подобен на смъртта. Може да се разбере как и в Надземното, след освобождаването от тялото, поведението на човека ще бъде в пълно съответствие с неговия вътрешен морален уровень. Там вече не може да има измама и лицемерие, тъй като човек изразява със себе си това, което той представлява в действителност. Именно неговата скрита вътрешна същност се изявява в цялата си красота или безобразие. Затова поведението на човека насаме със себе си, когато той е още в тяло, има такова голямо значение и смисъл. Поведението пред Лика на Безпределността или пространственото поведение и мислене, когато то се утвърждава съзнателно, обуславя и поведението на човека след смъртта. Трябва най-после да се разбере,

че няма нищо тайно, което да не стане явно. Плътният свят или външният свят позволява много да се затаява под външната форма, но в Тънкия Свят вътрешното става външно и всяко движение на съзнанието и всяко чувство, емоция, преживяване, страст или възжелание незабавно се изразява и външно в тази форма, в която там е облечен човекът. Този, който на Земята е служил на Красотата, няма да съжалява за това, тъй като стремежът към Красотата ще даде и на тънкото тяло съответстващо изражение. Но служителят на безобразието и всякаква мерзост ще изрази в своята външна форма същността на своя устрем в пълно съответствие с неговата природа. Затова земният живот и земните действия имат много голямо значение за Надземното пребиваване. Очистването на съзнанието от всякакъв боклук ще се окаже много полезно. Наистина и там в така нареченото чистилище на низшите слоеве става или очистване или още по-голямо помрачаване на преминалия. Но този процес там е много остър и мъчителен и може да завърши с победа на низшата дуада и затъване в тъмнината. Затова трябва да се погрижите за състоянието на своите обвивки и тяхното очистване докато сте още на Земята. Малко е да не се прави нещо, трябва още и да съумеете да изскубнете самия корен на нежеланото действие, тъй като главите на чудовището, бидейки отсечени, израстват отново. Изисква се изкореняване, а не подтискане или невършене на нещо, което може би ви се иска да вършите много в неизживените и неочистени мисли, загнездили се в дълбините на съзнанието. Багажът, подготвян за по-нататък, трябва внимателно да се преразгледа и без съжаление да се изхвърли всичко негодно за далечния път. С любимите хлебarki в пазвата няма да се издигнете във високите сфери. Сърцето трябва да бъде очистено преди Учителят на Светлината да може да влезе в него.

1964 г. 607. (М. А. Й.). Когато чувствате непоносимо пространствено нагнетяване знайте, че разделяте с нас и с Този, Който е Призовал, тежестта на Неговия земен товар и помагате на Него и на нас за тяхното разтоварване. Затова е и толкова тежко, тъй като разтоварващите са малко и не многото силни съзнания са принудени да поемат върху своите плещи това, което при нормални условия би трябвало да бъде разделено на мнозина. Но в това е служенето на Светлината. И трябва не да съжалявате, а да се радвате, че помагате да се облекчи непосилния товар на Този, Който ви е Призовал на подвиг. И ако все пак вървите независимо от всичко, то гарантирам, че ще достигнете.

1964 г. 608. (2 декември). Не трябва да се води този, който може да върви сам. Не трябва да изпитвате този, който сам си създава изпитания и поставя задачи пред себе си. Ценим такива самоходци. Малките деца се водят за ръка, а възрастните вървят сами. Разбира се, самоходците няма да останат без Ръководство, но е много по-лесно да се води вървящия самостоятелно. Разбирането и готовността освобождават Ръководителя от излишен разход на енергия.

1964 г. 609. (Гуру). Душата на Учителя е вашият дом. В неговата устойчивост и постоянна неизменност може да се намери във всяка минута опора и защита от непостоянството и от колебанието на всичко, което се случва във, както във външното обкръжение, така и в пространството.

1964 г. 610. (4 декември). Може да се отбележи как в някои периоди от живота се извършва сякаш усилена проверка на състоянието на съзнанието, когато забравените мислеобрази и впечатления от миналото възникват от паметта, изисквайки внимание и време. Ако те не са добри, то при съчетаване на съзнанието с тях тази проверка показва безпогрешно какво именно още не е изживяно и подлежи на изнемване и какво именно трябва да се преодолее в себе си, не допускайки затъване в това минало и не усиливайки неговата игра на въображението и развитие на вариации на дадената тема. Всички тези мислеобрази, съчетавайки се със съзнанието, усиливат себе си, за да могат, отивайки си, отново да се върнат в бъдещето и да застанат като преграда по пътя на освобождаване на съзнанието от всякакъв боклук. По същество това са и стражите на Прага, пречещи на възхода на духа, само че сега те не проявяват цялата своя сила и влияние, както това ще бъде тогава, когато духът, освободен от тялото, ще ги посрещне в цялата сила на тяхното притегляне. И все пак всяка победа над тях и всеки отказ да влизате в съприкосновение с тях, да се спирате върху тях предопределя и бъдещата победа над тях при крайната среща със стражите на Прага. Съчетаването с тези мислеобрази означава невъзможност на се борите с тях и да ги победите в бъдеще. Но те ще се връщат дотогава, докато окончателното и твърдо решение на волята не приключи с тях завинаги. Фактически няма нищо и тяхната реалност е привидна, не можеща да замени реалността на плътния свят и независимо от това те все пак привличат към себе си съзнанието със своята привидна привлекателност, задържайки неговото придвижване. През тези изпитания с мислеобрази в една или друга форма преминават и са преминавали всички ученици. През тях трябва да се премине като победител, казвайки им, че те не могат да преградят пътя, предначертан на духа, че този, който ги е породил, той ще ги и убие, без да им позволява да овладеят съзнанието. Трябва да се помни, че тъмните, които винаги са на стража, усиливат и съзнателно раздуват явлението, подхвърляйки и внушавайки най-недопустими мисли. Те знаят отлично с какво и как най-добре и най-лесно от всичко да привлекат вниманието на намиращия се на изпитание дух.

1964 г. 611. (Гуру). Изпитанията са винаги според силите, ако са събрани сили и решимост да се победи на всяка цена. Много неща могат да пречат на устрема към Светлина, но всички те се преодоляват. Трябва само единствено да се разбере, че астралът е ненаситен и колкото и да има, той иска повече и да се върви по пътя на задоволяване на неговите възжеления значи да се подхранват и усиливат неговите никога не можещи да се наситят желаниа. Имащият сто иска да има хиляда рубли, имащият хиляда - сто хиляди

рубли и така безкрай. Алчността и лакомията са ненаситни, ненаситни са всички страсти и възжелания на астрала. Да се ръководиш от тях - значи да погубиш себе си. Като се знае цялата предателска природа на астрала, може сурово да се унищожава всяка негова поредна проява, която при удовлетворяване (отстъпване пред нея) става свръхненаситна и изискваща все ново и ново удовлетворение, не можещо никога да бъде удовлетворено (ново удовлетворяване и не може никога да бъде удовлетворена). А това е прав пряк път в (към) бездната. Познаването на природата на астрала дава сили за победата над него.

1964 г. 612. (5 декември). Сине Мой, природата е съзвучна на състоянието на общочовешкото съзнание. Всички нейни неравновесия представляват отражение на неравновесието на човека. Ненапразно човекът се нарича цар на природата. Макар и лош цар и несъзнателен, но все пак той я управлява. Управлява я лошо и неразумно и отразява своето неразумие (своята неразумност) в реакциите на природата на своите действия в общопланетни мащаби. Неразумният цар на природата не разбира, че носи отговорност пред планетата за неравновесието, което той поражда върху (на) нея. Но ще се наложи да разбере. Ще се наложи или да разбере или да загине, тъй като всичко има предел. И неравновесието може да завърши с взрив. Едновременно с планетата боледува и самото човечество. Ако се отбелязваха (Ако отбелязваха) колко нови и неразбираеми болести са се появили. Новите названия или квалифицирането им във вид на нервни заболявания не обясняват нищо. Свирепства (Вилнее, Беснее) и ракът - бичът на съвременността. Геният на Шекспир е отбелязал, че тежките престъпления и особено мрачните събития в живота на неговите герои се случват в особено бурни нощи, когато стихии бушуват и стихийните духове и силите на тъмнината са особено активни. Но това са малки (дребни) съответствия. Сега тези съответствия стават всепланетни. Жалко е, че не се води запис на природните прояви на неравновесие на стихии във всепланетен мащаб. Много интересни и поразяващи неща биха могли да се отбележат. Но царят на природата продължава да затъва в беззакония, нарушавайки все повече и повече равновесието на Земята и стихии. Нужен е мир на Земята и е нужно възможно най-скоро да се положи (сложи) край на това, което става сега. Нужен е мир.

1964 г. 613. (М. А. Й.). Много ли от обръщащите се към Мен се обръщат с цел да помогнат? Знаят за Нашето натоварване, знаят че се трудим на предела на всички сили и, знаейки всичко това, все пак се обръщат не за да помогнат, а самите те да получат помощ. Но този, който счита себе си (се счита) за най-близък или иска да бъде такъв, трябва да има и най-близък подход. Най-близкият подход ще бъде подходът на яркия, самоотвержен и твърд устрем с желание да се приложи своята помощ към Великото Дело на Владиците. Вземат всички, кой както може. Но са толкова малко желаещите да принесат своята помощ и да отдадат всичките си сили в действително служене на Светлината.

1964 г. 614. (Гуру). Може ли да се губи време за изразяване на своите чувства, дори на най-високите, когато Тези, към Които са насочени тези чувства, изнемогват в непосилна борба със силите на мрака и разрушението. А нали наред с това колко съзнания и тук, и на Земята, се нуждаят от срочна помощ. При Нас има не песнопения и славословия, а труд, напрегнат и тежък, и грижа за това как да се помогне на Този, Който Носи върху Себе Си непосилния товар на отговорността за Земята.

1964 г. 615. И кой в това тежко време може да Ни помогне със своя твърд и непоколебим устрем? Не почитателите, не последователите, не молещите се, не искащите, не умиляващите се, не плачещите, не скърбящите, не изучаващите, а са нужни воители на Светлината в тези тежки дни, воители на Светлината здраво стоящи там, където всеки е поставен, готови да се сражават с тъмнината и да защитават проявите на Светлината.

1964 г. 616. (М. А. Й.). Ето че животът се приближава до този момент, когато става явно какво именно може да се вземе от целия живот по-нататък със себе си. И богатият, и бедният - и двамата не вземат нищо със себе си от това, което имат. Но вземат опита и знанията, ако са ги натрупали. И ако животът на бедняка му е дал огромен опит, а на богатия - никакъв, то тогава чий живот се е оказал по-печеливш и полезен? В благополучието на богатството обикновено нищо добро не се ражда. Трябва коренно да преразгледате своето отношение към живота.

1964 г. 617. (8 декември). Дълго ли ще продължава изпитанието, изглеждащо толкова обременяващо и неприятно? Дотогава, докато не престане да нарушава равновесието, тоест дотогава, докато не се изработи наличието на имунитет на духа по отношение именно на даденото явление. Когато защитната броня нараства става по-здрава благодарение на получаваните удари, тяхната цел ще бъде постигната и те ще станат ненужни, тоест лишени от смисъл. Затова най-бързият способ за отстраняване на подобни явления е да се утвърди равновесието на духа срещу тях, недопускайки те да го нарушават под никаква форма. Колкото повече се възмущавате и негодувате, колкото повече протестирувате срещу тяхната несправедливост, безсмисленост и чудовищна жестокост, толкова по-здравое те ще прилепват към съзнанието. Изходът е един - да се установи реакция на равновесие спрямо техните въздействия, и тогава те ще се прекратят поради ненужност.

1964 г. 618. (Гуру). Много полезно е понякога да погледнеш към себе си и да отделиш действителните постижения от въображаемите. Последните често пречат да видиш себе си в истинската светлина. Често критиката отстрани помага да се види това, което не искат да видят собствените очи. Добре е понякога да можеш да погледнеш себе си отстрани, сякаш си чужд, страничен човек и от тази позиция да анализираш своите постъпки и поведение, особено в миналото. Но не си струва да се спираш твърде дълго на тях, за да не се задържа напредъка, но да поглеждаш към себе си отстрани от време на време е полезно.

1964 г. 619. (Гуру). За достижения на духа могат да се считат такива условия, когато устременият към еволюция мисли се изразяват във всички действия, чувства и емоции на човека, когато няма разминаване между външното и вътрешното изражение на неговите енергии. Тогава човекът наистина представлява еднопосочен магнит, силата на който е огромна.

1964 г. 620. (М. А. Й.). Нощта е тъмна. Има буря и страшни вълни. Чува се прибойт около скалите и подводните камъни. Опасно е да се разбиеш върху скалите. Но през непрогледната тъмнина свети далечен маяк. Но шурвалът се дъжи здраво от кормчията и капитанът на кораба бодърства. И нито бурята, нито тъмнината са страшни докато той поддържа курса към далечния огън, прорязващ тъмнината. Корабът ще загине, ако се отклони от лъча светлина, указващ му правилното направление сред бушуващите стихии и предателската тъмнина. Дръжте се здраво за Лъча Светлина, иначе ... край.

1964 г. 621. (Гуру). Спомнете си завета на мъдростта: „Даже и това ще премине“.

1964 г. 622. (18 декември). Устойчивостта на замъците не зависи от дебелината на стените, а от мъжеството на сърцата на защитниците. Точно така също и силата на препятствията се намира в зависимост от устойчивостта на сърцето. За силния никаква сила не е страшна, но слабостта се колебае от подухването на вятъра. Къде да се намери източник на сили за несломима съпротива на тъмните? Само в Мен. Всяка съпротива трябва да се води заедно с Мен, обединявайки се с Мен в съзнанията. Не аз, но ние, не със своята сила, а с Моята. Сам няма да устоиш. Но заедно ние сме непобедими. Така че преди прилагането на сила трябва да се обединим и да действваме заедно. Тъмнината е много силна, ако я посрещнеш без Мен. Но когато сме заедно, срещу нас никой не е силен. Но неудачният ученик преди да си спомни за Мен и да се съедини с Мен, ще успее и да се помрачи, и да получи удар, и да почувства своето безсилие, и да отстъпи, и даже да остави оръжие. Такова отношение към живота е непригодно, тъй като животът трябва да бъде цял ред победи над всичко, което върви срещу духа. Но победа може да има само с Мен, тъй като без Мен няма да победиш нито себе си, нито враговете на Светлината.

1964 г. 623. (М. А. Й.). Има моменти, когато на всеки ученик се предоставя възможност да действа според собственото разбиране. В това е свободата на духа. Той може да избере пътя на правилното или погрешното действие, но трябва да действа самостоятелно. И ако той избере път на действие, обединен с Ръководителя, то с това ще прояви правилен избор. Но той прави този избор самостоятелно и със свободна воля.

1964 г. 624. (Гуру). Вървящият към Владиката върви неотклонно при всички съчетания на външните условия. Това условие на неотклонност е безусловно.

1964 г. 625. (19 декември). Ако настоящето на обикновения човек може да се счита за разрез на ставащото във

вечното, то Нашата Твърдина може да се разглежда като проява на вечното в преходното. Именно около Нея духът ще намери възможност да се отдели от Майя на текущия час и да почувства диханието на Вечността. Нека Нейната сфера да бъде обградена с граница, зад която се прекратява звученето на земната суета и земната Майя престава да бъде единствената реалност за съзнанието. Нека Тя да бъде убежище за духа от ярката очевидност на земните сънища. Винаги може да се устремиш към Твърдината с мисъл, отрязвайки зад себе си опашката на натрапчивите дневни впечатления. Тъй като все някога ще се наложи да се разделите и с тялото, и с всичко, което го заобикаля. Но е добре ако в духа отрано се подготвите за откъсването от телесния живот. Трудно е после да отхвърлите от себе си земните налепи и наслоенията на земните преживелици. Даже и на Земята в обикновения живот не трябва да се допуска цялото обкръжение да изглежда твърде реално. Това е нездравео и бързо преминаващо обкръжение. Погледът към миналото от преди пет, десет, двадесет години показва колко бързо се изменя всичко около човека и неумолимо заминава в невъзвратимото. Добре е да се научите още отсега да се отделяте в духа от лентата на впечатленията на текущия ден, знаейки, че Нашата Твърдина е действителното убежище на духа от ярките илюзии на земната Майя. Същата крепост ще бъде Тя и от Надземната Майя, също преминаваща и преходна, тъй като огнеността на Нейните постройки. Я прави наистина Огнена Твърдина, която се издига като скала на Вечността над преходността на земния, астралния и менталния свят.

1964 г. 626. (М. А. Й.). Да! Земната съдба може да бъде тежка. Но нали духът носи върху себе си нейната тежест само временно. Нали не смятаме дрехата за себе си! И често я сменяме. Така също сменяме и външното обкръжение. То не е вечно. То ще отmine също така, както е отминало всичко, което някога е било толкова реално и ярко. Неизменяем е само Владиката и всичко, което е в Него, е над външната преходност. Влезте в орбитата на Неговите енергии, в Неговия Лъч, за да отхвърлите от себе си съблазните на Майя.

1964 г. 627. (Гуру). Той Каза: „Елате при Мен всички нуждаещи се и обременени и Аз ще ви успокоя“ - тъй като наистина Той е прибежището на духа. Твърдината и Той, Зовящият в Твърдината всички, които са започнали вече да разбират преходната същност на земния живот ще бъдат цел на стремежите за духа.

1964 г. 628. (20 декември). Неизменността и Подвижността на Плана се разполагат върху неподвижността и неизменността на основите. При всички изменения основите остават неизменни. Те са неизменни и във времето. Определителните могат да се сменят, едни понятия се заменят с други, зараждат се езици, но основите остават все едни и същи. За Съкровено Знание Предпочитаме езика сензар, тъй като не подлежи на изменчивостта на обикновените езици и е богат на понятия напълно отсъстващи в съвременните езици. Толкова по-лесно е, използвайки него, да се опазят и съхранят основите от изопачаване. С това е добър езикът на символите, макар че е трудно

да се предпазите от тяхното погрешно тълкуване. Много грижи и труд се изискват, за да се охранява Съкровеното Знание за бъдещето. Да се даде то в невежи ръце - значи да бъде подложено на опасност от унищожаване. Някои протестират срещу символиката на записите и древните легенди. Но ако не беше така то не само че биха ги изопачили, но и биха ги унищожили напълно. Учението на невежеството е много войнствено и нетърпимо. Нуждата принуждава да се опазва Съкровеното с всички способности.

1964 г. 629. (Гуру). Както любовта, така и ненавистта, и останалите чувства, насочени към хората, привличат духа близо до тези хора независимо от това в каква обвивка се намират те в дадения момент. Магнитът на силното чувство рано или късно все пак ще обедини фокусите на притегляне.

1964 г. 630. (23 декември). Недоволството от себе си е добро. От Нас е пагубно. Учителят не е съдия и не е осъдител, но е лакмус, проявяващ всички недостатъци на ученика за изживяване. Платеното прощаване е опит с негодни средства да се изплъзнат от отговорността за извършеното. Освобождението е в духа и в духа също е и преодоляването на кармата.

1964 г. 631. (24 декември). Стоящият върху непоколебими основи няма да се отдели от тях. Аз Съм с вас винаги и основа. Основите не могат да зависят от преходните състояния на съзнанието. Те са над съмненията на люлеещото се призрачно „аз“. Аз Съм с вас не там, в Твърдината, а във вашия живот всеки ден, ако вие със сърцето си сте с Мен. Не Аз, но вие се отвръщате от Мен, потапяйки се в своето призрачно „аз“. И тогава Аз замлъквам, отделен със стобора на вашето самолюбие. Какво поставяте тогава преди Мен? И по-рано също нещо поставяхте. Но това нещо отмина и се забрави, както ще отmine и ще се забрави поставеното сега. Но Моето Присъствие във вас е неизменно, над всичко, което е било, което е и което ще бъде, над всичко временно във вас. Тъй като Аз Съм вечен и вашият дух е вечен. Вие сте извънвременни, Аз Съм извънвременен, извънвременна е Огнената Твърдина, тоест над преходните сънища на Майя. Стоящият на основите в духа не знае колебания. Онези са от външната тъмнина. А вие се утвърждавайте върху Мен над очевидността на преходното, тъй като Аз Съм с вас винаги. Аз Съм Камъкът на Вечната Основа на Живота. Положете Мен в основата на своя живот като крайтъглен Камък на основата на дома на вашия дух. И утвърждавайки се върху Него отхвърляйте всичко, което не съответства на начертанията на основата, тоест на Основите, върху които се изгражда огнената действителност на живота. Аз Съм Пътят, Аз Съм Истината, Аз Съм Животът. С любов към Мен ще Ме удържите и ще устоите на Вечната Основа. Разберете вечното като антитеза на преходното и временното във вас. Казах: отвърни се от себе си и Ме следвай, отвърни се от своето временно, лично „аз“, за да утвърдиш Вечното „Аз“, извънвременното, което е неразделно с Мен и е неотделимо от Мен. И тогава Аз ще Бъда във вас, а вие в Мен, вие в Мен, Аз във вас, ние в Отца на всичко Съществуващо, безпределни. Нова Заповед ви Давам - да станете

синове на огнената Безпределност, тъй като в нея е Животът на Живота, а не животът на смъртта (с който живеят обикновените хора). Аз Съм по-близко от близкото и над този свят. И Аз Съм с вас винаги. Моето Царство не е от този свят, а от Безпределността и в Безпределността на Битието. Когато (ние) сме заедно, срещу нас тъмнината не е силна: нито тази, която е още неизживяна във вас самите, нито тази, която е извън вас. Значи трябва в сърцето, в съзнанието, в мислите си да бъдете с Мен винаги и тогава Аз ще Бъда винаги с вас, а не само по време на възвисяване на вашия дух. Именно в живота на всеки ден, през цялото време се учете да бъдете в духа с Мен. С Мен има победа, без Мен е поражение и тъмнина. Всичко, което поставите в съзнанието преди Мен, ще бъде на първо място в съзнанието. Но Аз, поставен преди всичко, Гарантирам за победата над всичко това, преди което Ме е поставило сърцето. Когато сте с Мен Давам гаранция за победата ви над себе си и над света, тъй като Аз Победих света.

1964 г. 632. (30 декември). Какво от това, че в настоящето много още не е постигнато, когато бъдещето е в наши ръце и когато зърната на устремената мисъл, насочена в бъдещето, ще дадат неизменни плодове? Вървим към бъдещето, набелязвайки възможностите за желаните постижения. Мисълта се осъществява, ако е приложена. Приложените в живота мисли ще бъдат стъпала за осъществяването на това, към което е устремен духът. Считайте всичко непостигнато за постижимо, което ще стане ваше достояние в бъдещето. В Надземния Свят стремежите ще станат претворени в действителността на Невидимия Свят, за да станат в следващото възплъщение на Земята утвърдени качества на духа. Именно в Надземното ще узреят зърната на стремежите и ще дадат плод. Заветът „Устремете се“ в света, където всичко се движи от мисълта, придобива особено значение и особена сила, ако е бил приложен на Земята. Устремът, утвърден на Земята и нереализиран по силата на различни условия, се осъществява там със силата на мисълта и става съдържание на Чашата. Този аспект на устрема обикновено се изпуска от пот внимание, но Аз Казвам: „Устремете се“. И ако тук, на Земята, устремът движи духа и го обогатява с нови находки, независимо от яростната съпротива на плътната среда, то какво ли ще бъде там, където това съпротивление изчезва и където на границата на ментала силата на земните притегляния секва? Сейте грижливо семената на устрема - всяко ще даде следствие според своята природа, всяко ще доведе до осъществяването на това, което е заложено в него. Устремете се!

